OZAN ÖNCÜ

Çürümenin Yozlaşmanın Kısa Adı

TKP - İŞÇİNİN SESİ

Ozan Öncü

Çüremenin, Yozlaşmanın Kısa Adı

TKP-İŞÇİNİN SESİ

Ozan Öncü:
Çürümenin ve Yozlaşmanın Adı: TKP-İşçinin Sesi
Baskı: Kayhan Matbaası-İstanbul
Cilt: Yalçın Mücellit
Birinci Basım: Aralık 1997

İSTEME ADRESİ:

Yurtiçi: Cağaloğlu Yokuşu, Evren Han Kat:3 No:60
Cağaloğlu-İstanbul
Yurtdışı: 289 Francis Roan
E 10 Leyton London
ENGLAND

Ozan Öncü

ÇÜRÜMENİN, YOZLAŞMANIN KISA ADI

TKP-İŞÇİNİN SESİ

Ozan Öncü'nün Diğer Kitapları

Merhaba
(Şiir)
Ocak 1988

Beni Avuçlarınızın İçine Yazın
(Şiir)
Ekim 1991

Seyit Rıza ve Pir Sultanım Ben
(Şiir)
Ağustos 1996, Kora Yayın

"Bir zamanlar yalan sözlere inanmış olduğunu kendi kendine itiraf ettikten sonra, bunu herkese açıca ilan edecek yürekli kişi pek azdır. Bu tür itiraflar için, insanın çok güçlü olması gerekir ve bu yüzden de açık-yüreklilik değil de, suç ortaklığı tercih edilir."

PAUL NİZAN-FESAT

Kitapta yer alan tüm isimlerin vaftiz babası Yürükoğlu'dur.

ÖNSÖZ

Biz bu kitabı hemen kavganın sonunda, 1994 yılında çıkartmaya niyetliydik. Bunu o dönem içinde de belirtmiştik Ama birçok öznel ve nesnel nedenlerden dolayı geciktirdik. Eğer sonuç bizim düşündüğümüz gibi noktalansa, bu adam cezalandırılarak mahkûm edilseydi, kitabın yazımı kişisel nedenlere dayanacaktı ve belki de yazılmayacaktı. Kavgadan birkaç yıl sonra TKP(!)'nin mesajları, iki devrimci örgütün gecelerinde okunmaya, Yürükoğlu'nun konuşmaları gazetelerinde görünmeye başlayınca, büyük şaşkınlığa düştük. Süreç içinde de şaşkınlığın yerini merak aldı. "Belki bu adamlar gerçekten değişiyor(!), eski pisliklerini terkedip devrimci(!) bir çizgiye girmeye niyetleniyorlar(!) diyerek, beklemeye karar verdik. Kırk yıllık Osman'ın Ali olmayacağını çok iyi biliyorduk, ama elinden tutan iki önemli örgütü de görmemezlik edemezdik. Ayrıca ülkenin içinde bulunduğu durumun devrimcileştirmeyi de, yozlaşmayı da körüklediğini bilerek, iyimser olmayı gerekli gördük. Dört yıl sonra yanılmadığımıza, Yürükoğlu'nun artık yozlaşmadan da öte bir değişime ulaştığına üzülerek tanık olduk. Üzüntümüz yukarıda adını zikrettiğimiz "İki önemli örgütün" yanılgısı ve bu yanılgılarını devam ettirmeleriydi.

Bu kitap gerekliydi de. Birincisi Yürükoğlu devrimci hareketimizin Ali Kalkan'cısı. Müslüm Gündüz'üdür. Bu tipler sınıfla, halka devrimci örgütler arasına girmiş kalın bir duvar olmakla kalmıyor, sınıfla partisinin buluşmasına da en büyük engel teşkil etmektedir. İşte bu ki-

tap bu engelin kaldırılmasına, bu duvarın yıkılmasına küçük bir katkıdır. İkincisi kendimizle ilgiliydi. Bu geçmiş, radikal bir sorgulamaya tabi tutulmadan, ister siyasal yaşamda, ister sıradan bir vatandaş olarak yaşama devam etmenin imkanı yoktu.

Ben; "Yürükoğlu ile geçirdiğim günler rakı sofrasına meze oldu, onunla olan bu geçmişin anasını avradını..." diyebiliyorsam, arkama korkmadan bakabilirim.

Biz vebali üstümüzden attığımıza inanıyorum. Ya bunu sırtına alıp halklara taşımaya çalışanlar ne tür bir vebal üstlendiklerinin farkındalar mı acaba?

Türkçemizin bozukluğunu biliyoruz. Bu konuda herhangi bir iddiamız da yok. Ama bu yanımız zayıf diyerek, önemli bir görevi yerine getirmemezlik de edemeyiz. Varsın bizi Türkçe bilmemekle eleştirsinler. Ay'ı görmek isteyen, ona nasıl bakacağını bilir.

GİRİŞ

Angel'da yüzünü City Road'a dönmüş, dört katlı bir bina vardır. Angel tren istasyonunun iki bina soluna düşer. Binanın bir köşesinde gazeteci, öteki köşesinde Betting Shop bulunmaktadır. Bettin Shop'tan sonra dar bir sokak ve küçük bir park gelmektedir. İşçinin Sesi 1986 yılının sonuna kadar bu binanın ortadaki iki katını kütüphane ve örgüt toplantıları için kullandı. Haftanın altı günü kütüphane olarak açık tutulan bu yerin kapıları pazar günü de TKP-İşçinin Sesi'ne açılırdı. Türkiyeli toplumun fazla dışında olduğu düşüncesiyle 86'dan sonra herşeyiyle birlikte Dalston'a taşındılar.

Pazar toplantısı saat 2'de başlamasına rağmen, tüm örgüt üyeleri 1'den önce binada hazır olur. Herkesin görevi bellidir. Üyeleler binanın sol yanına düşen ve parkın iki yanından geçen yolların kontrolünü sağlayacaklardır. Bunun için ikişerli gruplar halinde 150-200 metre boyunca dizilirler. Arada bağımsız dolaşan birisi genel sorumlu ile bu gruplar arasında bağlantıyı sağlar. Görev icabı hepsi şüphe taşır. Yoldan geçen herkesten şüphelenilir (yoldan geçenler çevre sakinleridir, ki asıl onlar bu yola dizilmiş olan yabancıları yadırgamaktadırlar). Tesadüfen ikinci sefer geçen bir araba söz konusu olduğunda tüm gruba duyurulur. Plakası, rengi, markası vb. gibi detayları not edilir, kafalara, gözlere yerleştirilir.

Bu güvenlik grubunun başı örgütün en popüler adamı olan Oktay Bozdağ'dır. Popülerliği ikircimsiz lidere bağlılıktan gelmektedir. Kendisi aslında Aydın Meriç (H.Erdal) transferinin bir üyesidir.

Oktay Bozdağ zayıf, ince boyu ve tay gibi bacaklarıyla ikişerli grupları fırtına gibi dolaşır, talimatlarını direk verir, bilgi toplar, gene yolun başına dönerdi. Yolun nerelerine yoğunlaşılması gerektiğini gruplara hiç bıkmadan defalarca anlatırdı. Bu seramoni her hafta tekrarlandığı halde Oktay Bozdağ coşkusunu, heyecanını, ciddiyetini hiçbir zaman düşürmemiştir.

Nihayet ikiye yirmi veya çeyrek kala beklenen an gelir. Liderin Duncan Road'un sonundan gözüktüğü haberi Oktay Bozdağ'a ulaşır. Kendisine yakın grupları yeniden ve hızlı bir şekilde kontrol eder. Ya-

nında bulunan 3-4 kişi ile birlikte Duncan Road'un City Road'a açılan ağzında bir asker gibi beklemeye başlar.

Lider iki-üç araba ile birlikte yolun sonundan City Road'a iki dakika gibi kısa bir sürede ulaşır. Bu iki dakika içinde tüm ekipleri gözden geçirmiş, kimlerin kendisi için güvenlik oluşturduğunu, kimlerin görevine daha ciddi ve disiplinli, kimlerin laçka sarıldığını bir yerlere not etmiştir. Lider Oktay Bozdağ'ın yanına ulaştığında kısa bir konuşma, selamlaşma olur ve liderin arabası City Road kesilerek geçirilip, karşıdaki eski benzinlik boşluğuna park edilir. Arabanın yanına bir nöbetçi bırakılır. Toplantı boyunca her yarım saatte bir bu nöbetçiler değiştirilir.

Oktay Bozdağ'ın ekibi liderinkiyle birleştiğinde 8-10 kişi yükselir. Bu süre içinde yola dizilmiş olan ekiplerde gelip kütüphanenin, parkın, otobüs durağının, dükkanların arasında bir koridor oluşturur. Lider 30-40 kişilik bir kalabalıkla yerli halkın yadırgayan bakışları altında ağır ağır bu koridorda ilerleyerek, binaya girer.

Piposu ağzındadır. Tütünden sararmış iri bıyıkları besili yanaklarına oturmuştur. Yanındakileri gözleriyle küçümseyerek selamlar. Böylesi durumlarda dudağının kenarında donmuş bir gülümseme sürekli hazır bekletilmektedir. Orta boylu, tıknazdır. Şehirde yaşayan bir taşralı gibidir. Hatırı sayılır bir göbeğe ve gene hatırı sayılır bir kelliğe sahiptir. Lider önde, militanlar(!) arkasında binanın iç merdivenlerini geçerek, toplantı salonuna girerler. İçerdekilerle birleşen kalabalık 80-90 kişiye yükselmiştir. Lider karşıdaki masasına yerleşip, deri çantasından kağıtlarını çıkarırken salondaki kalabalık sessizce onu izlemektedir.

Sonunda lider piposunu masadaki kültablasına yatırıp, ağır ağır sözcüklerin üstüne basarak konuşmaya başlar:

"Yoldaşlar; biz bir garip örgütüz... İşçinin Sesi gerçekten dikkate değer bir harekettir. Bir durup düşünelim; Bir hareketin ülkesinden binlerce kilometre öteden kendisini ülkeye taşıması ve ülkede bir örgüt olarak ortaya çıkabilmesi son derece zordur... Ülkesinden uzak yaşamak zorunda bırakılmış bir avuç insanın yozlaşmadan,benliğini koruyarak kalabilmesi, her an Türkiye'nin gerçekleriyle yaşayabilmesi, hele Türkiye Solu'nun fikir oluşumuna katkı da yapabilmesi kolay iş değildir."

İşte başında R harfi olan Yürükoğlu, bu adamdı. R harfinin anlamının sürekli değişmesine rağmen, kendisi hiç değişmedi. İdeolojiden çok idealizasyonu başta tuttu. Çünkü kendisi, ustası Bilen'den ve SBKP'den bunu görmüştü. Kendisinin Bilen'e karşı yaptıklarının daha iyisini, oluşturduğu grubun üyelerinden beklemekteydi. Güvenlik ekipleri kurmak, korumalar oluşturmak, arabadan iniş-binişlerde çantasının taşınması, ismiyle değil yoldaş diye hitap edilmesi, onunla tartışmaya girilmemesi, tartışmalarda son sözün ondan beklenilmesi, fazla konuşulmaması. Daha çoğaltacak onlarca tutum idealizasyonun üyeler üzerinde kalıcılaştırılmasından, yerleştirilmesinden başka bir anlama gelmezdi. İdealizasyonun ağır bastığı yerde ise Marksizm-Leninizm'den, komünist formasyondan söz etmenin olanağı yoktur.

Bu bizim Yürükoğlu'muzdu. Çantasını taşıyorduk, yoldaş diyorduk, su istediği zaman hep birden fırlıyor, yaş günlerinde sabahlara kadar bayramlar yapıyor, ona pahalı hediyeler alıyorduk. Efemize bir zarar gelmesin diye, onu gözümüz gibi koruyorduk. Lideri böyle olan örgüt garip olmaz da ne olur?

"Biz bir garip örgütüz."

DEVRİMCİ BİR ATILGANLIK MI?

Yürükoğlu Türkiye'yi 1971 yılında terketti:

"12 Mart'tan biraz önce çıktım, Ocak 1971'de"

(R.Y. Kaynak 1994)

O günün detaylarına fazla girmeyeceğiz. Herkesin bildiği gibi ekonomik ve siyasal kriz içinde debelenen burjuvazi, askere davetiye çıkararak, bu krizin faturasını işçi sınıfına, emekçi halka kesmişti. Ordu herşeye el koymuş, halka terör estiriyordu. Denizlere darağaçları kuruluyor, Mahirlere Kızıldereler yaratılıyordu. Cevahirler, Ömerler, Cihanlar, Sinanlar, İbolar daha yüzlerce güzel insan şehirde, kırda vurulup öldürülüyordu.

Onlar bu ateş içinde halay çekerken, horon teperken, gelecek nesillere ap-ak sayfalar bırakırken, Yürükoğlu ailesinin parasal olanaklarından yararlanarak, paralı karısı Emine Engin ile birlikte "Türkiye'de artık yaşanmaz" diyerek, yurtdışının yolunu tutuyordu.

İşte kaçışa gerekçe yapılan yaşanmaz(!) durum:

"Faşistler o sıralar tek tek saptayıp öldürüyorlardı. Birkaç kere tesadüfen kurtuldum. Ondan sonra da sürekli evimi kontrol etmeye başladılar. Zor bir durum vardı. Birkaç aylığına ortalık durulsun diye çıktım. O bir kaç ay bu kadar sürdü."

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

Bu anlatıma Avrupa'daki tüm ilticacıların ifadelerinde rastlamak mümkündür. "Faşistler" diyerek devleti karşısına alamayacak kadar ilkeli(!) olan bu adam öylesine bir panik içinde kaçıyor ki, "İlk uçak olarak ne bulduysak ona bindik" diyor. Üstelik Yürükoğlu bu dönemde TKP'nin önemli kişilerinden biridir;

"1969-70 artık yolumuzu bulmuş gibiydik. Komünist partisini arıyorduk. Komünist partisiz bu iş olmaz diyorduk. Bu nedenle 1970 yazında ilk kez yurtdışına çıktım ve Yakup Demir'le görüştüm."

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

"KP'siz bu iş olmaz" diyerek Türkiye'de devrimi hazırlamak, sosyalizmi kurmak ("Bu nedenle"nin anlamı başka şey olamaz) için yurtdışına çıkan Yürükoğlu, parti sekreteri tarafından üye yapılıyor ve

ağır görevler üstlenerek Türkiye'ye yeniden gönderiliyor. Oldukça bilinçlidir(!). "Yolunu da, partisini de bulmuştur." Öyleyse şimdi dolu dizgin savaşa dalıp, TKP'nin kızıl ışığıyla(!) işçi sınıfının, emekçi halkların yolunu aydınlatması gerekiyordu. Eğer TKP Genel Sekreteri Y. Demir O'na; "Ülkede havalar ısındığında uçağa atla yanıma gel" demediyse, Yürükoğlu'nun yukarıda dediğimizi yapması gerekiyordu. Ama o tam tersini yapıyor. Oysa bize; "Gemiyi en son kaptanlar terkeder" demişlerdi.

Öncülük etmek, hareketlere yön vermek, partisini yükseltmek diye birşey yok adamın aklında. Ortalığın karışacağı, cuntanın ayak seslerinin duyulduğu böylesi dönemlerde ülkeyi "DURULANA KADAR" birkaç aylığına özellikle terkeden burjuvalardır. Yürükoğlu, işte bu kesimle uçağa atlayıp yurtdışına uçuyor. Ortalık nasıl durulacak çok açıktır. Burjuvazi ayaklanmaları, işgalleri, boykot ve mitingleri, grevleri bastıracak, öne çıkan militanları toplayacak, asacak, infaz edecek, siyasal ve ekonomik otoritesini yeniden kurarak, ortalığı DURULTACAKTIR.

12 Mart cuntası ortalığı durulttuğu(!) halde, Yürükoğlu dönmüyor. Türkiye gibi zayıf halk ülkelerinde savaşın durmayacağını, ortalığın hiçbir zaman durulmayacağını iyi bilmektedir. Yürükoğlu bir bunu biliyor, bir de yurtdışındaki ustalarının, Bilen'lerin rahat devrimciliğini görüyor. Öğrenci sevdiği öğretmeninin yolunu izlermiş, Yürükoğlu da İ.Bilen'in yoluna takılıyor.

Yürükoğlu bu gelişiyle İngiltere'de ilk 2 yılını garsonluk yaparak geçirdiğini söylüyor.

"Londra'da 2 yıl garsonluk yaptım, sonra okula gittim"
(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

Yürükoğlu garsonluk yapacak birisi değildir. O hayatta bir başkası için çalışmamıştır. Çalışamaz da. Ayrıca Türkiye'den kaçışı zaten bir hazırlık sonucudur ki parasız değildir. Bunu kendisine sempati yaratmak için söylüyor. Emine Engin'in paralı bir aileden geldiğini kendisi zaten söylemektedir. Biz gene de E.Engin'in çalışabileceğini, çalıştığını düşünüyoruz. Ama bu düşüncemiz kesinlikle bu kişilerin yaşamlarını sürdürmek için çalıştıkları yönünde anlaşılmamalıdır. Olsa olsa

işçiliği, işçileri tanımada ya da öğrencilerin örgütlenmesinde gerek duyulan bir çalışma, bir görev olabilir.

İşte burada Emine'yi işe götürüp getirmeler Yürükoğlu'nun taa 16 yaşında edinmiş olduğu bir hastalığın(!) yeniden ortaya çıkmasını hazırlamıştır.

Emine'nin garsonluk ettiği restorant eşcinsellerin olduğu bir bölgedir. Publarda, restorant ve kahvelerde eşcinseller, lezbiyenler, biseksüeller cirit atmaktadır. Bir müddet sonra bunu farkeden Yürükoğlu'nun damarlarını ateş basar. Ciğer peşinde koşan kedi gibi buralara sokulur. Puplara takılarak dostluklar edinir. Sonrası kendisine aittir. Bilinmez. "40'ın yarısı" kitabında bu açığa rastlayamadık. Eğer Yürükoğlu "60'ın tamamı" diye hayatını yazarsa, orada bu boş kalan kısımlara da bir açıklık getireceğine ümit etmekteyiz. Yığınsallaşıp grup oluşturduktan sonra İTİB toplantılarında sık sık zamansız, mekansız eşcinsellerden bahsetmeye başlar. Ya acısı, ya tadı damağında kalmıştır. Bu dönemler belkide hastalığı(!) geri itmek, dondurmak zorunda kaldığı dönemlerdir.

"Biz Londra'ya geldiğimizde bir restorantta Emine ile garsonluk yapıyorduk. Orada homoseksüellerle ilişkilerimiz, dostluklarımız oldu. Hümanist insanlar, demokrasiden, barıştan yanalar..." "Devrimi yaptık, sosyalizmi de kurduk, peki bu homoseksüelleri ne yapacağız? Onları kapitalist sistemin yaptığı gibi toplumun dışına mı iteceğiz? Homoseksüellere karşı tutumumuz ne olmalı?"

İTİB toplantılarında Yürükoğlu homoseksüelliğe programatik çözümler üretmeye çalışıyordu. O'nun zaman zaman böyle sesli düşünmesi yoldaşlarının (Emine hariç) hiç hoşuna gitmiyordu. Çoğunluk başını önüne eğerek, birşeylerle uğraşarak, sıkıldığını saklamayı tercih ediyordu. Konuşmaktan kaçınıyordu. Ama hiç kimse bu konunun Yürükoğlu'nun pratiğine taa 16 yaşında girdiğini ve Londra'da devam etmekte olduğunu bilemezdi. Dert edindiği sorun, kendi sorunuydu.

İleri tarihlerden buna somut (kanıtlı ve tanıklı) bir örnek verelim:

Yıl 1991 yılıdır. Doğu Bloku'nun çöküşü tamamlanmış, işçi sınıfının tüm değerleri sorguya çekilmiş, yeni kişilik arayışları başlamıştır. Yürükoğlu da bu yolcuların ilkleri arasındadır. Partinin (!) Likidasyonunun sonuna ulaşmış. Komünist-Alevi hamurunu demlemeye bırakmıştır.

Yaz günlerinden sıcak bir gecedir. Yürükoğlu 36 bin Sterlinlik Land/Roveri ile iki saatlik uzun bir yolu aşıp, Islington bölgesinde Dawnham Road'daki 134 numaralı evin önüne park eder, denizden kopup gelmiştir. Ateşli ve hırslıdır. Pipo takımını, kokulu tütününü ve deri çantasını yanına alıp, iki beton sütunla çevrilmiş kapıdan süzülerek, içeri girer. Merdivenlere kadar olan küçük arayı geçip, kendisini oturma odasına atar. Buluşmalar önceden ayarlandığı için sevgilisi beklemektedir. Birisi TKP denilen şeyin Genel Sekreteri(!), öteki o şeyin iki yıllık sıradan bir üyesidir. Yürükoğlu için bu buluşmalarda, ilişkilerde her insanda bulunan şeylerden eser yoktur. O bu ilişkilerde kör bir hayvan gibidir. Aklı, dili, gözleri, kulakları tamamen bu körlüğün hizmetindedir.

İnsanoğlunda iki cins arasındaki ilişkilerde duygu, sevgi bulunmuyorsa, seks hayvanlıktan öteye gitmez. Seks iki cinsin birbirini düşünerek, duyarak, yaşayarak, birbirlerine özveri yaparak elde ettiği bir sonuçtur.

Yürükoğlu ise bu sonuçtan sonra başlamaktadır.

Sevişme öncesine kendini hazırlamak için Yürükoğlu çıplak bacaklarını okşamakta olduğu kadına, sesi titreyerek 16 yaşındaki bir anısını anlatmaya başlar:

"Bizim semtte bir homo vardı. O zamanlar 16-17 yaşlarında idim. Öteki gençler gibi ben de para karşılığı bu adamı yapardım. Büyük zevk alırdım."

Yürükoğlu sevgilisine aktardığı bu anılarında acaba samimi midir? Yoksa bu kendi kafasında oluşturduğu, ereksiyonunu sağlamak için yarattığı bir fantazi midir? Ayrıca 16-17 yaşlarında ve Emine Engin'in çalıştığı restorantların çevresinde eşcinsellerle, homoseksüellerle girmiş olduğu dostluklarda kendisi aktif rolünü mü, yoksa pasif rolünü mü oynuyordu. Buna daha ilerde gireceğiz, ilerde yanında bulundurduğu deri çantasının içini de araştıracağız.

Yürükoğlu sabaha yakın evi terkedip denize doğru açıldığında arkasında bıraktığı kokulu tütünün koridorlara, merdivenlere yayıldığının, tüm odaların anahtar deliğinden kendisi gibi sinsice, hırsızca girip yataklara, yorganlara yerleşip, kaldığının farkında değildi.

Evet Yürükoğlu'nun çürümesi ülkesinden kaçtıktan sonra başlama-

dı. O Türkiye'de bile için için çürümekteydi. "Komünist partisinin partizanı olan" bir adamın 1971 yılının sıcak savaşımının ortasında daha hiçbir şey yokken ülkeden kaçmasının altında da işte bu çürüme, bu kokuşmuşluk yatmaktadır. Ama O bu yanını ustaca 1989 yılına kadar gizlemesini becerdi. Bunu yapmak için olmayan yanına, komünistliğine(!) abartılı bir şekilde vurgu yaptırdı:

"TKP'de komünist-oportünist ayrımı açığa çıktığından bu yana Yürükoğlu yoldaşımız komünist TKP'nin en önünde yürüyor ve sınıf savaşımında çok önemli bir görevi başarıyla yerine getiriyor...."

"Komünist hareketin TKP adına yaraşır bu yeni düzeye ulaşmasına öncülük eden Yürükoğlu..."

(R.Y. Kaynak 40'ın yarısını sunuş 1985)

İki yıl garsonluk(!) ettiğini söyleyen Yürükoğlu bir yandan iki yıl boyunca homoseksüellerle içli-dışlı olurken, öte yandan öğrenci kesim içinde TKP'ye bir taban yarattı.

TKP'nin atılım yıllarıydı. Denizlerin, Mahirlerin açtığı yolu en iyi "kullanan" İ.Bilen olmuştu. Partiye gereksinim su gibi, ekmek gibi bir hale gelmişti. Bu gereksinimi TKP kendi atılımına taban yapmış, onunla birleştirmeyi başarmıştı. Türkiye toprağında yol alan bu hareketlenme doğaldır ki İngiltere'de okumakta olan öğrenci kesimini de (o dönemde İngiltere'ye Türkiye'den devlet bursu alan öğrenciler gelmekteydi) etkiliyordu. Yürükoğlu bu kesimi toparlamakta başarı sağlayabilmiştir. Aslında bu başarıda Yürükoğlu'nun payı çok azdır. O dönemde ortada dolaşan tek siyasi isim TKP'dir ve insanlar da o isme koşarak gelmektedir..

"1974 yılında Moskova'ya gittim"

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

Yürükoğlu bu olayı sürekli partiden bağımsız ele alır. "Gittim" der. Oysa Yürükoğlu parti tarafından Moskova'ya gönderildi. Yanında üç kişi daha vardı. Ne bu üç kişi Moskova'ya gittiğini söylemiştir, ne de Yürükoğlu bu üç kişiyle Moskova'da olduğunu bir kere dile getirmiştir. Bu da içinde küçüklük kompleksini de taşıyan bir çeşit idealizasyon çabası değil midir?

"Moskova'da 2 yıl okudum. 1974-1976"

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

1974 yılında parti kanalıyla Moskova'ya gönderilen Yürükoğlu ve üç yoldaşı orada 1976 yılına kadar kaldılar. Bu süre içinde birşeyler olduğunu, TKP lideri İ.Bilen'le SBKP'nin arasının açıldığını(!) ve Bilen'e yönelik tasviye planları hazırlandığını biz Yürükoğlu'ndan öğreniyoruz:

"Moskova'da Marat derlerdi O'na. Marat söyledir, Marat böyledir, Marat sol sekterdir. Dönünce sen 1-2 yıl sonra işleri devralırsın. Böyle bir sürü şeyler söylüyorlardı. Sonunda dayanamadım. Rozalief gelmişti, bir de Şilepof adında Türkiye'nin işlerine bakan, adının Türkçesi Körünoğlu... bir daha benimle böyle konuşmayın, ben bu partinin üyesiyim, bu insan da benim partimin Genel Sekreteri'dir dedim. Ardından SBKP'ye bir şikayet mektubu yazdım. Bir kopyasını da bizimkilere postaladım. Tabii ben böyle davranınca o defter kapanmış oldu?"

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

İ.Bilen'in ayağının kaydırılmasını(!) Yürükoğlu O'nun Marksist-Leninistliğine, "Sol sekterliğine" bağlamaktadır. Bunun doğruluğu çok şüphe götürür. İ.Bilen yıllardır Doğu Bloku Komünist partilerinin ve SBKP'nin en iyi adamıdır. Onlarla hiçbir çelişkiye düşmemiştir. Onlar öksürdüğünde Bilen nezle olmuştur. Nazım'ın ajan olarak suçlanmasından tut, Kıvılcımlı'nın yurtdışında yalnız bırakılmasına kadar birçok önemli parti içi sorunlarda SBKP ve onun eksenindeki partiler ikircimsiz İ.Bilen'in yanında yer almıştır. Bunların hepsinin yazım alanında kanıtları bulunmaktadır. Ayrıca İ.Bilen'in Yürükoğlu TKP-İşçinin Sesi hizibi olarak ortaya çıktığında ana partinin başında yerini koruması, SBKP'nin desteğini görmesi bile O'nun "Sol sekter" olmadığının, tasviye edilmek istenmediğinin bir başka önemli kanıtıdır.

İ.Bilen'in SBKP'ye bağlılığını Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"Konya Konferansı denilen konferans yapılırken Zagladin geldi. Tam bir sosyal demokrat gibi konuştu. Bilen yoldaş da buna sinirlenerek yazılı metni bıraktı, irticalen konuştu, sert bir konuşmaydı. Profilo çok önemli bir olay... diye başlayan ünlü konuşma. Hepimiz gerçekten coştuk, ilk defa Bilen Yoldaş çok yaşa diye arada bağırdık. Zagladin TKP'nin konferansında TKP'ye karşı konuşmuştu. Saygısızlık ederek, emir vererek konuşmuştu..."

SBKP görevlisi Zagladin Türkiye Komünist Partisi'nin konferansında, o partinin yöneticilerine emirler yağdırıyor, saygısızlık ediyor. Bu emirler ve saygısızlıklar olsa olsa partinin görüşlerine, çizgisine, taktiklerinedir. Demek ki SBKP Zagladin eliyle zaten çok sağda seyreden TKP'yi daha da sağa çekmeye zorlamaktadır(!). O zaman İ.Bilen'in karşı çıkışının iki nedeni olabilir. Birincisi bu hakaret ve emirlerin tüm partililer içinde yapılması, ikincisi TKP'nin bulunduğu yerden daha sağa gidemeyeceğidir. Çünkü o tarafta artık yer yoktur. CHP'nin bir üst basamağında politika yürüten TKP'nin daha sağa kayması demek, sosyal demokrasi ile aynı düzeyde yürümesi demektir ki bu da onun varlığına vurulacak büyük bir darbedir.

İ.Bilen'in elindeki yazılı metin ise SBKP'den onaylanmış bir metin olsa gerek. SBKP adamı orada özgür konuşturmaz. Zagladin hem bu metinden, hem de eski ilişkilerden cesaret almaktadır. Bilen'in Zagladin'e kızarak metni bırakıp konuşması, yukarıda belirttiğimiz iki nedenden kaynaklanmaktadır. İ.Bilen'in "profilo çok önemli bir olay" diyerek yaptığı konuşma ise, TKP'nin Türkiye'de izlediği sosyal demokrat uzlaşmacı politikasını hiçmi hiç değiştirmeyecektir.

Şimdi aşağıda göstereceğimiz alıntı İ.Bilen'in bu kafa tutmasında ne kadar sahte olduğunu, Bilen'in de partinin de SBKP'den bağımsız hiçbir şey yapamayacağını kanıtlamaya yetecektir sanırız:

"İyi hatırlıyorum Kıbrıs çıkartması olmuş, ardından da MK toplantısındayız. Bize doğru geldiği gibi bir bildiri yazdık. Tamam Rum tarafının yaptığı şeyler de var ama asker çıkartma doğru değil yollu. Ertesi gün toplantı devam ediyor. Biz bildiriyi çıkartmışız, başka gündem maddelerine geçmişiz. Elçilikten bir memur geldi. Dışişleri veya bir memur bile değil. Belki bahçıvandır. Adam geliyor, elinde bizim bildiri, bunu değiştireceksiniz diyor."

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

TKP yurtdışında bir yerlerde bir MK toplantısı yapıyor, Kıbrıs çıkartmasıyla ilgili bir bildiri yazarak onaylaması için SBKP'nin ilgili bir bölümüne de değil, o ülkedeki Sovyet elçiliğine gönderiyorlar. Yürükoğlu'nun burayı olması gereken bir prosüdür gibi anlatması, işçi sınıfı açısından iğrenç ve çok acıdır. İkinci gün ise Sovyet elçiliği bildiriyi bir bahçıvanla geri göndererek, değiştirilmesini istiyor.

Yürükoğlu'na bu anlattıklarından dolayı teşekkür etmek gerekiyor. TKP bir bildiri bile kaleme alabilecek özgürlükten yoksundur ve Yürükoğlu bu bağımlılıktan hiç de gocunmuyor, rahatsız olmuyor. O'nun rahatsızlığı bu bağlılık ilişkisinin SBKP tarafından ayağa düşürülmüş olmasıdır. İki partinin bu ilişkilerinde bir bahçıvanın (siz işçi anlayın) görevlendirilmesi Yürükoğlu'nun çok ağrına gitmektedir. Yürükoğlu ne anlatırsa anlatsın, bu söz onun işçiye verdiği "değer"in de özü olacaktır.

Yukarıdaki alıntılardan görüldüğü gibi SBKP tarafından yıllardır kabul gören İ.Bilen'in tasviye edilmesi, onun yerine Yürükoğlu'nun partinin sekreterliğine getirilmesi gibi bir şey planlanmadı. Neler olduğunu Yürükoğlu'nun yalanları içinden süzerek kendi mantığımızla çıkarmaya çalışalım.

SBKP'nin Bilen'le veya parti ile hiçbir sorunu yoktur. Sorun tüm sosyalist bloku çökertme, geriye devşirme sorunudur. Bu sorunun 1974-76 yılları arasında başlatıldığını kimse iddia edemez. Kimse bu sürece bir tarih de koyamaz, ama bu başlangıcı sorunun TKP'ye yansıtılan yılları olarak değerlendirebiliriz. Hiç kimse bir sabah kalktığında Polonya'nın, öbür sabah kalktığında Romanya'nın, sonunda Sovyetlerin kapitalizme döndüğüne tanık olmadı. Bu süreç ki iki büyük gücün SBKP elitinin ve emperyalizmin uzun zamandan beri alttan alta yürüttüğü bir planlama sonucunda gerçekleşmiştir.

SBKP komünistliğini ve devrim liderliğini çoktan yitirmişti. Lenin'in bıraktığı parti, Stalin'den sonra büyük bir çöküşe girmiştir. Bu çöküşte Stalin'in payının olmadığını söylemek doğru olmaz. Bilinen bazı ideolojik hatalarının dışında parti içi mücadeleye engel olunmuş, birçok değerli unsur harcanmış. O'nun sekreterliği altında ölmüş, sürgüne gönderilmiş, kaybolmuştur. Ayrıca işçi sınıfı içinden çıkacak yöneticilerin önü tıkanmış, parti sallabaşlardan oluşan bir konuma sokulmuştur. Partiyi besleyen kanallar tıkanmış, parti tıpkı devlet gibi giderek toplumdan kopmaya başlamıştır... Bunlar Stalin'in isteğiyle mi olmuştur, yoksa o dönemin tarihsel koşulları mı onu buraya getirdi. Buna yanıt verecek olan tarihçilerdir. Bu hem bizim konumuzun dışında, hem de bizim boyumuzu aşmaktadır. Ama bu çöküşün nedeni parti ve partiyi elinde tutan insanlardı, dememizi engellemez. Stalin'den sonra-

ki SBKP'nin durumu resmen bir erimedir. Bu erimeyi SBKP'ye TKP gibi göbekten bağlı parti ve yönetimi değerlendiremiyordu, göremiyordu. Gözleri idealizasyonla kör olmuş, beyinleri SBKP'nin onlara sunduğu olanak ve kariyerle doldurulmuştu. Gördüklerini, bildiklerini, tanık olduklarını dönüp işçi sınıfına anlatmıyorlardı. İ.Bilen, Nazım Hikmet, Y.Demir... daha niceleri... Sovyetlere gidiyorlar, orada herşeyi görüyorlar, ülkelerine döndükleri zaman ise gördüklerinin tersini anlatıyorlar. Nazım gibi bunu anlatamamanın acısıyla yananlar olmuştur. Ama büyük bir çoğunluk bu yalanla sosyalizm davasına zarar vermiştir. Şevket Süreyya Aydemir gibi kişiler ise, bu ülkeleri gördükten sonra sosyalizm düşmanı olup çıkmıştır. Bu iki tutumun bence birbirinden hiçbir farklılığı yoktur.

70 yıllık süre sonunda gelinen nokta parti egemenliğinde olan devletin tıpkı kapitalizmdeki biçimiyle özdeşleşmesiydi. İşçi sınıfı ve emekçi halklar tümüyle partinin ve yönetimin dışına itilmiş, yığın demokrasisi rafa kaldırılmış, parti yöneticilerinin, partili olmanın ayrıcalıkları korkunç boyutlara çekilmiş, burjuva bürokrasisi partiye ve tüm yönetim kurumlarına egemen olmuştur. Sosyalist üretim biçimi üstünde güçlü bir bürokratik üst yapı oluşmuştu ve egemen olan da buydu.

Bu yapıyı TKP Yürükoğlu gibi şarlatanlar hala sosyalist olarak değerlendiriyordu. Bunlar tıpkı Türkiye'de faşist diktatörlük altında yaşayan aydınlarımız gibi her gelen yeni sekreterden devletin kötü unsurlardan temizleneceğini, böylece sosyalizmin iyiye, doğruya götürüleceğini umut ederek, SBKP'den hiçbir desteği eksik etmiyor, dünya işçi sınıfını aldatmaya devam ediyorlardı. Hele Yürükoğlu Brejnev'den sonra kapitalizme dönüşün son tuğlaları olan Andrapov, Çernenko, Gorbaçov gibi hainleri (Bakınız İ.Sesi sayı şubat 1984, temmuz, mart, ekim, kasım 1985) hala umutla cilalamaya devam ediyordu.

Bu geriye dönüşümün gelindiği son noktada artık yapılacak tek bir şey kalmıştı: SBKP'ye bağlı olan damarların tek tek kesilmesiydi. Önce kapitalist ülkelerdeki işçi ve komünist partiler dağıtılmalı, sonra öteki doğu bloku çökertilmeli ve en sonunda SBKP burçlarından Kızıl Bayrak indirilmeliydi. İşte TKP bu oyunun içindeki Türkiye damarıydı.

Parti tabanındaki militanların ve işçi sınıfının sosyalizme bağlılığı,

inancı sulandırılmalı, kırılmalıydı. Yürükoğlu da bu oyunun TKP'deki maşasıydı. Moskova'ya gönderilen 4 kişi içindeki veya TKP içindeki en uygun adam da Yürükoğlu idi. Adı Körünoğlu mudur, yoksa Silepof mudur -bu işler çoğunlukla KGB bağlantılı görevliler tarafından tezgahlanır- hiç önemlli değil, birisi Yürükoğlu'nu bu işe uyarladı. En uygun adam Yürükoğlu'ydu diyoruz, çünkü kariyeristti, küçük burjuva yanı cap canlı durmaktaydı, burjuva yaşama çok açıktı, devrimci bir geçmişe sahip değildi. Yalancı ve çıkarcıydı. En önemlisi de hainliğe açık olmasıydı. O'na:

"Dönünce sağlam bir hizip oluştur, TKP'nin militan, savaşkan kesimini, solunu partiden koparıp al. Geriye tamamen oportünist, sosyal demokrat bir parti kalsın. O'nun işini de biz kolayca bitiririz. Ondan sonra TKP'yi sen temsil edersin, arkanda biz varız" dediler. Yürükoğlu üstlenmiş olduğu bu görevi gizlemek için yapay bir İ.Bilen SBKP dalaşı yaratmaya çalışılmaktadır.

Londra'ya döner dönmez Yürükoğlu kolları sıvıyor ve hizip örgütlenmesine dalıyor. Tüm hizipler gibi O da elinde tuttuğu yerden başlıyor.

İşçinin Sesi gazetesi 1 Şubat 1974 yılında yayın hayatına girdiğinde A3 çapında, 4 sayfalık lokal bir gazetedir. Burada ne TKP adına ne de ondan bir alıntıya, bildiriye rastlayamazsınız. Komünist(!) yanını büyük bir titizlikle gizlemeye çalışan, CHP'ye yol gösteren bu gazete, hükümetle grev ve faşist saldırılarla ilgili dişe fazla dokunmayan hafif eleştiriler yapar, yorumlar getirirdi. İngiltere'de yaşayan, restorantlarda çalışan 3-5 işçinin demokratik-sendikal sözcülüğünü yaparak, onları çevresinde toplamaya çalışırdı:

"(İşçinin Sesi) 1974'de Londra'daki Wimpy grevleri sırasında çıktı. Başka tür bir gazeteydi. Sonradan giderek siyasileşti."

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

Yürükoğlu'nun da bizim değerlendirdiğimiz gibi ele aldığı İşçinin Sesi, Yürükoğlu Moskova'dan döner dönmez hızlı bir şekilde içerik olarak değişiyor, sinsice uygulanan yöntemlerle ana partiye, yani Alman göçmen grubuna karşı bir silah olmaya dönüşüyordu. Satırlar arasına sokuşturulan farklılıklar giderek ilerletilmiş ve partiden kopuşun temelleri atılmaya başlanmıştı.

Yürükoğlu bir yandan farklılıklarını sinsice partinin görüşüymüş gibi gazetede, İTİB toplantılarında dile getirirken, öte yandan hem TKP'ye hem de onun Genel Sekreteri İ.Bilen'e aşırı bir şekilde yağ çekiyordu. İ.Bilen'in kitaplarını, konuşmalarını arka arkaya basıyor, önsözlerine onun hakkında yalan yanlış yüz kızartıcı övgüler diziyordu:

"Savaş Üstüngel yoldaş Türkiye Komünist ve devrim hareketinin önderlerindendir. O bu günde TKP'nin kumanda köprüsünde, yönetiminde, en başındadır..."

"...Üstüngel yaşlı kuşaktan partiye 1922'de Haliç'te işçilik yaparken girmiş, o günden bu güne Leninci savaş yolundan, çizgisinden bir milim ayrılmamış, savaşın ateşleri O'nu yıpratmamış, yenilikcilikte, atılımcılıkta örnek kılmış. Yılların deneyimi yüreğinin derinliklerinde o gençlik ateşiyle sarsılmaz savaş azmiyle birleşmiş, bir bütün olmuş. Üstüngel yoldaş da Komüntemde çalışmış, burjuvazinin terörünü, prangalarını hiçe saymış, binbir türlüsünden hep başı dimdik çıkmış, silahsızından silahlısına savaşın her bir çeşidini vermiş, veriyor..."

(R.Y yeni aşamaya önsöz Ağustos 1977)

Bozacının şahidi şıracıdır derler. Şıracı Yürükoğlu, övgülerine devam ediyor:

"Bilen yoldaşımızın gerçekten efsanevi bir yaşam öyküsü var ama bir kez daha yineleyelim bu öyküyü efsanevi yapan temel etken onun Leninci savaş yolu ideolojik çizgidir..."

"Bilen yoldaşın önderliğindeki bir hareketin neferleri olarak haykırıyoruz: Yaşasın TKP'nin Leninci önderi Bilen Yoldaş"

(R.Y savaş dolu yıllar biografisine önsöz 1978)

"İşçinin Sesi, TKP'nin Genel Sekreteri büyük bolşevik önder Bilen Yoldaş'ın devrim hareketimiz için taşıdığı değerin hep bilincinde oldu."

(İ.S. 24 Temmuz 1978)

Ana Parti bu yağcılıklarla sürdürülen hizip hareketinin çabuk farkına vardı. İ.Sesi'nin yayını durdurulurken Yürükoğlu da Merkez'e çağrıldı. Tarih 24 Temmuz 1978 (İşçinin Sesi'nin kapatılmasıdır).

Yürükoğlu kendisinin Merkez'e çağrılmasını arada 15 yıl farkla iki yerde anlatıyor. İki anlatım birbirine taban tabana zıt. İşte 15 yıl öncesi, "Açık Mektuptan".

"Hiçbir illegalite zorunluğu olmadığı halde ben bu toplantıya bir gün önce yetkisiz birinin akşamüstü 18.30'da açtığı telefonla çağrıldım. "Yarın öğlen burada ol" dendi. Binlerce kilometreyi aşmak kolay olmadığından toplantıya (MK toplantısı) ancak başladığından bir gün sonra varabildim."

(R.Y Açık Mektup 1979)

15 yıl sonra Yürükoğlu yukarıdaki olayı bakın nasıl anlatıyor:

"Merkez Komite toplanıyor. İşçinin Sesi'nin güzel hattından dolayı İşçinin Sesi editörüne (kendisine) partinin ideolojik işlerini yönetme görevini veriyor. Ve Leipzige yerleşmem isteniyor, herşeyi kapatıp gidiyoruz..."

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

Birinci alıntıda Yürükoğlu bir yandan kendisine ve olaya döneme uygun militan bir portre çizmeye çalışırken, TKP Merkez Komitesini de MK toplantısına kendisini çağırmamakla veya geç çağırmakla suçlamaktadır. (Aynı durum 1985 yılında H.Karadağ'ın başına geliyor. Yürükoğlu'nun aldığı tutum ilginçtir. Bunu ilerde göreceğiz). Zaten açık mektup broşürü tümüyle bu ve bu tip suçlamalarla doludur. Yürükoğlu bu suçlamalarının haksız olduğunu kendisi de bal gibi bilmektedir. (Keşke o günlerde bunu biz de görebilseydik.) Yürükoğlu MK'ın kendisi değildir. Yalnızca MK üyelerinden biridir. TKP MK'sı O'nun hakkında görüşmek için bir toplantı düzenleyecekse, Yürükoğlu'nu bu toplantıya çağırmak veya almak zorunlu değildir. Kaldı ki hakkında görüşülecek adam bir yıl boyunca tüm uyarılara rağmen sinsi sinsi parti politikasına karşı bir yol izlemekte ve açıktan hizip örgütlemektedir. Önceki belirtmelerimizde olduğu gibi O'nun bu senaryoya ihtiyacı vardı.

İkinci alıntıda gene dönemin tüm perestroyka'sı yansıtılmaktadır. Yürükoğlu 1989'dan beri partiyi(!) likide ederek, legale çıkabilmek için çırpınıp durmaktadır. Türkiye'deki sakat kollarıyla oraya buraya dalıp bir yerler kapmaya çalışmaktadır. Bu yüzden eski anlatımındaki militanlığı(!) kavgacılığı inatçılığı artıyor, devrimci olmayan bir dil kullanıyor. Bu dilde zaten devrimci çevreye değil çözülmüş, dönekleşmiş, televizyonlara çıkan, gazetelere demeçler veren, sanatçı çevrelerinden sevgililer edinen, toplantılara katılarak çarpıcı(!) görüşler dile

getiren bir yığına hitap etmektedir. Yürükoğlu'nun bu paradoksu bizim anlatımımızı değiştirmeyecektir. Ama bir şeyi görmek gerekir: Ne TKP Merkez Komitesi ne de Yürükoğlu onun ikinci anlatımında olduğu gibi saf değil. Hele Yürükoğlu herşeyi kapatıp gidecek kadar enayi de değildir. O tam bir hin oğlu hindir. Herşeyi daha sağlam bir şekilde kuruyor. Taraftarlarıyla günlerce gecelerce süren toplantılar düzenliyor, kararlar alıyor, kararlar bozuyor, kılı kırk yararak Merkezin çağrısını kabul ediyor. Aynı şekilde Merkez de bunu; "Seni ideolojik sorumlu yapalım" kılıfı altında çağırmaktadır ki, bu davranışların iki tarafında komünist olmadığını, ahlaksızlığını göstermektedir. Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"O kadar şeyi gördükten sonra (ne gördü acaba) içimde bir kuşku var. O tarihten 3-4 yıl önce (bu tarih Moskova'ya gidiş tarihidir. Henüz hizip yaratma görevini üstlenmemiştir) bana birisi o gidişte yaptığım hazırlıkları yapmamı söyleseydi, ona deli gözüyle bakardım."

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

Yürükoğlu delice hazırlanarak gidiyor. Örgütün başına Emine Engin'i bıraktıktan, eli kalem tutan herkesin omuzlarına yoğun görevler yüklendikten sonra Londra'yı terkediyor. İ.Bilen ve MK'sı Yürükoğlu'nu bölgesinden bir yıl uzak tutuyor ama bu bir yılın sonunda kazançlı çıkan hizipçiler oluyor. Bu süre içinde tamamen öğrenciden oluşan Londra ekibi Yürükoğlu'nun çizdiği yoldan ilerleyerek, görüşlerini ete kemiğe büründürüyor, yazım alanına devrime(!) kadar yetecek malzeme hazırlıyorlar. Yürükoğlu da misafir edildiği yerde boş durmuyor.

"4-5 ay bekledim. Beklerken de zayıf halkayı yazdım. O'nu geliştirdim. Kitap yaptım."

(R.Y. Kaynak, Nisan 1994)

Yürükoğlu çağrılmış olduğu Merkezde MK toplantılarına bile sokulmaz. Karar aşamasından sonra onunla İ.Bilen özel olarak görüşür. Bu da ne kadar doğrudur bilemeyiz.

"Toplantı yerine vardığımda genel sekreter ve bir tutanakcı ile özel bir görüşmeye alındım. Genel Sekreter disiplinsizlik suçlamasını hem de bağıra bağıra yineledi. Yazını önce partiye gösterecektin dedi. (Bu yazı Yürükoğlu'nun kitap yaptım dediği zayıf halka yazısıdır.) Haydi

ötekilere güvenmiyorsun, bana yollasaydın, ben okusaydım dedi. "Ben seni çok severdim ama görüyorum ki onlar ben öldükten sonra yerime göz dikmiş, sen ölmeden diktin, dedi. Bu son cümle pek çok yanlış görüşü olduğu halde devrimci bir kişiliği olduğunu düşündüğümüz Bilen yoldaşın Leninciler için sonu oldu. Bir komünist bu denli küçülemez."

(R.Y Açık Mektup 1980)

Açık Mektup görüldüğü gibi Yürükoğlu'nun açıklarını da sergilemektedir. İ.Bilen'in gerçeği görmesi, yani Yürükoğlu'nun hizipçiliğini farketmesi Bilen'in deyimiyle ölmeden yerine göz dikmesi, Bilen'e karşı olmasına yetmişti. Yürükoğlu doğru sözlülüğü, mertliği, bolşevikliği, sarsılmaz önderliği, efsanevi kişiliği Leninci ideolojik çizgiden bir milim ayrılamamışlığı ile övündüğü(!) sekreterinin açığını yüzüne vurmasından çok rahatsız oluyordu. "Bu Bilen yoldaşın Leninciler için sonu oldu" derken, hali hazırda hizip olduklarını da dile getirmiş oluyordu.

Yürükoğlu Merkezden farklı düşünüyor olabilir ama, bu azınlık düşüncelerini örgütlemenin, partiye karşı kullanmanın suç olduğunu da çok iyi bilen birisidir. KP'lerde hizip Marksist-Leninist normlara terstir. Bilen'in böyle bir hizipçiye karşı almış olduğu tutum hangi ifadelerle olursa olsun işin o yanı fazla önemli değil hiç de yanlış olmasa gerek.

Bu tarihten sonra İ.Bilen'in ne kitapları basılmış, ne de o meşhur yağcılıklar yapılmıştır. Hatta öldükten sonra onun için "Onursuzlaştırıldı" (İ.S 17 Ekim 1988) kelimesi bile kullanıldı. Onursuzlaştırılan insana onursuz denir. Yürükoğlu ustasının, öğretmeninin her yıl ölüm yıldönümünü uslubunca anıp, onun ölümünden bile bir şeyler umarken arkasından "onursuz" küfrünü kullanmadan da edemedi. O'nun yolundan ise bir milim ayrılmadı. Ama biz, İ.Bilen'in ne kadar onursuz bir öğrenci yetiştirmiş olursa olsun Yürükoğlu ile kıyaslanamayacak kadar ilerde durduğuna inanıyoruz.

İHANETE BİR ÖRTÜ-İŞÇİNİN SESİ

Yürükoğlu Londra'ya döndüğünde İ.Sesi 1 Haziran 1979 tarihinde 96. sayısıyla yeniden yaşama sokuldu. Artık lokal bir gazete değildi. 15 günde düzenli çıkan bu gazete, zaten elinde hazır bulunan TKP militan ve sempatizan adreslerine gecikmeden postalanıyordu. Atılım'ın hem illegal olması, hem de aylık gelmesi zaman zaman büyük gecikmeler de düşünülürse, İşçinin Sesi için iyi bir avantajdı. Ayrıca İşçinin Sesi hem biçim hem de okuma kolaylığı açısından Atılım'a göre daha çekiciydi. Eline alanda bir sempati yaratıyordu. Başlıklar konular çarpıcı ve soldu. Ana parti'nin dayatmasıyla bir yıl kapatılan İşçinin Sesi yeniden çıkarken kaybettiği yılın hırsıyla yayın hayatına girdi. Arka arkaya 4 kitap çıkarmayı başardı. "Emperyalizmin zayıf halkası, Üçüncü program ve görevlerimiz, Toplu sözleşmeler ve devrim savaşımı" "Parti disiplini"

İşçinin Sesi'nin bu 96 sayısına ilk sayı dersek, ilk sayıyla birlikte Yürükoğlu "Yaz taarruzu"na da yüklendi.

"İTİB üye ve sempatizanları 2 ay boyunca gerekli harcamaları en aza indirip, örgütleri için çalışacak, örgütleri için üretecekler, 2 ay boyunca belgimiz devrimci özveri olmadan, devrimci savaşım olmaz olacak."

(İ.Sesi 25 Haziran 1979)

Bu ayrılık Yürükoğlu'na hazır bir örgüt, hazır bir yayın organı ve yayınlarını basabileceği hazır bir matbaa bırakmıştı. Bu az birşey değildi. Bunların hepsi de Ana Parti'nin malıydı. Çalıntıydı. 1985 yılına kadar daha doğrusu TKP'nin likidasyonuna kadar Ana Parti matbaalarını Yürükoğlu'nun gaspettiğini söylemiş, Yürükoğlu da matbaayı gaspetmediklerini, kendilerine ait olduğunu bağıra bağıra anlatmıştır. İşte Yürükoğlu'nun böyle bir suçlamaya(!) karşı geliştirdiği aptalca savunma:

"Sözü edilen matbaanın kuruluşu İşçinin Sesi'nin yayın hayatına başlamasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. İ.Sesi Şubat 1974'de yayınlanmaya başladı. İlk birkaç sayıdan sonra... Kendi basım olanaklarına sahip olma fikri kafalarda belirmeye başladı... İşte bu dönemde V.Dursun (R.Yürükoğlu) yoldaşımızın önerisi ve başı çekmesiyle.... Matbaanın

kurulması yolunda ilk adımlar atıldı. Parti Merkezi ne böyle bir matbaayı kurmayı, ne de destek vermeyi düşünmüyordu. Harç borç ile Merkezden tek kuruş yardım ve kadro alınmadan... Matbaa... Kuruldu..."

"İşçinin Sesi'nin gaspettiği bir matbaadan söz ediyorlar. Matbaanın nasıl, hangi kaynaklarla ve kimin girişimi ve çalışması ile kurulmuş olduğunu gördük.'

Bu aptalca savunma aynı mihval üzere uzayıp gidiyor. Biz bir örgütte herkesin -kiminin az, kiminin çok katkısıyla- örgütün mal edindiği veya malını artırdığını biliyoruz. Ama birilerinin örgütten ayrılırken "Bu benimdi, şunu ben kurmuştum...." diyerek, bir şeyleri yüklenip götürdüğünü ilk defa Yürükoğlu'ndan öğreniyoruz.

O'nun bu mantığı izlenecek olursa bizim Yürükoğlu'nun pis derisini bile yüzmemiz gerekecektir.

İşçinin Sesi'nin çıkışı ayrı baş çekmeyi değil de, kendisini TKP içinde gösteriyor olması önceleri her hücrede, bölgede yoğun tartışılır hale gelmesini ve yer edinmesini sağladı. İ.Sesi'ni benimseyen militanla Merkez yanlısı militan tartışabiliyor, dostluğunu sürdürebiliyordu. Ama süreç bunun böyle devam edemeyeceğini gösterdi. Herhangi bir konuda, eylemde ilerleyememiş, sorunların kilitlenmesi, iki başlılık, karşıtlık kendini gösterdi. İşler hücrelerden, bölgelere kadar tıkanıyor, iş yapılamıyordu. Birbirini ayıramamak daha büyük sorunların da kaynağı olmaya başlamıştı. TKP Merkez politikasına ters düşen, bu politikayı zedeleyen eylemler oluyor, kamuoyuna TKP yanlış yansıtılıyordu. ODTÜ'deki açılış istiklal marşı söylenirken ayağa kalkmamak, Türk bayrağına hakaret edici eylemlerde bulunmak, toplu sözleşmelere yaklaşım, vb. Bunlar Ana Parti'yi güç konuma sokuyor, sıkıştırıyor, kendi tabanıyla sürekli boğuşmasını getiriyordu. Bu ne Yürükoğlu'nun ne de Ana Parti'nin istediği bir şeydi.

İşçinin Sesi bir yandan "Bizi partiden haksız yere attılar. Partimizi oportünistlere bırakmayacağız, biz partinin çoğunluğuyuz" diye bağırırken, öte yandan Ana Parti'nin tüm kurumlarının karşısına paralel örgütlenmeler oluşturmaya başladı. Ufaktan ufaktan omuz vurmalar, laf atmalarla fiziksel saldırılarının da zemini atıldı.

Duvarlarda yarış hızlandı, sloganlar silinip sloganlar yazıldı. Bildi

riler birbirini kovaladı, dil sertleşti, dostluklar kesildi. Yollar kesildi, adamlar dövüldü. Fabrikalar basılıp kurşunlandı, işçiler işlerinden atılmaya, demeklerden bürolardan kovulmaya başlandı... Bu ufak kavgalar büyüklerin habercisiydi. Bunlar birbirini besleyerek geldi. İşçinin Sesi hemen her sayısında "Şu oportünisti uyarıyoruz", "Filancayı uyarıyoruz" diyerek, olayların nereye çekileceğini de belli ölçüde göstermiş oluyordu. Sonunda Merkezi olarak İşçinin Sesi FİDEF olaylarını duyurdu. Artık savaşım fiziksel rotaya sokulmuştu. FİDEF'in sıcaklığı 17 Şubat 1980'de Ankara'ya yansıtıldı. Orada daha da ısıtılan olaylar İstanbul'a ve nihayet İzmir'e taşındı, 17 Ağustos 1980'deki Maden-İş 3. Bölge temsilciliği seçimlerinde çıkan kavgaya silah karıştırıldı. Sonuçta 1 kişi öldü, iki kişi yaralandı.

İşçinin Sesi'nin ne İstanbul'da ne de Ankara'da Ana Parti ile çatışacak gücü yoktu. İzmir'de de yoktu. Varolan güçler derme çatma idi. Öğrenci, işçi karmakarışıktı. Birbirini tanımıyor, sırtını birbirine dayayamıyordu. Yürükoğlu çok öncesinden Maden-İş üçüncü bölge temsilciliğini hedef göstermiş, örgütün bir kaldıracı olarak kullanmayı hedeflemişti. İzmir'de de güç yok demiştik ama burada çalışmalara silah sokacak birisi vardı.

Olay İşçinin Sesi gazetesinin baş sayfasından şöyle duyuruldu:

"Halil Babadağ'ın katili eline silah verilip onu Leninciler, işçilerin üzerine süren oportünist yöneticilerdir."

(İ.Sesi 8 Eylül 1980)

İç sayfalar ve okuyucu sayfaları da geniş bir şekilde Maden-İş olaylarına açılmıştı.

"Bu saldırılar karşısında kongre gününde de aynı tür saldırılarla karşılaşacaklarını hesaplayan Leninciler kongre güvenliği için işyerlerinden işçileri çağırdılar."

(AGY)

"Ölen İGD'li öğrenciydi. Tekel işçisi değil. Tekel büfesinde çalışıyordu ve İzmir-Hatay İGD şubesi başkanlığı yapıyordu. Halkın Kurtuluşu'ndan birisinin öldürülmesi olayından dolayı aranmaktaydı."

(AGY)

"Dışardaki olaylardan haberim yok. Bir işçi arkadaş vurulmuşsa bu iyi birşey değil tabi. Yoldaşlarla konuşup durumu öğreneceğim,

sonra kürsüden ayrıldım. Daha sonra öğrendik ki dışarıda vurulan ve yaralananlar işçi değil, oportünist güçlerdenmiş."

(AGY)

Maden-İş olaylarını anlatan yazıların özü, mantığı yukarıdaki alıntılarda yatmaktadır. İkinci alıntıdan İşçinin Sesi'nin kongre günü hazırlıklı (silahlı) olduğunu öğreniyoruz. "İşçileri çağırdık" dedikleri işçilerin ise Maden-İş'le hiçbir ilgisi yoktur. Tekel'den ve Sümerbank'tan derlenmiş, Türk-İş bünyesinde işçilerdir. Gerisi tamamen İzmir'in uzak çevresindendi, öğrenci gençlikten gençlerdi. Bu "hazırlık" sonucu bir kişi ölüyor, 2 kişi yaralanıyordu. Arkasından Yürükoğlu ölenin katili olarak O'nun eline silah verip işçilerin üzerine gönderen oportünist yöneticileri gösteriyor. Tetiği çekene kimin silah verip de gönderildiğini söylemiyor. Ayrıca ve en önemlisi Yürükoğlu kocaman bir yalan söylüyor: Ölen H.Babadağ'da silah yoktu, eline kimse silah vermemişti, öbür yaralanan iki kişide de silah yoktu. İşin daha da enteresanı Menşevikler silahsızdı. "İGD'li gençleri Lenincilerin üstüne saldırttılar" feryadı, Yürükoğlu gibi hiç kavga görmemiş şımarık çocuk feryadından başka birşey değildi.

Yürükoğlu'nun İGD'li gençler dediği TKP'nin Komsomolu gençlik örgütüdür. Orada Maden-İş'in kongresi vardır ve bunun güvenliği alınmalıdır. Bunu kim yapacak? Ya işçilerin kendisi (ki en doğrusu ve en işteneni bu olmalıdır) ya da partinin görevlendirdiği kurumlardan biri. TKP'de bu İGD'nin işidir. Yürükoğlu 30 yıllık Londra yaşamında acaba farklı mı davrandı? Tüm yığın örgütlerinin kongrelerinde, toplantılarında İGD gibi bir gençlik değil de, tüm MK üyeleri güvenlikte yer almıyor muydu?

TKP oportünistti, revizyonistti, sosyal emperyalistti, burjuva kuyrukçusu, hain vs. vs idi tamam ama orada yaptığı hiç de yanlış değildi.

Bir insanın ölen birisi için "ölen işçi değildi, öğrenciydi"; "oportünist güçlerdenmiş" gibi sözleri kullanabilmesi için en azından aklını yitirmesi gerekir. Bir kişi öldürülüyor ve öldüren taraf ölenin kimliğini sorguluyor. Sonunda "oh be işçi değilmiş, öğrenciymiş, oportünistmiş" diyerek rahatlıyor. "Oh be faşistmiş" dese. biz de rahatlardık. Yürükoğlu işçinin kıçına secdeye yatarken ondan ne kadar uzağa savrulduğunun farkında bile değildir.

Örgütün ideolojisini işçi sınıfı içinde hakim kılabilmek için çabalayan, ön safta yürüyen insana -öğrenci, işçi, kadın, erkek farketmezmilitan denir. Militan sınıfın yığınların içinden seçilmiş, yaşamını sınıfına, partisine -parti yönetiminin hainliği başka birşeydir- adamış kişidir. H.Babadağ TKP ölçütlerinde o partinin bir militanıydı. Yürükoğlu işçiyi militanın önüne koymaktadır ki bu da aynen ölenin kimliğini sorgulamak gibi bir aklı noksanlıktır. Hele üçüncü alıntıdaki cümle insanın kanını dondurmaya yetiyor:

"Ölen kişi Halkın Kurtuluşu'ndan birinin öldürülmesinden dolayı aranmaktaydı"

Kimi kime ihbar ediyor? Kimi kiminle vuruşturmaya çalışıyor? Kendisini kimlere taşıtmak istiyor?

Yürükoğlu bu iğrenç oyunu hayatının her sıkışmışlık döneminde uygulamıştır. O zaman salladığı bu oltaya Halkın Kurtuluşu'nun takıldığını sanmıyorum. Ama Londra'da bizimle kapıştığı zaman attığı oltaya kimlerin takıldığını, ne kadar başarılı olduğunu ilerde göreceğiz.

Maden-İş olayı İşçinin Sesi'nin tabanını büyük ölçüde sarstı. Silah kullanılması, hele bir kişinin öldürülmesi militan ve sempatizanlar üzerinde olumsuz etki yarattı. Tabanın bu tepkisi tepeyi anında etkiledi ve olay MK'da(!) Maden-İş olayından sorumlu olan Akbulut'un cezalandırılması istemine kadar büyüdü. MK'nın Türkiye kesimi silahın kullanılmasında tek sorumlu olan Akbulut'a yüklendi. Ama gerçek suçluyu, Yürükoğlu'nu göremediler. Silahın mücadeleye sokulması bu iki kişinin arasında görüşülüp kararlaştırılan bir şeydi. Bu yüzdendir ki Yürükoğlu hem Maden-İş'teki sonucu bir üstünlük olarak değerlendirdi, hem de bu üstünlükteki payından dolayı Akbulut'u savundu. Kurda, kuşa yedirmedi.

H.Babadağ'ın öldürülmesinden birinci derece sorumlu kişi Yürükoğlu'dur, Akbulut ikincidir. Üçüncü bir kişi aramak doğru değildir.

Ne olursa olsun istenen sağlanmıştı. Ve ilk vuruş kazançla noktalanmıştı. Bundan sonrası bu üstünlükten yararlanarak, ideolojik üstünlüğün daha hızlı bir şekilde fiziksel güce dönüştürülmesiydi. Burada elindeki Babadağ'ın kanı sürekli karşısına çıkmaktaydı. Bu olaydan en büyük suçlama hem Ana Parti'den, hem de kendi tabanından gelmekteydi. Yürükoğlu bir yandan Babadağ'ın ölümünü Ana Partiye yükle-

yerek kendi masumluğunu öne çıkarıyordu, öte yandan çatışmaları körüklüyordu. İzmir'in her semtinde artık karşılaşılan güçler birbirine basıyordu kurşunu. Hedef belden aşağı olduğu için birçok insan çürüğe çıkmaktaydı. Bu gidiş Ana Parti'yi İzmir'de çökertebilecek gibi gözüküyordu. Şiddet birçok insanı yıldırmış, korkutmuştu. Ana Parti'nin tabanı sarsıntı içindeydi. Ama şu kan tezelden temizlenmeliydi. Kan ancak kanla temizlenirdi.

Maden-İş olayının ardından henüz 12 gün geçmişti ki genç bir kız olan İnanç Seçic Karabağlarda 4 kurşunla vurularak öldürüldü.

Yürükoğlu bu olayı çok iyi kullandı. Genç, pırıl pırıl bir yıldız söndürülmüş ama, Yürükoğlu'nun ve İşçinin Sesi'nin üzerindeki ağırlık hafiflemişti. Şimdi iki taraf da eşitti. Kan kanla temizlenmişti. İki taraf da kan taşımaktaydı.

"TKP'mizin başına çöreklenen oportünist tasviyeci klik, İzmir-Karabağlarda TKP Leninci kanat üyesi İnanç Seçic'i alçakça katletti... Menşevikler bu cinayetleri ile oportünizmin bataklığında nerelere kadar battıklarını göstermişlerdir..."

Bu ölümde de ikinci, üçüncü kişileri aramak gerekmiyor. Bu kan H.Babadağ'ın kurumayan kanının devamıdır. O kanın dökülmesindeki neden ve suçlu kimse, İnanç Seçic'in öldürülmesinin suçlusu da odur.

Yürükoğlu bu vefa borcundan dolayı olmalı ki İnanç'ın resmini sürekli çalışma odasının duvarında tutmuştur. O çalışma odasının duvarındaki İnanç ise ne igrenç sahnelere, ne içkili alemlere tanıklık etmiştir.

SBKP'nin yüklediği görevi Yürükoğlu adım adım hayata geçiriyor. TKP'nin tabanındaki militanlar ağaç dallarındaki olgun meyveler gibi sapır sapır dökülüp kayboluyordu.

BİR KAÇIŞ DAHA

Faşizmin postalları başucumuzda trampet çalıyordu. Bir yandan kanlı burjuva devleti kontrgerilla eliyle en hassas noktalara namlu çevirirken, öte yandan sivil faşist güçler sokakta, evlerde devrimci-demokrat katlediyorlardı.

İki karşıt güç. İşçi sınıfı ve burjuvazi birbirini bileye bileye ilerliyordu. Hem ekonomide, hem siyasette başı boş bir gidiş vardı. Arka arkaya kapanan fabrikalar, toplu işten çıkarmalar, aylık devalüasyonlar, tüketim maddelerindeki akıl almaz fiyat yükselişi, temel gıda maddelerinin aniden kaybolması veya karaborsaya düşmesi. Ve hergün sokakta kurşunlanmış 10-15 ceset.

Ülkede yaşanan devrimci durum burjuvaziyi olağan yöntemlerle, yönetemez hale sokmuştu. Parlemento çalışmıyordu. Tüm burjuva partileri burjuvaziye bunalımdan çıkış yolu açabilmek için canla başla çalıştıkları halde, bir adım ilerleyemiyor, üstelik birbirlerini yiyorlardı. Ecevit'in formüle ettiği "Olağanüstü hal yasası", Demirel'in milliyetçi, dinci, faşist hükümeti tarafından "Fevkalade" uygulamaya sokuluyor, sıkıyönetim komutanlıklarının duyuruları "Fevkalade" bölgeleri aşıyor işçi yataklarına ulaştırılıyordu. Militarist kliğin önde gelen paşaları görücüye çıkarılan gelinlik kız gibi, işçi sınıfına, emekçi halka tanıtılıyordu.

Öte yandan ülkenin her yanı grev, direniş, boykot, ayaklanmalarla kaynamaktaydı ve her kıpırdanış her hareket direk devleti karşısına alarak ilerliyor, büyüyordu. Gecekondular, fabrikalar, okullar, sokaklar savaş alanı haline gelmişti. Devlet İran, Azarbeycan, Afganistan bahanesiyle sessizce bölüm bölüm askeri ve silahı Kürt illerine taşımaktaydı. Ülke doğusundan batısına yavaş yavaş işgal ediliyor, hazırlıklar güçlendiriliyordu.

Artık mevzi savaşları bitmiş, saldırılar merkezlere vurmaya başlamıştı. Süngü takma zamanı yaklaşıyordu. Aniden İzmir'de Tariş olayları patlak verdi. 7500 işçi ve Tariş çevresindeki gecekondu halkı devletin saldırılarına karşı geniş çaplı bir direnişe geçti. Alsancak'taki üzüm işletmeleri, yağ kombinaları da bu direnişe katıldı. Ana caddeler barikatlarla kapatıldı. -Bu barikatlar 16 yıl sonra yeniden ve daha güç-

lü olarak Gazi'de kurulacaktır.- Bayraklı, Soğukkuyu, Naldöken, Daragacı daha ötelerde Karabağlar, Altındağ gibi birçok semt halkı barikatların içinde yer aldı. Askere, polise kariyerlere karşı savaştı Gültepe'de, Çiğli'de, Çimintepe'de günlerce süren çatışmalar oldu. Durum gerçekten bir iç savaş öncesi gibiydi. Sokaklarda kariyerler, otomatik silahlı askerler dolaşıyor, yoğun ateş altındaki evler Türk bayrağı çekerek teslim oluyor veya asker ele geçirdiği evlere Türk bayrağı dikiyordu. Ana yollara kurulan barikatlar, tutuşturulan arabalar, taş yağmuru altındaki askerlerin otomatik kurşun sesleri... Tariş ve çevresi duman ve alev içindeydi.

Evet süngüler takılmıştı, işçi sınıfı "Hücum" komutunu bekliyordu. Bunun yerine işçi sınıfı 1 Mayıs 1980'de "Süngü çıkart" komutuyla karşılaştı. Bu ve bunun gibi birçok olayda geri çekilerek, yitirilen mevziler büyük yenilgiye kadar süregen hale gelecekti.

Devlet; kontr-gerilla ve faşist güçler eliyle işçi sınıfının hassas noktalarına vuruşlar yapıyordu. Kahramanmaraş'tan sonra gene aynı senaryolarla Çorum'da alevilerin yoğun olduğu semtlere saldırdı. Yüzden fazla işyeri, ev yakılıp yıkıldı. Devrimcilerin öncülüğünde halk barikatlar kurdu, semt semt, köy köy çarpıştı. Görüntüye yansıyan, Gün Sazak'ın öldürülmesine karşı faşistlerin bir misillemesiydi. Özünde Finans-Kapitalin kanlı diktatörlüğünü, kayıtsız şartsız egemenliğini dayatma hazırlığıydı.

Aradan 15 gün gibi az bir zaman geçmişti. Türkiye işçi sınıfının en sevilen sendika lideri Kemal Türkler, arabasının içinde kurşun yağmuruna tutularak öldürüldü. Kemal Türkler'in cenazesine yüzbinler katıldı. Bu yüzbinlerin öfkesi oportünist TKP tarafından mücadeleye dönüştürülemedi, aksine boğuldu.

Artık burjuvazi işçi sınıfının öncüsüz olduğunun farkına varmıştı. Ufak ufak vuruşlar birer yoklamadan, denemeden başka birşey değildi. Vuruyor ve sonucunu bekliyordu. Burjuvazinin her vuruşu işçi sınıfını sarsıyor, geriletiyordu. Liderlerinin sayesinde aldığı her darbe sınıfın cesaretini kırıyordu. Sokağa çıkamıyordu, üretime el koyamıyordu.

İşçinin Sesi soldan, Ana Parti sağdan girerek partiyi savaşın dışına atıyor, tüm sola bulaşabilecek reformist bir koku salgılıyordu. Dev-

Genç kökenlilerden, halkın sülalesine kadar tüm öncü güçler içe kapanmış, kimin daha devrimci olduğunu kanıtlama çabası verirken, işçi sınıfı kendisini devrim yatağına akıtacak mehdisini bekliyordu. Yürükoğlu aldığı görevin sonucunu belirten raporların birinde, durumu tüm çıplaklığı ile anlatmaktadır:

"Şimdi durum nedir? TKP'den kopmalar, siyaseti bırakmalar olağan üstü boyutlara ulaşmıştır. Lenincilerin uzanamadığı, yoldaşların ve sempatizanların birçoğu devrimci hareketten uzaklaşıyorlar... Savaş alanları, semtler, fabrikalar bir bir terkediliyor. Ankara da Maden-İş'in örgütlü olduğu yerlerde bir bir yetki kaybediyor. Aster-İş'in kapısına kilit vuruldu. Diğer sendikaların durumu hiç farklı değil... Partimizin en güçlü olduğu yerler ya Lenincilere katıldı, ya da çürüdü gitti...."

(İ.Sesi 28 Temmuz 1980)

İşçinin Sesi bu dönemi üstlendiği misyon gereği bitirmiştir. Ama demogojik militanlık hiçbir zaman yükseklerden indirilmemiştir. Suyun içine girmek gerekirken, çok uzaklardan -suyu görmüyorlardı bile- taş atılarak suyu dalgalandırmaya çalışıyorlardı. Ama taşların hiçbiri suya düşmüyordu ki.

"Devrim yenilmedi. Halkım silahını bırakma, faşizme karşı halk ayaklanmasına" (14-09-1980 TKP-İ.Sesi Bildirisi)

Bunlar çok uzaktan gelen davul sesleriydi. "Halkım silahını bırakma" diyenler, silahı kapıp çıkamıyor, işçi sınıfına örnek bir davranış yansıtamıyordu. Sınıfın önüne geçip savaşmak yerine, onu arkasından iteklemeye çalışıyordu.

Faşizmin kapıları omuzladığı sıralarda Yürükoğlu rotasını başka bir yöne, devrimci hareket içine kırdı. "İşçinin Sesi ile birleşme isteği gösteren siyasal gruplar, örgütsel birliğin yolu, ideolojik ve siyasal tutumlarda birlikten geçer.." "Gelin karşılıklı görüşelim, platformlarımız üzerinde tartışalım. Yoldaşlar partili, partisiz komünistler (ne demekse partisiz komünistler?) TKP'yi savunmak onu devrime hazırlamak bizlerin sırtına düşmüştür...."

(R.Y Çağrı İ.S. 11 Ağustos 1980)

"Hareketimiz TKP dışında geniş devrimci çevrelerde bir çekim merkezi yarattı. Bize örgütsel birlik önerileri geldi. Bizimle her konu-

da anlaştıklarını söyleyen ve örgütsel birlik önerileri yapan açıkça yayın organlarında yazmalıdırlar..." (RY Çağrı İ.S. Ağustos 1980)

İşçinin Sesi gazetesinde yayınlanan bu çağrılar iki amaca hizmet etmekteydi. Birincisi dışa yönelikti. Dışarda binbir çeşit örgüt bulunmaktaydı ve hepsi de yeni yeni örgütlere gebeydi. Yeni doğurmuş veya doğuracak olan birçok örgüt iç sorunlarını ertelemek, varlığını devam ettirebilmek için birbirine yapışmaya çalışmaktaydı. Çünkü dönemi göğüsleyemiyorlardı. Dönemin yüklediği görevi, yığınların işçi sınıfının önüne düşüp savaşmayı yürütemeyince örgütlerin, tavanından tabanına kadar büyük çatırtılar kopuyordu. İşte Yürükoğlu dışardaki bulanık suya çağrılarıyla olta atıyordu. Daha da önemlisi bu dönem önce mevziye girip tetiğe basma dönemidir. Bunu yapmadan "gelin karşılıklı görüşelim, platformlarımız üzerine tartışalım" demek, savaşımın yönünü saptırmak, burjuvaziye işçi sınıfını ezmesi için fırsat tanımaktır. Bu dönemin platformu savaşmaktır. Önce sokağa çık, çarpış, ondan sonra birşey söylemen de gerekmiyor. Yiğidin arkasına saf saf dizilirler.

İkinci amaç içe dönük olanıydı. Kendisini dev aynasında göstererek, elindeki militanlara moral pompalarken TKP'deki son sallantılı unsurları da kapıp, evinin içini derleyip toparlama amacı güdüyordu. Bu amaçların dışında söylenenlerin hepsi yalandan ibaretti. İşçinin Sesi ne siyasal olarak, ne de sayısal olarak bir çekim merkezi olmamıştır. İzmir'deki 1 Mayıs'a (1980) tüm çevreyi toparlayarak katıldığımız halde, ancak yüz kişiye ulaşabilmiştik. Ana Parti'nin gençlik örgütleriyle kadın örgütleriyle, odalarıyla, sendikalarla katılmış olduğu 1 Mayıs'taki gücü ise 50 binlere vuruyordu ki, "Şimdi sizi denize dökeriz, sizi tükrükle boğarız" sataşmalarını pratiğe dökselerdi hiç de zorlanmazlardı.

Yürükoğlu 1979-1984 yılları arasında yalnızca PKK'dan ve biraz da Dev-Yol'dan yakınlık görmüştür. Onun dışında ne bir Kürt siyaseti ne de Türk Solu İşçinin Sesi'ne sempati göstermiştir. Tüm sol siyasetlerle birlikteliği de yalnızca bu dönem içinde BİRKOM ve FKBDC'nin kurulmasıyla olmuştur. Bu kuruluşların dağılmasıyla İşçinin Sesi de tamamen dışlanmış, tamamen içine kapanmıştır.

1971 yılında Yürükoğlu ülkeden nasıl kaçtıysa, 12 Eylül 1980 yı-

lında da aynı şeyi yaptı. Kızgın ortamı terkedip kadrolarını Avrupa'ya taşıyan ilk ve hızlı örgütlerden birisi İşçinin Sesi idi. Zaten kızgın ortama da hiç girmemişti. Yönetim bütünüyle Londra'da yaşamaktaydı. Türkiye'de bulunanlara yalnızca "Sen MK üyesisin", "Sen yöre sekreterisin", "Sen il sekreterisin" gibi kartvizitler dağıtılıyordu. İzmir İl Komite üyesi olarak ilk toplantıya katıldığımda şaşırıp kalmıştım: "Demek bu iş bize kadar düştü" demiştim. Aynı şoku 8 sene sonra bu sefer MK üyesi olarak yaşayacaktım.

İşçinin Sesi gerçekten "başı da kökü de dışarıda bir hareketti" Bu yüzden sıcağa dayanamadı. Faşizme, burjuvaziye değil de Ana Parti'ye küfrede küfrede kadrolar Avrupa yollarına atıldı.

Yürükoğlu hizipçiliğini çok iyi yapmıştı. Ama bunun ödülü olarak düşlediği Sovyet desteğine hiçbir zaman kavuşamadı. Her türlü dostluğu(!) yağcılığı yaptı ama sırtını Sovyetler'e dayayamadı. Ah bir de bunu sağlayabilseydi.

YURTDIŞINDA BİR KÖPRÜ

Darbeden 5-6 ay sonra yurtdışına çıktım. Bu süre içinde kaçak yaşadım. Tüm ilişkilerim koptu. Kendi olanaklarımla Ege'nin bir köyüne kapağı atıp, toprak adamlığı yaptım. Kavga kaçağı oldum. Bunda benim payım yok değil. Örgütle yeniden kontak kurduğum zaman bu kaçaklığın hesabı sorulmalıydı. Ama kim soracaktı ki? Örgütün kendisi zaten kavga kaçağıydı. Benimle yeniden ilişki kurulmasının nedeni beni daha kötü bir kavga kaçakçılığına sokmak içindi.

Müthiş bir kış ortasında Salzburg'a indim. Avusturya'nın kışını daha ilk gün orada gördüm. Ama asıl tanışmam 1-1.5 ay sonra Viyana'da olacaktı. Salzburg'da 1 aya yakın yaşadım. Kendi paramla çıkmıştım ve param bitmek üzereydi. Gerçi istasyonun yanında Türkiyelilerin takıldığı kahve-lokanta karışımı bir yerde dostluklar kurmuştum ama bu dostlukların hiçbirisi kara günde destek olabilecek dostluklar değildi.

Acı acı düşündüğüm bu sıralarda bir yoldaş(!) geldi. Türkiye'den burslu İngiltere'ye gelmiş bir öğrenciydi. Yoldaştan çok davranışları vatandaşın işini çözmeye çalışan bir devlet memurunu andırıyordu.

Orada eski kimliğimi bırakıp, yeni bir kimliğe sahip oldum. Viyana'ya hareket ettik 14. Viyana'da Westbannof'un biraz ilerisinde bir otel odasına yerleştik. Ertesi gün çevreyi dolaştık. Yoldaş Viyana'yı az çok biliyordu. Türkiyelilerin yerleşim yerlerini, takıldıkları kahveleri öğrendik. Ben bu dolaşmaların amacını çok sonraları anlayacaktım. Şimdilik Londra'ya gitmeden önce zamanımızı değerlendirmeye çalıştığımızı sanıyordum.

Ertesi gün yoldaş beni havaalanına götürerek yolcu etti. Cebimde şimdi epey para vardı. İngiltere'yi ziyarete gelen küçük bir işadamı durumundaydım. Londra'da yerleşik akrabam bile bulunmaktaydı.

Ayrılmadan önce yoldaş "Eğer giremezsen ben seni gene burada karşılarım" dedi. Bu beni epey korkuttu tabi: "Böyle bir olasılık var mı?" dedim, sanmıyorum yanıtını aldım. Ama bu içime kötü bir ağırlık gibi oturdu. Heatrow havaalanında beni sorguya alan görevlilerin en önemli sorusu "Madem ziyaret için geliyorsun, neden gidiş dönüş bileti almadın?" oldu.

Üç günümü havaalanının nezaretinde geçirdim. İkinci gün Süleyman Sakalı geldi, girişte kolaylık (!) olsun diye verdikleri paranın hepsini geri aldı. Üzerimde kendime ait 300 şilin vardı ve bununla Viyana'ya geri döndüm. Beni karşılayan yoldaşla otelde bir gece daha kaldık. Sabaha karşı saat 4 sıralarında o kalktı gitti. Ben oteli saat 11'de terkettiğimde elimde küçük bir bavul ve cebimde 200 şilin bulunmaktaydı. Yoldaşın parası olmadığı için 100 şilini ona vermek zorunda kalmıştım.

Otelden çıktığımda nereye gideceğimi ne yapacağımı bilmiyordum. Yoldaş bana bütün gün boyunca Viyana'da birçok Türkiyelinin yaşadığını, benim de ev ve iş sorununu çözerek onların arasında İşçinin Sesi Viyana örgütünü çıkaracağımı anlatmıştı. Anlatmıştı ya ben işin yalnızca tek bir yanını düşünüyordum: Burada nasıl yaşayacaktım?

Soğuktan dışarda bir saat bile kalmak mümkün değildi. Ayaz jilet gibi geçiyordu insanın yüzünden. Kar ve buzla yüklüydü şehir.

7. Viyana'da West Bannof'a sırtını dönmüş bir kahveye girdim; Bingöllülere ait bir kahveydi. Bir çay alıp boş masalardan birine çöktüm. Çay 12 şilindi; ikiyüz şilinim vardı. Hayır 188 şilin. Bu para bitene kadar ne alırsam, ne yersem bıçak yemişçesine acı duyacaktım. Kapkaranlık bir yola girmiştim sanki.

Zaman zaman dışarı çıkıp çevreyi kolaçan ettim. Öteki kahvelere sokuldum. Türkiyelilerin takıldıkları istasyonlara uğradım. Dolaşacak daha çok zamanım olacaktı. İçinde birkaç giyim eşyası olan küçük bavulu kahveye emanet edip, gece yarısından sonra yeniden karanlığa ve soğuğa çıktım.

Artık 2,5-3 ay boyunca hem geceleri, hem de gündüzleri dolaşacaktım. Viyana'nın soğuğu ile öylesine içli dışlı olacaktım ki bir daha onu unutmam mümkün olmayacaktı. Bir hafta sonra tam da kalan paranın bitmesine yakın, Viyana Belediyesi'nin örgütlediği ve akşam 7'de başlayıp sabah 4'e kadar devam eden buz kırma, sokakları ve kaldırımları kardan temizleme işinde çalışacaktım. Elimde kürek veya demir kunk sabaha kadar birinci bölgede dolaşacaktım. Bir yandan uykusuzluk, yorgunluk vuracak, bir yandan soğuk vuracaktı. Ayağımdaki ayakkabılar sürekli yediği soğuk sulara dayanamayıp kısa zamanda

patlayacaktı. Ellerimin üstü jiletle kesilmişçesine yarılacak, sürekli kan sızacak ve uzun zaman kapanmayacaktı.

Bu iş sabah 4'te bitiyordu. Kahveler ise saat 8-9 arası açılıyordu, en kötü zamanlar işi bıraktığım saatle kahvelerin açılışı arasında geçen saatlerdi. Gidecek, ısınacak hiçbir yer yok. Tükendiğimi hissettiğim, yorgunluğun en üst düzeye ulaştığı bir zaman. Kapı aralıklarına, tuvaletlere, telefon kulubelerine, istasyonlara dalıyorsun. Soğuk içinde ve dışında seni bırakmıyor, senden ayrılmıyor. Polis korkusu ise işin cabası. Bir evde kaldığını kanıtlayan karakoldan verilmiş belgeyi bulundurmuyorsan bu senin sınırdışı edilmen için yeterli bir neden olabiliyordu.

Ne olursa olsun paranın bitimine kar temizleme işi ilaç gibi yetişmişti. Gecede 214 şilin alıyordum. Ama bu iş sürekli değildi. Bazen gidiyorsun uzun süre ayazda, soğukta, kuyrukta iş kapmak için beklerken bir görevli çıkıyor "bugün iş yok" diyebiliyordu veya birden sulu sepken kar çıkıyor hava yumuşuyor, buzlar çözülüyordu. Böyle arada bir de olsa buradan elde ettiğim para ciddi işlerimi çözmede çok işe yaradı. İlk başta soğuğa dayanacak kalın elbiseler edindim. Para sağlayabileceğim yerlerle kontaklar kurdum.

Londra'dakilere kahvenin telefon numarasını vermiştim, 15-20 gün sonra ilk defa arandığımı duyunca nasıl sevinmiştim. Kurtuldum umuduyla telefona sarılmıştım. Emine Engin soğuk yemiş yırtık sesiyle; "Yoldaş, sana yayın göndereceğiz, uygunsa bulunduğun kahveye gönderelim, değilse bize başka bir adres bildir."

Ümitlerimin tırpalanması bir yana, aklım başımdan gitmişti. Soğuklarda ve gecelerde ben kendimi taşıyamıyorum, kendimi koruyacak bir köşe bulamıyorum, bunlar yayın adı altında yığınla gazete, kitap, ciltler göndereceklerdi. Zaman zaman ettiğim telefonlarda kendilerine dışarda soğukta kaldığımı, aç olduğumu defalarca anlatmama rağmen, onlar ettikleri ilk telefonla bana yayın göndermeye kalkıyorlardı.

Emine'ye yayına değil ekmeğe ihtiyacım olduğunu tekrar hatırlattım ama onlar durumumun düzelmesi açısından hiçbir girişimde bulunmadılar.

Bu sıkıntılar içinde insan kılı kırk yararak, şüphelerini ve sezgileri-

ni derinlemesine harekete geçirerek daha net daha çok yönlü düşünüyordu. Beni Viyana'ya terkeden yoldaşın Türkiyelilerin kahvelerini, yaşadıkları hayımları dolaştırması, Londra'ya gidiş dönüş değil de yalnızca gidiş bileti almasının, Londra havaalanında kendilerine ait paranın hepsinin alınarak, beni 300 şilinle geri göndermelerinin anlamı sonradan gün ışığına çıkıyordu. Merkez başından beri beni ve benim gibileri Londra'ya istemiyordu. Ama açıkça Viyana'da kal da diyemiyordu. Londra'ya giremeyişimi Viyana'da kalmamı böyle ucuz ve namussuzca bir tezgahla tesadüf haline dönüştürmeye çalışıyordu.

Yürükoğlu Türkiye havasını üzerinde taşıyanları o havayla merkeze sokmanın doğru olmadığını düşünmekteydi. Avusturya benimle başlayan bir ara bölge olmalı ve Türkiye'den gelen insanların havası burada boşaltılmalı, ıslah edilmeliydi. Yalnız Avusturya değil, Avrupa da aynı amaçlarla kullanıldı. Türkiye'den gelenler önce Avusturya'da daha sonra Avrupa'nın değişik yerlerinde açlıkla, yoklukla, evsizlikle, çaresiz ve ezilmişlikle ıslah edildi. Devrimci sertlikler törpülendi, yontuldu. Bu burjuvazinin de Avrupa emperyalizminin de devrimcilere uyguladığı bir yöntemdi.

Yürükoğlu'nun bizzat kendisinin hazırladığı çirkin ve pis bir oyundu bu. Bu pislik, bu çirkinlik Yürükoğlu'nda giderek karakteristik bir hale gelecek, yaşantısının en özlü parçasını oluşturacaktı. O tesadüfler yaratacak, kurbanlar ve suçlular bulacak, aksilikler olanaksızlıklar sergileyecek, can yakacak ama kendisi bunların hiç birine bulaşmadan, hatta kurmuş olduğu kumpasların arasından yücelere çıkacak.

Sokaklardan kurtulmam 2,5-3 ay sonra gerçekleşebildi. Bingöllülerin kahvesinde garsonluk ve ahcılık yapan iki kişi beni kaldıkları eve almaya karar verdiler. Bu kararı daha çok benim zorlamamla almışlardı. Ev geceleri boştu, kullanmıyorlardı. Gündüzleri yatıyor, geceleri çalışıyorlardı. Ben de geceleri yatıp, gündüzleri evi onlara terkedecektim. Bir aksilik olmazsa hiçbir sorun çıkmazdı. Yaşam düşündüğüm gibi devam etseydi sorun olmayacaktı. Ama 3-4 hafta sonra dengeler bozulmaya başladı. Eve kadınlarla gelmeye başladılar. Bazen sabahın 4'ünde bazen 5'inde büyük gürültülerle eve dalıyorlardı. O saatten, ama bilhassa o durumdan sonra bana evi terk etmek düşüyordu. Ev arka arkaya dizilmiş mutfak, salon ve küçük bir odadan ibaretti.

Fazla gizliliği kaldırabilecek bir ev değildi. Bazen kalabalıkla gelirlerdi. İki kadın yanlarında 5-6 kişi salonu doldururlardı. İkisi de Kürttü, Aleviydi. Biri Tunceli'den öteki Bingöl'dendi. Açtılar. Hem ekmeğe hem paraya, herşeye açtılar. Açlıkla terbiye kötüdür ne ulus, ne din, ne kişilik bırakır. Bunlar da o terbiyenin içinde yoğrulup gidiyordu. Kahveye geldiklerinde bir müddet yüzüme bakamazlardı. Sıkılırlardı. Gönlümü almak için çay kahve ikram ederlerdi. Şimdi onlardan ne kalmıştır bilmiyorum ama bıraktığımda iyi insanlardı.

Bir yandan işçilikle işsizlik arasında, evle evsizlik arasında yaşam sürüp giderken, Türkiye ile kurmuş olduğum kontak (ailemle) aracılığıyla abim Almanya'dan 7 bin mark para çıkarttı. Güzel paraydı, bu paranın bir kısmını bir ev bürosuna yatırarak ucuz, kiralık bir ev elde etmeye çalıştım. Tam o sıralarda merkezden bir telefon geldi. Uzun zamandır merkezi zaten aramıyordum. Onların beni en son aradıklarında ise gene yayın göndermek için aramışlardı, son durumumu anlatmış ev sorunumu çözemediğimi ama bir ev bürosuna kiralık ev elde edebilmek için bir miktar para yatırdığımı söylemiştim. Keşke söylemeseydim. Telefonda gene Emine'nin o aşina olduğum sesi:

"Oraya Türkiye'den karı-koca iki yoldaş gelecek"

Tüm itirazlarım sonuçsuz kaldı:

"Artık hiçbir değişiklik yapamayız. Senin adresine gelecekleri onlara Türkiye'den bildirildi. Şimdi yoldalar, en geç iki güne kadar orada olacaklardır. Onlarla sen ilgileneceksin. Sana bağlı çalışacaklar."

Akıl alacak şey değildi, ama kabullenmek ve beklemekten başka çare de yoktu. Merkezin niyeti açıktı: Önce beni bu cehenneme atıp pişirmişti. Arkasından iki kişi daha gönderiyordu. Birincisi hem dayandı hem de Viyana'da kalabilirliğin deneyimini edindi. Bu iki kişi de o deneyim içinde daha az ezilerek yollarını bulacaklardı. Ya örgüt olurlardı ki bu merkez için çok iyi bir kazanç olurdu, ya da çeker giderlerdi; bu da fazla önemli değildi. Çünkü bu gidişin merkeze bir zararı olmazdı. O günden sonra Yürükoğlu bu 3 kişiden "Avusturya örgütü", "Avusturya'daki komünist çekirdek" diye söz edecektir.

İki gün sonra söylenen kişiler geldi. Salih ve Irmak'tı. Viyana'da durumu ve benim yaşantımı öğrenip gördükten sonra büyük bir şaş-

kınlığa düştüler. "Viyana'da örgütümüz var" diye gönderilmişlerdi. Gelir gelmez banyo yapıp hafifleyeceklerini, güzel yemekler yiyeceklerini, yoldaşlarla koyu bir sohbete dalacaklarını, daha sonra dünyanın kültür şehri Viyana'yı dolaşacaklarını düşlemişlerdi. Sonuç büyük bir hayal kırıklığıydı. Karı koca ayaklarındaki soğuk ıslaklıkla "bu gece nerede yatacağız" gerçeğiyle yüz yüze gelmişlerdi. Dışarda soğuk ıslık çalıyordu. Yirmi dakika yürümenin imkanı yoktu.

Bu çaresizlik içinde bana ev bulacak olan ev bürosuna gittim. Büroyu zorlayarak ya verdiğim parayı (3500 şilin) alacaktık, ya da bize hemen ev göstermesini isteyecektik. Büro sahibi kadın ikisini de yerine getiremedi, ama bana büro olarak kullandığı yeri teklif etti. "Madem dışardasın gel burada kal. Biz burayı akşam 7'de terkediyoruz, sende 7'de girer sabah 8.30'da çıkabilirsen sorun kalmaz" dedi. "Hem bu süre içinde bir evde belki bulabiliriz" Bu teklifi ikiletmedik bile. Ama o üç kişi olarak orayı kullanacağımızı bilseydi herhalde durum bizim açımızdan hiç de hoş olmazdı. Akşam onlar çıkarken ben giriyordum, bir müddet sonra karşı kaldırımda soğuktan iyice küçülmüş olan yoldaşlara işaret veriyordum. Banyosuyla, mutfağıyla, birkaç odasıyla ve ana yola bakan kocaman salonuyla birlikte güzel bir evimiz(!) vardı. Üstelik kaloriferliydi. Zemheri soğuğunda pencereleri açma gereksinimi duyuyorduk.

1,5 aya yakın burayı bu koşullarda kullandık. Bu süre büroya vermiş olduğumuz depozitin de karşılığı oldu. Bunu daha başlarda anladığımız için, bu süreyi iyi kullanmaya karar verdik. Yoksa kıçımızla, başımızla tekrar ayazda kalırdık. Merkez de nihayet çok arzulamış olduğu yayınları postalayabildi.

Ağbimin Almanya üzerinden gönderdiği ikinci büyük para gerçek anlamda bir kurtuluş oldu. 40 bin şilindi. O zaman çok iyi bir paraydı. 10 bin şiline işçilik satın alabilirdin. Bu para Avusturya örgütünün(!) toparlanıp, ayakları üzerinde durarak etrafında ne olup bittiğini ve gelecekte neler yapılabileceğini öğrenmesini sağladı. Bundan da önemlisi Irmak'ın kendisine büyük sıkıntı veren saçlarının kısacık kestirilmesiydi. Önce bağımsız rahat hareket edebileceğimiz, istediğimiz zaman girip çıkabileceğimiz bir ev tuttuk. Bir oda, bir salon, mutfak, tuvalet;

bu tip evlerin büyük çoğunluğunda banyo bulunmaz. Tuvalet ise dışarda ve öteki kiracılarla birlikte ortak kullanılır. Bunlar 2. Dünya Savaşı'ndan sonra inşa edilmiş binalardı.

Artık buz temizleme işinden kurtulmuştum. Onun yerine sokakta gazete satıyordum. Daha zahmetli, daha bunaltıcıydı. Ama biraz daha iyi yanları vardı. İnsanlarla ilişkideydin, selam veriyor konuşuyordun. İnsanların bir ihtiyacını yerine getirdiğini ve çalıştığını düşünüyordun. Bu yanıyla iyiydi, öbür yanıyla üstün açıktı, yağmurda-yaşta karda, kışta gazeteleri koruman gerekiyordu. Sen üşüyebilir, ıslanabilirdin ama müşteriye üşümüş, ıslanmış gazete veremezdin.

Viyana'da Kurier, Kronan isimli iki büyük ulusal gazete vardı. Her bayide bulunmasına rağmen sokak köşelerinde gazete satışı bir gelenek halini almıştı. Bu geleneğin araçları ise tabii ki geri kalmış ülkelerin insanlarıydı. Mısırlı, Nijeryalı benden sonra Türkiyeli kölelerdi. Bu köleler içinde en iyi köşe kapmış günde 300-500 gazete satarak kölelikten kurtulmuş(!) gazete satışı yapan aristokrat köleler de yok değildi. Bu tip yerleri elde etmek pek kolay değildir. Gazete dagıtımı ağında adamın olması gerekir, iyi rüşvet vermen ve bunu düzenli hale getirmen, bunu düzenli beslemen gerekmektedir. Bu dağıtım ağı içindeki Avusturyalı beyefendilerin, bank holideylerini, yılbaşılarını, doğum günlerini hatırlaman gerekir.

Gazete satışı çok düşük ücretle çalıştığın zahmetli bir işti. Zahmeti daha çok ücretin düşüklüğünden gelmekteydi. Sabah saat 4'te kalkıp önce gazeteni alacağın merkeze gidiyorsun, sonra paketler halindeki gazetelerini alıp tramvaya atlayarak satış yerine gidiyorsun. 5.30'da bu noktada olmak zorundasın. Sonra 11'e kadar o yol ağzında arabaların arasında bağıra çağıra, koşturarak gazete satacaksın. Gazete başı 5 kuruş bekleme süresi olarakta 70 şilin alıyorsun. Eğer yer paranı kontrolcu gazete şefleri kesmezse ve sen 60 gazete satarsan cebine günde 100 şilin girecek demektir. 8-10 şilin de bahşiş gelse, gündelik kazancın 110-120 şilindir. Cuma ve Cumartesi günleri gazete fiyatı ve miktarı yükseleceği için bu paranın büyük bir kısmını her hafta döner sermaye olarak tutman gerekmektedir. Eğer kontrol şefleri seni bulunman gereken noktada göremezse, yer parası dediğimiz 70 şilin kesilir. Bir gün kesilmesi bile gazete satan kişiyi büyük bir sıkıntıya sokar. Haftada

iki kere kesilmesi demek ise, o haftayı aç geçirmekle aynı anlama gelir.

Tüm bunlara rağmen tek avantajı benim durumumdaki insanların vize tazeleyerek, yasal kalabilme hakkı elde edebilmesiydi. 1984'e kadar, yani Avusturya'yı terkedene kadar gazete satışını sürdürdüm.

Çok soğuk yedik, çok ezildik, çok yıprandık. Ama kendi payıma "Islah" olmadım. Binlerce taş yığdım mideme.

GEÇİÇİ YOL ARKADAŞLARI

1981 yılının ortalarına doğru merkezde bazı partililerin yaz taarruzlarına katılmadığını, katılsalar da para vermediklerini, partiye kesenek ödemediklerini, partinin verdiği görevleri yapmadıklarını, yatay ilişkiler kurarak dedikodular üretip, partiye zarar vermeye çalıştıklarını öğrendik. Bunları dolaylı dolaysız merkezden öğreniyorduk. Neden böyle yapıyorlar sorusuna da basitçe yanıt veriyorlardı: "Hepsi öğrenciydi, parti yolundan sapmışlardı. Kariyerist ve komformisttiler."

Olay açılıp saçılmadan bir müddet önce bu ayrılıkcılardan biri olan Cabbar Viyana'ya geldi. Biz o zamana kadar bana gelen parayla bir de "Merkez bina" oluşturmuştuk ve karı-koca yoldaşlar burada kalıyordu. Viyana'nın iyi bir semtinde telefonu, banyosu, tuvaleti, kaloriferine kadar herşeyi içinde bulunan ve Viyana'daki yaşantımıza göre gerçekten lüks sayılabilecek bir evdi. Bu süre içinde "Viyana örgütü" sekreteri Ozan Öncü idi. Ama "Merkez binada" başkaları kalıyordu. Böyle olunca Genel Merkezden gelen Politbüro(!) üyeleri, sekreterle görüşmeden üyelerle görüşüp dönebiliyorlardı. Veya "Yahu bir de sekreter yoldaşı görseydik" diye hatırlayan da çıkabiliyordu. Londra'ya ilk gidişimizde bu tersliği(!) düzeltmek zorunda kaldık. Ozan Öncü sekreterlikten alınıp, öteki yoldaşlardan Salih sekreter yapıldı. Aslında Genel Sekreter V.Dursun'un (R.Y) gönlü ise işçi yoldaşın sekreter olarak kalmasından(!) yanaydı.

Cabbar, Viyana parti örgütü diyebileceğimiz evde 2-3 gün kaldı. Bu arkadaşlar Türkiye'den birbirlerini iyi tanıyan kişilerdi. Bense Cabbar'ı tanımazdım ve hala da tanımış değilim. Bunlar 2-3 gün hem hasret giderdiler, hem de tartıştılar. Bu sıralarda eve uğradığımda bu üçlüyü birlikte görmüştüm. Ama ne ben birşey sormuştum, ne de onlar birşey anlatmışlardı. Güya Viyana parti örgütünün(!) sekreteriydik. Sonradan öğrendiğimiz kadarıyla (Merkez yayın organından) Cabbar arkadaşlara Genel Merkezle olan ayrılıklarını, bilhassa Yürükoğlu ve yanındakilerin devrimci olmadıklarını, örgütü devrimci çizgiden uzaklaştırmaya çalıştıklarını anlatarak, kendilerini desteklemelerini istemişti. Buna karşı arkadaşlar Cabbar'ın kendileriyle tüm konuşmalarını ve Cabbar'ın Londra'dan kısa aralıklarla kendilerine gönderdiği birkaç

mektubu Genel Merkeze rapor ettiler. Bu durumu TKP EK(!) denilen kurum çok abartılı bir dille şöyle anlatıyordu:

"Gelişmeler burada da durmadı. Son hızla bir yandan bu kişilerin yaptıkları ama o ana dek EK'nin bilmediği girişimlerin haberleri gelmeye başladı. Konspırasyonu güvenliği hiçe sayarak aylar önceden Türkiye'ye ve Avusturya'ya partililere mektuplar yazarak muhalefet örgütlemeye başlamışlar..."

(TKP Eşgüdüm Komiteri 1982)

Bu olay bende can sıkıntısı yarattı. Nedeni, birincisi; daha işin başındayken büyük bir çatırtının kopması, ayrılığın kapıya dayanması, ikincisi; hiçbirşey yapmamaktı. Kendisinden ayrılana kim ne derse desin -ben bunda olduğu gibi ötekilerde de hep birşeyler kaybettiğimi hissederek üzülecek, sonra üzüntü yerini duyarsızlığa bırakacak, daha sonraki ayrılıkları da pişkin pişkin izleyecek, geçen günlere acıyarak gülümseyecektim. Hem üç kişi olmamız hem de bu tip polemiklerden uzak olmamız olayın bize fazla yansımamasına neden oldu. İrdelemedik de. Ayrıca Viyana'da yaşam sorunuyla karşı karşıyaydık. Gazete parasını denkleştiremezsem işsiz kalırdım. Ev kirasını ödemezsem dışarı atılırdım. Vizemi alamazsam yandım demekti. Bunlar beni derinden etkiliyor ve birinci sorun olarak karşıma dikiliyordu. Bir politik adam olarak bunları birincil sorun yapmamı eleştirenler olacaktır. Ama bunun eksikliğini bende aramak doğru değildir. Bunu Yürükoğlu'nun "ciğerinde" aramak gerekiyor. Aç ve açıkta kaldığım süreler içindeki acıma duyarsız kalan bir parti(!) ile karşı karşıyaydım. Sorunlarımın hiçbirini çözmede merkezin yardımcı olmayacağını adım gibi biliyordum. Kaldı ki bu durumdaki bir partilinin sorunu partinin de sorunudur.

Ayrıca ben önce işçi, sonra komünisttim. Böyle ne idüğü belirsiz bir grubun içinde ikincisinin birincisiyle yer değiştirmesi mümkün müydü? Türkiye'den kopartılıp emperyalist ülkede geçim derdine, vize derdine, işsizlik derdine düşürülen bir insandan başka ne olabilirdi acaba? Ve bu gericilik döneminde parti(!) üyesinden tek şey istiyordu: para, para, para. Hem de hiç bir şey vermeden.

Genel Merkez "Geçici Yol Arkadaşları" adlı kitabı çıkarttığı zaman (onlar bunlara hiçbir zaman arkadaş demedi. Asalak, hırsız, devrimci

bile olamazlar dediler) kitabı taban benim tutumum ve Merkezin yönlendirmesi doğrultusunda eline almıştı. Gene bu tavır içinde kitabın merkez tarafından yazılan eleştiri kısmını okumuş, arkaya konulan ötekilerin broşürüne göz atma gereksinimi bile duyulmamıştı. Bu büyük bir suçtu ve birçok insan benim gibi veya başka türlü bu suçu işledi. Bunun da vebali gene Yürükoğlu'nun omuzlarındadır.

Eğer "Geçici Yol Arkadaşları" olarak tanımlanmış olan kişiler ayrılmalarıyla birlikte siyasal yaşamlarına son vermemiş olsalardı, bizim suçumuz daha da büyük olabilirdi. Bizim duyarsız kılınmamız, ayrılanların siyasal arenadan kopmaları... İşte Yürükoğlu'nun yoğurduğu parti hamuru.

Bu her parti ve grupta böyle midir? Ne yapılması gerektiği çok açıkken neden yalnız bu yöntem uygulanır?

Siyasal arenada bir karışlık ömürleri de olsa Yürükoğlu'nun geçici yol arkadaşları diyerek küçümsemeye çalıştığı bu kişilerin o zaman yazdıkları broşürün Partizan Yolu ile ilgili olan bölümü hariç, hepsi doğruydu. Onların yapmış olduğu o bir yanlış, tüm doğruları torpillemiştir. Buna karşı Genel Merkezin eleştirileri de ceviz kabuğunu bile doldurmayan, Emine Engin'in küçük burjuva gevezeliklerinin, laf ebeliğinin ötesine bile geçememişti.

"Geçici Yol Arkadaşları" çok şeye parmak basmıştı. İlk başta o dönemde Türkiye sorumlusu Akbulut, İzmir'de önemli bir toplantı sonrası Maden-İş olayından sonra kızıl fener operasyonu sonucu yakalanmış, daha bir fiske yemeden bir sürü belgeyi ve bilgiyi polisin kucağına bırakmıştı. O günkü gazeteler yakalananların öttüğünü ve birçok insanın toplandığını yazarken, Yürükoğlu'nun EK'si (Eşgüdüm Komitesi) ile üst bürosunun 31 Kasım 1981 tarihinde yapılan toplantının sonucunda çıkarılan bildiri, polise hiçbir bilgi verilmediği vurgulanarak yalan söylüyordu. Bir ay sonra ise herşey gün ışığına çıkıyor, tutuklanmaların ilden ile nasıl sıçradığı anlaşılıyordu. Ama Yürükoğlu ne yalanı geri çekti ne de konuşan, parti sırrı veren birçok insanın toplanmasına neden olan Akbulut'u geçici yol arkadaşları denilen kişilerin onca eleştirisine, ısrarla suçlamasına rağmen cezalandırılmasına razı oldu. Buna razı olmak, suça ortak olma anlamı taşımaktaydı. Yürükoğlu bu ortaklığı tersinden daha da ileri götürüyordu.

"Yoldaşın işkencelerden çıldırdığını söylüyorlar. Benim bildiğim Akbulut, tüm işkencecileri çıldırtır ve sapa sağlam gelir"

Maden-İş olayında da başı istenen bu adamı Yürükoğlu sonuna kadar savunmuşu. Bu adam kısa bir zaman sonra içerden çıktı ve askeri gitti/alındı. Ateşli bir Kemalist olan Uğur Mumcu'ya bile Kemalist ordu "Sakıncalı Piyade" durumunda askerlik yaptırırken, faşist diktatörlük altında TKP-İşçinin Sesi'nin Türkiye sorumlusu Akbulut, güle oynaya askerlik yapıyor, hatta "izinci" bile çıkabiliyordu.

Geçici Yol Ardaşları: "Yanlışlıklar ve eksiklikler düzeltilmeden İşçinin Sesi'ni bırakın, proleteryanın siyasal partisi olmayı, siyasal bir hareket bile olamayacağına inanıyorduk, hala da inanıyoruz" demişlerdi. Bu tespite doğru da diyebiliriz, yanlış da. Birincisi; işlenen yanlışların düzeltilmesi mümkün değildi. Hiyerarşik bir örgütlenmede kararlar tepede bağlanır. İşçinin Sesi'nin tepesi ise piç doğmuştu. O alal-acele tüketime sokulmuş bir Sovyet ürünüydü. Yanlışlar düzeltilemeyeceği gibi, dalga dalga büyüyerek ilerleyecekti. Ayrıca yanlışlar ve eksiklikler zaten onun varlık nedeniydi. Bunlar ortadan kalkınca öbür siyasetlerin bir kopyası olurdu, "ilginçliği, popülaristliği, çekiciliği" kalmazdı. Ötekilerden farklı durmayı Marksist-Leninist içerikle doldurmazsan, farklı olmak için sürekli zorlarsan, sonunda yanlış ve eksikliklerin örgütlenmesi altında "bir garip örgüt" olur çıkarsın. Yürükoğlu ve örgütü buydu. İlerde de göreceğimiz gibi suni bir zorlama çabası içinde yanlış ve eksiklikleriyle öteki örgütlerin tamamen dışında (bu, sınıfın ve halkın da dışında anlamına gelir) kendi iğrenç pis yaşamı içinde yürüyordu.

Partinin(!) üst yöneticilerinin yüzüne karşı "Siz devrimci bile değilsiniz" diye haykıran bu ayrılıkçılar, keşke devrimci olmayan bu yöneticilere karşı devrimci bir tutum alabilselerdi. Faşist darbeden hemen sonra Türkiye'den gelen bu kesim merkezdeki yöneticileri kısa zamanda tanıyor "asalak, sömürgen, yalancı, ikiyüzlü, konformist(!), yağcı" birer devrim kaçkını olduklarını görüyor, ama onlara karşı vuruşmaktan kaçınıyorlardı. Açıkçası iki taraf da korkuyordu. Çünkü inançlar ve amaçlar işçi sınıfının, devrimin çıkarları üzerine kurulmamıştı. Birisi belli doğruları ortaya çıkararak çekip gitmeye, öteki yanlışlarında direnerek onu geliştirerek tekkesini korumaya çalışıyordu. Yürükoğlu 5 ki-

şi dediği "Geçici Yol Arkadaşları"yla görüşmeye gitmeden önce tüm yoldaşlarını demir çubuklarla silahlandırıyor, ancak güvenliğinden emin olduktan sonra gidebiliyor, görüşülecek yeri ablukaya aldıracak kadar çekiniyor... Londra'da örgütlenmiş olan tüm sağlam(!) militanları, yaşadığı eve doldurarak ancak uyuyabiliyordu.

Kaldı ki "Geçici Yol Arkadaşları" 5 kişi de değildi, merkezin 5 kişi demesinin nedeni yazdıkları broşüre 5 kişinin imza atmasından kaynaklanıyordu. Yürükoğlu'nun güvenliği için aldığı tedbir de bunların 5 kişi olmadığını kanıtlamaktadır. Genel Merkezden MK-EK gibi yöneticiliklerden gidenlerin asıl sayısı 12'dir. Bu 12 kişinin hepsi de daha doğrusu Türkiye'den gelenlerin -Akbulut hariç- hepsi merkeze karşıdır.. Gericilik döneminde 12 kişi ordu demektir. Gidenler ordu olduklarını göremediler. Keşke görebilselerdi. Bu 12 kişinin dışında da Avrupa'nın değişik yerlerinden birçok insan kısa aralıklarla örgütü terkettiler. 25-30 kişiyi bulan bu kalabalık, 5 kişi adı altında örgütten atıldı. Böylece örgüt "arınmış" olarak yoluna devam etti:

"Hele partimiz için ne iyi oldu. İşte bu arınmadır. Evli evine, köylü köyüne."

(TKP-EK Komitesi Basın Yayın Bürosu 1981)

Daha çok arınma(!) olayları yaşayacaktı Yürükoğlu ve beslemeleri. Her arınma olayı onların pisliğini, çirkefliğini çoğaltacak, her arınma olayı onları bulundukları yerden daha da sağa savuracak, burjuvaziye daha da yaklaştıracaktı. Marksizmden, Leninizmden nasibini almamış tüm örgütlerin yaptığı gibi İşçinin Sesi için de bu olayın zararlarını hafifletmenin tek yolu vardı: Olayın üstünü kapatmak. Hemen "Geçici Yol Arkadaşları" kitabı çıkarılıp, üyelerin eline verildi. Hemen BİR-KOM'a balıklama dalındı ve Yürükoğlu örgütü "Örgüt Seferberliği" adı altında hızlı bir çalışma(!) temposuna soktu, üye ve sempatizanların omuzlarına yoğun görevler bindirildi.

Neydi örgüt seferberliği:

"a) Yığın çalışmasını yükseltmek.

b) Örgütlenme ve yönetim biçimlerini modernleştirme

c) İdeolojik anlayışı derinleştirmek."

(İ.S sayı 225-1983)

Bu üç maddelik örgüt seferberliği formülasyonunun yaz taarruzunun temelini oluşturan özelliklerden tek bir farkı bulunmaktaydı. Yaz

taarruzunun ikinci maddesi mali sorun, yani paraydı. Ama ikisinde de amaç aynıydı. Mali sorunun çözümü için üyelerin cebine uzanmak. Bu üç maddelik formülü Yürükoğlu'nun her yediği tokattan sonra elinde kalanların önüne yenileyerek sürdüğünü bizler çok iyi bilmekteyiz. Öyle olmasına rağmen bu maddelerdeki yığın çalışmasının ve ideolojik anlayışın yükseltilmesi hiçbir zaman elde edilememiştir. İşçinin Sesi'nde bu iki madde gerçek anlamda vasattı. İkinci (b) madde olan "örgütlenme ve yönetim biçimlerini modemleştirme" ise, allah bilir Yürükoğlu tarafından her yıllık örgüt stratejileriyle birlikte yenileştirilmiştir. Bugüne kadar insanoğlunun gördüğü her türlü örgütlenme ve yönetim biçimi denenmiştir. Ama hiçbir zaman modernleşememiştir. Sınıftan beslenmeyen, savaş alanından kopuk olan bir hareket, örgütlenmeyi ve yönetimi nasıl modemleştirecekti ki? Modemleştirme olarak Yürükoğlu kendine yönelik her hizip çıkışını sokağa attıkça kadın yönetici sayısını artırıyordu. Adam her hizip sonrası ya yanında köpekleşmiş kişileri ya da yeni metreslerini yönetim burçlarına koyarak, yeni çıkacak hizibe karşı hem kendisine bir zırh ediniyor, hem de hizibin vereceği zararı en aza indirmenin çaresini buluyordu. Her seferinde "Yönetici kadın yoldaşların sayısı hiçbir örgütte İşçinin Sesi'nde olduğu kadar fazla değildir" derken, hem yukarda belirttiğimiz gerçeği, hem de kurmuş olduğu yaşamı dile getirmiş oluyordu. İlerde kadınların yüz karası bu "kadınlara" da değinmeye çalışacağız.

Örgüt seferberliği ve BİR-KOM'la militanlar 7-8 ay boyunca kızgın saç üstünde pişirildi. Nitekim 1983 yılının ilk aylarında H. Erdal'ın Ana Parti'den transfer edilmesiyle örgüt seferberliğinin bittiği duyuruldu. Geçici yol arkadaşlarının son izlerini de böylece yeni gelen arkadaşlar temizlemiş oluyordu:

"Tüm parti örgütleri önümüzdeki dönemde örgüt seferberliğinin sağladığı kazanımları kalıcılaştırmaya ve daha da geliştirmeye büyük önem vermelidir. Örgüt seferberliği bitti, örgüt seferberliğimiz sürüyor"

(İ.S sayı 229-1983)

Yukarıdaki duyurudan bir hafta sonra H.Erdal, İşçinin Sesi gazetesinin sayfalarında arzı endam ediyor, ayrılmış olduğu Ana Parti'ye veryansın ederken Leninci(!) kanat İşçinin Sesi'ni ve onun lideri Yürükoğ-

lu'nu göklere çıkarıyordu. Gerçek bir "Sahibinin Sesi" idi. H. Erdal Yürükoğlu'ndan aldığı ve daha da alacağı transfer ücretini ödemeye başlıyordu. Bu devrimci bir geçiş değildi. Olamazdı da. H. Erdal'ın bulunmuş olduğu Ana Parti, zaten reformist, burjuva kuyrukçusu bir partiydi. H. Erdal bu yapı içindeki partisini 1983 yılına kadar yemişti. Hayatta elde edemeyeceği nimetlerden TKP üyesi olarak yararlanmıştır. Ama dünya değişiyor ve bu değişim rüzgarları her yerde etkisini gösteriyordu. Bu rüzgarların TKP'yi sallaması ise çok önceden başlamıştı. Sovyetlerin emperyalizme teslim edilme öncesinde SBKP'nin branjı durumundaki KP'ler likidasyona sokuldu, itildi, yardımlar kesildi, korumacılık kaldırıldı. İşte H.Erdal bu dönemin bir yaprak dökümüydü. Nimetler elinden gidiyordu. İ.Bilen'in elindeki güç de kaybolmuştu. Onunla birlikte ülkeler dolaşıyor, birinci sınıf otellerde kalıyor, Castro'nun misafiri oluyor, purosunu içiyordu... Yeni bir çıkar kapısı bulmalıydı. Birçok mesleği vardı. İyi bir "pazarlamacıydı" ama şu aşamada genelde komünistliği(!) revaçtaydı. Bu komünistliğini(!) sürdürebileceği tek yer de Yürükoğlu'nun tekkesiydi. Tamamen karşılıklı çıkarlar üzerine kurulu olan bu transfer iki tarafı da fazlasıyla memnun etmiştir.

Avusturya'daki yaşantımı hikayenin bütünü içinde gerekli gördüğüm için anlatıyorum. Niyetim anılarımı anlatmak değil, ama İşçinin Sesi süreci nesnel bir şekilde benim yaşantımın da önemli bir parçası olmaktadır. Bu örgütün(!) kuruluşundan bu güne kadar tamı tamına 20 yıl (1976-96) demektir ki, kısacık yaşamımız içinde bu az bir zaman olmasa gerek. Bu yaşantının Türkiye bölümüne (1976-81) hiç girmedim, ki bu dönem bizim bu örgütün(!) temeline harç olduğumuz dönemdi. Dikkat edilecek olursa, Avusturya'da geçirdiğimiz 4 yıllık dönemin de çok ufak bir bölümünü, örgütle çok yakından bağlı olan bir bölümünü anlatmaktayım. Aslında soluk almamız bile örgütle çok yakından bağlıdır.

Avusturya'daki yaşantımız gerçek anlamda traji-komediydi. Örgütte benim gibi ikinci bir kişi daha olmamıştır. Ama benimle birlikte 2 kişi daha vardı. Irmak ve Salih, Irmak işin macerasındaydı. Hayatın her dilimini ilerde anlatılacak bir şekilde yaşayanlardandı. Ailesi paralıydı da, dışarda, Avrupa'nın bu berbat koşullarında kalması için hiçbir ne-

den de yoktu. İstediği an çekip gidebilirdi de. İkisi de öğrencilikten gelmeydi. Ama Salih karakterinde öğrencilikle emekçiliği iyi yoğurmuş birisiydi. Örgütçü, dayanıklı, çalışkandı. Avusturya'da bu yaşama bu örgüte dayanabilecek başka hiç kimse yoktu. İki örnek vereyim:

Türkiye'den bir adam geldi. Ona da "Avusturya'da örgütümüz var, bir müddet orada kalacaksın" demişler. Bildiğim birisiydi. İşçiydi, gözü karaydı, yiğitti, dayanıklıydı. Gelir gelmez eve ve işe (gazete satıcılığı) yerleştirdik. Ama 3 ay bile dayanamadı, dengesi bozuldu, herşeyden soğudu, insanlardan koptu, bizden bile uzak durmaya çalıştı. Vizesi biter bitmez de geri kaçtığı ülkeye döndü. Örgütten ilişkisini kestiği gibi İşçinin Sesi'ne ve sosyalizme düşman birisi oldu.

İkincisi, Merkezden birisiydi. Fevzi adında bir öğrenciydi, ağzı laf yapan, herşeye eleştirel yaklaşan, sorgulayan birisiydi. Kötü diyemeyeceğimiz bu nedenlerden dolayı merkezin hışmına uğruyordu. Yürükoğlu Fevzi'yi örgütten atmanın en iyi yolu olarak Avusturya'yı uygun görmüştü. Fevzi bir hafta benim kaldığım evde kalamadı, "yumurta, patates yemekten hasta olduğunu" söyleyerek, Salih'le Irmak'ın kaldığı eve kaçtı. Gazeteye yerleştirdim 3 gün çalışabildi. "Ayakta duramıyorum" diyerek işi bıraktı. En son sekreterin (Salih) ricasıyla ikinci defa Fevzi'yi yanıma alırken; "Eğer kiraya ortak olmazsa evden çıkarırım" dedim. Salih de Fevzi de söz verdi. Kirayı ödeyemedi, Fevzi'yi eşyalarıyla birlikte kapıya bırakmak zorunda kaldım. Öylesine bir örgüttük ki yoldaşların(!) hiçbirisi birbirine dayanamıyordu. Hiç kimse birbirinin elinden tutamıyordu. Herkes başının çaresine bakmak zorundaydı. Salih, Irmak ve ben gazete, dergi gibi satışlarla Leaflet, reklam dağıtarak yaşamımızı ancak sürdürebiliyorduk. Hiç kimseyi taşıyabilecek güçte değildik. Fevzi Avusturya'da fazla kalamadı, zaten merkezin beklentisi de buydu. Türkiye'ye gidebilecek cesarette de olamadığı için İsveç'e gitti. Hem örgütlülüğe hem de İşçinin Sesi'ne düşman birisi oldu. Sayısız insan gelip-geçti buradan, hiçbirisi dayanamadı.

Eşimin ve kızının gelmesiyle Viyana'daki gerçek sayımız 7 kişiye yükseldi. Ömer ile Semra evli idi. Semra Avusturya'da işçi olarak kalıyor, Ömer ise vizesini gazetede çalışarak uzatıyordu. Kemal'in de kalıcılığı vardı. Bu sayı Viyana'yı terkedene kadar ne 8'e çıkacak, ne de 6'ya düşecekti.

Eşim ve 3,5 yaşındaki kızım geldiğinde tek odalı bir yerde kalmaktaydım. Kapısı direk sokağa açılıyordu. İçerde ne su vardı ne de tuvalet, bu ihtiyaçlarımızı yandaki binadan gideriyorduk. Yani tıpkı gecekonduda (herhalde şimdiki gecekondularda böyle değildir) yaşar gibiydik. Bu bir odalı yere 1000 şilin para ödüyordum. Gene kira karşılığı olarak yandaki 4 katlı apatmanın haftada iki kere olmak üzere tuvaletleri de dahil temizliğini yapmaktaydım.

Bu odaya dolaplardan bir mutfak, perdelerden de bir yatak odası yapmıştım. Zaman zaman Avusturya'ya Merkezden birçok insan geliyor ve bu kalabalık tümüyle benim bu iki odalı(!), mutfaklı(!) evde konaklıyordu. Sabah uyandığımızda ayakkabı çorap ve ter kokusunun içerde bir solukluk oksijen bile bırakmadığını ve bu ağır karbondioksit altında nasıl yaşadığımızı şaşırarak görürdük. Bir müddet sonra daha derli toplu bir yere taşındım, burası da bir odadan ibaretti ama dış kapıya ufacık bir koridor uzandığı için bir oda, bir mutfak(!) diye yorumluyorduk. Burada da su ve tuvalet yoktu. Ama bu ihtiyaçları gidermek için sokağa çıkmıyorduk. Koridordaki ortak tuvalet kullanılıyordu. Ayrıca sokağa açılan kocaman iki penceresi vardı. Oradaki koşullara göre bu oda iyi bir ev sayılırdı. 1500 şilin aylık ödemekteydik. Eşim Çiğdem geldikten bir müddet sonra bir restorant mutfağında, daha sonra da bir temizlik firmasında çalışmaya başladı.

Çocuk büyük problemdi, ben sabah 3-4'de, Çiğdem'de 5-6 sıralarında işe gitmek için evi terketmek zorundaydık. Çocuğu bırakabileceğimiz hiçbir yer yoktu. Gözümüz ve aklımız arkada, çocuğu eve kapıtıp gidiyorduk. Başka çaremiz yoktu. Birimizin çalışmasıyla üçümüzün yaşaması mümkün değildi.

Eve 12 sıralarında döndüğümde O'nu ya pencereye yüzünü dayamış, dışarısını gözleri dolu dolu seyrederken, ya da içerde ağlamaktan yorulmuş gözyaşı içinde kanepede uzanmış, yatarken buluyordum. Bu bir gün, iki gün değil durum sürekli buydu. Tüm komşular, hatta karşıdaki esnaf da (ekmekçi-manav) kısa zamanda çocuğu eve kapatıp gittiğimizi öğrenmişti. Her eve dönüşümde Hasret'in çevresinde pastalar, sandaviç artıkları, meyvesuyu kutuları buluyordum. Sürekli bizi uyarıyor "çocuğu evde yalnız bırakmamızın doğru olmadığını" söylüyorlardı.

Bir yandan kahrolurken, bir yandan da polise bildirmelerinden çekiniyorduk. İkisi de birbirinden beterdi tabii ki.

Bazı günler sabahın köründe uyumakta olan çocuğu battaniyeye sarıp işe çıkıyordum. 3,5 yaşındaki çocukla elimde gazete paketleriyle sabahın 3.30-4.00'ünde tramvaylarda dolaşıyordum. Gazete satacağım köşeye geldiğimde Hasret'i altını ve üstünü iyice örtmeye çalışarak bir kapı boşluğuna bırakır, arabaların arasına dalardım. Bir gözüm çocukta, bir gözüm arabalarda içim burkularak gider gelirdim.

Hasret Avusturya'da yalnız 2 ay çocuk yuvasına gidebildi. Burada yaşadığımız sürece çocuğun çocukluğunu hissedebildiği ancak bu kadar olabilmişti.

Buradaki yaşamımız gerçekten kötüydü. Krupskaya, anılarında göçmenlik yaşamını anlatırken çıldıran, açlıktan ölen yoldaşlarından sözeder. Doksan yıl sonra Viyana'daki yaşantımız boyunca hep bu anılar aklıma gelip gelip gitmiştir. Merkez, Londra'da yaşayan yoldaşlarına bizim bu yaşantımızın kimi zaman çaresizliğin ürünü olan komikliklerini, kimi zaman da trajedisini öne çıkararak sık sık anlatıyordu. Ama sadece anlattılar. Kimi zaman eğlenmek, neşelenmek, kimi zaman rahat yaşayan Partilileri hizaya sokmak için. Kendi rollerine ise anlattıklarının içinde hiç yer vermediler. Böyle bir yaşam koşulu ortasında Çiğdem hastalandı. Karnındaki sancıdan dolayı uyuyamıyor, tüm gece boyu kıvranıp duruyordu. Yapacak fazla bir şeyimiz yoktu. Kendiliğinden geçmesi için epey bekledik. Ama sancı giderek büyüdü. Sonunda hastaneye gitmek zorunda kaldık. Doktorlar "Tümör var, alınması gerekir" diyerek, Çiğdem'i yatırdılar. Tümörün alınması 30 bin şilin ediyordu. Bizim bu parayı görmemiz de, bulabilmemiz de mümkün değildi. İki gün sonra paramız olmadığını anlayan hastahane yöneticileri Çiğdem'i yataktan kaldırıp, kapının önüne koydular. Hiç başınıza geldi mi böyle bir durum? Ne kadar ağır, ne kadar acıdır bilir misiniz? Bunu bilse bilse ancak Türkiye'de yaşayanlar bilir.

Çiğdem artık çalışamıyordu. Sancı büyüktü. Yürümede bile zorluk çekmeye başlamış, sessiz sessiz inliyordu. Hergün birkaç hastaneyi ziyaret ediyor, resmen şifa dileniyorduk. Ne kadar kilise hastanesi varsa hepsinin kapısını çaldık. Muayene ediyorlar ve ameliyatın 30-40 binden aşağı olmayacağını söylüyorlardı. Bu hastaneleri, merkezden gelen

yoldaşlarla da dolaştık. Öyle değil mi Sümer? Sonuç olumsuzdu. Gidecek başvuracak fazla yerimiz kalmamıştı. Sonunda yoldaşlar "Merkeze bildirelim, bu sorun bizi aşıyor, çözecek durumda değiliz" önerisini getirdiler. Ben bu öneriye katılmadım, çünkü merkezin vereceği yanıtı üç aşağı beş yukarı biliyordum. Merkezden gelecek yanıtın hastanenin verdiği yanıttan pek farklı olacağını düşünmüyordum. Ayrıca durumu merkez zaten bilmekteydi. Yardım etme niyetinde olsa bunu biz kendisinden istemeden yapardı.

Yoldaşlar sorunu merkeze ilettiler. Merkezden gelen yanıtı Salih gözlerini gözlerimden kaçırarak, utanarak bildirdi "Üçte birini biz ödeyelim, gerisini siz karşılayın". Otuzbin şilin o zamanın parasıyla 1000 sterlin ediyordu. Yürükoğlu belki de ölebilecek durumda olan yoldaşıyla üç kuruş için pazarlığa girmekten utanmıyordu. Hem de ne pazarlık! Bu ölebilecek olan yoldaşının durumunu, yani ölüme doğru ilerlemesini hiçbir şekilde durduramayacak olan bir pazarlıktı. Çünkü bu paranın değil üçte ikisini ödeyebilmek, beşbin şilin bile çıkaramazdık. Madem böyle iğrenç bir yol izliyor, yoldaşının ölümüne pazarlık ediyorsun, hiç değilse bunu daha mantıklı, daha kabul edilebilinir bir hale sokmak gerekmez mi?

"Size 30 bin şilin borç veriyorum, ilerde ödersiniz" denemez miydi? Bu da bir pazarlıktır. Daha insanidir, kabul edilendir. Hiç değilse acıyı paylaşmış olurdun. Salih'e merkezden hiçbirşey istemediğimi söyledim. Merkez topu bize atmıştı. Sorun Çiğdem ile benim sorunumdu ve bizim de yapacak hiçbir şeyimiz yoktu. Acıya sarılıp yaşama devam ediyorduk. Çiğdem evde kıvranıyordu. Ben işe gidiyor, dergeği açıyor, parti toplantısına katılıyor, gazete satışına çıkıyordum. Bu günlük yaşam içinde korkunç sonu bekliyorduk. Öyle değil mi Salih? Avusturya örgütü sekreteriydin, merkeze gittin, MK üyesi oldun. Hiç bunun hesabını sormak aklına geldi mi? Suçlusun oğlum. Bunun hesabını vermeden gittin. Ben de aynı suçu işledim. Ben de bunun hesabını sormadım. Merkezin işlemiş olduğu bu tip suçların hesabını sormamak bizim geçmişimizi kirleten noktalardı. Çünkü bunu görebiliyorduk, Marksizm-Leninizm dışı olduğumuzu, ideoloik eksikliğimizden dolayı anlayamayabilirdik. Ama gördüğümüz yanlışların hesabını sormamanın affedilir bir nedeni olamazdı.

Bu çaresizlik içinde hastaneden çağırdılar. Bu çağrı bize bir umut ışığı gibi gözüktü. Tüm acımızı ameliyat olup kurtulmuşcasına unutuvermiştik. Hastaneye gittiğimizde hayal kırıklığına uğradık, Çiğdem'in hastanede yatmış olduğu iki gün için 2500 şilin yatak parası istiyorlardı. Ödeyemeyeceğimi söylememe rağmen gelirimin üzerinden her ay 25 şilin vererek bu borcu ödeyebileceğime karar verdiler. Gerçek umut bir hafta sonra geldi. Aynı hastaneden aldığımız bir mektup bize ameliyatı yapacaklarını, hemen hastaneye gelmemizi istiyordu. Gider gitmez Çiğdem'i ameliyata aldılar. Hastane yönetimi ısrarlı bir şekilde parasız ameliyat yapılmasına karşı olmasına rağmen doktorlar "Ameliyat bizim, para sorunu sizin işinizdir" diyerek, ameliyatı gerçekleştirdiler. Hastane yöneticileri ameliyattan iki gün sonra Çidem'in daha fazla yatak işgal etmesine müsade etmediler. Yürüyemez ayakta duramaz halde olduğu bildikleri halde, yönetim Çiğdem'e yol verdi.

Çiğdem'i kucakladım ağır ağır, dinlene dinlene yürüyerek eve gittik. Araba bile tutamıyorduk. Ama sevinçliydik, mutluyduk. Korkunç sonu beklemekten kurtulmuştuk. Bir komünistin eşinin ölümcül durumu emperyalistlerin insancıl doktorları sayesinde çözülmüştü.

Çiğdem'in iyi beslenmesi gerekiyordu. Güçlenmesi, kendini toparlaması gerekiyordu. O günden sonra birkaç gün ciğer sote, pilav, salata yedik. Bilmiyorduk, biz pirinç pilavı yerken yukarlarda bir yerde bazı orospu çocukları havyarla viski içiyor, sofralarında kuş sütü bile eksik etmiyorlardı.

1984 yılının başlarında merkez Avusturya örgütünü kapatmaya karar verdi. Avusturya örgütünün işlevi bitmişti artık. Türkiye-Avrupa arasındaki görevi sona ermişti. Artık Türkiye'den bu yolla taşınacak adam kalmamıştı. Bu karara bağlı olarak Salih ve Irmak İngiltere'ye alındı. Kemal Almanya'ya çekildi. Ömer ve Semra çifti önce Almanya'ya sonra da Hollanda'ya gönderildiler. Geride ben kalmıştım. Çiğdem, ben ve Hasret. Aslında gemiyi en son kaptan terketmeliydi. Ben kaptan değildim. Kaptan olan Salih'ti. Koyu bir kış günü up-uzun bir tren yolculuğundan sonra, dört yıllık Avusturya defterini kapatıyor, Londra'ya giriyorduk.

LONDRA VEYA MERKEZ DENİLEN YER

Londra'ya gelişimiz bir düğüne rastlamıştı. Yürükoğlu yoldaşlarından birini, Ömer Ali'yi evlendiriyordu. Masalar meyve ve içkiyle yüklüydü. Herkes içmekteydi. Havaya kalkan kadehlere, kola dolu bardağımızla katılıyorduk. İçki henüz yabancıydı bize. Böyle içmeleri, bu içkileri yadırgıyorduk. Ama o günden sonra Yürükoğlu ve öteki yoldaşlarından sürekli duyacağımız bir cümle kulaklarımızı her seferinde tırmalayacaktı; "Biz savaşmasını da eğlenmesini de bilen bir örgütüz. Bugün devrimcilerin içki içmesini yadırgamak, 1980 öncesi filitreli sigara içilmemesi gibi ilkel bir tutumdur..." Biz bu ilkelliğimizi sonuna kadar sürdürecektik. Yürükoğlu grubu ise modernleşme adına giderek halktan, çevreden kopacak, Engels'in memleketinde küçük bir ilkel komünal toplum olarak kalacaktı.

Yürükoğlu'nun evlendirdiği, anlı-şanlı düğün yaptığı (o zamanın parasıyla bu düğünün masrafı 10 bin sterlini bulmuştu. Bize bin poundu çok gören Yürükoğlu'nun yoldaşına harcadığı paraya bak) bu adam çok değil, 6 ay sonra çekip gidecektir. Örgütten kopar kopmaz evlendiği İngiliz kızını türbanın içine sokacak, onu müslümanlaştıracak ve eline okuması için Kuran'ın Türkçesini, Namaz Duası gibi kitapları tutuşturacaktır.

Bizi Leyton'da iki ailenin birlikte yaşadığı eve, üçüncü aile olarak yerleştirdiler. Ev zaten iki aileye oldukça sıkıntı yaratıyordu, şimdi üç aile birden daha büyük bir sıkıntı içine sokulmuş oluyordu. Ailelerden birisi yeni evli bir çiftti. Kadın İngilizce öğrenmek için okula gidiyor, boş zamanlarını da örgütün matbaasında para kazanarak değerlendiriyordu. Dizgi yapıyordu. Erkek, uzun zamandır Londra'da yaşayan, gene matbaada çalışan öğrenci kökenli birisiydi. Merkezden Viyana'ya her gelen özveri, disiplin, partiye bağlılık denildi mi bu adamı gösterirdi. Irmak da anlata anlata bitiremezdi; "Matbaada yer içer, tüm kazancını partiye aktarır, partiye bağlılığı, özverisi tam anlamıyla bolşevikçe..vs?" Ne adam ne de eşi komünist filan değildi. Olsa olsa küçük burjuva demokat (sosyal demokrat) bir aileydi. Zaten bir yıl sonra bu aile ayrılma sürecine girdi, kısa zaman sonra da Türkiye kökenli bir büyük grupla birlikte partiden koptu. Küçük bir matbaa açtı. Gerçek

anlamda bir sınıf düşmanı oldu. Devrimden, devrimcilerden, sosyalizmden nefret eden biri haline geldi. Matbaasının reklamını yerel faşist bir gazete olan "Yeni Oluşum"a vermekteydi. Dostluğu ve iş ilişkileri Yürükoğlucularla sıkı bir şekilde devam etmekteydi. Birgün bu adama Yürükoğluculardan birinin, "Lazoğlu"nun evinde rastladım. Çocuk görmeye gelmişlerdi. Düzenli birbirlerini ziyarete de gidiyorlardı. Orada sınıf kinini kusmaya çalıştı. Sınıf kinimle yanıt verdim. Sustular ve gidene dek ağzını açmadı. Giderken de gözümüze bile bakmadan, kuyruklarını sürüyerek gittiler. Lazoğluna "Allahaşkına ne konuşuyorsunuz bununla bir araya geldiğiniz zaman?" diye sormuştum. O da "Birşey konuşmuyoruz, TV seyrediyoruz" diye geçiştirmişti.

Öteki aile Oktay Bozdağ (Esen) ile Danimarkalı eşi idi. Bu bayan 1988 yılındaki büyük tutuklanmada (pasaport davası) örgütün kendisinden habersiz pasaportunu araba hırsızlığı işlerinde kullanılmasına sinirlenerek, örgütü terkedecektir.

Evde bolluk yaşanıyordu. Bu evin de düğün salonundan pek eksiği yoktu. Bu adamlar hayatlarında yokluk görmemişlerdi. Biz de tam tersine bolluk nedir bilmiyorduk. Daha doğrusunu söylemek gerekirse, bollukla yokluk arasındaki farkı sağlayabilecek bir ölçüye sahip değildik. Yokluğu iliklerimize kadar yaşadığımız için birçok şeye fazlalık, gereksiz diye bakabiliyor, herşeyin birden tüketilmesini yadırgıyorduk. Her sabah kahvaltı masası peynir, sucuk, yumurta, salam, bal, tereyağı, zeytin gibi çok çeşitli bir şekilde dolar taşardı. Akşam yemeği gene aynıydı. Masaya 3 çeşitten az yemek gelmezdi. Ayrıca her yemek için ayrı tabak, ayrı kaşık, çatal, bıçak kullanılırdı. Kahvaltı tabakları bile farklıydı. Bunları kullanmak bir alışkanlık, bir kültür veya bir özentidir. Bunlar komünist(!) olduğu halde şu gereksiz kültürün, alışkanlığın farkına varamadıkları gibi, onu daha güçlü bir şekilde yaşatma ihtiyacı duyabiliyorlardı... Ama bakın bu geçen bolluk yıllarını Yürükoğlu 10. yıl toplantısında nasıl anlatıyor:

"Nizam Sucu'nun bembeyaz suya bir iki bezelye ile yaptığı ve adına türlü dediği yemekler... Mehmet Kurtalan'ın her çeşit ottan yemek yapma merakı..."

(RY. İ.Sesi Eylül 1984)

Londra'da ot toplanamayacağı bir yana, hepsi yalandı. Onların doğru olarak anlattıkları yalnızca benim Viyana'daki yaşantımdı:

"Aaa bir baktık ki adam önümüze tencereyle çay getirmiş, bardakları dolduruyor.."

"Tabaklarımıza renksiz bir su boşalttı. Türlüymüş, içinde ne olduğu belirsiz yeşil kırmızı bir şeyler dolaşıyor.."

"Saati olmadığından sabah beşte uyanabilmek için kış günü pencereyi açarak yatıyordu. Yanına koyduğumuz hiçbir yoldaş bir geceden fazla dayanamıyordu."

Bunları hem anlatıyor, hem kahkahalarla gülüyorlardı. İşçi sınıfının yoksul yaşamı her dönemde yönetici sınıfın eğlencesi olmuştur. Yürükoğlu'nun yukarda adını sevgiyle zikrettiği kişiler, yaşamlarının hiçbir döneminde devrimci de olmamışlardı. TKP'deki işlerini onlar devlet memuru niteliğinde yürütmüşlerdir. Mehmet Kurtalan 1980 öncesinden yurtdışına kapağı atmış bir öğrenci, Yürükoğlu'nun Moskova'daki yoldaşlarından birisidir. Örgütte kıyamet kopsa Yürükoğlu'nun yanından ayrılmaz. O, Yürükoğlu'nun en sağlam beslemelerindendir. Yıllardan beri hiçbir özveriye ve parti çalışmasına katılmamıştır. Ama partinin en sağlam sözleşmeli personeli, sekreterin en iyi adamıdır o... Bırakın otlardan yemek yapmayı, duvara bir çivi bile çakamaz.

"Şu kütüphane olmasa ne iş yaparım, nerede çalışırım bilemiyorum. Hiçbir şeyden anlamam, hiçbir yeteneğim yok..." diye sızlanan bu adam, Londra'ya geldiklerinden beri maaşlarını Yürükoğlu'ndan almışlardır. "Allah devlete-millete zeval vermesin" diyenler gibi, O'na duacı olmuşlardır. İkisi de üniversite görmüş kişilerdir. İşçiden-emekçiden nefret ederlerdi. Hiçbir yoldaşlarını ne ziyarete gitmişler, ne de kimseyi evlerine davet etmişlerdir. Gorlot Baba'nın gerçek bir karikatürü idiler.

Oktay Bozdağ'ların yanında ancak 3 hafta kalabildik. Çiğdem'le karar verdiğimiz gibi bulduğumuz ilk eve(!) taşındık. Ev denilen yer L şeklinde bir odadan ibaretti. Bir kanepe bir de her tarafı delinmiş yayları tahtalarla beslenmiş iki kişilik bir yatak vardı. Pencerelerden içeri yağmur, rüzgar deli deli dalıyordu. Mutfak tuvalet, banyo ise binada bulunan öteki ailelerle ortak kullanılıyordu. Hiçbir eşyamız yoktu. Bir

yoldaş çıkıp da "Alın şu tavayı yoldaşlar yumurta pişirirsiniz" demedi. Biz dedik ama. Bizden sonra gelen yoldaşlara(!) harç-borç yatak yorgan da aldık, tabak çanak da. Yaşantımız Viyana'dakinden pek farklı değildi. Eve geçtikten sonra da aynı fabrikada ben ütücü, Çiğdem'de finişerci olarak çalışmaya başladık. Kısa süre sonra da 10. yıl kutlamasıyla karşılaştık.

10. yıl kutlaması örgütün o günüyle bu gününü kıyaslamak açısından önemlidir. İşçinin Sesi'nin 10. yıl kutlaması (tıpkı Cumhuriyetin 10. yıl kutlaması gibi. Bu Yürükoğlu'nun bilinçli bir seçimidir) Yürükoğlu'nun öncesi ve sonrasıyla yapmış olduğu en büyük geceydi. Böyle bir geceyi bir daha göremeyecekti. Stoke Newington Belediye salonu altı ve üstüyle dolmuştu. Almanya'dan, Fransa'dan 3-4 otobüse yakın insan gelmişti. Gecede 22 İngiliz İşçi Partisi Milletvekili'nin, 6 Avrupa Parlementosu üyesinin, 6 büyük İngiliz sendikasının, 5 demokratik kitle örgütünün mesajı okundu. TKP İşçinin Sesi olarak ise Almanya'dan (Frankfurt, Köln, Hamburg, Manheim) dört, Fransa'dan bir, öteki Avrupa ülkelerinden ise kişiler ya da gruplar düzeyinde mesajlar gelmişti.

Türkiye'den gelen mesaj sayısı ise İstanbul, Ankara, Bursa, Adapazarı, İzmir olmak üzere yalnız 5 adetti. Bunun dışında tek tek yoldaşlardan(!) mesajlar vardı. Bu mesajların yansıttığı tek birşey vardı; 10. yıl kutlaması ne kadar görkemli olursa olsun TKP, İşçinin Sesi örgütlenmesinin en yüksek olduğu bu dönemde bile ne Avrupa'da ne de Türkiye'de yoktu. Dikkati çeken tek bölge Londra'nın dışında Almanya idi ve merkez H.Karadağ olayı çıkana kadar mevziye yatacak, gözünü Almanya'dan ayırmayacaktı.

Türkiye'den gelen mesajlar 5 sanayi şehrindendi ki buradaki örgütlülükler 2'şer, 3'er hücreyi bile geçemeyen, toplantılar bile yapamayan, pratik hiçbir iş yapamayan, ancak gazeteye arada bir yazı gönderen gruplardır. Böyle olmasından dolayıdır ki Yürükoğlu bir müddet sonra bunlara bulundukları duruma göre parti(!) görevi(!) verdi. "Muhabir grup, Basın bürosu", gibi isimler TKP İşçinin Sesi'nin Türkiye'deki belkemiğini oluşturan örgütlenmelerdi. Tek görevleri Türkiye'den haber vermek, ne olup bittiğini merkeze anlatmaktı.

1984 yılında öteki örgütlerin Londra'daki yokluğundan faydalana-

rak, kafa sayısı olarak büyümüş olan bu örgütün 15 yıl sonraki durumu (1994) ise içler acısıdır. Halkımız geç de osa dışardan gazel okuyanı, devrim kaçkını bir siyesete(!) dersini verebiliyordu: TKP'nin 75. yıldönümü ML...'nin de katılımıyla ancak 30 kişiyle gizli yapılıyordu. Bu 30 kişi içinde Yürükcülerin sayısı ancak 12 kişi idi. Ama Yürükoğlu bu tükenmişlik içinde bile bu toplantıyı kazanca çevirmesini becerebiliyordu. Bu devrim kaçkını, sınıf düşmanı grup ML...'nin bu toplantıya katılmasıyla elde ettiği kazanımı büyüte büyüte ilerleyecek, iğrenç adını temizlemede bir kaldıraç olarak kullanmaya çalışacaktı. Buna ilerde biraz daha geniş değineceğiz.

Gecedeki güvenlik büyüktü. Her üyenin elinde Hackney Belediyesi'nden alınmış telsizler vardı. Telefonun henüz sokağa inmediği o dönemde telsizi eline alan güvenlikciler için bu büyük bir sükseydi. Elinde telsiz hem kendisine hem de geceye gelenlere yabancı bir tavırda çevrede kurt gibi dolaşmaktaydılar. Avrupa sorumlusu Ali H.Karadağ nereye gitse, kiminle konuşsa, oturup kalksa, telsizler çalışıyor, Oktay Bozdağ'a bildiriyordu. Bu Karadağ'ın korunmasından çok, onu kıskaç altında tutmaktan başka bir şey değildi. Yürükoğlu İşçinin Sesi'nin 10. yılını kutlarken bunu Avrupa'ya, özellikle Ali H.Karadağ'a bir gözdağı niteliğine de dönüştürüyordu.

Gecenin en parlak simasi güvenlik sorumlusu Oktay Bozdağ'dı. Hakkını vermek gerekir, tam bir baş oyuncuydu. Yerinde duramıyor, fırtına gibi içeri dışarı, aşağı yukarı gidip geliyor, topladığı enformasyonları değerlendiriyor, şüphe uyandıran(!) kişilerin yanına 2-3 kişi göndererek, çıkabilecek bir olayı önceden etkisizleştirmenin yolunu buluyordu.

Biz ne dersek diyelim, dışarısı ne düşünürse düşünsün, içeriye gaz vermek açısından herşey yerli yerinde idi. Kalabalık iyiydi, salonun hazırlanışı, sahne hazırlığı, renklilik, bayraklar, flamalar, sancak hepsi dört dörtlüktü. Bugün, genel merkezde bir derneği bile bulunmayan Yürükoğlu'nun o gün sahnede koro ekibinden folkloruna, davul zurna ekibine kadar herşeyi bulunmakta idi. Kalabalıktaki coşku ise görülmeye değer bir coşkuydu. Yürükoğlu'nun yaptığı konuşma da tamamen bu faktörlerden etkilenen ve gecenin en üstüne çıkan bir konuşmaydı, kendisinden dinleyelim:

"Yoldaşlar, Türkiye devrimci hareketi içinde hem burjuvaziyle uzlaşmayan, hem siyasal gerçekleri reddetmeyen tek doğru devrimci çizgi TKP-İşçinin Sesi..."

Yürükoğlu'na göre öteki savaşan ve savaşmayan tüm siyasetler burjuvaziyle uzlaşmakta, siyasal gerçekleri reddeden tukaka siyasetlerdir...

"Kavgaya doğrunun yanında durmak isteyen bir avuç inançlı insanla başladık. Bu insanlar yaşamın her tersliğiyle inatlaşarak, dişiyle tırnağıyla 5 yıldır boğuşuyor..."

Yürükoğlu'nun yanında duran bir avuç yalak, TKP İşçinin Sesi olarak yaşamın tüm gerçeklerine sırtını dönerek 5 yıldır bir yandan Ana Parti'yle boğuşurken, bir yandan da yaz taarruzları adı altında Yürükoğlu'nun havuzunu dolduruyorlardı. Örgütle savaşım bu amaçlarla yürütülünce, militanlardaki örgüte ve davaya inanç sarsılıyor, ardı ardına kopup gitmeler artıyordu. Militanlar gidiyor, geriye yozlaşmış, emperyalizme entegre olmuş bir ekip kalıyordu.

"Türkiye işçi ve devrimci hareketi içinde parti kuran ilk ve tek yayın organı İşçinin Sesi'dir..."

"Türkiye devrimci hareketinde başka hiçbir yayın organı bu denli geniş bir yazar kadrosu yaratmamış, bu kadar geniş bir kadroyla yayınlanmamıştır..."

Yürükoğlu bu partiyi Türkiye İşçi ve devrimci hareketi içinde kurmuş(!). İşçi sınıfının TKP-İşçinin Sesi safında yer almaması, onun varlığından bile haberi olmaması bu ahlaksız şarlatana işçi sınıfının çok iyi bir yanıtıdır. Devrimci hareket içinde kurulmuş(!) olması ise o hareketlerin sorunudur ki, yanıtını da onların vermesi gerekiyor. DHKP-C bile 30 yılın sonunda ancak partileşebildiğini söyledi. Öteki devrimci siyasetlerin durumu da aynıdır. Bunun dışında sınıfın ve yığınların içinde yiğitçe savaşan komünist birlikler bulunmakta ki ömürleri Yürükoğlu'ndan uzun olduğu halde, hala partileşememişlerdir.

Yürükoğlu Ana Parti'den ayrılır ayrılmaz "partiyim" dedi. Sınıf savaşımının çok uzağında Essex'deki evinde yedirip içirdiği 20 kişilik kalabalığı üst büro, merkez komite, eşgüdüm komitesi, sendika bürosu, kadın bürosu gibi adı var kendi yok isimlerin altına yayarak, parti

görüntüsü yaratmaya çalışıyor. İçinden çıkmış birisi olarak ben bunların parti olduğuna hiçbir zaman inanmadım. İnanan beri gelsin. Bu partinin 1984 dönemindeki kadroların hiçbirisi yazar değildi. Yazı yazmak zorunda kalan insanlardı. Yazar olan buradan ayrılsa bile başka yerde yazarlığını sürdüren insandır. Yürükoğlu'nun yazarları Brawdel Lodge ve onun etrafındaki 3 eve yerleştirilmiş olan 20'ye yakın insandı. Bunların hepsi yazı yazacaktı. Yazmak zorundaydı, yazmayanı Yürükoğlu orada barındırmazdı. Şimdi İşçinin Sesi'ni elinize alıp bir bakın, o günün yazarlarından(!) hiçbirini bugün sayfalarda bulamayacaksınız. Hepsi kaçıp kaçıp gitmiştir. Bir de 1991 yılında Yürükoğlu'nun Türkiye'yi yayınla sel gibi basacak yazarlarına bir göz atalım:

Yürükoğlu 1991 yılının başlarında Parti Genel Sekreterliğinin yanına İngiltere Komite Sekreterliğini de üstlendi. Gerekçesi uyuşmuş, laçkalaşmış örgütü "titretip" yerli yerine oturtmaktı. Bu iş için sık sık Londra'ya inmesi ve komiteye sekreterlik yapması gerekecekti. Bunun zorluğunu bilen bazı sallabaş MK üyeleri (Ahmet-Meral çifti):

"Yoldaş bu sizin için çok yorucu olacak, siz rahatınıza bakın, biz örgütü titretir kendine getiririz" dediyse de, Yürükoğlu büyük bir özveri yaparcasına ısrar etti. Tabii ki Londra'ya inmek için bu bir kılıftı. Ahmet-Meral çifti de bu oyunun her oyunda olduğu gibi figüranlarıydı. Asıl neden, İTİB Sekreterliğinin ona haftada 2-3 kere Londra'ya inip, metresiyle rahat buluşma olanağı sağlamasıydı. Buna daha sonra değineceğiz, biz Yürükoğlu'nun yazar kadrosuna(!) gelelim. LİB'in salonuna 21 kişiyi yalvara yakara topladı. Yalvardıklarının içinde ben ve eşim de vardık. "Özümüz darda yoldaş" diyordu. "Türkiye'nin, Alevilerin bize ihtiyacı var", istemeye istemeye katıldık. Bu 21 kişinin içinde düzgün, bir sayfalık yazı yazabilecek -2-3 kişiyi saymazsakhiç kimse yoktu. Yürükoğlu bunlara kitap olabilecek konular veriyordu. Sonuçta yazı görevini dağıtmış olan Yürükoğlu bu 21 kişiden hiçbirini ikinci toplantısında göremedi.

Yürükoğlu'nun 10. yıl toplantısındaki konuşmalarına geri dönelim:

"Bu faşizm yıllarında örgütlü çalışmayı bir an olsun durdurmadık, bunu bu açıklıkla devrimci harekette kaç örgüt söyleyebilir..."

Böyle bir yalanı devrimci harekette hiç kimsenin, bırakalım bu kadar açıklığı, kapalı olarak söyleyemeyeceğine biz de inanıyoruz. Yü-

rükoğlu'nun örgütlü çalışmayı durdurmadık dediği şey, Bradwel Lodge'deki 20 kişinin başına buyruk hareket etmemesiydi. Hepsinin yapacağı iş örgütlüydü. Akşam yemeği bile örgütlü yenirdi. Saat 7'de herkesin Yürükoğlu'nun çevresine dizilip yemek nöbetcisine tabağını uzatması gerekiyordu. Bu açıdan bakıldığında gerçekten örgütlü çalışma(!) bir an bile durdurulmamıştır. Yürükoğlu böyle dalga geçerken, gerçek devrimciler-komünistler faşizme karşı MK düzeyindeki, sekreter düzeyindeki militanlarıyla sokakta vuruşuyor, kıvılcım, kıvılcım çakıp sönüyordu.

Yürükoğlu'nun Londra'nın göbeğinde tüm örgütleri küçümsediği bu konuşmasını yaparken, aynı yılın aynı aylarında TİKB ve DEV-SOL militanları, sonucu ölümle bitecek ve tarihe kanla yazılacak ÖLÜM ORUCU sayfalarını açıyorlardı.

Ne denir ki bu TKP(!) bozuntusuna?

FAŞİZMİN ÇÖZÜLÜŞÜ

Yürükoğlu 17 Mart 1984 yılında görkemli bir şekilde İşçinin Sesi'nin 10. yıl dönümünü kutlarken, aynı tarihlerde "Faşizm çözülüyor, SODEP'e oy ver" belgisini yükseltti. Aslında Yürükoğlu H. Erdal transfer edilene ve Ana Parti'nin "Cunta Faşisttir" dediği tarihe kadar dolu dizgin "Faşist Cunta" diyerek at sürmekteydi. H. Erdal geldikten ve Ana Parti rejimi faşist olarak değerlendirdikten sonra, Yürükoğlu'nun Türkiye'ye bakışı değişime uğradı. Bu değişim FKBDC'deki varlığını da etkilemeye başladı. Bu cephede bulunmak artık kendisine batmaya başlamıştı. Şubat 1982 tarihinde katıldığı cepheden yukarda belirttiğimiz önemli(!) nedenlerden dolayı 2 yıl sonra ayrılmak zorunda kaldı. Faşizmin çözülüşü fikrine girmeden önce, Yürükoğlu'nun FKBDC'den devrimci(!) bir çıkış yaparak kaçışına kısaca bir göz atalım:

Yürükoğlu ayrılış nedeni olarak, cepheye girerken ve cephe içinde olduğu sürece hiç sözünü etmediği iki noktayı öne çıkartmaktadır.

"Ayrılma kararı aldığımızda FKBDC yararlı çalışma yürütmeyi çoktan bırakmıştı ve ayrıca FKBDC programının temel ilkesi olan devrim için birlik anlayışını açıkça reddeden bir örgütü (TKEP) bünyesinde barındırıyordu. Biz bu aldatmacayı kabullenmektense, kendimizi FKBDC'den ayrı tutmayı tercih ettik."

(RY İ.Sesi sayı 259-1984)

Gerçek nedenin bu eften püften noktalar olmadığını yukarıda belirtmiştik. Gerçek nedenleri bir yana bırakıp, onu kendi söylemiyle ele alsak bile, kendi gösterdiği bu nedenlerin cepheden ayrılmaya gerekçe olamayacak kadar anlamsız olduğu görülmektedir. "Çalışmıyor, yararlı işler yapmıyor" dediği cephenin içinde kendisi de bulunmaktadır. Öteki örgütlerin varlığına orantılı olarak kendi üstüne de "Çalışmamaktan, yararsızlıktan" pay düşmektedir. Ayrıca "İşçi sınıfının partisiyim, öncüsüyüm" diyen bir örgütün cephede tek görevi vardır; cepheye adım attırmak, adım atmak istemeyenin nefessizliğini, korkaklığını, niyetsizliğini yığınlara sergilemek, kendi ren-

gini kıpkızıl yansıtırken, cephede öncülüğünü öteki örgütlere kabul ettirmek, ötekilerin gönüllü rızası, onayı ile cephenin lideri durumuna gelmektir. Bu saydıklarımız hemen hemen TKP İşçinin Sesi denilen grubun cephe anlayışıdır. Yürükoğlu burada iki tür suç işlemiştir. Birincisi; hiçbir amaca hizmet etmeyecek olan çıkarlar üzerine kurulmuş bir cepheye katılarak, ikincisi; bu cephede programına, ideolojisine ters düşerek. Ayrılmaya gerekçe yaptığı ikinci görüş olan cephede devrim için birlik ilkesini reddeden bir örgütün (TKEP) bulunması ise 7 yaşındaki bir çocuk tutumudur. Birinci gerekçede olduğu gibi ciddiyetsizlik, çıkarcılık, sorumsuzluk ve suçtur. Bu örgüt cepheye 2 yıl sonra gelmedi. Yürükoğlu ile cepheye katılan örgütlerden biriydi. Sebep buysa, ki Yürükoğlu'nun bunu iki yıl boyunca bir kere olsun dile getirmesi gerekirdi. Ama o bunun yerine susmayı tercih etmiş, bunu ancak ayrılırken ayrılma gerekçesi olarak ortaya koymuştur. TKEP'i yeni öğreniyor olamaz. Öteki tüm örgütler "Devrim için birlik" ilkesinden yana iken, kafasını tek bir örgüte takmak ilkesizliktir, ciddiyetsizliktir. Gidecek olan birisi varsa bu Yürükoğlu değil, TKEP olmalıydı. Adamın niyeti üzüm yemek değil, bağcıyı dövmektir. İki yıl FKBDC'nin sırtında kendini taşıtan Yürükoğlu, kendine en uygun bulduğu zamanda ayrılıyordu.

Şimdi faşizmin çözülüşü öncesinden başlayarak bu sürece bir göz atalım. Yürükoğlu Ana Parti TKP'den eğitimini tamamlamadan ayrılmış birisiydi. Bu eğitim eksikliği onu TKP'ye rakip olmak zorunda bırakmaktaydı. "Oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilmez" doğrusunun arkasına sığınıp, sürekli rakibini izliyor, onun yanlışlarından bir şeyler çıkararak yolunu bulmaya çalışıyordu. Ama bazen keskin virajları alamıyor, TKP'nin en arka vagonuna yapışmak zorunda kalıyordu. İşte faşizmin çözülüşü Yürükoğlu'nun Ana TKP'den olduğu gibi aşırdığı görüşlerden biridir.

Bunu, öncesine de bakarak göstermeye çalışalım.

Nisan 1984 yılında Ana Parti TKP "Barış ve ulusal demokrasi için eylem" adında bir program yayınladı. Bu programdan birkaç ay sonra da rejimin faşist olduğunu söyledi. Adından da anlaşılacağı gibi bu program, reformlar ve burjuvazi ile uzlaşma belgesiydi.

Programın özü şu sözlerle ifade edilmekteydi:

"TKP hiçbir ön koşul ileri sürmeden emperyalist saldırgan politikaya ve cuntaya şu ya da bu ölçüde karşı çıkan burjuva politik güçleri de içinde tüm demokratik muhalefet güçleriyle işbirliğine hazırdır."

(AGY S.17)

TKP cunta (faşist demiyordu) güçlerinin dışında tüm burjuva politik güçleri bu programı gerçekleştirmek için birliğe çağırıyordu. Bu birliğe başta Demireller, Ecevitler, Erbakanlar olmak üzere cuntadan canı yanan herkes davetliydi. (Aynı programı Yürükoğlu Kervan olduktan sonra şeriata karşı laik cephe adı altında burjuvaziye sunacaktır. Hem de Ana Parti TKP'den daha atılgan, daha cesur olarak. İlerde değineceğiz.)

Yürükoğlu, "Barış ve Ulusal Demokrasi İçin Eylem" programına bodoşlama saldırırken, bu sefer Ana Parti'nin cuntaya faşist demesiyle karşılaştı. Aslında Ana Parti TKP, cuntaya faşist diyerek "Barış ve Ulusal Demokrasi İçin Eylem" programındaki çelişkisini ortadan kaldırmış, onunla uyumlu bir hale gelmişti. Yürükoğlu bu sefer de Ana Parti'ye "Neden faşist diyorlar" diye saldırıya geçti. Ama bu saldırılar birçok çam devirmesine rağmen, ona bir şeyler öğretmekteydi. Yürükoğlu bu "it dalaşında" Ana Parti TKP'nin faşizmi çözmekte olduğunu gözleri faltaşı gibi açılarak gördü. Adamlar seçim ve Anayasa ile faşizmi çözmeye girdikten başka "Barış ve Ulusal Demokrasi İçin Eylem" programıyla da finans-kapitalden canı yanan tüm tekel dışı burjuva politik güçleri toparlamaya çalışmaktaydı. Ama niye faşist diyorlardı ki? Hiçbir yeni görüş getirmeden niye cuntaya faşist diyorlardı? Yürükoğlu tüm şaşkınlığı içinde ana partiyi böyle eleştirmekteydi:

"Faşist cuntaya, faşist dediler. Şurası çok açık görülüyor ki cuntaya hiçbir geçerli ideolojik gerekçeyle faşist demiyorlar. Gerçekten söylediklerinde, anlatılanların hiçbirinde dün olmayıp, bugün ortaya çıkan hiçbir şey yoktur. Söylenenlerin hiçbiri de bir iktidarı faşist diye nitelemeye yetmez."

(RY.İ.Sesi S.240 Ağustos 1983)

Ana Parti TKP'nin cuntaya faşist demesi, Yürükoğlu'nu şaşkın ördek gibi 5-6 ay boyunca bunun nedenini araştırmaya sokacaktır ve ekibiyle birlikte her zaman olduğu gibi çam üstüne çam devirecektir. Hiçbir zaman da bunların bir özeleştirisini yapmayacak, hatta:"Hayat bizi doğruladı" diyeceklerdir. Yürükoğlu'nun öve öve bitiremediği yazar kadrosunun cibiliyeti de bu kadardı. Hiçbirinde bir aylık birikim bile yoktu. Şimdi Yürükoğlu'nun açtığı yoldan onun metresi Nurten Keskin'in dolu dizgin nasıl gittiğini görelim:

"Tam cunta faşizme parlamenter bir kılıf giydirmeye çalışırken, kendi anlayışlarına göre buna faşizm dememeleri gerekirken, Menşevikler faşizm geldi dediler. Oysa parlamenter kılıflı faşizmin olabileceğini bile düşünemediler.

"Faşist cunta 1980'den beri baştadır. O'nun ürünü olan Anayasa ise 1982'den beri yürürlüktedir. Menşevikler cunta gelip herşeyi yasaklar, sokaklarda adam kurşunlarken, çıkardığı her türlü yasa, karar ve bildiriyle nasıl bir Anayasa getireceğini de çoktan kanıtlarken, rejime faşist demediler de şimdi faşist diyorlar... Peki öyleyse neden Anayasa çıktığında rejime faşist demediler?..."

(İ.Sesi, S. 251 Ocak 1984)

Yürükoğlu 1984 yılında faşizmin çözüldüğünü öğrenene kadar Anayasalı, parlamenter faşizm olabileceğini hem düşünüyor hem de bağıra bağıra söylüylordu. 1982 yılında Anayasa yapılmış, partiler kurulmuş, "Demokrasiye geçiş" başlamış, Yürükoğlu hala uyanamamıştır. Aslında Yürükoğlu bu büyük teorisini MGK'dan kotarması gerekirdi. Ama O gözünü TKP'ye diktiği için işin bu yanını kavrayamıyordu. Ondan öğrenene kadar MGK faşizmi çöze çöze değil de, demokratikleştirerek(!) epey yol almış olacaktı. Ama Yürükoğlu hem Ana Parti'den hem de MGK'dan gene geride kalacak ve TKP'nin son vagonuna son anda yapışmak zorunda kalacaktı.

Bunu görelim: Yürükoğlu TKP'ye karşı döne döne vuruşurken(!) onlar da arada bir kurşun yerine bir leblebi sıkıp geçiyorlardı: "İşçinin Sesi Türkiye'deki faşizmin kendiliğinden yıkılmakta olduğunu ilan etmek zorundadır. Burjuva kesimlerin 'pısırık, kişiliksiz' tırnak

içindeki muhalefetten artan muhalefete geçmesinin, tanklarla gelen devrimle gider gevezeliklerini ağzından düşürmeyen İşçinin Sesi'ni böylesi zor bir durumda bırakması acıdır." (Eylül Atılım 1983)

Kurşun diye sıkılan bu leblebiler Yürükoğlu'nun kolunu bacağını kırmaktaydı. Şu H.Erdal 1983 yılında değil de 1982'de filan gelseydi böylesine bir kördüğüme girmezdi. Düşman bile olsa Ana Parti TKP Yürükoğlu'nu yalnız bırakmıyor, teorisini ortaya çıkarabilmesi için sürekli malzeme veriyordu. 21-10-1983 tarihinde Ana TKP'nin legal yayın organı olan Türkiye Postası'nda A.Kardam ona kocaman bir ışık daha yakıyor, örgütü, süreceği yolu çok açık bir şekilde gösteriyordu:

"Bu soruya verilen yanıtları başlıca iki grupta toplamak mümkündür. Bunlardan birincisi diktatörlüğün demonte edilmesidir, yani yumuşak geçiş formülüdür...

Yumuşak geçiş 1982 Anayasası temelinde, ordu üst yönetiminin güdümünde parlementer görünümlü bir zorbalık rejiminin polis devletinin bugünkü faşist diktatörlükle yer değiştirmesinden başka birşey olmayacaktır... 6 Kasım seçimleri cuntanın istediği biçimdeki yumuşak geçiş yolunda bir adımdır..."

A.Kardam'ın bu yazısı, Yürükoğlu'nun teorisinin(!) özünü yaratmıştır. Ama Yürükoğlu onlara doğru diyemezdi. Bir sürü çelişkilerle onlara gene vuracak, onları eleştirecek, ama onlardan çaldığı görüşlerin sağını solunu törpüleyerek, kendi görüşüymüş gibi ortaya atacaktı. Yumuşama değil de çözülme, yıkılma, demokratikleşme değil de çözülme, ille de çözülme... Ama bu bile Yürükoğlu'nu kurtaramayacak, onu Ana Parti TKP'nin 4 yıl önce durduğu yere savurup atacaktı. Ana Parti TKP: "Parlementer zorbalık sistemine faşizm denmeyeceği, Anayasalı faşizm olmayacağı fikrini 1 Kasım 1980 yılında dile getirmişti"; "Bu rejim faşistleşirse, parlementer görünümlü olmaz. Parlementer bir biçime dönüşürse, o zaman rejim faşistleşmiyordur."

Aynı şeyi A.Karaman da 1983 yılında söyleyerek, faşizmin 1982 Anayasa ve 6 Kasım seçimleriyle çözülmeye girdiğini belirtti. Yü-

rükoğlu ise aynı şeyleri ancak Ekim 1984 yılında söyleyebiliyordu.

"Ancak bu seçimlerle (6 Kasım seçimleri O.Ö) toplum yaşamında önemli bir dönem başlamıştır.. Faşizm çözülme sürecine girmiştir..."

"Faşizmin Anayasası olmaz. Anayasal faşizm diye bir şey olmaz. Faşizm, karşı devrimdir. Bu çağda en demokratik ülkelerin bile Anayasalarında karşı devrimi meşru kılan maddeler vardır. Bu faşizmin anayasal olabileceğini göstermiyor."

(RY İ. Sesi Sayı 268, 1984)

Adam hırsızın teki. Çalmayacağı hiçbir şey yoktur. Yürükoğlu Şubat 1984 yılında FKBDC'den çıkarak, solun basıncını omuzlarından attıktan sonra, "Barış ve Ulusal Demokrasi İçin Eylem" programının öngördüğü yola, yani burjuvaziyle uzlaşma ve reformlar yoluna Ana TKP'nin arkasından hızla dalıyordu. Ana TKP de dahil olmak üzere tüm Türkiye solu faşist derken, bu sefer faşist demeyen bir Yürükoğlu kalıyordu. Her zaman Ana Parti TKP'nin söylediklerinin tersini yapmak doğru çıkmayabiliyordu. Faşizmi Menşeviklerle birlikte çözen Yürükoğlu, 6 Kasım seçimlerinde de aynı partiye oynayarak "SODEP'e oy ver" dedi. Ama gene arasına bir fark(!) koymadan edemedi. Bu farkı(!) Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"Menşevikler 1973'de Ecevit'e yaptıklarını bugün SODEP'e yapıyorlar. Partimizin amacı seçimleri faşizmin çözülmesini hızlandırmada nesnel bir unsur olarak kullanmaktır. O zaman seçimlerden çıkacak hangi sonucun daha büyük olasılıkla faşizmin çözülüşünü hızlandırabileceğini düşünelim.."

(RY. İ. Sesi Sayı 25, Mart 1984)

Yürükoğlu faşist cuntanın eliyle uygulanan seçimleri nesnel bir unsur olarak değerlendiriyor, çözülmenin(!) nesnel yoldan ilerlemekte olduğunu belirtiyor, hem de kolları sıvayıp "Haydi yoldaşlar, faşist cuntanın hazırladığı kendini çözme olayına biz de karınca kararınca omuz verelim" demektedir.

Yürükoğlu'nun belirttiği çözülme isteği dünya, bölge ve Türkiye -ama hepsini derinden etkileyen ABD etkisini gözardı etmemek ge-

rek- koşullarının dayatması sonucunda gündeme gelmektedir. Eğer buna nesnel -Yürükoğlu'nun anlayışıyla- diyebiliyorsak, bu nesnel gidişi öznel öğe yani faşist cuntanın müdahalesini gözardı edemeyiz. Faşist cunta bu nesnel gidişi kendi iradesi içine sokuyor. Seçimler diyor, anayasa diyor, partiler yasası diyor. Bunu reddetmek Yürükoğlu'nun o çok sevdiği ve her sıkışık dönemde sarılarak yeni bir devrimci(!) enerji toplamaya çalıştığı devrimci durumun öznel ögesini reddetmekle aynı anlama gelecektir.

Faşist cuntanın bu demokratikleşme oyununda (buna çözülme demek kadar yanlış bir şey olamaz) yığınların mücadelesini kırması, geçici olarak dondurabilmesi için kıçı kırık İşçinin Sesi'ne değil, ABD'ye ihtiyacı vardır. Ayrıca faşist cunta çözülüyorsa, bu çözülmeyi hızlandırarak nereye varacağını sanıyorsun? Varacağı yer en iyisi ile 1980 öncesi, en kötüsüyle bugünkü (1996) durumudur. Hem; "Türkiye toplumunun önünde duran iki yollu kavşak değişmiyor ya... Faşizm ya da ... Devrim"

(E. Zayıf Halkası Türkiye, S.41) diyeceksin, hem de bu söylediklerini bir çırpıda iterek, orta yola gireceksin. Yürükoğlu burjuvazinin her krize girdiği dönemde bir orta yol yaratmıştır. O'nun çözülmeden beklediğine bu açıdan yaklaşmak gerekiyor. Yürükoğlu özünde bir Sovyet üretimi, Sovyet piçiydi. Bunun anlamı o gerçek anlamda bir Sosyal Emperyalisttti. Doğaldır ki çözülmenin Türkiye burjuvazisinin elindeki olanakları iyi değerlendirirse emperyalistleşebileceğini, bunun sonucunda ülkeye taşıyacağı süperkarlarla toplumun refah düzeyini yükseltebileceğini ve bu emperyalist sosyal devlet altında gürültünün, patırtının kesileceğini(!) uman birisidir. Yürükoğlu başında da sosyal emperyalistti. Sovyetlerin dağılmasıyla, o Sovyet uşağı olmaktan kurtulmuş olabilir ama emperyalizmin uşaklığı sürmektedir.

Bu konuyu kapatmadan önce Yürükoğlu'nun: "Türkiye'de faşizmin ve ardından gerici düzenin çözülme kronolojisi"ne kısaca göz atmakta yarar var. Bu kronoloji, kitabın arkasına yerleştirilmiş 30 sayfalık bir bölümdür:

"5 Kasım 1982: Evren hemen her gün ölüm tehditleri aldıklarını açıkladı."

"7 Kasım 1982: Anayasa kabul edildi."

"15 Kasım 1982: Evren demokrasi takvimini açıkladı."

"19 Kasım 1982: Danışma Meclisi Genel Kurulu'nda sert tartışmalar çıktı."

"20 Kasım 1982: Gazi Üniversitesi'nde 9 öğretim üyesi istifa etti."

"24 Kasım 1982: Prof. Sadun Aren beraat etti."

"2 Aralık 1982: Türkiye Yazarlar Sendikası hakkında dava açıldı."

"14 Ocak 1982: Tariş davası sonuçlandı."

"20 Nisan 1982: Militanlar mors alfabesi ile haberleşiyor diye cezaevleri uyarıldı."

"16 Mayıs 1982: Milliyetçi Demokrasi Partisi kuruldu."

"20 Mayıs 1982: Anavatan Partisi kuruldu, Halkçı Parti kuruldu, Büyük Türkiye Partisi kuruldu."

"14 Kasım 1983: Barolar Birliği genel af istedi."

"18 Kasım 1983: Özal'ın Time demeci 'Sıkıyönetim kalıcı değil'"

Yürükoğlu'nun faşizmin çözülme kronolojisi kendi bilgisizliği ölçüsünde günlük gazetelerden derlenmiş önemli(!) olaylardan ibarettir. Böyle olunca yer yer komediye dönüşmekten kurtulamıyor; Evren şunu dedi, Özal falanca yere demeç verdi, militanlar mors alfabesi ile haberleştiği için cezaevleri uyarılmış, danışma meclisinde üyeler tartışmış, Tariş davası sonuçlanmış... Bari kronolojiye Evren'in kahvaltıda, akşam yemeklerinde neler tercih ettiğini, kaç kere tuvalete girdiğini vb. gibi önemli(!) olayları da ilave etseydi ya.

KARADAĞ OLAYI

City Road'da bulunan kütüphanede Yürükoğlu TKP'nin 64. yıldönümü için yaptığı konuşmasını bitirdiğinde salonda bulunan herkes tarafından alkışa boğuldu. Bu partinin yıldönümleri için yapılan normal bir konuşma değildi. Kısa da değildi. Yürükoğlu bu toplantıda faşizmin çözülüşü kitabının orjinalini, burnunu sayfalardan kaldırmadan okuyordu. Bu 160 sayfayı içeren bir kitaptı ve bu kitapla birlikte A.H. Karadağ başta olmak üzere herkes:

"Geçen yılki seçimlerden sonra ise çözülmekte olan bir faşizmden bile sözedilemeyeceğini.." öğrenmiş oluyordu. Yani salonda oturan 80'e yakın insan 6 Kasım 1983 seçimleriyle birlikte faşizmin ortadan kalkmış olduğunu duyuyordu.

En büyük şaşkınlığı ise salonda A.H. Karadağ yaşamaktaydı. Öyle ya "çözülüyor" diyerek de olsa faşizmi götürüyorlardı. Şimdi çözülme bitmişti, faşizm de ortadan kalkmıştı. Çocuk doğmuş, adı konmuştu.

Aynı gün Almanya örgütü, faşist cuntanın 3. yıldönümünde sokaklarda "Kahrolsun Faşizm, tanklarla gelen devrimle gider" gibi sloganlarla faşizmi lanetliyor, rejimi faşist olarak belirtiyordu.

A.H. Karadağ Almanya'ya dönüp nasıl; "Yoldaşlar siz bilmiyorsunuz, biz faşizmi önce çözdük, sonra kaldırdık" diyecekti? Almanya örgütü ona; "Yahu yoldaş bir günde bu işi Londra'da nasıl becerdiniz?" demeyecekler miydi?

Şaka bir yana Karadağ için durum gerçekten zordu. Birincisi kafası bu çözülme olayına ve sonunda faşizmin çekip gitmesine pek yatmıyordu. İkincisi de bunun anlatımı mümkün değildi.

Bu konuda Akbulut'u dinleyelim:

-"Almanya sorununu da özellikle Yürükoğlu yarattı değil mi? Sonucu da onun istediği gibi oldu."

Akbulut:

-"Vural Demir (A.Haydar Karadağ) kalın kafalı. Menşeviklerden ayrıldıktan sonra İzmir'i darmadağın etmişti. Gidip toplamak

ve geri ona teslim etmek bana düşmüştü. Her yeni işe iyi başlar, ama götüremezdi. Almanya'da da durum aynıydı. Almanya partinin gelişme dönemine denk düşen en gelişkin yerdi. Vural bunun üstünde oturmaktaydı. Rüştü (Yürükoğlu) bir MK toplantısında çalışmanın ağırlığını Türkiye'ye kaydırmalıyız dediği zaman, Vural Demir: "Merkezden olmuyorsa biz bu işi Almanya'dan yürütelim" diyecek kadar kalın kafalı birisi. Yürükoğlu zaten Almanya'nın Merkeze karşı böyle bir güç olmasını sindiremiyor. Birkaç gün önce "Kahrolsun Faşizm" diye sloganlar attıran V. Demir, Merkeze gelip de Yürükoğlu'ndan faşizmin çözülüp bittiğini dinlediği zaman şaşırıp kaldı. Kalın kafalı olmasa faşizmin çözüldüğünü rahatlıkla anlardı. Üstüne üstlük keskin virajları alamayan birisiydi. Yürükoğlu Vural'ı Merkezde vurdu. Vural şimdi Almanya'da "faşizmi kahredeceğiz" diye sloganlar attırdığı örgüte nasıl "faşizm çözüldü" diyebilirdi ki? Diyemedi. Olay da bu gelişmeye bağlı olarak sonuçlandı."

Yürükoğlu 64. yıldönümü konuşmasından sonra A.H Karadağ'ın koluna giriyor, "Gelmişken şu üst büro toplantısını da yapalım" diyerek, O'nu iki gün sürecek olan toplantıya sokuyordu.

Üst büro toplantısının tek bir maddesi vardır: Faşizmin çözülmesi. Buna bağlı olarak, anayasa faşist midir? Değil midir? Çözülme ne zaman başladı? Bugün Türkiye'de faşizm var mıdır? vb. Yürükoğlu gündemin dışından gelen tüm bu sorulara yapılmış olan TKP'nin 64. yıldönümü konuşmasında yanıt vermişti. Ama onun vermiş olduğu bu yanıtların hiçbirisi Karadağ'ın bulunduğu hiçbir üst büro toplantılarında netleşmemiş, bağlanmamış, karar altına alınmamış konulardı. Yürükoğlu bu kitabı da tıpkı "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" adlı kitabı gibi gürültüye getirip, tüm örgüte ve Karadağ'a kakalamaya çalışıyordu.

İlk gün 3 karar alınıyor: Birinicisi; Vural (Karadağ) üst büro toplantısındaki bu tartışmaların kafasındaki soruları açmaya yetmediğini, araştırılarak yeniden tartışılması gerektiğini söylüyor. İkincisi; faşizmin çözülüşü kitabı basılacak (kitap matbaada zaten

basılmakta, son işlemleri yapılmaktaydı) ve örgütlere dağıtılacaktı. Kitap örgütlerde özümsenene kadar hiç ses çıkarılmayacaktı. Üçüncüsü; kitapla ilgili her tarafta kitleye açık toplantılar yapılacaktı. Son iki karar birincisinin anlamsızlığını çok açıkça ortaya koyuyordu ki, Karadağ'ın bu kararlara katılması olası değildi. İkinci günkü toplantının sonucunda da iki karar alınıyordu. Birincisi; devletin faşist kimliğinin yok olduğuna dair karar ki, Karadağ buna da katılamazdı. İkincisi; anayasanın faşist olmadığı, Karadağ'ın buna da katılması mümkün değildi. Çünkü 1982'den beri bu anayasayı "Faşist Anayasa" olarak tanımlamaktaydılar. 3-10-1984 tarihli üst büro toplantısında ise ipler tamamen kopuyordu. Üst büro üyeleri tümüyle Karadağ'ı bombardımana tutuyordu. Bunun birinci nedeni Karadağ'ın Yürükoğlu'na kitabı organlardan tartışmadan oldubittiye getirerek yazmasının doğru olmadığını söylemesi, onun dayatmacı diktatör olarak eleştirmesi ise, ikinci nedeni de kıskançlıktı. Karadağ'ın bağımsızlığını, Yürükoğlu'na kafa tutmasını kıskanıyorlardı. Bu kıskançlık çıkarlarıyla birleşince Yürükoğlu'nun gölgesine daha fazla sokulmalarını getiriyordu. Son üst büro toplantısı o güne kadar tartışılan herşeyin boşuna olduğunu göstermekten başka bir işe yaramamıştı. Bu toplantılardan birkaç ilginç alıntı yapmakta Yürükoğlu'nu tanımak açısından yararlı olacaktır.

Veli Dursun (Yürükoğlu):

"Üst büro olarak biz kitabın içeriğini önceden tartıştık. Ayrıca Levent (S.Sakalı) da bu konuda görevli idi. Üst büronun daha önce tartıştığını bundan önceki ÜB toplantısında da söyledim. F.K da da söyledim. Şimdi neden bir daha getiriyorsun?"

Vural (Karadağ):

"Bunlardan haberim yoktu. Ben de üst büro üyesi değil miyim?"

Veli: "Evet bu sürece sen katılmadın. Bunda benim hatam oldu. Ben sana telefon açıp, Vural haydi aybaşı oldu gel demeliydim (cümledeki puştca alaya dikkat edin). Bu yönde benim hatam oldu. Ama kasıtlı değildir. Bak şuna katılıyorum. O günkü toplantılara

katılsaydın, bugün bunlar olmazdı.. Beni diktatör gibi göteren bu yan doğru değildir."

Yürükoğlu kendi tarihini tekerrür ettirmektedir. Bu bile Marks'-ı-Lenin'i ağzına alan bir insan için utanç vermeye yeterlidir. İ.Bilen'in kendisini partiden atarken uyguladığı yöntemi, daha çirkin bir şekilde Karadağ'a uygulayarak, 1979'dan beri içinde yaşattığı bu acıyı hafifletmeye çalışıyordu. Hatalar karşılıklı da değildi. Yürükoğlu bilinçli olarak Karadağ'ı ÜB toplantılarına çağırmayarak herşeyi bir güzel örgütlemiştir. Niyeti Karadağ'ı örgüt dışına koymaktır. Faşizmin çözülüşü kitabı Yürükoğlu'nun kongreye hazırlık için yaptığı partinin birinci kurultayı idi. Kongre öncesi sorun olacak unsurların temizlenmesi gerekiyordu. Bugünün en önemli sorunu kendini merkez gibi gören Karadağ sorunuydu ve bu çözülmeliydi. Üst Büro toplantılarındaki tartışmalardan bir iki örnek daha verelim:

Veli: "Niçin Almanya yöneticiliğini bırakma konusunu önce sen getirmiyorsun? Buraya gelmekten niye kaçınıyorsun? Üstelik daha önemli bir görev alıyorsun, sen en başta ÜB üyesisin. Dinleneyim, hazırlanayım ne demek? Bütün ÜB üyeleri harıl harıl çalışırken sen görevsizliği seçiyorsun. Partinin disiplininden kaçmak istiyorsun. Bu ne anlama gelir? Bunu açıkla lütfen."

-Fatma (Emine Engin): "Ayrıca taşınma meselesini getiriyorsun. Ben her hafta Londra'ya taşınıyorum. Gerekirse taşınılır elbette."

-Levent (S.Sakalı): "Tatilden sonra niye Almanya'da kalacaksın ki? Sağduyu açısından doğru değil."

Niyet çok açıktır. Üst büro toplantılarının sonundaki kararların Karadağ'ın boğazına kemendin geçirildiğini ve sandalyeye vurulmak üzere olduğu görülmektedir. Kararlara bakmadan önce yukardaki saldırılara kısaca değinmek iyi olacaktır. Yürükoğlu Karadağ'a Almanya yöneticiliğini bıraktırdığı gibi, tehlike yaratabileceği düşüncesiyle Almanya'da kalmasını da istememektedir. Çömezi S.Sakalı da aynı sağduyuyla hareket etmektedir. Hiçbir yere gitme-

sini istemiyor, ısrarla İngiltere'ye çağırmaktadır. Ama Karadağ İngiltere'ye gelmenin Yürükoğlu'nun çevresinde mantar olmaktan farklı birşey olmayacağını bilenlerdendir. Bu da siyasal hayatına kendi eliyle son vermek demekti. Emine Engin "Ben her hafta Londra'ya taşınıyorum" diyor. Pazar toplantılarına katılmayı, sonra da Londra'dan alışveriş yapmayı taşınma olarak düşünürsek doğrudur. Bu Emine'nin küçük burjuva yüzsüzlüğünden başka bir şey değildir.

İşte Karadağ'ın sonunu getiren kararlar:

KARAR 1: "Vural yoldaşın Almanya'dan alınması Ü.B'deki yoldaşlar tarafından kabul edildi. Vural... Olumsuz oy kullanıldı.

KARAR 2: "Vural yoldaşın Almanya yöre komitesi sekreterliğini bırakması oybirliği ile kabul edildi."

KARAR 3: "Sevinç yoldaşın (Karadağ'ın eşi) Köln sekreterliğinden alınması oy birliği ile kabul edildi."

KARAR 4: "Levent yoldaş Almanya'ya iki hafta sonra yöre sekreteri olarak gidecek."

KARAR 5: "Yalçın yoldaş (Bedir Aydemir) Köln'e sekreter olarak gidecek."

Yukarıdaki kararların da gösterdiği gibi Karadağ üst büro toplantısında iyice çiğneniyor, posası partinin(!) dışına bırakılıyordu. O'nun artık partide(!) kalabilmesi için tek yol vardır; pılısını pırtısını toplayacak, Londra'ya gelecek ve Yürûkoğlu'ndan sığınma isteyecektir. Eğer kabul edilirse ötekiler gibi bir sallabaş olup çıkacaktı. Bu adamların hiçbirisi Yürükoğlu'ndan farklı düşünemezlerdi. Üst büro toplantıları Yürükoğlu'nun yüksek sesle düşündüğü bir yerdi. Ötekiler bu düşünce çevresindeki figüranlardı. Karadağ Almanya'ya dönerken Yürükoğlu da tek tek seçtiği "Dirty Dozen"ı onun peşinden Almanya'ya soktu. Süleyman Sakalı, Bedir Aydemir, Oktay Bozdağ, Mercan Köklü... Bu kirli onikilerin başını çeken kişilerdi. Yapılacak olanlar parti adına değil Yürükoğlu'nun çıkarları adına olunca bu kişilerin ne kadar pis bir iş üstlendikleri da-

ha iyi anlaşılacaktır. Yürükoğlu Karadağ meselesini tabana "küçük bir azınlık" olarak lanse ederken (Ana Parti TKP de kendisi için aynı sözü kullanmıştı. O zaman Yürükoğlu gerçekten Londra ile sınırlı bir azınlıktı. Karadağ ise çoğunluktu. Yürükoğlu'nun korkusuydu) tüm gücüyle, en yetişkin kurmaylarıyla ona yükleniyordu. Bu bile Karadağ'ın merkezden çok daha güçlü olduğunu,gösterebilecek bir kanıttır.

Merkezden 12 kişi Almanya'ya seminerler vermek, faşizmin nasıl çözülüp gittiğini tabana kavratmak(!) için gönderilirken, İngiltere örgütü de herhangi bir sarsıntı olmaması için yaz taarruzu, seminer, eğitim, miting gibi bir sürü parti çalışmasıyla militanların sırtına yükleniliyordu. "Sınırdışı etmelere son" yürüyüş ve gecesine Yürükoğlu ancak 110 kişi katabildi. İşçinin Sesi'nin 10. yıl kutlamasındaki kalabalık gözönüne alındığında, 110 kişi gerçek anlamda bir vurgun demekti ama önemli olan bu değildi. Militanların bu çalışmalarla ev ev dolaşmalar, pazar, kahvehane, fabrika ziyaretleriyle meşgul edilip kafalarının asıl meseleden uzaklaştırılması ve merkezin verdiği haplarla istenilen doğrultuda yönlendirilmesiydi. Almanya'ya giden 12 kişi ise örgütü Karadağ'ın etkisinden kurtaracak, Yürükoğlu'na bağlayacaktı. Ama bunların hepsi Almanya'dakilere yabancı kimselerdi. Onlarla hiçbir ilişkileri, arkadaşlıkları, yoldaşlıkları olmamıştı ki. Birinin evine gidip oturmamış, çay kahve sohbeti yapmamış, hiçbir şeyi paylaşmamışlardı ki. Onları nasıl etkileyecek, daha da önemlisi onları nasıl, nerede bulacaklardı. Bildikleri 8-10 kişi vardı, onlar da merkezle yazışan merkezin İngiltere'ye sık sık misafir olarak getirip Yürükoğlu'cu yapılmaya çalışılan insanlardı. Bunlar bazen telefonla Yürükoğlu tarafından 12'lere katılmaya çalışılıyordu. Daha da önemlisi Almanya işçiyi temsil ediyordu. İngiltere ise küçük burjuvaziyi. İki kesim birbirine zaten yabancıydı. 19-10-1984 günü Yürükcüler yanlarına aldıkları öteki yoldaşlarıyla birlikte derneğe yığınak yaparak, beklemeye başladılar. Faşizmin çözülüşü kitabının tartışması yapılacak diye gelen üyeler tek tek kapılıyor, üstleri güzelce

arandıktan sonra sandalyeye oturtuluyor, başlarına ikişer kişi dikiliyordu. Dernek başkanının da ağa takılmasıyla birlikte faşizmin çözülüşü tartışması(!) başlatıldı. Başkanı salonun ortasına alan İngiltereliler, adamı sorgulamaya başladılar. Adam ağzını açtıkça Barış Derneği Kurucusu Bedir Aydemir adamın kafasına sopayla vuruyor, kaval kemiklerinden, ellerinden yükselen sesi salondaki üyelere duyuruyordu. Karadağ yanlısı 3 kişinin daha derneğe gelmesi ve üstlerini aratmayarak bu çirkin tartışmaya katılmak istememesi üzerine kavga başlıyordu. Çok hazırlıklı oldukları halde İngiltereliler gerçek bir üstünlük sağlayamıyor, her iki tarafın da kafası gözü kan içinde kalıyordu. Sonunda iki tarafın da imdadına Alman polisi yetişti. Polisin gelmesiyle İngiltereliler çil yavrusu gibi dağılıyor, ama polis bu işgalcileri kısa zamanda toplamakta gecikmiyordu. Bunlardan yalnız kızıl saçlı Bedir Aydemir kurtuluyor, o da Yürükoğlu'nun emri doğrultusunda hareket ederek Londra'ya dönüyordu. Bedir'in gelmesiyle yapılan ilk İTİB toplantısında Bedir Aydemir gelişen olayları merkezi güçlü kılacak şekilde anlatıyordu. Karşı tarafın faşizmin çözülüşü toplantısını provake etmek için saldırdığını söylüyordu. İşkence mi? Ne işkencesi? Bunu da Bedir Aydemir adına Yürükoğlu cevaplandırıyordu:

"Bedir işkence etti diyorlar. Şu yalanın büyüklüğüne bakın yoldaşlar. Bedir gibi partimizin en aydın kişisi, Barış Derneği Kurucusu bir insan nasıl işkençe yapar? Kim inanır buna? Melek gibi bir insana bu iftira yapılır mı? Ama yoldaşlar bunların yediği bozgun onlara her yalanı söyletiyor..."

Bu melek(!) gibi insan döner dönmez İ.Sesi'nin 271. sayısında "Tutanaklar ve Gerçekler" başlığı altında tamamen Karadağ'a saldıran bir yazı kaleme alıyordu. Bu yazıdan bir kaç alıntı alarak, Yürükoğlu'cuların değil, Karadağ'ın ne kadar haklı olduğunu görelim:

"Bugün bazı yoldaşlar Vural'ın her yörede yaydığı parti üst organlarında demokrasi yok, tartışma yok, Veli Dursun diktatörlüğü var sözlerine kanarak tutum aldılar."

Almanya'da gelişmek için Türkiye'den ses getirmek gerek görüşü neyi açıklar bilmiyoruz. Ama gelişmenin sınırına vardığını düşündüğü Almanya örgütünün..."

Karadağ bu ayrılıktan sonra bir yıl boyunca çıkartacağı "Kurtuluş Yolu" dergisinde Yürükcüleri "telefon partisi" olarak tanımlayacaktır. Ne güzel bir tanımdı. Hele Karadağ da gittikten sonra bu tanımlama tam yerine oturan bir tanımlama oldu. Almanya'ya en yetenekli(!), Türkiye devriminin önderleri(!) olacak en yetişkin(!) insanlar gönderiliyor ama tümü de inisiyatiften yoksunlar. En ufak değişimi göğüsleyemiyor, adım başı telefon ediyorlar, Yürükoğlu'ndan aldıkları talimatlardan sonra harekete geçebiliyorlardı. Oktay Bozdağ "Sorumlu bendim" diyor. "Peki niye telefon partisi durumuna düştünüz?" dediğimde, yanıt veremiyordu.

Bu kavga TKP İ.Sesi'nin Avrupa'dan tamamen silinmesinin başlangıcı oldu. Almanya örgütleri İngiltere'den gönderilen yöneticilerle yeniden toparlanmak istendi ama hiçbir şey elde edilemedi.

Yürükoğlu varlığı boyunca içe dönük kavga vermiştir. Bu kavgalarda hep kendisinin kişisel çıkarlarının, parti içinde güçlenmesinin devamı sağlanmış, örgütü (siz tekkeyi anlayın) onsuz olamaz hale getirmiştir. Örgütte ikinci adam diye birşey yoktur. Yürükoğlu buna bile tahammül edemiyordu. Vural bunun somut bir örneğidir. Yürükoğlu Vural'la çatışmanın Almanya'yı, hatta örgütün çoğunluğunun kırılıp gideceğini çok iyi bilmekteydi. Bunu bile bile örgütü kıra kıra "Tek tanrılığını" korudu.

Yürükoğlu'nda temiz(!), duru(!) bir mantık vardı. O "döneme göre kadro" teorisinin ustası olmuştur. "Her dönem kendi kadrosunu getirirken, eski kadroyu tahliye etmek gerekir. Çünkü yeni dönemin getirdiği görevlerin eski kadro ile başarılması mümkün değildir. Ayrıca eski kadrolar yeni kadroların enerjisini de kırmakta, hantallığını yeni kadrolara da taşımaktadır. Bu açıdan insan bir araçtır. Kullanırsın, dönemi dolunca atarsın, yenisini alırsın ve o dönem de kapanana kadar bu yeniyle yola devam edersin. Bu metod örgütte hak talep etme hakkını da ortadan kaldırmış olmakta-

dır. Bu döneme göre kadro uygulamasını yapmasa özveri taarruzları nasıl sürer, örgüte kâr nasıl sağlanır ki? Eski kadrolara hep aynı çorbayı, aynı heyecan ve coşkuyla içirmek mümkün değildi. Kendisi ise "Her dönemin adamıdır."

Yürükoğlu elinde kalanları tutabilmek için bu kavgada her yolu denedi. Karşı tarafın ne parti düşmanlığını, ne de polis işbirlikçiliğini bıraktı. Ama yaptığı başka bir sahtekarlık var ki bunu okumak gerekli: İşçinin Sesi; "üç yoldaşımızla söyleşi" başlığı altında iki sayfalık bir röportaj yazısı yayınladı: "Mahpusluğun, en ağır işkencenin sınavından başarıyla geçmiş bu 3 kadın yoldaşımız Türkiye'deki baskıları Avrupa kamuoyuna sergileme görevini de başarıyla yerine getirdiler. Geniş bir demokratik kesim onları tanıdı, partimiz de tanısın istedik..."

Bu 3 bayan Nurten Keskin, Gülen Erdilek ve Feride Çelik'ti. Bu bayanlar Vural'la kavga başlamadan çok önce 1983'ün sonlarında Londra'ya gelmişlerdi. İkisi merkez binada Yürükoğlu ile birlikte, Feride Çelik ise Londra'da yoldaşlarının yanında kalmaktaydı. Nurten Keskin ve Gülen Erdilek geldikleri günden beri İ.Sesi gazetesinin hemen hemen her sayısına yazı da yazmaktadırlar. Gazetenin 259. sayısında bu 3 bayan hem fotoğrafları hem de gerçek isimleri ile partililere tanıtılmıştı. Yürükoğlu aynı işlemi tam da partinin(!) çatırdadığı bir dönemin ortasında yeniden yayınlayarak, partinin Türkiye'de iş yaptığı imajı yaratmaya ve elindeki adamlara moral pompalamaya çalışıyordu.

"Mahpusluğun ve en ağır işkencenin sınavından geçmiş olan bu bayanlardan Gülen Erdilek (Meryem Sendil/Çolakoğlu, Sırma) Yürükoğlu'nun bilmem kaçıncı karısıdır. Öteki Nurten Keskin (Nursel Yılmaz, Hazal) ise Yürükoğlu'nun boş zamanlarını değerlendirdiği metreslerinden biriydi. Feride Çelik ise eşi Londra'ya geldikten ve 5.(!) kongreden sonra örgütü ve siyaseti terketmiştir. Bunların karşılaştığı işkence ve mahpusluk o dönemde sıradan vatandaşın geçirmiş olduğu sınavdan farklı değildir. O dönemde polis yan bakanı, ters yürüyeni, ayağı sürçeni kapıyor, sopadan geçiriyor, 3-5 ay içerde tuttuktan sonra bırakıyordu. Herkes bu günleri

hatırlayacaktır. Halkın canından bıktığı günlerdi. İşte bu bayanlar o süreci en hafifinden atlatmış ve hemen yurtdışına çıkmış insanlardı. O günden 1996 yılını kadar da burjuvaziyle çelişkiye düşmemiş, Türkiye'ye düzenli gidip gelmişlerdi. Yürükoğlu işte bu cıvık 3 bayanı faşist diktatörlüğün işkence tezgahlarında canını verip, ismini bile vermeyen yiğitlerle aynı kefeye koymaya çalışmaktadır. Sahi, Yürükoğlu "Mahpusluğun ve en ağır işkencenin sınavı için ölçün nedir?" Hayatının üçte ikisini İngiltere'de geçiren senin gibi birisinin böyle bir ölçü yaratma hakkı var mıdır?

Yürükoğlu Karadağ'la sorunu onun ceketini alarak gitmesi yönünde çözme arzusundaydı. Hatta bu kavganın sonucunda 12 değerli(!) adamının içeri düşeceğini de hiç hesaba katmamıştı. Vural'ın partiye(!) açtığı zararı(!) bir yana bırakalım, bu 12 kişinin içerdeki harcamaları, avukat paraları gibi masraflar Yürükoğlu'nun havuzunda büyük bir delik açmıştı. 8. yaz taarruzuyla üst üste gelen bu durum taarruzdan gelen parayı emmekteydi. Ayrıca bu kişilerin yarıdan fazlası MK-EK ÜB gibi kuruluşların içinde yer alan kişilerdi. Ortada parti merkezi diye birşey kalmamıştı. Genel Sekreter Yürükoğlu, parti binasında dişiler içindeki tek erkek horoz gibi açıkca sırıtmaktaydı. En kısa sürede buna bir çare bulmak gerekiyordu. Bunun çaresi de bulundu: "Parası olan dağdan aşar, parası olmayan düz yolda şaşarmış." Çağımızda akıl kafada değil cepteydi. Yürükoğlu Alman avukatlarının verdiği bilgilerle harekete geçti. Mahkeme sürmekte iken İşçinin Sesi 273. sayısında Vural yanlılarının poliste ve mahkemede verdikleri ifadeleri yayınladı. "Olay günü" "olaydan 3 gün sonra" "5 gün sonra" başlıkları altında toplanan ifadeler İşçinin Sesi'nin sayfalarını doldurmaktaydı. Polis "Mahkemenin gidişi etkileniyor diyerek bu sayıları toplamaya çalıştı. Bu ve gelişen olayların sonucunda dava 4. duruşmada düştü. Yürükoğlu büyük bir nefes aldı. Para havuzunun deliği tıkanmıştı. İ.Sesi'in 275. sayısında 12 kirli adamın kurtuluşuyla 1984'ün sonlarında yapılacak olan kongrenin ileri bir tarihe ertelendiğini birlikte duyurdu. Aslında bunu 4 ay önce yapmalıydı.

"Parti örgütlerine duyuru: Vural Demir ve yandaşlarının konspirasyonu çiğneyerek, kongre hazırlıklarını açık etmeleri nedeniyle partimizin kongresi ertelenmiştir."

(TKP İ.S. Sayı 275, 1985)

Yürükoğlu dağılan evin içini yeniden toparlamaya başladı. Yıkılan yerler iptal ediliyor, önemli açıklar geçici olarak yamanıyor, görevler değiştiriliyor, örgüt bir bütün olarak hareketli bir ortama sokularak partinin(!) bu arınmayla(!) sağlıklı gerçek çizgisine girdiği hissi verilmeye çalışılıyordu. Yürükoğlu kavgaya son noktayı İstanbul'da gerçekleştirilen korsan TV yayınıyla koydu. Ama bu eylem bile Vural'ın "Almanya'da gelişebilmek için Türkiye'den ses getirmek gerekir" görüşünün bir dayatması, bir sonucuydu. Hiç kimsenin etkilenmediği, bir iki bölgenin dışında hiçbir yere duyurulamayan bu eylem gene içeriye taşındı. Yoğun ev ziyaretleri, yoğun bildiri dağıtımı yapılarak üyeleri ve dernekleri koşturdular, işe boğdular. Aslında yapılan birbirinin yüzüne karşı "Biz TV'de korsan eylem yaptık" diye bağırmaktı. Yürükoğlu'nun Londra'dan gönderdiği iki kişi TV'nin 8.30 haberlerine 5 dakikalık bir giriş yapıyor ve Enternasyonal Marşını kıta kıta okuyarak açıklamasını(!) yapıyordu. Korsan eylemin hepsi buydu. Polis bu adamları yakalasa, mahkemede bunlara verilecek ceza "yasal bir kuruluşun yayınını yasal olmayan yollarla kesmek"ten başka birşey olmayacaktır. Okudukları enternasyonalden ve yaptıkları açıklamadan ceza almaları mümkün değildir. İşin daha da ilginci beş dakikalık bu "eylem" için Türkiye örgütlerinden(!) iki kişi bile bulunamamasıydı. Bu basit olayı Yürükoğlu İTİB toplantılarında günlerce zıplaya zıplaya anlattı. Bu tarihi(!) büyük(!) eylemi(!) onun ağzından dinleyelim?

"Türkiye tarihinde ilk kez TRT'nin sesini kesip İşçinin Sesi'ni televizyondan duyurarak..."

"İşçinin Sesi Türkiye'de ilk kez radyo dalgalarından yayılmaya işte böyle başladı."

"Sınıf savaşının bu alanında halk düşmanları önemli bir darbe yedi. Devrim savaşımı bir adım daha ilerledi."

"Türkiye'de bu işi gerçekleştiren örgütlerimizi ve yoldaşlarımızı tüm parti adına candan kutlarız. Elinize sağlık yoldaşlar."

(TKP EK ÜST BÜROSU Şubat 1985)

Bu, kongre öncesine yönelik, evinin içini toparlama eylemiydi demiştik. Krizi örgütün 3/2'sini kesip atarak çözen Yürükoğlu, şimdi huzur içinde kongreye gidebilirdi ve öyle de oldu. Bu korsan'dan(!) 3 ay sonra İşçinin Sesi TKP 5.(!) kongresini topladığını duyuruyordu.

LONDRA SOYGUNU

Kongre(!) çalışmasının ağırlığını hemen hemen tüm üyeler taşımaktaydı. Özveri taarruzuyla atbaşı giden bu hazırlıklar, üyelerin boğazına dolanmış bir kement gibiydi. Her haftalık toplantıda Bedir Aydemir Yürükoğlu'nun gözüne baka baka üyelerden daha fazla para ödemelerini isterdi. Bu yoğun çalışma altında hiç kimsenin dönüp de Karadağ olayına bakması mümkün değildi. İstese de bakamazdı ki. Yürükoğlu merkezde yaşayanlara Londra'yı tam bir demirperde haline getirmişti. Çevrenle, aldığın görevle, dolaştığın yerle hep partinin(!) içindeydin. Sınıftan, yığından kopukluk, içe kapanıklık, ihtiyaç oldukça arada bir sokağa çıkmak, üyelerin örgütün dışında başka şey görmesine engel olmaktaydı. Sanki bir kutu içinde 3-5 kişi ile birlikte didinip durmaktaydın ve bu kutuyu Londra, hatta dünya olarak algılamaktaydın.

Bir İTİB toplantısında Yürükoğlu beni kütüphanenin bir köşesine çekerek: "Yoldaş bundan sonra senin güvenlikte çalışmanı kararlaştırdık. Oranın senin gibi sağlam, disiplinli, gerçek işçilere ihtiyacı var. Sorumlu yoldaş seninle görüştükten sonra hazırlığını yaparsın.." dedi. "İyi, olur" dedik. Bir müddet piposunun dumanını körükleyerek birşeyler sormamı, ne gibi bir görev olduğunu araştırmamı bekledi. Benden birşey çıkmayacağını anlayınca, yavaş yavaş yanımdan uzaklaştı. Kısa bir süre sonra da güvenlikte(!) çalışmaya başladım.

Ben yığın içinde çalışacak adamdım. Oradan gelmiştim. Çekirdekten işçiydim. Buralarda görevlendirilmem gerekirdi. İngiltere'ye geldikten sonra yalnızca 8 ay kadar fabrikalarda çalıştım. Ondan sonra örgütün matbaasına alındım. Zaten bir avuç insandık ve dışarda çalışan pek yoktu. O zamanlar matbaa Silvertown'da idi. Saklar gibi bir halleri vardı. Hem çekiniyorlar, hem de illegal(!) görüntüsü yaratmaya çalışıyorlardı. Hackney'den Türkiyeli toplumun yaşadığı kesimden uzaktı. Burada çalışan kadrolu diyebileceğimiz bir kesim vardı ki, bunların hepsi örgüt üyesi kişilerdi. Bir

de geçici işler için çalışan, dışardan, ögrenci kesimden işçiler gelirdi. Bunların çoğunluğu demokrat, devrimci insanlardı. Düşük ücretle ve parça başı çalıştırılırlardı. Bu yüzden olsa gerek, bu kesimle hiçbir zaman dost olamazdık. Matbaada çalışan örgüt üyelerinin ücretleri de farklı idi. Benim aldığım ücret ütücülükten aldığımın ancak üçte iki kadarıydı. 55 pound alıyordum ve sınırsız çalışmaktaydım. Örgüt üyesi olup da normal saatler içinde çalışan kimse de zaten yoktu. Bu çalışma Bedir Aydemir'in matbaa sorumluluğuna getirildiği döneme kadar sürecekti. Bedir herkesi saat ücretinden çalıştırmaya başlayacak ve: "Burası bir işyeridir. Öteki işyerlerinde olduğu gibi ödeme yapılmalıdır. Sonrası parti ile üye arasındaki sorundur. Ödenek gibi, bağış gibi sorunlar partinin üyesi ile çözeceği iştir" diyecekti. Matbaada durum ne olursa olsun işçiliğimi devam ettirdiğim, üretimden kopmadığım için memnundum. Ama parti görevi diyerek buradan da alınıp, güvenliğe konulmuştum.

Neydi bu güvenlik ve ne olabilirdi? Örgütün güvenlik birimi devletin güvenlik birimlerinden MİT, KGB, MOSSAD'dan farklı birimler olmasa gerekti. Ama bunların yaptığı işlere akıl sır erecek gibi değildi. Ellerini uzatmadıkları yer yoktu. Sınırsız bir çalışma alanları vardı. Ya bizimki ne olacaktı? Alanımız Londra ve onun içinde bir iki küçük adacıktan ibaretti. Teknik işler ne olabilirdi ki? Bunun tek yanıtı olsa olsa pasaport, nüfus cüzdanı gibi teknik işlerin öğrenilip, kırk yılda bir uygulanması olabilirdi.

Meer Street'in arkasındaki sokaklardan birinde kiralanmış iki katlı eski bir binaya götürüldüğümde kafamdaki soruların hepsi kısa sürede çözülecek, güvenlik(!) denilen birimin ne görevle yüklendiğini çabucak öğrenecektim. Evde eşya diye birşey yoktu. İkinci ellerden alınmış masa ve sandalyelerle, dolaplarla odalar doldurulmuştu. Caddeye bakan ön odanın ortasına iki masa birleştirilerek konulmuş ve üzerlerine iki mengene yerleştirilmişti. Mengenenin birisi benim içindi. Öteki de bu işin sonuna kadar hemen hemen birlikte çalışacağım birisine, Refik'e aitti. Cefakâr, özverili,

körü körüne kendini kaptırmış, aydın ve sanatçı Refik, bu örgütte bir kere sanat icra etmemiştir. Kendisini İstanbul'dan tanırdım. Uzun zaman birlikte olduk, en stresli, heyecanlı, korkulu, pis işleri birlikte paylaştık ama ne dost ne de yoldaş olabildik. Ayrı sınıflardan, ayrı karekterlerde insandık. İyi insandı. Bir buçuk yıl sonra (1987) çekip gidecek, Türkiyelilerden ve örgütlerden tamamen uzaklaşacak ve taksicilik yaparak yaşamını sürdürmeye çalışacaktı.

Örgütün "güvenlik, teknik" işini hızlı bir şekilde öğrendim. Birinci ve ikinci günler mengene başında çalışarak geçti. Bol bol anahtar yaptım. Üçüncü gün asıl güvenlik işine çıktım. Refik'in hazırlamış olduğu harita üzerindeki rotayı izleyerek gittik. Her rastladığımız telefon kulübesine dalıyorduk. Bunlar İngiliz geleneğinin bir simgesi haline gelmiş olan kulübelerdi. Bunların yerinde şimdi yeller esmektedir. Her taraf Mercury'nin veya British Telecom'un yeni tip, çağdaş telefon kulübeleriyle doldu. Para değil, daha çok kartla çalışan telefon kulübeleri.

Eski geleneksel telefon kulübelerinin yerinde telefon ahizesinin asılı olduğu ana vücut vardır. Bir de burdan parayı attığın zaman aşağı kısma düşen kare şeklinde demir bir kutu vardır. Bu demir kutunun ön kısmında kızaklı geçmeli bir kapak. Kapağın altında dışardan gözükmeyen bir kilit vardır. İşte biz bu kulübelere girerek, kapağı açacak olan bu kilitlerin ölçüsünü çıkarmaya ve içerdeki kumbaraya ulaşmaya çalışıyorduk. Ölçüler alındıktan sonraki ikinci aşama yapılan anahtarlarla bu kapağın açılıp kumbaranın dışarı çıkarılmasıydı. Üçüncü aşama ise kumbaranın açılarak paraların alınması ve kumbaranın geri yerine sağlam bir şekilde yerleştirilip, kapağın kilitlenmesiydi. Elimizdeki anahtarlar basit 4-5 dişli ev kapılarının anahtarları tipindeydi. Bizim elimizde 25 adet tek dişten oluşan ölçü anahtarları bulunmaktaydı. Bu ölçü anahtarlarını deliğe sokarak deniyorduk. Çevirirse onu kağıda yazıyorduk. Her ölçü anahtarının üzerine bantla yapıştırılmış kelimeler (A,B,C,D gibi) bulunmaktaydı. Telefon kulübesinin yerini, adresini belirledikten sonra alınan ölçüleri elimizdeki kağıtlara yazıyor-

duk. Şöyle (Liverpol Street, Bond Squer kavşağı: 1=D, 2=C, 3=A) böyle 20-25 ölçü çıkardıktan sonra dönüyorduk. Gece 9-10 sıralarında başladığımız bu iş 2-3'e kadar sürüyordu. Ertesi gün almış olduğumuz ölçülerin anahtarlarını çıkarmak için mengenelerimizin başına oturuyor, geç vakitlere kadar çalışıyorduk. Gece gene saat 9-10 sıralarında tüm malzemelerimizi hazırlayarak işe çıkıyorduk. Eldivenlerimiz, ince kuyumcu işi eğe ve tornavidalarımız, bankalardan topladığımız ve üzerinde 100 pound yazan bez torbalarımız bulunan spor çantamızı arabamızın bağajına koyarak yola çıkıyorduk. Tabi elimizdeki haritadan rotamızı izleyerek. Büyük çoğunlukta kestiğimiz anahtarlar kutuları açıyordu. Çıkarmış olduğumuz kumbarayı açmak için de aynı yöntemi uyguluyorduk. Yalnız onun anahtarı ince ve küçük anahtarlardandı. Daha kolaydı ve birbirini açma kolaylığı da vardı. Bu da bittikten sonra telefon kulübelerindeki paraları toplayıp, bez torbalara doldurmak kalıyordu. En yoğun iş Refik ile benim üzerimdeydi. Anahtar yapma işleri tümüyle bizim işimizdi. Hergün sabah işe gider gibi bu eve gelir, küçük eğelerle anahtar yapardık. Akşamları ölçü almaya veya para toplamaya çıkardık. Toplanan paraları 5'er pound olarak plastik torbalara kor, 100 poundluk bez torbalarla ayırırdık. Sonra bez torbalardaki paraları bankalara götürerek kağıt paralara dönüştürürdük. Bir bankaya 3 torbadan fazla vermezdik. Bu yüzden her hafta birçok bankayı dolaşmak zorundaydık. Süreç her hafta aynıydı. Evin içi 10 penslik paralarla dolardı. Ya Refik ya.da ben bu 10 penslik paraların ortasında sabahtan akşama kadar birkaç gün terazide 5 poundlar tartar, torbalardık. Canımız çıkardı. Haftalık gelir 4 ile 7 arası değişirdi. Yürükoğlu'nun eline hafta sonu temiz(!) yüzer poundluk olarak ayrılmış 4-7 bin pound korduk. Bu kara parayı nasıl temizler, nasıl aklardı acaba ? Herhalde matbaa bu iş için biçilmiş kaftandı. Matbaadan ve işlerlerinden vazgeçememesinin nedeni de bu olsa gerek. İşyerleri kara, kirli paranın aklandığı kapitalist kurumlardı. Evet örgütün "güvenlik biriminin" yaptığı tek iş vardı, hırsızlık. Bu hırsızlıkta ayda yılda yapılan bir hırsızlık değildi. Tüm Londra'yı hergün soyuyorduk. Bu işin sonuna doğru öyle hız-

lanmıştık ki Londra dışındaki kulübeleri de rota içine sokmayı konuşmaya başlamıştık. Adam olsa Mancherster'de Oxford'da şube(!) bile açabilirdik. Öylesine yoğun, yüklü rotalar hazırlıyorduk ki bazen kan ter içinde sabah 7-8'e kadar uzadığı oluyordu. Biz kumbaraları boşaltıp kulübelerden çıkarken bazen British Telecom'un toplayıcılarına rastlıyorduk. Bu soygunun kimse farkında değildi. Belki British Telecom sorumluları kumbaralardan çıkan paralardaki düşüklüğün farkındaydılar. Belki de telefon kulübelerinin değiştirilmesinin, modernleştirilmesinin nedenlerinden biri de buydu. Onlar bu düşüşü böyle bir soyguna bağlayamazlardı. Böyle organize bir soygunu akıllarına bile getiremezlerdi. Hiç bir şey kırılmıyor, bozulmuyordu. Yalnız paralar boşaltılıp, kumbara ve kulübe sağlam bir şekilde bırakılıyordu. Belki bu konuda biz onların toplayıcılarından daha dikkatliydik.

Bu "güvenlik" işi Yürükoğlu'na göbek attıracak kadar iyi bir işti. Hiç bir şey harcamadan masraf yapmadan cebine para akmaktaydı. Londra gibi küçük bir yerde parti üyesi birçok kişi profesyonel yapılmıştı. Aslında profesyonelce yapacak hiçbir iş de yoktu. Örgütte profosyonel ücreti 60 pounddan, 70'e çıkarılmış, bunun yanında Yürükoğlu bir İTİB toplantısında uzun uzun konuşarak çocuk parası getirmişti. Örgüt ailedeki her çocuk başına 25 pound ödenti yapmayı taahhüt ediyordu. Yürükoğlu'nca büyük bir lütuf gibi yansıtılan bu çocuk parası ödentisi, özünde düzenden, sistemden kopamamanın, ona özenmenin dayattığı bir anlayışın ürünüydü. Örgütte herkesin çocuğu bulunsa Yürükoğlu bunu kesinlikle vermezdi. Ben, Refik ve Aydın Meriç olmak üzere 3 kişinin birer tane çocuğu vardı. Nereden baksan 75 pound ederdi. Ayrıca profesyonellikte çocuk parası da hem kirli paranın aklandığı yer, hem de elindeki aydın etiketli insanları tutmanın bir yoluydu. Rüşvetti.

Yürükoğlu'na göbek attıran, örgütü paraya boğan bu iş bizim yaşantımızı alt üst ediyordu. Zombi gibiydik, gündüz yatağa giriyor, gece dışarı çıkıyorduk. Kongre ve kongre öncesi öylesine yüklü bir rotaya, öyle çok anahtara sahiptik ki, bu yoğunluk bize her hafta 4 sefer toplamaya çıkmamızı dayattığı gibi, her akşam 7-8

gibi erken başlayıp, sabah 8'e kadar çalışmayı da zorunlu kılmaktaydı. Yürükoğlu sürekli para diyordu. Bir türlü doymak bilmiyordu. Bizim ekip İTİB toplantılarında şöyle bir görünüyor, bir çay kahve içiyor, bir iki kişiyle konuşuyoruz, toplantı başladıktan bir müddet sonra kaş göz işaretleriyle Yürükoğlu'ndan izin alıp işe çıkıyorduk. Ne çocuğumuzla, ne eşimizle ilgilenecek zamanımız kalmamıştı. Birlikte ne yemek yiyebiliyor, ne oturabiliyorduk. Birbirimizi görmüyorduk bile desem herhalde daha doğru olur sanırım. Sabah 6-7-8 gibi gelip yatağa girdiğimde Çiğdem'in gittiğinden haberim bile olmuyordu. Hele çocukla ilgimiz, daha doğrusu ilgisizliğimiz tam da Yürükoğlu'nun övünebileceği bir düzeydeydi. Önümüzdeki iş, partinin(!) verdiği görev biz istesek de çocuğumuzla ilgilenmemize engeldi. Zaten çocuk babasını sora sora veya sormaya sormaya bir babası olduğunu çoktan unutmaya başlamıştı bile.

Bu dönemde Türkiye'den kongreye katılmak için delegeler(!) gelmeye başladı. Gelenlerin büyük çoğunluğu daha önce gelmiş olan bayanların eşleriydi. Bunlar bir daha Türkiye'ye dönmeyecekti. Onun için bunlara Türkiye delegesi demek komik olur. Bunların tüm masrafları doğaldır ki bizim kaynaktan karşılanmaktaydı. Ne zaman İTİB toplantısında Yürükoğlu bir masraftan söz etse, biz rotaya bir kulübe daha ekliyorduk. Bu yüzden masraf ne kadar büyük olursa olsun, bizim Yürükoğlu'nun eline verdiğimiz veya vereceğimiz miktarda eksilme olmazdı. Çok iyi hatırlıyorum, birgün elde edilen miktar Refik'in Yürükoğlu'na söylediği miktardan 100 pound eksik çıkmıştı. Birbirimize epey bağırıp çağırdıktan sonra; "Tamam yahu" dedim, "madem sekreterine 100 pound eksik götürmeye cesaret edemiyorsun, bari bu eksiği cebimizden karşılayalım. Hem şu kavga bitsin hem de sen sözünü yerine getirmiş ol."

Burada kongreye ayrı bir bölüm ayırmaya gerek olmayacak. Çünkü Yürükoğlu'nun Vural Demir'i tasviye etmesi, kongreyi sağlama alması demekti. Kavgasız, gürültüsüz "oybirliği ile" sonuçlanacak bir kongre olacaktı. Buna karşılık iyi süsleyip cilalaması gerekiyordu. Hem Ana TKP'ye, dışarıya, hem de kendi içine yönelik

ciddi bir hazırlık, hummalı bir çalışma yansıtmayı zorunlu görmekteydi. Bizim ekibin sekreterini kongre yapılacak yerin bulunması için görevlendirdi. Seyfi kısa süre içinde Yürükoğlu'nun istediğinin alasını buldu. Bu yer İskoçya'da bir şato-kale gibi bir yerdi. Etrafında hiçbir binanın bulunmadığı bu yer, tatil için de mükemmel bir yerdi. Temiz İskoç havası, dağlar tepeler, koruluklar arasında ve önünden up uzun akıp giden sessiz, sakin deresiyle harika bir yerdi. İster kongre de, ister tatil.

TKP-İşçinin Sesi 5.(!) kongresine 51 kişi katıldı. Bunların yarıdan fazlası Londra delegesiydi. Türkiye'den gelen(!) delegelerin büyük bir bölümü daha önce belirttiğimiz gibi geri dönmeyecek, Londra'ya yerleşecek kişilerdi. Geriye ne kalıyordu ki. Paris hariç artık Avrupa'da örgüt yoktu. Almanya'dan gelen birkaç kişi ise Almanya örgütü olarak yansıtılmaya çalışılıyordu ki bunlar da kongreden sonra bir daha görünmediler. Sanki rica minnet getirilmiş üyelerdi. Bir de Meral ve Hazal hanımların Türkiye'den ilk kocaları. Bunlar da kongreye bu bayanların çağrısı üzerine gelmişlerdi. Bin bir umutla kimbilir eşlerine kavuşabilir, hatta İngiltere'nin rahat ortamından bile ömrübillah yararlanabilirlerdi. Bu yüzden kongre süresince ağızlarını bir kere bile açmadılar. Hep kadınların peşinde koşup durdular ama kadınlar onlara çağırdıkları kadar sıcak davranmadılar. Kongreye delege olarak giren bu kişiler Türkiye'ye döndüklerinde Partiyi de terkettiler. Başka kim kalıyordu geriye? Ben! Evet ben kongreye İzmir delegesi olarak katıldım. Okuyucu hatırlayacaktır. Türkiye'den ve İzmir'den ayrılalı 5. yılıma girmekteydim. Sekreterim olan Seyfi'ye kongreye katılmak istemediğimi, Yürükoğlu'na anlatmasını defalarca söylediğim halde, O cesaret edip de söyleyemedi. Beş yıldır İzmir'den ayrı olan ve geri dönmeyecek olan birisi İzmir'i nasıl temsil edebilirdi ki? Daha kimler benim durumumda değildi ki? Refik İstanbul delegesi olarak kongrede bulunmaktaydı. Yürükoğlu Londra'da yaşayan kendi ekibini olduğu gibi kongreye sokmuştu. Çağrılı delege sayısını normal delegeden az gösterebilmek için de birçoğunu bir yerlerin temsilcisi

yapmıştı. Benim gibi, Refik gibi, Hazal gibi, karısı Sırma gibi... Aslında kongre delegelerinin hiçbirisi hiçbir yeri temsil etmiyordu. Hiçbirisi bölgesinden seçilerek gelmiş kişiler değildi. Bu delegelerin hiçbirisi kongreden sonra örgütte kalmamıştır. Londra'dakiler dışında hepsi bir yıl bile beklemeden örgütü terketmiştir.

Nafiz Bostancı çıkarmış olduğu "Gerçeğin Sesi" dergisinde bu kongreye "Hamam kongresi" demişti. Ben o zamanda bunu doğru bulmuştum. Evet "Hamam kongresiydi." Yürükoğlu başka türlüsünü beceremezdi ki!

Bizim ekibin dışında her delege, o şatoda 15 gün boyunca birşeyler yaptı. Program ve tüzük taslağı herkese dağıtılmıştı. "Şu cümle şöyle mi olsa, yoksa böylemi olsa"nın dışında tartışılacak başka birşey kalmıyordu. Delegeler bol bol stres attılar. Polo oynadılar, dere kenarında uzun yürüyüşlere çıktılar, odun kırdılar, spor yaptılar... Ya biz ne yaptık! Biz her 2-3 günde bir 7-8 saatlik yolu aşıp Londra'ya ulaştık. Anahtarlarımızı, haritalarımızı, torbalarımızı kapıp sevgili kulübelerimizi ziyarete çıktık. Telefon klübelerinden 10 penslik paraları toplayıp toplayıp, evin ortasına yığdık. Ertesi gün aynı hızla kilometreleri yutup kongre(!) sıralarında yerimizi alıyorduk. Kimse yokluğumuzun pek farkına varmıyordu. Ama Yürükoğlu kürsüde konuşurken, delegelere yanıt verirken bizim gözlerimiz kapanıyor, kafalarımız sürekli düşüp düşüp kalkıyordu. Bu kongre bitene dek böyle sürecekti. Ben İzmir'i, Refik İstanbul'u, ötekiler de ait(!) oldukları yerleri kongrede böyle temsil edecekti. Bu kongreden çıkan partiyi Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"Öyleyse partimizi adlandırmak gerektiğini bir daha ve tam belirtelim. En önemli karar organları seçimle geldiği için altlarında parti çoğunluğunun seçtiği ve iki kongre arasında bu çoğunluğu temsil eden MK atadığı için partimiz bürokratik merkeziyetçi değil, demokratik merkeziyetçidir. Kongre yapıldığı, MK seçildiği sürece tüm komünist partileri her zaman demokratik merkeziyetçidir."

(RY İ.S Sayı 300, 24 Şubat 1986)

Yürükoğlu mademki kongresini yaptığı partisini böyle değerlendiriyor, eh o zaman biz de onun şu çok övdüğü demokratik merkeziyetçiliğinin yığın örgütlerinde bile ne kadar bürokratça işlediğine bir küçük örnekle değinelim: 1988 yılında LİB'in olağan yıllık kongresi yapılıyordu. İslington Belediyesi'nin salonunda 50-60 kişiye yakın bir topluluk bulunmaktaydı. Bunların da yarıdan çoğu hemen hemen TKP-İşçinin Sesi üyesiydi. Parti(!) Sekreterinden MK üyesine kadar hepsi orada bulunmaktaydı. Kongre her yıl olduğu gibi bir saat içinde sonuçlandı. Yönetim Kurul seçimine geçildi. Herkes eski YK'nın sunmuş olduğu yeni YK listesini onaylamak için el kaldırdı. Tek üye olarak ben "Hayır" oyu için el kaldırdım. Bir hafta sonra Yürükoğlu basın yayınında bunun hesabını benden sordu.

-"Partinin göstermiş olduğu adaylara oy vermemek ne anlama gelir yoldaş?"

-"Partilikle bağdaşmaz yoldaş. Ama Nizam Sucu'nun başkanlığındaki, karısını sekreterliğindeki bir YK'ya oy vermem. Ne yapayım içimden gelmiyor. İkiyüzlülük de yapamam."

Sessiz kaldı. Olayı geçiştirdi ama bunu büyük harflerle bir yerlere yazdı. Tamamen herşeyiyle legal olan bu yığın örgütleri bile Yürükoğlu'nun merkeziyetçiliğinden kurtulamıyordu. Bu bürokrasi altında partide adam yetişmesi mümkün değildir.

Bizim "güvenlik", teknik birimi kongre gibi ufak tefek(!) masrafları giderirken, örgütün öteki alanlarını da büyük ölçüde beslemekteydi. Başta biz kullandığımız evi değiştirmiş, Türkiyelilere hiç rastlayamayacağımız bir bölge olan Wansted'de bağımsız iyi bir ev tutmuştuk. Yürükoğlu 120 bin poundu bastırarak Yunanistan'da bir yat satın almıştı. Bunu örgütün parasıyla, MK'dan karar çıkarttırarak almıştı:

"Bu harika bir iş olacak" diyordu. "Limandan limana turist taşıyacak, parasını 6 ay içinde çıkaracak ve kâra geçecektir. Çok iyi bir kâr olduğuna tüm bilincimle inanıyorum, her türlü araştırması yapıldı."

Ama alınan bu yattan hiç kimsenin haberi yoktu. Bunu tepeden çok az, dar bir kesim bilmekteydi. Ben de bilmiyordum.

Matbaanın iş kapasitesi 20-30 katına çıkarıldı. Orta düzeyin altında bir matbaa olarak yaşamını sessiz sedasız götüren bu iş yeri, devletin önemli yerlerinden işler almaya başladı. Öyle 50-100 binlik değil, milyonluk baskı, katlama, kesim işleri matbaanın iş hacmine girip çıkıyordu. İşçi Partisi'nin ülke çapında dağıtılan bildirileri, seçim afişleri basılıyordu. Tabii ki yer bu işlere yetmez bir hale gelmişti. Yedek bir repro ve kocaman bir depo tutuldu. Milyonluk işler matbaada bitirildikten sonra paketlenmesi için bu depoya götürülüyordu. Isıtması bile olmayan bu soğuk yerde öğrencilerden veya öteki kesimlerden devrimci-demokrat insanlar sabaha kadar titreye titreye çalışıyordu. Parça başı, bitirdiği paket başına ücret alıyorlardı. Bu sömürüyü matbaada hazırlayıp, pratiğe sokan 2 kişi vardı. Birisi baskıcı Rıfat'tı. Bu en iyi ikinci kişisiydi. Yürükoğlu bu adamı ikinci matbaasına ortak ederek, yanında tutacaktı. Topal Osman kanı taşıyordu ve onun ihanetini günümüze taşıyanlardan biriydi. Öteki ise Şahin'di. İçki midesini çürütmüştü. Arabasının ve çalıştığı masanın çekmeceleri boş viski şişelerinden geçilmez, alkolikti. Boş zamanlarını Yürükoğlu'nu hayal ederek geçiren ve onun gözlerine şiirler yazan ve bu bağlılığından dolayı hiç adam kalmadığı son dönemlerde MK'ya alınacak olan adamdı. Bu iki kişi Yürükoğlu'nun yeni matbaasında birisi direktör, öteki üretim menejeri olarak aynı yeteneklerini hala sürdürmektedirler. Yıllardır işçilik yaptıklarını düşünen patrondu bunlar. Hiçbir zaman dışarda bir fabrikada çalışmayı göze alamayacak kadar patronlaşmışlardı. Dönemin matbaa sorumlusu ise Aydın Meriç'di. TKP Aydın Meriç için "İdeolojik düzeyi sıfır, iş bitirici, pratikci, tüccar kafalı" tabirlerini kullanmıştı ki, bunlar doğruydu. Bu partilerden başka türlü adam da çıkmazdı. Bir elleri yağda, bir elleri baldaydı. Siyasetten kopup işverenliğe geçtiği dönem içerisinde rakı masasında eski bir yoldaşı Aydın Meriç'e soruyordu:

-"Yahu siz komünist partisinin tepesindeki adamlardınız. Ülkede devrim yapacaktınız. İnançlı kararlı insanlardınız. Benim gibi

bir sürü insanı bu kararlılık ve inanç peşinde sürüklemiştiniz. Nasıl böyle birden bire çekilip gittiniz?"

-"Geç bunları, bunların hepsi hikaye. Biz de devrim, sosyalizm diye bir geçim yolu bulmuş gidiyorduk. Bilen de öyleydi, ötekiler de. Herkes böyleydi. Sosyalist ülkeleri ziyaret ettiğimizde krallar gibi muamele görüyorduk, bu olanakları kimse elinin tersiyle itmez ki. Parti üst kurumlarındaki dalaşmaların da özünde zaten bu olanaklar yatmaktadır. TKP'nin Bilen ve Bilen'den sonraki yöneticilerine dönüp bir bakarsan sözlerimin doğruluğunu anlarsın. Hepsi de tehlikenin dışında, rahat yaşam ortamında, ya Sovyetlerin ya da emperyalist ülkelerin koruması altında devrimcilik(!) yapmış önderlerdir...(!)..."

Aydın Meriç böyle biriydi. Faşist cunta bunlara ilerde DİSK'in mal varlığını da paylaştıracak, hatta geçmiş sürelerdeki kayıplarını günün ölçülerine göre faiziyle birlikte ödeyecekti.

Aydın Meriç matbaanın başına gelir gelmez yenilikçi atılımlarına başladı. Önce matbaa yönetimi olarak her hafta yapılan toplantıları; "Havanda su dövülüyor", "işleri geciktiriyor" diyerek kaldırdı. Zaten her toplantıdan nefret ederdi. İTİB toplantılarında sürekli uyurdu. Tüm ipleri kendi eline aldı. Tek muhatabı ise Yürükoğlu idi. Onunla görüşür ona hesap verirdi. İlk elde iki renkli kocaman bir Roland Parva (baskı makinesi)'yı matbaaya soktu. Arkasından ondan da büyük MBO, SRA marka bir katlama makinesi ve aynı marka fakat küçük boy ikinci bir katlama makinesini matbaaya yerleştirdi. Bir yıl sonra bu iki büyük makinenin ustası ben olacaktım. Bu katlama ve baskı makinelerine bağlı olarak eski giyotini atıp, yerine kompütürlü ayarlı, otomatik Sınavdır 102 marka giyotin getirildi. Bu yenilik matbaanın her yanına sıçratıldı. Leninstler'den genç güzel bir kız satış elemanı olarak kadroya alındı. Bu kız CCGP'nin sekreteri olan kişinin birlikte yaşadığı eşiydi. İşçinin Sesi ile Leninistler'in arası çok iyiydi. Zaten Yürükoğlu Ana TKP'den hizip olarak koparken, İngiliz Komünist Partisi'nin de içini karıştırıyor ve aynı yöntemlerle Leninistleri İngiliz Komünist partisi-

ne hizip olarak çıkartıyordu. Bir bakıma Leninistler bu dönemde İşçinin Sesi'nden öğrenerek büyüyorlardı. Yürükoğlu'na çok yakınlardı. Sık sık köye gider, sohbet ederlerdi. Yayınlarını matbaada basarlar, haftanın birkaç günü grup halinde gelerek matbaada çalışır, Yürükoğlu'nun özveri taarruzuna katkıda bulunurlardı. Bunlara ilerde gene değinmek zorunda kalacağız. Leninistler'in liderinin eşi olan kız, yüksek maaşla satış elemanı yapıldı. Altına son model bir araba tanzim edildi. Arabanın benzin parasından, müşteriyle yaptığı yemekli görüşmeye kadar her türlü masraf tamamen matbaa tarafından ödenmekteydi. Bu çalışma stili emperyalist işleyişlere tam bir uyumdu. Kısa bir müddet sonra kızın çevresi, dostları değişecek, yaşamı, özlemi, beklentileri değişecek, elde ettiği yüksek maaşı onu daha ileriye doğru çekecek ve "verdiğiniz maaş ve olanaklar yetmiyor, ya daha fazlasını verirsiniz ya da giderim" diyerek, Aydın'ı ve Yürükoğlu'nu tehdit etmeye başlayacaktır. Tehtid. Çünkü herşey bu güzel becerikli satış elemanın elindedir artık... Neyse buna da ileride değineceğiz. Herşey yenilendi. İşçilere de yeni çalışma yöntemi getirildi. Her iki üç günde bir nasıl çalışılırsa daha fazla iş çıkarılır diyerek yeni yeni uygulamalar getiriliyordu. Bizim bu pratikçilerin yanında Taylor, Keynes bile geri kalırdı. Bunun yükünü ve sıkıntısını daha çok parça başı çalışanlar çekiyordu. Ayrıca kadrolu çalışanlara da kart basma usulü uygulanmaya başlandı.

Bizim ekibin sağladığı güç, her tarafı yeşertmişti ama biz de bu işin artık sonuna geldiğimizi görmeye başladık. Ne kadar kulübe sayısını artırmak istersek isteyelim, bu mümkün olmuyordu. Çok kıyılarda köşelerde kalmış kulübelerden hiçbir şey çıkmıyordu. British Telecom ise bizden daha hızlı bir şekilde kulübeleri değiştiriyordu. 40-50-60-70'lik rotalar, birden bire 20-25'e düşmeye başladı. Her hafta 4 kere çıktığımız rotalar 2'ye, 1'e düşüyor, kaybolan kulübelerin anahtarlarını atıyor kalanları birleştiriyorduk. İşe çıktığımızda hazırlanmış olduğumuz rota üzerinde birçok kulübeyi yerinde bulamıyor, rota üzerinde kayboluyor, kendimizi rotanın her-

hangi bir yerinde buluyorduk. Hazin bir durumla karşı karşıyaydık! İşin sonuna gelinmişti ve böyle devam etmesi de olanaksızdı. Durum Yürükoğlu'na defalarca anlatıldığı halde, O "Son mevzide elden gidene kadar savaşılsın" dercesine, "son kulübede elden gidene kadar devam edilsin" diyordu. Yürükoğlu'nun dediği "Son kulübeye" kadar düşmedik ama işgüzar İngiliz polislerinin eline düştük. Şüphe üzerine götürüldüğümüz karakolda yapılan sıkı bir aramada tüm malzemeler ele geçti. Anahtarlar, torbalara doldurarak zulaya koyduğumuz 10 penslikler, haritalar, eldivenler, eğeler, tornavidalar... İşgüzar bir dedektifin haritaları incelemesiyle rotalar da ortaya çıkarıldı. Dedektif elde ettiği haritalardan kulübeleri tek tek tespit etmiş, British Telecom'un görevlilerini de yanına alarak bizim anahtarlarla kumbaraları açmış, paraları çıkarmışlardı. Bir hafta içerisinde polis bize fazla birşey sormadan, bizden hiçbir bilgi almadan tüm bilgileri ele geçirmişti. Polis bizi "Bu adamlar en az 4 yıldır Londra'da bulunan British Telecom'un tüm telefon kulübelerini soymaktadırlar" diyerek mahkemeye havale ediyordu. Yakalanmamız basına küçük haberler olarak yansıdı. Private Eye, Gerçeğin Sesi, Milliyet, Hürriyet gibi yayınlar olayı iki türlü duyurdular. Bir kısmı "E.D. M.K. A.B adlı İşçinin Sesi taraftarları sokak telefonlarını kırıp para çalarken polis tarafından yakalandılar" derken, bir kısmı olaya daha gerçekçi yanaşarak haber yapıyordu. "TKP-İşçinin Sesi lideri Yürükoğlu hırsızlık yaparken yakalandı". Kanımca ikincisi daha doğruydu.

"Son kulübeye kadar" inadı örgütün her yanında büyük bir sıkıntı yarattı. Ama Yürükoğlu tedbirini almada gecikmedi. Hemen ideolojik bir kılıf yaratarak: "Aydınlar işçileşsin, işçiler aydınlaşsın" sloganıyla örgüt içine saldırıya yöneldi. Profesyonel ücretleri birden bire kesildi. Çocuk parası kendiliğinden kalktı. Türkiye'den gelip kongreye katılarak İngiltere'ye yerleşmiş olan küçük burjuva öğrenci kesime fabrikalar gösterilerek: "Örgütten kimse birşey beklemesin, herkes hem kendi geçimini sağlamalı, hem de örgüte katkıda bulunmalıdır" denildi.

Bir kere örgütte işçi olsa da Yürükoğlu'nun elinde aydınlaşması mümkün değildi. Aydınların ise "işçileşmesi" için fabrikaya gitme diye bir sıkıntıları olamazdı. Özünde doğru olan bu slogana Yürükoğlu yanlış bir misyon yüklemişti. Ama bu yanlışlık, kendi kamburuyla uyum içindeydi.

Komünist Partisi'nde aydınların işçileşmesinin anlamı, fabrikalara gitmek, üretim içinde aktif yer almak değildir. Kafaca işçileşmek, sınıfın psikolojisini, onun yaşamına, onun kültürüne, isteklerine, arzularına, duygularına yabancı olmamak demektir. Yürükoğlu musluğun kesildiği bu anda "Aydınlar işçileşsin" diyerek, elinde bulunan profesyonel fazlalığını ya başından atmak ya da örgüte katkıda bulunmalarını sağlamak niyetindeydi. Tüm bu kesimi restorantlara, tekstil fabrikalarına sürmeye çalıştı. Eğer bunu başarabilirse yönetici MK düzeyinde karısı, metresleri, kendisi ve eski sallabaş ekibi kalacaktı.

Parası kesilen ve Yürükoğlu tarafından fabrikalara sürülmek istenen bu kişilerin hızlı bir şekilde toparlanarak, bir araya gelmesi uzun sürmedi. Bunların bir araya gelmesinin asıl nedenini, delege olarak kongreye katılıp da geri Türkiye'ye dönmemelerinde aramak gerekir. Küçük de olsa bir neden daha var ki, o da Türkiye havasını nesnel olarak üzerlerinde taşıyor olmalarıydı. Bu adamlar yukarıdaki gelişmeler olmasa da Yürükoğlu ile duramazlardı. Zaten Yürükoğlu ile 3-5 gün birlikte kalıp da ona karşı olmamak mümkün değildi. 1980'den bu güne kadar merkeze gelip de buradaki bir avuç cahil, küçük burjuva züppeyi ve onların sekreteri Yürükoğlu'nu görüp de örgütü terketmeyen adam pek yoktu. Bu ekip de kongre için merkeze geldiklerinde hem bunun farkına varmışlar, hem de bu farkına vardıkları bozukluğu gitmek için kullmak istemişlerdir. Basın yayına, yığın örgütlerine kadar geniş bir alanı etkisi altına alabilecek olan bu oluşum, yapmış oldukları birkaç gizli toplantıda yalnızca havanda su dövdüler. Toplantıların tavsaması kararsızlık ve alternatifsizlik zaten bir türlü elde edemedikleri ortak psikolojinin tamamen yıkılıp dağılmasına neden oldu. So-

nunda bu hizip çalışması hiç bir şey yapamadan kendini gün ışığına çıkardı. Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"Partimizde kasım 1985'ten bu yana gizlice örgütlenmekte olan oportünist bir klik hareketi ortaya çıkarılmıştır. Bu nedenle iki kişi merkez komitesi ve parti üyeliğinden ve partinin temel görüşleriyle uyuşmadıklarını söyleyerek ikisi istifa eden 4 kişi de parti üyeliğinden oybirliği ile çıkarılmıştır. Bu oportünist klik hareketine rastlantısal olarak katılan ve özeleştiri yapan 4 yoldaşa da görev değiştirme cezası verilmiştir..."

(TKP-İ.Sesi M.Komitesi sayı 300)

Gidenler de, kalanlar da örgüt içinde yetenekli insanlardı. Ama girişmiş oldukları klik mücadelesinde hiçbir yeteneklerini ortaya koyamadıkları gibi, hiç vuruşmadan Yürükoğlu'na teslim olmuşlardı. Grup kendi içinde birbirine sırtını dönmüş, birbirine ihanet etmiştir. Yürükoğlu da bu başı bozukluğu ve teslimiyetçiliği kullanarak, onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamıştır. Yürükoğlu'nun klik hareketine "rastlantısal katılan" dediği kişi Tufan idi. Yürükoğlu'nun klik içindeki ajanıydı. Yürükoğlu'yla yaptığı bir konuşmayı teybe alarak hem klikin mücadelesini(!) özünden saptırıp, onu basit şantajcı bir gruba indirgemiş, hem de kendisi Yürükoğlu'na şantaj yaparak onunla bugüne kadar yürüme şansını elde etmiştir. Bu adam ailesi ile birlikte 1992 yılına kadar Yürükoğlu'nun Bradwel Lodge'deki evinde birlikte yaşadı. İkisinin de eşleri çocuk doğurup 3-4 yaşlarına gelince, çocuk kavgaları aile kavgalarına dönüştü. Önce analar, bazen babalar birbirine girecek ve çözümü ayrı bir yere taşınmakta bulacaktı. Örgüt içindeki her pislikte payı olan bu adamla ilgili küçük bir anı anlatmakta yarar var sanırım.

Basın yayında çalışan iki kişi olarak yazılarımızı hemen hemen bitirmiş, Mercan Köklü ile televizyon odasında oturuyorduk. Bir müddet sonra Yürükoğlu geldi, gürül gürül yanmakta olan ocağa iki büyük kütük daha attıktan sonra yerine oturdu. O'nun arkasından içeri Tufan girdi. Yürükoğlu; "Güven bas bakalım kanallara ne

var?" diye sordu. Güven kanalları tek tek değiştirirken; "Bugün seyredecek hiç bir şey yok yoldaş" dedi. Tufan yerinden sıçradı. "Bekleyin ben bir şey getireyim size" diyerek kalktı gitti. Biraz sonra elinde bir video kasetle geldi. Videoya taktı. Televizyon ekranına görüntü geldiğinde hepimiz bunun iki hafta önce eşinin doğum yaparken çekilmiş filmi olduğunu anladık. Ben aniden "çay yapayım" diye yerimdan kalktığımda, Yürükoğlu da Tufan'a "Ne bu yana gene aynı kaset mi? Daha kaç gün seyrettireceksin bunu bize" diye bağırıyordu. Ben çay yapma bahanesiyle çıktığım odaya bir daha dönmedim. Ama onlar Tufan'ın eşi Ceylan'ın doğum anını bilmem kaçıncı defadır seyretmeyi "iyi bir şey seyrettik" olarak değerlendiriyorlardı. Klik'e "rastlantısal olarak" katılan kişi işte bu tip bir adamdı.

Özeleştiri verip dönenlerden birisi Viyana'da 3 yılı birlikte geçirmiş olduğum kişi Salih'ti. "Geçici yol arkadaşları"nın gelip Yürükoğlu'na karşı kendilerini desteklemesini istedikleri kişiydi. O zaman destek sunmadığı gibi, tüm görüşmeleri ve ellerinde bulunan mektupları Yürükoğlu'na rapor etmişti. Şimdi kendisi aynı gerekçelerle klik çalışmasına giriyor ama onlar kadar da namuslu ve cesur hareket edemiyordu. Yürükoğlu MK üyesi ve yığın örgütü sorumlusu bu kişiyi İTİB toplantısına çıkararak, özeleştiri yapmasını istiyordu. Salih ise özeleştiri ile de yetinmiyor, Yürükoğlu'cular karşısında yaptıklarının utancıyla ağlıyordu. O an Yürükoğlu'nun güvenini yeniden sağlamış olacaktı ki onu Fransa örgütünün başına atadılar. Dönenlerden ikincisi ise MK üyesi ve güvenlik biriminin sorumlusu olan kişi Seyfi idi. Bu klik'in içinde bulunup da özeleştiri vermeyen ama örgütte kalan daha birçok insan vardı. Bunlar ötekilere katılıp gitmemişlerdi, ama ufacık bir dokunuşla çekip gitmeye hazır bir şekilde beklemekteydiler.

Bizim içeri düşmemiz örgütü toza dumana boğmuştu, iç denge bozulmuştu. Ortalık serseri mayın gibi dolaşan profesyonel(!) bir yığınla dolmuştu. Bu durum hiyerarşik örgütlenmeyi tehdit ediyor, disiplini eritiyordu. Örgütte laçkalık, moralsizlik, düzensizlik hakimdi.

Yürükoğlu örgütün yapısını yeniden biçimlendirebilmek için böylesi ortamlarda çok sık kullandığı basit ve ilkel yönteme başvurdu. Örgütün içindeki bu serseri mayınları Oktay Bozdağ'ın yönetiminde Ana TKP'nin yığın örgütü durumundaki halk evinin düzenlemiş olduğu "Göçmen Halklar Gecesi"ne saldırttı. 15-20 kişilik bir Yürükoğlu'cu grubu minübüs ve arabalara demir çubukları, sopaları doldurarak İşçinin Sesi gazetesi satma kılıfı altında gecenin yapıldığı Stoke Newington Belediye salonunun önüne yığıldı. Kısa süre içinde gelişen provakatif tartışmalar saldırıya dönüştü. Çıkan kavgada iki tarafantan da birçok kafa, kol kırıldı, kan aktı.

Yürükoğlu belki bu kavgada Ana Parti TKP üyelerine bir iki yumruk fazla atmış olabilir ama bu kavga kendi içinde bir toparlanma yaratamadığı gibi, pamuk ipliği ile duran birçok insanın hizibin açtığı yoldan gitmesine neden oldu. Aslında bu da Yürükoğlu'nca bir kovma usulüydü. Eleğin üstündekiler Yürükoğlu'na biraz daha iyi yapışmış, dökülenler ise gitmişti.

Yürükoğlu yarattığı bu provakasyonla içini toplamaya çalışırken, hiç istemediği bir şeyin de yolunu açmaktaydı: Ana Parti'nin yığın örgütü, Halk Evi'nin önü açılıyordu. Yürükoğlu tamamen İşçinin Sesi sayfalarına çekilirken Nafiz Bostancı, Yürükoğlu'nun keline vura vura "Amanında Rüştü, ben sana yandım Rüştü" şarkısını söyleye söyleye Londra'nın en büyük ve her yerde sözü geçen tek örgütü olacaktır. İngilizler arasında da Türkiye denildiğinde referans verilecek tek yer N. Bostancı ve Halk Evi'ydi artık.

Herşeyin durulduğu ve İşçinin Sesi'nin Newington Green'deki küçücük derneğine kapandığı dönemlerde biz de içerden çıktık. Bu durgunluk içinde 1,5-2 ay kadar boşta kaldıktan sonra Yürükoğlu'na çıkarıldık. Londra dışında bir istasyon çıkışında Murat isimli MK üyesi tarafından karşılanıp, Yürükoğlu'na götürüldüm. Adını anmışken okuyucuya bu adamı da tanıtalım. Elleri ve teknik bilgisi iyi olmasına rağmen, alt düzeyde bile hücre sekreterliği yapamayacak kadar formasyonu düşük birisi. 1980 öncesinden beri Londra'da yaşayan bir öğrenci. Ayrıldığı 1989 yılının hemen hemen sonu-

na kadar (benden önce ayrılmıştır) Yürükoğlu ile birlikte yaşamış, Bradvel Lodge'den hiç ayrı kalmamıştır. Bekârdı ama Yürükoğlu Emine Engin'den ayrılıp Sırma'yı aldığı zaman, Murat da Emine'yi kapmıştı. 1989'a kadar birlikte olmuş, ayrılıp Türkiye'ye döndükten sonra da hayatını bu sefer de Oktay Bozdağ'ın eski eşi ile birleştirmişti.

Yeniden konumuza dönelim. Bu adamla tren istasyonunda buluşup büyük bir ormana gittik. Yürükoğlu Land/Rover'in içinde bizi beklemekteydi. "Deli" de yanında idi. Aynı yerlerde oturduğumuz halde bizi ayrı çağırmıştı. Onunla görüşmesini bitirmişti bile. Şimdi de hep birlikte görüşecektik. Bu durum insanın burnuna kötü kokular taşımaktaydı. Ama fazla da üzerinde durmadım. Murat'ı arabasında bırakıp Land/Rover'le ormanın derinliklerine uzandık. Bir saatlik kısa bir görüşme süresinde biz fazla birşey konuşmadık. Hep Yürükoğlu konuştu. Örgütte olanları, gelişmeleri, hizipçileri ve geleceği anlattı.

"Bunlara hizip bile demek yanlıştı. Bunlar yorulmuş, tükenmiş devrimcilikleri silikleşmiş insanlardı. Tatlı yaşamı özleyen, hiyerarşik örgüt yapısına katlanamayan unsurlardı. Bunlarla uzlaşmak, onları olduğu gibi kabul etmek, Leninci bir partiyi geriye devşirmek, burjuvaziye teslim olmakla aynı anlama gelirdi. Onların örgütten gitmeleri bir bakıma iyi de olmuştu. Artık işlerimize, ileriye bakmalıydık. Bizi Türkiye devrimi bekliyordu.."

Böyle başlayan ajitasyonun sonunda Yürükoğlu müthiş haberi de patlattı:

"Bugünden itibaren bavullarımızı hazırlamalıyız. Bir yıl, en çok bir buçuk yıl içinde örgüt toptan Türkiye'ye taşınacak, Avrupa'da hiç kimse kalmayacak.."

Yürükoğlu bize anlattığı bu yenilikçiliğe bağlı olarak en yakınındakilere "çocuk yapın" emrini veriyordu. Veya emir niteliğinde değil de çocuk yapılması gerektiğinde ısrarlığıydı. Bir yılın sonunda başta kendi karısı MK üyesi Gülen Erdilek (Sırma) olmak üzere, MK üyesi Meral-Ahmet, MK üyesi Tufan-Ceylan (bununki an-

cak bir yıl sonra nasip oldu), MK üyesi Akbulut-A. Antepli gene Akbulut-Hazal (bu da ancak 1,5-2 yıl sonra sağlanabildi) birer çocuk yaparak Bradwel Lodge çocuk sesini tanıtıyorlardı. Burada birşeyi belirtmek gerekir. Emine Engin'in çocuk yapması mümkün değildi. Eğer mümkün olsaydı Yürükoğlu çocuğunun anasının Emine olmasını Sırma'ya tercih ederdi. Bu yenilik çocuk yapmayla bitmiyordu. Yürükoğlu gene bu yakın kesime pasaport çıkartmalarını istiyordu. Böylece TKP İşçinin Sesi MK üyelerinin hepsi TC'nin Abdullah Çatlı'ya kimlik çıkartmış olan Knightbridge Road'daki konsolosluğun önünde kuyruğa giriyor, hiçbirisi hiçbir sorunla karşılaşmadan pasaportlarını alıyordu.

Yürükoğlu da kızını kucağına alıp, karısı Sırma ile birlikte yanında bir de korumasıyla konsolosluğa gitti. Herşey çok iyi geçti, hiçbir sorun çıkmadı, işlemler tek tek, sessiz sedasız yerine getirildi. Ellerine A4 kağıtları verildi. Bu kağıtlara yurtdışına ne zaman, neden, hangi pasaportla çıktıklarına dair hikayelerini yazdılar. Dilekçenin altına Nihat Aksaymen adını koydu. "Saygılarımla" diyerek imzasını attı. İkişer adet de "fotoğraf" bıraktılar. TC Konsolosluğu görevlisi "1,5-2 ay sona eğer bir aksilik çıkmazsa pasaportlarınızı alırsınız beyefendi" dedi. "Beyefendi" için herşey iyiydi de konsoloslukta N. Bostancı ile karşılaşması çok kötü olmuştu. O kadar uğraşmasına rağmen saklanamamıştı. O günden sonra yığın örgütlerinde Ahmet, Meral, Esen, Civan, Temel gibi adamlar Nafiz Bostancı'nın düzenli TC konsolosluğuna gittiğini, görüşme yaptığını yayacaklardı. Aslında ikisinin de dibi karaydı. 1990 yılından sonra pasaportlar işe yarayacak, Yürükoğlu'nun dışında herkes çocuklarını, hediyelerini alıp sık sık Türkiye'ye ailelerini ziyarete gideceklerdi. Her yıl düzenli hale gelecek olan bu ziyaretler tabandan gizli tutulacaktır. Böylece örgütün Türkiye'ye taşınması da(!) gerçekleşmiş oluyordu.

Devrimciler, ülkeye rahat girip çıkana kuşkuyla bakarlar. Ne yalan söyleyeyim, ben bunların hepsinden kuşkulanmaktaydım.

Yürükoğlu ile yaptığımız bu görüşmeden birkaç hafta sonra ben, Deli ve Seyfi bir hücre oluşturduk. Yürükoğlu bu hücreye;

"Yeni kuracağımız güvenlik ekibinin çekirdiği olacak" demişti, ama bizim çekirdek hücrenin görevi pek belli değildi. Bana verilen görevin ışığında ben biryerlerden baskı makinasını öğrenmeye çalışıyordum. Ama bu benim 8-10 saatime mal oluyordu. Cumartesi de dahil sabah 8.30'dan akşam 6.00'ya kadar çalışıyordum. Şimdi okuyucu; "Niye örgütün kendi matbaasında bunu öğrenmiyorsun ki?" diyecek. O zaman ben de kendime bu soruyu sormuştum, ama yanıtını pek bulamamıştım. Deli de Türkiyelilere ait bir tekstil fabrikasında çalışıyordu.

İçerden çıktıktan sonra birlikte yaşamış olduğu bayanın kendisini terketmesi onu gerçekten deli hale getirmişti; yemeden içmeden kesilmiş, kimseyle konuşmuyordu. Örgüt yalnız bırakılmaması gerektiğini, intihara girişebileceğini düşünüyordu. Bu durumu uzun bir zaman sürdü. Ta ki yeni bir bayan bulana kadar. Ondan sonra da zaten fazla kalmadı. O bayanla birlikte örgütü terketti. İlk eşi için "Beni o yarattı" diyordu. Yıllar sonra gördüğümde kendisinin de ikinci eşini "yaratmaya" çalıştığına üzülerek tanık olacaktım.

Sekreterimiz Seyfi ise, bizden daha beter bir şekilde, hem de 12 saat çalışmaktaydı. Yürükoğlu'nun "aydınlar işçileşsin" doğrultusunda hareket ederek, akşam 7'den sabah 5'e kadar bir İngiliz firmasında gece bekçiliği yapıyordu.

Hücre kurulduktan sonra bir toplantı yapmıştık, ama ondan sonra hücre üyeleri bir türlü bir araya gelemiyordu. Ne zaman Seyfi'nin evine gitsem adamı yataktan kaldırıyordum. Deli ise divane gibi dolaşıyor, toplantılara gelmiyordu. Yürükoğlu 2-3 hafta sonra beni bir kenara çekerek: "Yoldaş senin bu hücredeki görevin bir bakıma komiserlik olacak" dedi.

"Hücre sekreterinden çok direk bana bağlı çalışacaksın. Biliyorsun hizip olayından sonra Seyfi büyük bir sarsıntı içine girdi, uzun bir zaman dinlendi. Kendisini toparlayıp toparlamaması bu hücredeki tutumuna bağlı, bunu hep birlikte göreceğiz. Deli ise eşinin büyük etkisi altında. Siz içerdeyken, eşi bunu terketmek is-

tedi; zor vazgeçirdik. Sorunun çözümünü hapis sonrasına ertelettik. Bugün gördüğümüz kadarıyla ne Deli ne de eşi eski yerlerinde görünmüyorlar. İkisinin de kafası partiden çok başka şeylerle dolu. İkisini de ilerde göreceğiz. Yani bu hücrenin bel kemiği, taşıyıcısı sensin yoldaş..."

Hücrenin görevi Yürükoğlu'nca çok belliydi. Benim görevim de çok açıktı: "Komiserlik". İkinci Dünya Savaşı'nda birçok parti üyesi Sovyet ordusunda komiser olarak görevlendirilmişti. Küçük defterlerine not alırlar, cezalandırılması veya ödüllendirilmesi gereken tutum ve davranışları partiye bildirirlerdi. Ordunun morali ve cesareti bu komiserlerdi; cephenin en ön safında görev yaparlardı, ilk vurulanlar da onlardı. Binlerce komiser kana bulanmış not defteriyle, cephede ölmüştür. Bana verdiği pis görevi Yürükoğlu komiserlerin yaptığı bu onurlu işle özdeşleştiriyordu.

İki ay sonra Yürükoğlu beni gene bir kenara çekip;

-"Nasıl gidiyor işler yoldaş?" diye sordu. Çok açık ki vermiş olduğu görevin raporunu beklemekteydi.

-"İyi gidiyor yoldaş" dedim.

-"Ne yapıyorsun?"

-"Çalışıyoruz, yoldaş. Ben baskıyı öğreniyorum, öteki yoldaşlar da bildiğiniz gibi bir yerlerde çalışıyorlar."

Beklediklerine benden yanıt alamayan Yürükoğlu, bir hafta sonra bizim hücre ile bir toplantı bağladı. Gene o Londra dışındaki ormanda görüştük. Niye taa oralara gitmiştik, hala anlamış değilim. Oysa görüşülecek bir sürü yer vardı.

Dört kişi ormanda buluştuk; bu sefer Deli ile birlikte gitmiştik. Yürükoğlu, Seyfi, Deli ve ben çayırların üzerine bağdaş kurup oturduk; sıcak bir yaz günüydü. Yürükoğlu bir hafta önce bana sorduğu sorunun aynısını bu sefer Seyfi'ye sordu:

"İşler nasıl Seyfi? Hücreniz ne yapıyor?"

Seyfi de tıpkı benim gibi yanıt verdi. Benim matbaada baskı öğrendiğimi, kendisinin ve Deli'nin çalıştığını dile getirdikten sonra;

"Henüz hücre toplantılarının bir düzene girmediğini" söyledi.

Yürükoğlu sorusuna yanıt beklemediği gibi, Seyfi de artık "bu işin" burada noktalanacağını sezinlemekteydi. Parti G. Sekreteri'ne vermiş olduğu yanıtlar bunun çok açık kanıtıydı. Birisi çekip gitmeye, öteki de cellatlığa hazırdı. Gene bir kafa uçuracaktı Yürükoğlu. Bu yüzden Seyfi'nin son sözüyle parladı.

"Ne demek hücre toplantılarının düzene girmediği? Kim bunu düzene sokacak? İki aydır dışardan birinin gelmesini mi bekliyorsun? Açık konuş. Sen kendini düzene sokmadın. Parti sana kendini düzeltmen, kendini yeniden kanıtlaman için yeterince zaman ve fırsat verdi. Almanya'ya sıkıntını atman, yeniden görevlere sarılman için gönderildin. Ama döndükten sonra durumunda hiçbir düzelme olmadığını gördük. Asıl konuşulacak mesele budur. Ne yapmak istiyorsun, niyetin nedir?"

Uzun bir sessizlikten sonra Seyfi:

"Doğru yoldaş" dedi. "Ben de Almanya'ya giderken aynı şeyleri düşünüyordum ama olmadı. Sosyalizmin doğruluğuna, devrimin gerekliliğine inanıyorum ama, bunun için çalışma gücünü artık kendimde göremiyorum. Hırsım, coşkum, inancım bütünüyle kırıldı. Eski gücü, inancı kendimde bulamıyorum; içimden gelmiyor. Ben artık çalışamayacağım..."

-"Ne yapacaksın peki? Bunca yıldan sonra tüm inançlarını bir yana atıp, bekçilik mi yapacaksın?"

-"Bilmiyorum, hiçbir şeye karar vermiş değilim. Tabii ki bekçilik yapmayacağım."

-"İyi yoldaş. O zaman seni askere gönderelim."

Seyfi şaşkın, başını kaldırıp ilk defa karşısındakinin yüzüne baktı. Ben de şaşırmıştım. Bu askerlikle ilgili acaba bilmediğim birşey mi vardı.

-"Askerde ne yapacağım yoldaş?"

-"Askerliğini yapmış değilsin, hem gider askerliği bitirirsin hem de bu senin için uzun bir dinlenme dönemi olur ki, gelecek için daha sağlıklı karar verirsin."

Seyfi kaldırdığı başını yeniden önüne dikti; cevap vermedi. Ama sanırım O da Yürükoğlu'nun kendisini askere göndermek isteğinin ne anlama geldiğini düşünmekteydi. Anlayamadığımız bu askerlik meselesini ben de çok sonraları öğrenecektim. Kendisi asker kaçağı olmasına rağmen, askerlik yanlısıydı. Bu sanatın(!) öğrenilmesinden yanaydı. Kitabın sonunda bu konuya değineceğiz. Toplantı uzun sürmedi. Birkaç gün sonra Seyfi ve eşi Hatice Dağlı pılısını pırtısını toplayıp, sessizce örgütü terkettiler. İkisi de Ana TKP'den Yürükoğlu'nun peşine takılarak gelmişlerdi. Hatice Dağlı 1978'den beri kalemiyle merkez yayın organına güç verirken, Seyfi de örgütün en önemli birimini mütevazi bir şekilde elinde tutuyordu. Pasaport işinden, telefon kulübelerine, iki korsan TV yayınına kadar en önemli işlerin altına imzasını atmıştı. Yürükoğlu onu tek irade olarak kovdu. O da bunu bile bile açıklama yapma gereği bile duymadan gitti. İnsanın aklına ister istemez iki soru geliyor. Birisi Seyfi ile ilgili, mademki gitmeye karar vermişti neden hiziple birlikte gitmedi de özeleştiri yapıp döndü? Öteki Yürükoğlu ile ilgili artık içinin tamamen boşaldığını söyleyen Seyfi'ye askerliği tavsiye ederken niyeti neydi? Bence bu iki sorunun muhatabı da Yürükoğlu idi. Bir sürü vaat ve oyunla Seyfi'nin hiziple gitmesine engel olmuştu. Seyfi birlikte yarattıkları bu örgüte zarar vermemek adına İTİB üyelerinin karşısına çıkıp, özeleştiri yapmasını, Yürükoğlu'nun ilerde kendisine karşı kullanacağını ve tüm vaatlerin üstüne yatacağını nereden bilebilirdi ki? Yürükoğlu'nun bu önemli kazanımından sonra Seyfi'yi daha fazla tutması da beklenemezdi.

Yürükoğlu kongre ile birlikte örgütü küçültmeye, kendine ait bir tekke haline getirmeye karar vermişti. Doğaldır ki kurbanlar kendisiyle birlikte yola çıkmış ilk yoldaşları olacaktı. Ama kurbanların kendi başlarına gitmelerine de tahammülü yoktu. Her şey kendi planladığı çizgide yürümeliydi. Örgütten attığı herkesin onuru kırılmalı, burnu sürtülmeli, kişiliği zedelenmeli, içinde derin bir acı bırakmalıydı ki ne bu örgütü ne de Yürükoğlu'nu unutabilsinler; ne de onun üyesi olan kişilerle ilişkilerini sürdürebilsinler. Ay-

rıca atılan kişinin devrimci çevreye sokulmaması için de böyle bir acıya gerek bulunmaktaydı. Yürükoğlu tüm hizip ve ayrılıkların sahibiydi. Onun övünerek sık sık dile getirdiği şu anlayış çok ilginçtir:

"Dikkat edin yoldaşlar, örgütümüzden ayrılan hiç kimse başka bir siyasete gitmiyor. Siyasal yaşamını ne bağımsız olarak sürdürebiliyor, ne de başka bir örgütün içinde devrimci mücadelesine devam ediyor. Yapamaz, çünkü doğruyu söyleyen tek örgüt biziz. Gittiği yerde ya bilinçli olarak doğruya karşı çıkacak ya da bizden öğrendiğini tekrar edecektir. İkisini de yapamadığı için çareyi mücadele dışında durmakta buluyorlar..."

Suni olarak kurulmuş olan hücre, Seyfi'nin gitmesiyle dağılmıştı. Deli, yığın örgütüne alınırken, ben kendi halime bırakılmıştım. Baskı öğrenmek için girdiğim yeri bırakıp, yeniden tekstil fabrikalarında ütücülük yapmaya başladım. 1987 yılının son aylarına doğru gene Yürükoğlu tarafından basın-yayında çalışmakla görevlendirildim. Görev gereği fabrikada çalışmam sürerken Cuma, Cumartesi, Pazar günleri Köy'de kalacak ve basın, yayın çalışmasına katılacaktım. Bugünlere kadar "Köy" veya "Merkez" diye konuşulan Yürükoğlu ve çevresinin yaşadığı bu yere gitmiş değildim. Basın yayındaki göreve başlamadan 3-4 ay önce Yazı Kurulu'na alınmış, Köy'ü de o zaman tanımıştım. Yazı Kurulu toplantıları köyde yapılmaktaydı, bu yüzden ilk toplantıya katılmak için Londra'dan minibüs ve taksilere dolarak köye gitmiştik; "Yazı Kurulu" dedikleri şey de buydu. Herhangi bir özelliğimden dolayı yazı kuruluna alınmış değildim. Herkes katıldığı için yazı kurulundaydım. Herkesin "sır" gibi gizlediği bu yer, Merkez bina olarak bilinmekte ve kullanılmaktaydı.

Bina eski olmasına rağmen oldukça geniş bir çevreye sahipti. Köye giriş yolunun üzerinde, köyden yüksek duvar ve ağaçlarla ayrılmış iki katlı bu bina bilmem kaçıncı Henri zamanından kalma idi. Kral burayı zaman zaman metresleriyle buluşma yeri olarak kullanmıştı. Evin ön cephesi arabalar için park yeri olarak ayrılmış, çakıl taşları ile kaplıydı. Bu çakıl taşlarının ortasında yuvarlak bir toprak bölümden rengarenk güller yükselirdi; arabalar giriş çıkışta bunun etrafından dönerek hareket ederlerdi. Dış demir kapının girerken sol tarafına düşen geniş bir göl bulunmaktaydı. Uzun zamandan beri ağaçlardan düşen yaprak ve dallar bu gölün dibini çamur ve çöp yığını haline dönüştürmüştü. Bu gölü Yürükoğlu'nun hiç dönüp de bakmadığı iri beyaz bir kuğu kullanmaktaydı. Gölü çeviren duvara dayalı bir garaj kulübesi, ona da bitişik olan oldukça büyük bir bina vardı ki Yürükoğlu burayı uzun zaman hem bah-

çe malzemeleri için depo olarak, hem de hobisini geliştirmek için çalışma yeri olarak kullandı. İçerde birçok marangoz aleti bulunmaktaydı. Sonradan burasını temizletti, tamir ettirdi, halı döşettirdi, masa sandalye koydu ve 7. 8. 9. Kongrelerin yapılacağı bir yer haline getirdi.

Bu "Kongre binasının" sağına düşen bölüm de gene birçok parçadan oluşmaktaydı. Buranın arka kısmı Köy'ün okulunun bahçesine dayanmaktaydı. Yüksek çam ağaçları, meyve ağaçları ve sebzelik bölümü bulunmaktaydı. Buranın hemen ön kısmında ve tam ana giriş kapısının karşısına düşen meşhur gül bahçesi vardı. Eskiden bu kısım çevre köy ve kasabalardan gelen insanlar tarafından ziyaret edilirmiş. Basın-Yayın'da çalışmaya başladıktan sonra arada sırada bu niyetle gelen yaşlı insanlara tanık oluyordum. Ana demir kapıdan girişin sağ yanı ise geniş ağaçlık ve yeşil alanlarla kaplıydı. Binanın arka kısmındaki çayırlık alanda zaman zaman tek kale top oynardık. Yürükoğlu bu bölümdeki çayırlık alanları sık sık küçük traktörüyle biçmekten, ağaçları budamaktan zevk alırdı. Gölden başlamak üzere binanın etrafını boydan boya dolaşan küçük bir su kanalı bu yerin güzelliğine başka bir güzellik katmaktaydı. Binanın girişten sol kısmına düşen geniş alanda ise Yürükoğlu'nun 6 köpeğine ayrılmış olan kulübeler bulunmaktaydı. Bunların hepsi de cins köpeklerdi. İki Kangal, iki Doberman ve iki de Polis köpeğiydi. Örgütte adam varken Yürükoğlu köpekleriyle yakından ilgilenir, Dobermanları akşamları televizyon odasına alır, dizinin dibinde tutardı. Bir müddet sonra köpeklerin osuruk kokusundan oda oturulamaz bir hale gelirdi. Bu yüzden TV'deki filmin veya programın sonunu ancak evin yerleşik halkı seyredebilirdi. Benim gibi göçerler fazla dayanamayıp odayı terkederdi. Kangallar ise 2-3 ayda bir evden kaçarlardı. O zaman TKP-İşçinin Sesi'nin merkezi deprem geçirirdi. Bir yandan Yürükoğlu öte yandan Emine Engin evdeki tüm ekibi seferber eder, köyün dört bir yanında Cingöz aranırdı. Bense çayımı alır televizyon odasına geçerek saatler sürecek olan aramanın sona ermesini beklerdim. Bu arama-

ların baş aktörü Mercan Köklü idi. Anası ağlardı. Köyün içinde dışında koşturmaktan canı çıkardı. Arada bir nefes nefese eve döner "Gelmedi mi ya?" diye bana sorardı. Örgüt küçüldükçe Yürükoğlu'nun köpeklere ilgisi de kalmadı. Sonra bunlar tek tek öldü. Emine Engin gözyaşı döktü. Polis köpeği çavuş yatalak olduğu zaman onu gerekli yerlere de teslim etmedi. Anasına, babasına, bir insana bakar gibi baktı. Onu dışardan alıp kütüphane odasına taşıdı. Kaloriferin yanına yatak kurdu, eliyle yedirip içirmeye, sürekli altını temizlemeye başladı. Öldüğü zaman uzun bir süre yas tuttular. Sık sık anıları anlatılarak, yaşatılmaya çalışıldılar. Son gördüğümde iki Dobermanla bir Kangal(Cingöz) kalmıştı. Kısa süre içinde bunlar da sahiplerine benzediler. Mutfağın penceresinden Cingöz'ün öteki iki erkek Dobermanla sık sık homoseksüel ilişkilerine tanık oluyorduk.

Bunlar sıkıntı görmemiş, tatmamış insanlardı. Cennet adasında yaşamaktaydılar. Köpekleri, kedileri ve bunların neden olduğu olaylar onların hayatında önemli bir bölüm oluşturuyor, onların ölü ruhlarını harekete geçiriyordu.

1991 yılından sonra Yürükoğlu'nun Aleviliğe iyice sevdalandığı dönemlerde, bu köpek kulubeleri de yıkıldı. Yerine bir stüdyo ve bir de kuzu çevirilecek, kebap pişirilecek bir fırın yaptırdı. Tabii bu binanın tüm onarım, yapım, yıkım, badana boyası örgüt üyeleri tarafından yapılmaktaydı. Her ay veya her iki ayda bir Londra'daki örgüt elemanları içkisini, etini alır köye taşınırdı. Gün boyunca evin çevresi temizlenir, budanır, yıkılıp yeni şeyler yapılırken gece saat 02-03'e kadar sürecek bir yeme içme faslı da yaşanırdı.

Kral Henri'den kalma bu bina çalışma odaları, kütüphanesi, televizyon, basın yayın, kiler, 3 banyo ve tuvaletleriyle birlikte irili ufaklı 20'ye yakın odaya sahip bir yerdi. Binanın altında geniş ama alçak bir de zemin kat vardı. Bu bina dışında köyde örgüte ait Bedir Aydemir ve Alman eşinin, Aydın Meriç ve ailesinin, Süleyman Sakalı ve ailesinin kaldığı 3 ayrı ev daha bulunmaktaydı. Köyün hemen hemen nüfus olarak 3'te birini Türkiyeliler oluşturmaktaydı. Örgütün çekirdiği bu köyde yaşamaktaydı.

Basın yayın diye telafuz ettiğimiz olay, İşçinin Sesi gazetesinin çıkarılmasıydı. Basın yayın kadrosuna alınmadan birkaç hafta öncesine kadar bu bölümün yöneticisi Süleyman Sakalı idi. Ama ben kadro olduktan bir müddet sonra hem buranın sekreterliğinden hem de örgütten Aydın Meriç'le birlikte Yürükoğlu tarafından atılacaklardı. Ondan sonra sekreterliği Mercan Köklü devralacak ama onun da ömrü fazla uzun olmayacaktı.

Basın-Yayın'a alındığım zaman Mercan Köklü bir toplantı düzenledi. Toplantıya Yürükoğlu'nun da katılacağını söyledi. Biz beş kişi küçük basın yayın odasında toplantıya başlamak için Yürükoğlu'nu beklerken, O ağzında piposu suratı asık, öfkeli bir şekilde içeri girdi. Kimseye selam vermeden kendisine ayrılmış olan sandalyeye oturdu. Kimsenin yüzüne de bakmıyordu. Birşeylerin ters gittiği ve bir patlama olasılığı olduğunu herkes sezinlemekteydi.

Mercan Köklü gündeme girmek için yoldaşından izin istedi. Ama Yürükoğlu'ndan yanıt alamadı. Çekine çekine kısık bir sesle gündemi okumaya başladı. Mercan köklü henüz bitirmemişti ki:

-"Sen bu işi bilmiyorsun yoldaş" dedi. "Sen iyi bir gazeteci olabilirsin, ama hiçbir zaman iyi bir komünist, iyi bir sekreter olamayacaksın. Bu işi yapamazsın, sen..." sonra sesini yükseltti, resmen bağırmaya başladı.

"Nedir senin niyetin yahu? Beni kontarpiye mi getirmeye çalışıyorsun? Bana hiç haber vermeden pat diye toplantı düzenlemek ne demektir? Beni hazırlıksız yakalayarak, ne yapmak istiyorsun?.."

Mercan Köklü'nün dudakları titriyordu, sararmış ne diyeceğini şaşırmıştı.

-"Yoldaş... ben... daha önce söylemiştim.."

Yürükoğlu, Mercan Köklü'nün söylemek istediklerini sesini daha da yükselterek boğuyor, bizim duymamıza engel oluyordu. Basın yayının öteki üyeleri başlarını önlerine eğmiş (M.Köklü ve benim dışımdaki 3 üye de MK üyesiydi) kalemleriyle ellerinde tuttukları kağıtlara çizgiler çiziyorlardı. Yürükoğlu resmen oyun oynuyordu. Otoritesini basın yayının yeni üyesine hissettirme gerek-

sinimi duyuyordu. Hem de basit, aptalca bir oyunla, hiç uygun olmayan bir zamanda.

-"Basın-Yayın Sekreterliğini Tufan yapsın, yoldaş da gazetenin hazırlanmasını götürsün. Burası Güven'in sekreterliğinde ürün vermez..." gibi son sözlerini de söyleyerek kalktı gitti.

Basın-Yayın'da Emine ve Mercan tarafından tespit edilerek dağıtılan yazı görevlerimizin materyalları 15 günlük gazetelerde yatmaktaydı. Oturuyorduk ve masa başında Merkez yayın organı İşçinin Sesi'ni hazırlıyorduk. Savaşımın kilometrelerce uzağında 5-6 kişi 15 gün boyunca burjuva gazetelerini karıştırarak, o gazeteleri kendi yazısına taban yaparak İşçinin Sesi çıkarıyordu. İşçinin Sesi yirmi yıldır bu onursuzluğun sesi olmuştur ve bu onursuzluğu sürdürmektedir.

İlk yazımla birlikte adıma da kavuştum. Mehmet Erenler, isim babamız Yürükoğlu idi. Ayrıldığım 1989 yılının sonlarına kadar yani 1,5 yıl boyunca hem bu isim altında hem de 4-5 değişik isim altında yazılar yazacaktım. Tüm basın yayın üyeleri böyle yapmaktaydı. Emine de, Mercan da hep aynı şekilde, birçok değişik isim kullanmaktaydılar. Böyle olunca gazetede birçok insan ortaya çıkmaktaydı. İsimleri ortada, cisimleri kayıp bir sürü "yazar kadrosu."

Bu sıralarda TKP'nin TİP'le sürdürdüğü diyaloğ meyvelerini veriyor, iki parti de kendi isimlerini atarak yeni bir isim altında birleştiklerini duyuruyorlardı. Haydar Kutlu TBKP (Türkiye Birleşik Komünist Partisi) Genel Sekreter olurken, bir yıl sonra vefat edecek ve cenazesi ülkeye sokulmasına izin verilerek, TC tarafından parlementodan kaldırılacak olan Behice Boran bu partinin onur başkanlığına getiriliyordu. Bu birleşme ve isim duyurma arifesinde Ana Parti adına Haydar Kutlu tüm sol örgütlere (İşçinin Sesi hariç) bir mektup göndererek: "Sol hareket içinde iyi bir diyalog kurulmasının karşılıklı bilgilendirme ve iletişim kanallarının çalıştırılmasının ve ortak hareketin yaratılmasının zorunlu olduğuna" vurgu yaparak, öneriler getiriyor ve öteki sol hareketlerden öneriler bek-

liyordu. Yürükoğlu Kutlu'nun bu mektubuna kendisi muhatap alınmadığı halde "adınız bok partisi olsun" diyerek yanıt veriyor ve bunların ad değiştireceğini çok iyi anladığı için hemen harekete geçiyordu.

Bir Cuma günüydü mutfakta öğle yemeği hazırlığıyla uğraşıyordum. Burası binanın merkezi sayılırdı ve kim nereden girerse girsin mutfağa uğramak zorunda olduğu için herkesle karşılaşabiliyordum. O gün olağanüstü bir durum olduğu gözden kaçmıyordu. Binada bulunanlar heyecanlı bir koşturma içindeydi. Yüzlerinden mutluluk akmaktaydı. Bir ara Mercan basın yayından, Emine çatı katındaki odasından, Yürükoğlu da çalışma odasından çıkıp arka arkaya mutfağa girdiler:

Yürükoğlu "Hemen 6. Kongreyi toplayalım" dedi. "Acele etmemiz gerekiyor. Fırsatçı bir sürü grup var. Başta TKP-B balıklama dalacaktır. Ne ona ne de başka gruplara bu fırsatı vermemeliyiz. Ayrıca bu isim bizim hakkımızdır. Hemen tüm örgütlere kongremizi topladığımızı, ismimizi TKP olarak değiştirdiğimizi, TKP'yi artık bizim temsil ettiğimizi duyuran mektuplar göndermeliyiz...?"

Emine hem şaşkın, hem de onaylarcasına:

-"Kongreyi nasıl topluyorsun yoldaş?" diye sordu.

-"Kongre bu, bir günlük, iki günlük iş değil ki!" "Telefonla halledilecek bir iş bu Emine. Olağan bir kongre olmayacak bu. Olağanüstü kongre. Tek gündem maddeli bir kongre yapacağız. Delege yoldaşlara telefon edip, onların oy hakkını Genel Sekreterin kullanması için izin isteyeceğiz. Onlara kongrenin amacı anlatılacak o kadar. Gerisini burada biz kendi aramızda halledeceğiz."

Türkiye'de zaten delege yoktu. Bir Ali yoldaş vardı ki o da ölene kadar Yürükoğlu'nun delegesi olacaktı. Delegelerin(!) hepsi Londra'da yaşamaktaydı. Bunun için de Oktay Bozdağ'a telefon etmek yeterliydi.

Akşam yemeğinden henüz kalkmak üzereydik ki telefon edilenler eve dolmaya başladılar. Her gelenin kucağında birşeyler bu-

lunuyordu. Gelen malzemeler Yürükoğlu'nun çalışma odasının karşısındaki odaya alındı. TKP-İşçinin Sesi viskiden başka içki içmezdi, çok az insan bira içerdi. Masalar boydan boya içki ve yiyeceklerle dolduruldu. Gelenlerin çok azı bu toplantının "VI Kongre" olduğunu biliyordu. Çoğunluk zaten sempatizanlardan oluşmaktaydı. Daha geri düzeyde, yığın örgütlerine gelenlerden bile insanlar bulunmaktaydı. Sonunda eğlencenin bir yerinde Yürükoğlu bomba(!) gibi açıklamayı yaptı:

"Yoldaşlar bu gün bizim için, partimiz için çok önemli bir gündür. Biliyorsunuz uzun zamandan beri resmiler TİP'le izdivaç halindeydiler. TKP adından kurtulmanın en uygun yolunu bulmaya çalışmaktaydılar. Biz inanıyoruz ki resmiler bu kurtuluş yolunu buldular ve şimdi şu sıralarda TİP'lilerle birlikte yeni kavuştukları isimlerini kutlamaktadırlar. Dokuz yıldır kendimizi TKP-İşçinin Sesi olarak adlandırdık. Birgün TKP isminin bize kalacağına inancımızı hiç yitirmedik. O gün işte bu gündür yoldaşlar. TKP-İşçinin Sesi VI. Kongresini yapmış, adının sonundaki İşçinin Sesi takısını kaldırarak TKP adını almıştır. Şimdi hep birlikte VI. Kongremizi ve adımızı kutlayalım yoldaşlar."

Bu kongreyi Yürükoğlu resmi olarak İşçinin Sesi gazetesinde şöyle duyuruyordu:

"Türkiye Komünist Partisi'nin tarihinde en kısa kongresi oportünizme karşı en önemli başkaldırıyı haklı bir sonuca ulaştırmış oldu. Kongre olağanüstü toplandı ama partinin gelişim sürecini olağan seyrine sokmuş oldu."

"Partimiz 68. yaş gününe... yenme azmiyle giriyor. Türkiye Komünist Partisi'nin 68. yaşı komünistlere, işçi sınıfımıza kutlu olsun..."

(İ.Sesi sayı 337 16 Eylül 1987)

Gece ilerledikçe içkiler azalıyor, herkes birer ikişer köşelere sızıyordu. Yürükoğlu ise viskisini kimseye kaptırmamak için şişesine sıkı sıkı sarılıyor, ayakta kalmaya çalışan MK'sıyla zaman zaman klasik Türk müziği, zaman zaman Livaneli müziğiyle şarkılar,

türküler söylüyorlardı. Ortada ne delege vardı, ne de kongre. İşçi sınıfı adına konuşan ukala, sarhoş, sefil bir yığın vardı ve bu sarhoş sefil yığın VI. Kongre ile TKP'nin Mustafa Suphi'den başlayan tarihine, Yürükoğlu VI. Kongre ile sahip çıkıyor, ele geçiriyordu. Bu kongre ile Yürükoğlu kendisini TKP Genel Sekreterlerinin 8.'si ilan ediyordu. Mustafa Suphi, Salih Hacıoğlu, Şefik Hüsnü Değmer, Nazım Hikmet, Reşat Fuat Baraner, Yakup Demir ve İsmail Bilen'in resimlerinin sonuna boş bir kare yerleştirerek, altına Veli Dursun adını yerleştiriyordu. Bu devrimci çevrenin tepkisini yoklamaktı. Böyle bir tepkiyle karşılaşmayan Yürükoğlu bir yıl sonra bu boş çerçeveye fotoğrafını yerleştirerek, TKP'nin 8. Genel Sekreteri olma mutluluğunu elde edecekti.

Yazık, resmi tarih diyerek TC'ye karşı şovalyelik yapan devrimcilerin, kendi içlerinde oluşan resmi tarihe karşı çıkmamaları çok üzücüdür.

HIRSIZLIĞIN ÖTEKİ ADI, ÖZVERİ TAARRUZU

TKP-İşçinin Sesi Ana Parti'den organik bağını koparıp, kendini "burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşan" devrimci(!) bir örgüt olarak lanse ettiği 1979 yılında "Yaz taarruzu" adı altında örgüte gelir sağlamaya yöntemini de ilke ediniyordu. 1981 yılından sonra ise örgüte gelir getirmek için araç olarak ele alınan bu ilke yavaş yavaş ve bilinçli bir çabayla amaç haline dönüştürülüyordu. Daha ilerdeki tarihlerde TKP-İşçinin Sesi yaz taarruzuyla öylesine özdeşleşiyordu ki, örgütün adı yaz taarruzlarından sonra anılır hale geliyordu. 1987'den sonra ise yaz taarruzunun yerini de yalnızca "para" sözcüğü alıyordu. TKP-İşçinin Sesi dendimi herkesin aklına "para", kulağına para şıngırtısı gelmeye başlıyordu.

1983 yılına kadar yaz taarruzu adı altında sürdürülen para toplama kampanyası 1984 yılından sonra isim değiştirerek, "Özveri taarruzu"na dönüştürüldü. Yaz ayında başladığı için yaz taarruzu adı verilmişti. Ama Yürükoğlu sonradan bu sözcüğün asıl anlatmak istediğine yeterli olmadığını farketmişti. Bu ismin etkileyici bir yanı yoktu. Taarruz daha çok askeri yanı çağrıştırmaktaydı ki istenen bu olmadığı gibi, eylemin kendisi de böyle bir işlevi pratikte görmemekteydi. Öyle bir isim bulunmalıydı ki hem pratikle, hem de özüyle uyum içinde olsun. İnanç sömürüsüyle uyum sağlayan, duyguları hareketlendiren, coşturan bir isim olmalıydı. "İnançla, özveri" daha bir uyumluluk sağlamaktaydı. Bu özveri tabii ki militanın sıradan özverisinden farklı olmalıydı. Sıradan özveri hergün yapılan özveriydi ki Yürükoğlu'nun istediği bu değildi. Özveriye taarruz içeriğini katıyordu. Bu durumda ona herşeyini verecektin. Herşeyin bittiği zaman yaratacaktın. Çünkü komünist yaratıcıdır. Özveri militanın kendisine karşı bir taarruzu olmalıydı. "Komünistin yaratıcılığına" ve militan kendisine karşı taarruzuna Yürükoğlu'ndan bir örnek verelim:

"Genç yaşında İnanç Seçic örnek bir komünistti. Partisi ve komünizm için canını tehlikeye atmaktan hiçbir zaman çekinmemişti.

Hiçbir özveriden de kaçınmamıştı. Daha öldürülmesinden birkaç gün önce ilk kez yaşadığı yaz taarruzunda kanını satarak taahhüdünü aşmaya çalışmıştı."

İnanç'ın dışında benim bildiğim birçok insan hastahanelere gidip kanını satmış, parasını getirip Özveri Taarruzuna bırakmıştı. Viyana'da Salih-Irmak, Fevzi de bunu yapmıştı. Bu bir özveri değildi. Uygulamaydı. Bu uygulamayla Yürükoğlu birçok kişinin kanını içmişti. Kanını veren herkes, hem Yürükoğlu'nun hem de sosyalizmin anasına avradına küfrederek gitmiştir. Bugün herkes; "Doğu blokunun yıkılmasının sebebi sosyalizm değil, sosyalizmi uygulamayan partilerdir" derken, ışığı kendi içine, kendi çevresine de çevirmek zorundadır. Bu yapılmazsa sürekli sosyalizm töhmet altında bırakılacaktır.

Özveri taarruzunun başlama tarihi de iyi ayarlanmıştı. Partinin kuruluş tarihi olan 10 Eylül, özveri taarruzunun da başlama tarihi yapılmıştı. Böylece TKP sömürü, hırsızlık, kan emicilikle iç içe sokulmuş oluyordu.

Her yıl partinin kuruluşu kısaca geçiştirildikten sonra asıl önemli konuya, gündemin ikinci maddesi olan taarruza geçilirdi. Salonun başındaki yönetici masasında genellikle 2 veya 3 kişi oturur. Birisi Yürükoğlu ağzında piposu, önünde tütün ve pipo malzemeleri, kül tablası ve siyah kahvesi bulunmaktadır. Öteki Bedir Aydemir'dir. 1988 yılına, yani ölümüne kadar Yürükoğlu O'na para toplatmıştır. Hatta bir ara geçici bir süre hastaneden çıkmıştı. Hastalığının etkisiyle saçları tümden dökülmüştü. Özveri Taarruzuna rastlayan bu dönemde Yürükoğlu gene ona bu işi yaptırmıştı. Üçüncü kişi ise ogün için seçilen MK üyelerinden birisi olurdu. Sonraları bu masada Oktay Bozdağ (Esen) ve Ahmet yer alacak, Yürükoğlu ise masadan çekilerek militanların oturduğu masanın başına yerleşecekti. Kişiliklerini Yürükoğlu'na kiralamış bu iki kişi, ince zekalarıyla(!) para çıkarma yöntemlerini geliştirecek ve yıllarca militanları sövüşleyerek, Yürükoğlu'nun havuzuna para akıtacaklardı.

İlk gün Parti(!) hedefi açıklandıktan sonra (örneğin 1000 sterlin) salondaki üyelere kişisel hedeflerinin ne olduğu sorulurdu. Aslında merkez hedefi belirledikten sonra üyelere dönüp, hedefini sormak anlamsızdı. Alay etmekti. Çünkü hiçkimse merkezin belirlediğinin altına düşümezdi. Bu sorma metodu üyeleri özgür bırakmaktan çok, toplum içinde psikolojik baskı sonucu merkezin belirlediği miktarı onaylattırmaktır. Herkes MK'nın belirlediğini veya onun üstünü hedef olarak göstermek zorundadır. MK, basın yayın, dernek sorumluları gibi Yürükoğlu'nun yakın çevresi 20 kişilik bir kalabalıkla topluluk üzerinde belirtmiş olduğumuz psikolojik baskıyı oluşturmaktadır. Bu hedefi göstermeyen, bütçesine göre hareket etmeye çalışan "komünist" kendini yavaş yavaş önce bu topluluğun sonra da örgütün dışında bulur. Yürükoğlu dernekler içindeki bu 20 kişilik hegemonyayı sürekli bulundurmuştur. Bunun dışında salondaki kalabalık dönemlere göre değişmiştir. 1987 yılına kadar 50-80 arası insan katılırdı. 1987-89 arası bu sayı 30'a, hatta 20'ye kadar düştü. 1989 yılında İngiltere'ye gelen büyük iltica akınıyla birlikte bir yükselme olduysa da Yürükoğlu bu büyük akından hiçbir balık avlamayamadı. Bir yıllık süre içinde gelen ilticacıların hepsi öteki örgütlere giderken, Yürükoğlu gene kendi 20-30 kişilik ekibiyle kaldı.

Kişisel hedeflerin dışında derneklerin, işyerlerinin hedefleri vardı. Örneğin İşçi Birliği örgüte iki ay içinde 10 bin sterlin ödeyeceğini taahhüt eder, İTKB beşbin çocuk yuvası, 5-10 kütüphane, 2 bin matbaa, 5 veya 10 bin sterlin gibi hedefler gösterir. Tüm bunlar toplandığı zaman Yürükoğlu iki ay içinde her yıl cebine temiz(!) 60-80 bin sterlini indiriyordu. Bu söylediğimizi Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"Üç komünist partisinin her yıl düzenledikleri parasal kampanyaları ele alacağım. Bakalım şimdi bu grupçuğun (İ.Sesi'nin O.Ö) bu üç grupçukla karşılaştırıldığında durumu nedir?

Birincisi ABD Komünist Partisi'nin merkez organı Daly Word çevresinde açtığı ortaklık kampanyası... Haziran, Temmuz aylarını

kapsayan, 250 000 sterlin hedefleyen bir kampanya 1 Temmuz'a kadar %60'ını toplayabilmişler.

İkincisi Britanya Komünist Partisi Morning Star gazetesi 20 bin üyesiyle 1981'de 138.590, 1982'de143.661 sterlin toplamış... 10 haftalık değil bir yıllık bir kampanya.

Üçüncüsü Kanada Komünist Partisi ve onun merkez yayın organı Canadian Trıbune'nin 1 Mart-30 Nisan arasında açtığı 2 aylık yaşatma kampanyası hedef 40 bin iki aylık süre bitmiş, 15 bin sterlin toplamışlar. Yoldaşlar bu sayıları bu komünist partilerini küçültmek için okumadım. Bizim yaptığımızı, gücümüzü, yerimizi ... daha iyi anlatabilmek için okudum."

Yukarıdaki 20 bin, 30 bin üyeli, günlük gazete çıkaran partiler, ortaklıklar adı altında bile yılda hedeflerinin yarısına ulaşamazken, Yürükoğlu 10 hafta içinde hedefi gözünden vuruyorsa, bu onun küçük bir grup olmaktan kurtulduğunun kanıtı değil, olsa olsa gerçek bir işveren olmanın kanıtıdır. Öyle uyanık bir işveren ki; "bugün parasını vermeyen yarın canını da vermez" gibi bir ilkellikle elinde bulunan insanların boğazına basıp, yağını süzmekten çekinmemektedir. Turgut Özal işte böyle uyanıkları solun içinden çekip, 1983 sonrası kapitalist gelişmesinde kullanmadı mı?

Haftanın her pazar günü Yürükoğlu ve köy halkı cümbür cemaat taksilere dolup Londra'ya taşınırlar. Hepsinin elinde dolu dolu naylon torbalar vardır. İTİB'deki hepsi bu torbalarda neler olduğunu çok iyi bilir. Yaz taarruzunda satılacak, işe yaramaz şeyler. Ütü tutmaz, fermarı kopmuş, paçası yırtılmış pantolonlar, dirsekleri delinmiş kazaklar, yakaları aşınmış gömlekler, ayakkabılar, terlikler, şapkalar, atkılar, kravatlar, pijamalar, yorgan yastık yüzleri, çarşaflar... Daha neler neler... Resimler, albümler, kaset, radyo, çocuk giyim eşyaları, çanak-çömlekler, tesbihler, kaval, saz, İşçinin Sesi'nin ilk sayısı, yeni sayısı.... Yürükoğlu'nun bahçesinden toplanmış aşısız elmalar, armutlar, güller, haşlanmış mısırlar, lokmalar... börekler, çörekler her hafta bunlar gibi bir sürü şey İTİB toplantısında masaya yatırılırdı. İTİB salonu küçük çaplı bir bit pazarı

haline gelirdi. Haftalar öncesinden hazırlanmış olan birisi tarafından bir saat gibi kısa bir süre içinde seminer denilen şey bitirildikten sonra yaz taarruzu başlardı. Masada oturan tefeciler karakaplı defteri açarlar, önce tek tek isim okunarak haftalık ödenti yaptırılır. Sonra haftalık taahhütünün gerisinde kalmış olanların, borçlanmış olanların isimleri okunur. Nasıl ödeyeceği, ne zaman ödeyeceği sorulur. Aynı kişiler borçlarını 2-3-4 hafta sarkıtırlar ve Yürükoğlu tarafından ödeyemeyecekleri de anlaşılırsa artık bunlara karşı farklı bir tutum geliştirilmeye başlanır. Her hafta ezilir, kişiliklerine saldırılır, tüm yoldaşları karşısında mahçup edilerek gidiş yolu açılmış olurdu. Daha sonra masanın etrafına yığılmış olan naylon torbalar açılarak, içindekiler tek tek açık artırmayla satışa sunulur. Satılan eşyalar sahibinin hedefine yazılır. Burada önemli bir nokta vardır. Eğer eşyalar Yürükoğlu'nun, Sırma'nın, Emine'nin, Meral'in ise daha doğrusu örgüt içinde "suyun başını tutmuş" kişilere aitse eşyaların fiyatı devamlı yükseltilir. Değersiz eşyalar değerinin çok üstünde satılır. Yok eğer sıradan bir yoldaşımızın eşyaları ise değerinin çok çok altında gider. Hatta bazen satıcı eşyaların satılmayacağına karar vererek, torbayı kapatıp sahibine teslim eder.

Taarruzun mantığının özveri(!) olduğunu söylemiştik. Örgütte herkes merkezin belirlediği hedefi, üstüne düşeni ödüyorsa bu Yürükoğlu'na göre birşeylerin ters gittiğini göstermektedir. İnsanlarda hala para var demektir. O zaman insanları ödemelerinin üstüne çıkartmak gerekmektedir. Bunun için her numaraya başvurulmaktan çekinilmez. Kişiler haftanın birincisi olmak için yarışa sokulur. Salondaki kalabalık ikiye, üçe, dörde ayrılır, her grup yarışmacılardan birine destek verir. Bu gruplar Yürükoğlu'nun prens ve prenseslerinden oluşmaktadır. Yarışa sokmuş oldukları kişiye destekten çok kışkırtıcılık yaparlar. Destekledikleri(!) yoldaşlarına sürekli adım attırmak, ilerletmek isterler. Daha fazla para ödemesi için onu zorlarlar. Yoldaşları, "bitti", "param yok" dese bile ona ilerde ödemesi koşuluyla çek verirler, "kefil" olurlar. Bu çek verme, kefil olma ikili bir borçlanma oyunudur. Adam özveri taarruzu hafta bi-

rincisi olsa veya olmasa bile hem bu çekleri, hem de kendi taahhüdünü ödeme durumuyla karşı karşıyadır. Bunun ödenmesi ise mümkün değildir. Bu oyunlar yalnızca hafta birincisi olacaklara yapılmaz, ikinci, üçüncü hatta ilk on sıraya girebilmek için insanlar provoke edilir. Bu yarışmalar da biter ama para toplama gene bitmez. Yürükoğlu'nun, Sırma'nın, Ceylan'ın, Meral'in satılmış olan beş para etmez "değerli" eşyaları, yeniden satışa konularak para kaynağı durumuna getirilir. Şarkı söyletilir, fıkra anlattırılır, komedilik yaptırılır. Bunları yapsan da para çıkar yapmasan da. Örneğin şarkı türkü söyleyemeyen bir adamsın. Yürükoğlu bunu çok iyi bilir: "Falanca yoldaş bir türkü söylesin onun hesabına 100 sterliğini yatıracağım" der. Adam ya söyleyecek, O 100 sterlini hesabına geçirtecek ya da söylemeyip Yürükoğlu'nun hesabına cebinden 100 pound koyacaktır. Bu konuda Yürükoğlu hiç yanılmamıştır.

Herşey denenmiş, şarkılar türküler söylenmiş, satılacak birşey kalmamış ama genel taahhüd o hafta olması gerekene ulaşamamışsa para toplama uzar da uzar. 7,8,9, olur, hatta 10,11 olur. Salonda yalnızca örgütlü insanlar kalmıştır ve hepsi yorgundur. Bitmiş, tükenmişlerdir. Onlar için hiç bir şeyin çekiciliği de kalmamıştır. Dünyanın en güzel esprisi bile hiçbirisini güldüremez. Oktay Bozdağ; "Hedefi yakalayıncaya kadar bu salondan çıkmak yok. Gerekirse kapıları da kitleriz" demektedir. Sigara dumanı salonu beyaz bir perde halinde örtmektedir. Ama "ÖZVERİ TAARRUZU DEVRİMCİ SAVAŞIM ÜZERİNDE yükselmeye(!) devam etmektedir."

1989 sonrasında Yürükoğlu para toplama metodlarına yeni metodlar eklemiştir. "Üç atış bir pound" İngiliz oyunudur. Her pupta bir köşede "Dart Board" vardır. Bu yuvarlak tahtanın çevresi numaralarla değerlendirilmiştir. İki metreden bu tahtaya "Dart" atışı yapılır. En yüksek sayıyı toplayan tüm paraları hesabına geçirir. Bu da çekiciliğini yitirdiğinde, bu sefer ortaya bir rakı, viski şişesi (Yürükoğlu bunları adamlarından birine önceden hazırlatır) dikilir. Dört metre ilerden bir sterlin yuvarlanarak şişe vurulmaya çalışılır.

İçkilerin etrafı parayla dolar. Sonunda parayı şişenin en yakınına düşürmüş olan kişi hem paraları hesabına geçirir, hem de şişeyi kazanır. Ama şişeyi götüremez. Satışa koymak zorundadır. Kimsede para kalmadığı için şişeyi en düşük fiyata ancak Yürükoğlu kapar. İçki safhası başlarkende devam eden özveri taarruzu sonunda biter. Bu sırada Oktay Bozdağ yeniden sahneye fırlar, elinde bir şapka veya tabakla; "Hadi bakalım yoldaşlar cebinizde kalmış olan son metelikler, 10, 5, 1 peniler, ne varsa boşaltın lütfen" diyerek, salonda dolaşmaya başlar.

Burada Yürükoğlu'ndan bir örnek vermek istiyorum. 1987 yılının taarruzunun ilk toplantısıdır. Herkes iyice hırpalanmış, tükenmiştir. Yürükoğlu bu toplantıyı bir öneriyle kapatmak istiyor:

"Bu hafta en fazla ödenti yapmış olan üç yoldaşın adını Behice Boran'ın ölümü ile ilgili yazmakta olduğu yazının içine koyacağını söylüyor."

Özveri taarruzlarında bugüne kadar adı hiç öne çıkmamış ve bundan sonrakilerde de çıkmayacak olan 3 kişi bu toplantıda birinci oluyor. Aşağıdaki alıntıyı okurken Yürükoğlu'nun tüm yazılarını da aynı ciddiyetsizlik içinde kaleme aldığını unutmamak gerekiyor:

"Bugünkü Türkiye'de böyle bir hükümet altında komünist olduğu söylenen bir kişinin (B.B'nin, O.Ö) cenazesinin meclisin önünden kaldırılması zul değil midir? Yükseller, Şerifeler, Bedri'ler devrimci hareketin onbilerce militanı bunu kabul ederler mi?"

(R.Y Behice Boran'ın ardında İ.S sayı 340, 1987)

Bu kısa örnekten sonra gene konumuza devam edebiliriz. Aslında konudan pek de ayrılmış sayılmayız.

Peki üyelerin tüm çabasıyla para yetiştirmeye çalıştığı Özveri Taarruzlarında Yürükoğlu, eşi Sırma, Ahmet-Meral, Ceylan-Tufan Oktay Bozdağ-Hazal, Mercan Köklü, E.Engin.... Yürükoğlu'nun artığıyla yaşamını sürdüren elit kesim bu paraları nasıl ödüyorlardı? Hem de hiçbir sene tek kuruş borç takmadan, hatta birincilik, ikincilik, üçüncülük, beşincilik ödüllerini bile sık sık ele geçirerek,

bu ateş çemberinden nasıl geçiyorlardı? Bunların verecekleri hiçbir şeyleri olamazdı. Bunlar profesyoneldi(!). Yani yaşamlarını partiye adamış(!) insanlardı. Ama burada ilginç bir şey daha vardı. Yürükoğlu ile yaşayanlara profesyonel ücreti verilmez, yalnız ihtiyaçları karşılanırdı. Londra'da yaşayanlara ise "asgari ücret" ödentisi yapılırdı. Yani profesyonellik anlayışı da Yürükoğlu tarafından iğdiş edilmişti. İki durumda da bunların özveri taarruzuna verecekleri parası yoktu. Özveri Taarruzunun başlamasıyla Yürükoğlu bunların profesyonelliğini ücrete tabi tutar. Ama bu "ücrete tabii tutma" para ödemeye dönüşmez. Ortada ödeme falan yoktur, yalnız değerlendirme vardır. Bunun dışında bu adamların çörek, börek, çiçek gibi şeyleri satması, el işi birşeyler yaparak taarruza getirmesi büyük özveri olarak ele alınır "göznuru-el emeği" ölçüsüyle satışa konurdu. Yani bu adamlar kısaca saf, inanmış insanları körüklemek, hızlandırmak için Yürükoğlu'nun onlara yutturduğu doping haplarıydı. Buna da bir örnek verelim: Köyde, Bradwel Lodge'de Merkez Komite(!) toplantısı yapılmaktaydı. Ben de bu komitenin bir üyesiydim. Bu komitede bir tane yabancı yüz olsa gam yemeyeceğim. Tüm üyeler köyde veya Londra'da yaşayanlardan oluşmaktaydı. Yürükoğlu'nun katılmadığı (o yukarıdaki odasında "görevi gereği" ceviz kırmaktadır) sayılı MK toplantılarından birisiydi. Emine Engin cırtlak sesiyle parti sekreteri adına gündemi açtı. Gündem de gündem olsa bari. Hiçbir zaman anlaşılmamış ve uygulanmamış stratejilerin özeti hızlı bir şekilde okunup geçildikten sonra, asıl önemli ve tartışmalı geçen gündem maddesine geliyoruz. Merkez Komite Sekreterliği denilen kurum adına Emine cırtlak sesiyle konuşmaya devam ediyor: "Yoldaşlar geçen yıl özveri taarruzumuzun kişisel hedefini 800 sterlin, genel hedefi ise 50 bin sterlin olarak belirlemiştik. Bu yıl geçen yılın hedeflerinde duramayız. Bunun üstünde bir miktarı hedef olarak göstermemiz gerekmektedir" dedikten sonra, önerisini kişisel hedef 1000 sterlin, genel hedefi de 60 bin sterlin olarak getiriyordu. Bu aslında Yürükoğlu'nun kendisinden istediği rakamdı. Hiç kimse sesini çı-

karmadı. Oybirliği sağlanmıştı. Bir uzun sessizlikten sonra

Haydar: "Yoldaş 10 haftada bin poundu nasıl ödeyeceğiz?" diye sordu.

Emine: "Yoldaş geçen sene 800 poundu nasıl ödediysen bu sene de öyle ödeyeceksin"

-"İyi ama yoldaş ben haftada 90 bin pound kazanıyorum. (Bense 70 pound kazanıyordum. O.Ö) Gerçekçi konuşalım. Bunun hepsini versem gene özveri taarruzundan iki haftada borçsuz çıkamam."

-"Yoldaş, o senin normal süre içinde kazanmış olduğun miktardır. Onu artırırsın, ek bişeyler yaparsın.."

-"Ne yapabilirim ki? Sabahtan akşama kadar Panda'da çalışmaktayım. Başka birşey yapmaya zamanım olmuyor ki."

-"Ya yoldaş, niye öyle ısrar ediyorsun ki, Panda'da biraz fazla iş yapsanız, Panda'nın gelirini onbinden onbeşbine yükseltseniz o fark sizin yoğun çabanızla elde edilmiş oluyor ki, bu farkı sizin hanenize geçiririz."

-"Olur mu öyle yoldaş?Benim cebimden birşey çıkmış olmuyor ki. Buna nasıl bir özveri denir ki?"

-"Yoldaş sen anlamıyorsun. Kollektif özveri deriz işte, bu kollektifin içinde yer almış olan yoldaşlar arasında da bu miktar bölüştürülür.."

Bu düzeyde yer yer öteki MK üyelerinin de katıldığı uzun bir tartışma oldu. Tüm üyeler Emine'nin yanında yer almaktaydı. Çünkü çıkarları ona uygundu ve kendilerinin ödentileri Emine'nin dediği gibi yapılmaktaydı. Buna kafası yatmayan(!) Haydar sonunda ikna edildi. Böylece "Oybirliği" bozulmamış oldu. Özveri Taarruzu'na gerçekten cebinden para çıkaracak olan tek kişi bendim.

Peki bu MK toplantısını parti(!) TKP(!) halka nasıl duyurdu? Bir de ona bakalım:

"Türkiye Komünist Partisi Merkez Komite olağan toplantısını yaptı. Genel Sekreter Veli Dursun yoldaşımızın görevi nedeniyle katılamadığı çalışma raporunu merkez komite sekreterliğinin sun-

duğu toplantıda geçen dönemin çalışmaları 1988/1989 örgütsel stratejisinin hedefleriyle karşılaştırmalı olarak ele alındı...

...

Türkiye örgütlerinin 12. Özveri Taarruzu'na başlaması görüşüldü..."

(TKP MK Ağustos 1988)

Geçerken profesyonel ödentisine de kısaca bir göz atalım.

Yürükoğlu'nun profesyonel olarak çalıştırdığı parti üyesine ödentisi de bir acayiptir. İlticacı bir kişi 35 sterlin cep harçlığı, 30 sterlin ev kirası yardım almaktadır. İkisinin toplamı 65 sterlin eder. Bu kişi Yürükoğlu'nun partisinde profesyonelse Yürükoğlu bu 65 sterline 5 sterlin daha ekleyerek adamın aldığı parayı profesyonel ücretine yükseltir. Bu o dönemde İngiltere'de asgari ücretin de karşılığıdır. Ve bu paradan Yürükoğlu %10 parti keseneğini alır.

Şimdi Özveri Taarruzu'nun kerametlerini Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"Yaz taarruzu büyük bir okul. Safraları ayıklayan, tüm yoldaşlarda... davaya tutku, humma gibi tutku aşılayan bireylerin kişiliğini ortadan silmeyen ama kişilikleri örgütün arkasında hizaya sokan, komünist farmasyonumuzu geliştiren büyük bir okuldu."

(RY İ.Sesi sayı 241, 1984)

"9. özveri taarruzumuza 7 Eylül Cumartesi günü başladık. On hafta sürecek olan taarruz boyunca emeğimizle, yaratıcılığımızla, disiplin ve özverimizle bu taarruzun da başarısını oya gibi örecek, partimizi devrimi hazır bir duruma getireceğiz."

(RY İ.Sesi sayı 290, 1984)

"Överi Taarruzu partimizin çok önemli eğitici ve onur verici bir geleneğidir. Hepimizin çok iyi bildiği gibi devrimci savaşım devrimci özveri üstünde yükselir. Özveri taarruzlarımız devrimci savaşımımızı yükseltmektedir."

(RY İşçinin Sesi Temmuz 1990)

Özveri Taarruzuyla ilgili olarak kısa bir örnek daha anlatmak istiyorum: 1988 yılında İngileter'deki büyük fırtına sonucu (300

yıldan sonraki en büyük fırtına diyorlardı) Yürükoğlu'nun binasının etrafını kuşatan alanda birçok ağaç devrilmiş, duvarlar bazı yerlerinden yıkılmış, binanın muhtelif yerleri (baca gibi) zarar görmüştü. Yıkılanlar koca koca ağaçlardı. Eve girişi bile tıkamışlardı. Yürükoğlu 3-5 kuruş verip bir iki haftada temizletme yerine bu işi örgüte yükledi. Örgüt, tüm işini bıraktı, her hafta toplu halde köye taşınmaya başladı. Bunun dışında burada çalışmak için köye yerleşmiş olan "yoldaşlar" vardı. İşte Yürükoğlu Suat'la Yaşarı'ı da "ücretlerinizi ödeyeceğim" diyerek köye götürdü. Bu adamların mesleği inşaatçılıktı. Kendilerini ve ailelerini inşaatçılık yaparak geçindiriyorlardı. Yürükoğlu bu adamları 6 ay boyunca hiç para ödemeden çalıştırdı. Onları hergün çorba, pilav, makarna, lahana, pırasa gibi kalorisi(!) ve proteini(!) yüksek yiyeceklerle besledi.

Kendileri vegitarian(!) oldukları için doğal olarak yemekler etsizdi. Sağlığa zararlı olduğu için(!) sigara ve kahve de verilmezdi. Köye çıkmaları, pup'a gitmeleri de yasaklanmıştı. Aksilik bu ya ikisi de içkiye tutkun insanlardı. Yaşar, Yürükoğlu'na benzer karakterde birisiydi. Parasının bir kısımını kurtarabildi. Ya Suat? Özveri Taarruzunun ilk günü Yürükoğlu İTİB üyelerine taarruzun süpriz birincisi olarak Suat'ı tanıtıyordu. Bu yalnız İTİB üyeleri için değil değil Suat için de büyük bir sürprizdi. Altı aydır "aha bugün aha yarın" diye parasının ödeneceğini beklerken hayal kırıklığına uğruyor, kendisine bile sorulmadan paralarının özveri taarruzuna yatırıldığını herkesle birlikte duyuyordu. Suat böylece Yürükoğlu'ndan beş kuruş alamadı. 1988 yılının sonunda da örgütü terketti. Burada taarruza giren bir para yoktu. Ortada bir emek vardı, ama bu emek de tüm öteki paralar gibi Yürükoğlu'nun havuzuna akıyordu. Adamın boğazına basıp "ya paranı ya canını" diyeceksin, sonrada bu haramiliğe disiplin, sosyalizm, devrim, özveri gibi kılıflar yaratmaya çalışacaksın. Bırakalım özveriyi, buna bağış bile denemezdi. Tüm kapitalist sistem kurullarının hakim olduğu bu para toplama dönemine dense dense ancak bir çeşit hırsızlık denirdi. İşin özü hırsızlıktı. İlk dönemlerde yılbaşı kartları, benzeri taar-

ruz Türkiye'de işkence, 1 Mayıs gibi kartlar basılarak esnafa gidilip bağış istenirdi. Bu esnaf dediğimiz de Türkiyeli esnaf değildi. Yürükoğlu adamlarını hep Ermeni, Yunan esnafa gönderirdi. Niye acaba? Ermeni-Türk düşmanlığını yükseltmek, eski husumetleri yeniden hatırlatmak için olsa gerek. Esnaf tutucudur, gericidir, milliyetçidir. Bu her yerde böyledir. Onlar ba bize komünist olduğumuz için bağış yapmıyordu. TC devletine karşı(!) olduğumuz için yapıyordu. Sonradan dışarıya gitme de durduruldu. Hırsızlık (özveri taarruzu) tamamen içe çevrildi. Bir nevi illegalleştirildi. Böyle bir hırsızlığın, borsa ve kumarhane oyunlarına dönüştürülen toplantıların sosyalizmle, devrime inancı ve bilinci pekiştireceği ise oldukça şüphelidir. Londra'daki İşçinin Sesi MK'sına bir göz atmamız, bu söylediğimizi rahatlıkla kanıtlayacaktır. Hiçbirisi en iyi bildiği konuda orta düzeyde bir entelle bile tartışamayacak kadar bilgisizdir. Bunların en iyi ve tek adamı Yürükoğlu'dur ki, o da ömrü boyunca tartışmalardan kaçmıştır. Eğer başka örgütlerden birileri tesadüfen toplantıya katılmak için geldiyse, bunu hemen Yürükoğlu'na iletirlerdi ve adam bir konuyu tartışmak istese bile girmez kaçar. "Söz öyle düşünüyorsunuz, biz de böyle düşünüyoruz, bunu sabaha kadar tartışsak sonuç değişmeyecek" gibi engellerle tartışmanın önünü keserdi. Tek becerisi eleştiri ve araştırma yazısı yazmaktır. Yürükoğlu'nun devrimciliği de bunlar üzerinde durmaktadır. Bu araştırmacılığı ise oldukça kuşkuludur. "Okunacak en büyük kitap insandır", kitabı yüze yakın kitap karıştırılarak yazılmıştır ki, buna dense dense derlemecilik denir. Tüm kitapları da böyledir.

TKP İŞÇİNİN SESİ KRİZ DEMEKTİR

Londra soygunu gibi yağlı bir kaynağın elinden gitmesi, Yürükoğlu için büyük bir kayıptı. Yemek masasında artık her akşam yeni kaynaklar konuşulmaktaydı. Bu konuşmalardan uzun bir zaman yeni bir şey çıkmadı. Ama eskilerde getirilmiş olan bir taslak birden hatırlandı ve konuşuldukca, tartışıldıkca şekillenmeye, ana hatları ortaya çıkmaya başladı. Zaten birçok şey böyle yemek mamasında kotarılıyor, pişiriliyordu. Genellikle adam çıkarma da bu masada halledilir ondan sonra MK'ya getirilirdi. Çünkü MK üyelerinin çoğunluğu hergün iki ögün bu masada bir araya gelmekteydiler. Bir sorun varsa bu, çözümüyle ilgili ip uçlarını da içinde barındırarak masaya getirilirdi. Yürükoğlu bunu yapmada epey ustalaşmış birisiydi:

-"Nerede bu Levent(Sakalı) yoklara karıştı öldü mü, yaşıyor mu yoldaşımızı bir yoklasaydık..."

-"Aydın(H.Erdal) yazı getirecekti, işçi sınıfı tarihi hakkında ne oldu? Yazı geldi de haberimiz mi yok?"

Yürükoğlu herşeyi böyle başlatarak, ötekilere ip uçları vererek, alıştıra alıştıra birçok şeyi karar aşamasına getirirdi. Bunun böyle olduğunu bildiği içindir ki; "Umutla Oynanmaz" başlıklı yazısında kendisi de itiraf etmekten kaçınmamaktadır..

"Ancak bilinmesi gereken bunların tümünün dikkatli çalışma sonucu verilmiş organ kararlarını yansıttığıdır. Toplumdaki yozlaşmadan, laubalilikten etkilenmeyen, komünist partisinin komünist partisi olduğunu unutmadan davranır. Bilir ki parti kararlarını sarhoş sofrasında alınan kararlar gibi almaz. Ardında titiz bir çalışma vardır."

(RY İşçinin Sesi sayı 416,1991)

Yürükoğlu'nun partisi kararları tam da böyle "sarhoş" masasında alırdı. Kaynak sorunu da işte burada hemen hemen ortaya çıkmıştı. Bu konular sofradakiler tarafından bilinir, ama sofrada bulunmayan MK üyeleri tarafından hiçbir zaman öğrenilemezdi. Pa-

saportlardan, sahte evraklardan özel kağıt ve mürekkeplerden kısa kısa konuşulduktan sonra konu kapatıldı. Bu aşamadan sonra ekip oluşturulacak, yer bulunacak, malzeme sağlanacaktı. Artık isim koyma aşamasındaydı. Bu da bir hırsızlıktı. Ama bu hırsızlık örgütün en kötü dönemine rastlamaktaydı. Başarı şansı da bu yüzden birincisinden çok azdı. Adam olarak da elde kimse yoktu. Tufan, Haydar, Civan ve Barış'tan oluşan çürük bir ekip oluşturuldu. Olaya girmeden şu Civan'la Barış'ı da tanıtmakta yarar var. Civan, Yürükoğlu ve Emine yetiştirmesi, ne hayat ne de devrimci deneyimi olmayan birisidir. Uzun zaman Londra'da yaşıyor, zaman zaman Türkiye'ye ailesini görmeye gidiyordu. Pasaport olayı ortalığa dökülene kadar rahat ve sorunu olmayan birisiydi. Pasaport olayı ile Türkiye'ye gitmekten korktu ve sürekli İngiltere'de kalmaya karar verdi. Hayatta hiç kız arkadaşı olmamıştır. Pardon, ilk edindiği kız arkadaşı bunu elinden tutarak hem nikaha taşıdı, hem de örgütün dışına. Yürükoğlu'na körü körüne bağlıydı. İdeolojik olarak da çok bilgisizdi. Emine Engin bu adam için; "Tüm yoldaşlarımız Civan gibi olsa" derdi. Kadın bunu alıp götürünce şok oldular, ayırmak için kızdan soğutmak için her türlü yolu denediler, bir sürü dedikodu ürettiler ama nafile, oğlan bir kere kadın tenine dokunmuştu.

Barış ise Kıbrıslı işsiz güçsüz, serseri bir gençti. Herkesle her koşulda kapışırdı. Hiçbir yerde bir vida olamayacak birisiydi. Bu adamı herkes Yürükoğlu'na şikayet ederdi. Disiplinsiz, sekreterini dinlemiyor, görev yapmıyor vs. vs.. Ama bir değeri vardı. Bu yüzden uzun zaman, 1992 yılına kadar örgütte kaldı. Birgün özveri taarruzu toplantısı bitmiş, iyi bir kazanç elde edilmişti. Yürükoğlu bu başarılı haftayı yoldaşlarıyla birlikte kutlamak istedi. Vakit epey geçtir ama arabalara atlayan adamları içki bulmakta zorluk çekmediler. Viskiler, biralar masalara dizildi. Şarkılı-türkülü içkili bir alem başladı. Bizim gibi adamlar çoktan evine ulaşmıştır ve bu tip eğlencelerden epey bir zaman geçtikten sonra ancak haberleri olmaktadır. Uzayan saatlerden sonra içkiler tükenmiş, insanlar sar-

hoş olmuştur. Grupta tamamen azalmıştır. Barış bakar ki masada içki kalmamış içki ister. Buna bira ikram ederler, ama Barış reddeder. Viski içmekte kararlıdır. Tam karşısındaYürükoğlu oturmaktadır ve onda viski olduğunu sarhoş önsezileriyle bilmektedir. Viskiyi alamayan ve uzun zaman sessiz kalan Barış birden ayağa fırlar ve; "Ne lan bu sen viski içiyorsun, bize bira veriyorsun" diyerek Yürükoğlu'na gözü kapalı bir tokat atar. Tokat tam yerini bulur. Barış'ın ince çubuk gibi zayıf parmakları Yürükoğlu'nun tombul, besili yanaklarında patlar. Herkes ayağa fırlar. Yanındakiler düşmemesi için Yürükoğlu'na yapışırken, ötekiler de Barış'a sarılır. Ama Yürükoğlu kendini çabuk toplar: "Aman kapıları kapatın aşağıdan kimseler duymasın" diye olaya müdahale eder. Barış da yeniden masaya oturtulur.

Yürükoğlu sağ yanağı kıpkırmızı bir şekilde: "Yahu Barış madem viski istiyorsun, niye bana söylemiyorsun. Senden içki mi esirgeyeceğiz, yoldaşız biz" gibi sözlerle Barış sakinleştirilir ve gece devam eder.

Yürükoğlu Barış'tan 1992 yılında metresi olan kadının kalıcılığını sağlamak için formaliteden evlilik yapmasını istedi. Barış da bu evlilik sonucu devlet yardımlarının kesilmesi gerektiğini gördüğü için, bu yardımların ödenmesi halinde formalite evliliği yapabileceğini söyledi. Yürükoğlu bunu önce kabul etti ve evliliği yaptırdı. Sonra metresi olan kadının kendisinden uzaklaşma isteği sonucunda bu yardımları ödemekten vazgeçti ve Ahmet'e Barış'ın dernekten kovulmasını söyledi. Ahmet Barış'ı dernekten kovdu. O günden 3-5 ay sonra da Barış Kıbrıs'a dönecek, herşeyden kopacaktı.

Yürükoğlu Barış'ın tokatını neden sineye çekmişti. Barış'ın Yürükoğlu'na tokat atması sarhoşluktan mıydı? Ve kendisine tokat atan birisini hoşgörüyle karşılayan Yürükoğlu, aradan bir süre geçtikten sonra aynı kişinin dernekten kovulmasını neden istemişti?

Biz Yürükoğlu'nun Barış'ı bir sürü pis işte kullandığına inanıyoruz. Bunların neler olduğunu bilemeyiz ama bildiğimiz birşey

varsa o da Yürükoğlu'nun Barış'a dernekleri soydurmasıydı. İşçi Birliği, Kadın Merkezi her iki ayda bir kesinlikle soyulurdu. Kompütürler, fakslar, televizyonlar gider ofisteki paralar telefon ve bilardo masasının gelirleri çalınırdı. Herkes yüksek sesle bu hırsızlığı içimizden birisi yapıyor dediği halde, hırsız bir türlü yakalanmazdı. Bu sayede sigortadan yeni malzemeler sağlanır, çalınan malzemeler de başka alanın gereksinimini giderirdi. Barış'ın gitmesiyle soygunlar da kesildi. Ama hiç kimse bunun farkına varamadı. Bir önemli şey daha vardı. Barış'ın hiç kız arkadaşı olmamıştı. Arası kızlarla iyi değildi.

Konumuza yeniden dönersek, Yürükoğlu böyle bir ekiple bu hırsızlığa girdi. Stanford Hill'de bir ev tutuldu, tüm malzemeler bu eve yığıldı. Bunlar için illegallik yalnızca Türkiyelilerden, hatta örgüt adamlarından saklanmaktır.

Bu illegal(!) çalışma ilkelerine dikkat edildiği sürece bir sürü pasaport ve pasaport yapımında kullanılacak alet ve edavatın bu evde bulundurulmasında bir sakınca görülmemektedir. Ama bu kadar illegal çalışan(!) ekibin bir iki iş girişiminden sonra topluca, tüm alet ve edevatla, kanıt ve tanıklarla birlikte ele geçmesi Yürükoğlu'nu şoka soktu. Ekibin işi araba hırsızlığı idi. Pahalı arabaları çalıp, sahte evraklar, sahte kimliklerle, sahte sahipler hazırlayıp, yurtdışına çıkarak, orada satmaktı. Bu ekibin nasıl tespit edildiğini bunlardan biri bakın şöyle anlatıyor:

"Bize bir mürekkep lazımdı. O mürekkep de firması tarafından yalnız devlet ve ona ait kurumlara veriliyordu. Onun dışında satılması da, kullanılması da yasaktı. Biz bunu bir isteyelim bakalım ne olacak dedik. Bir PO Box kiraladık, sahte bir isim verdik. Beklemeye başladık. Tesadüfen, bir yanlışlıkla bakarsın gönderirler diyorduk. İki hafta sonra boxu ziyaret ettiğimizde istediğimiz mürekkebin geldiğini gördük. Hem sevinmiş, hem şaşırmıştık. Hemen almadık, bir iki gün sonra almaya karar verdik.

Alıp eve getirdik... Ben sanıyorum bizi buradan avladılar..."

Polis evi basıyor, her şeye el koyuyor ve beklemeye başlıyor. Kim gelirse kapıyor ve sessizce karakola taşıyor. Operasyon burada durmuyor. Hem de öyle bir ilerliyor ki işte Yürükoğlu'nu şoka sokan da bu.

Yürükoğlu hemen MK'yı topladı. Olayın çapının ne olduğunu, insanların niye tutulduğunu MK'dan kimse bilmiyor. MK üyelerinden biri de benim. Hemen geçerken şuna kısaca değineyim. Basın-Yayında bana verilen yazıları bitirmiş, televizyon odasında film seyrediyordum. 1988'in başlarıydı. Bir kış günüydü ve binanın en sıcak yeri Yürükoğlu'nun odasından sonra burasıydı. Ocakta gürül gürül odun yanıyor, geniş odayı ışığa boğuyordu. Bir iki kişi daha vardı. Kapı itilip, Yürükoğlu başını uzattı:

-"Yoldaş, biraz gelir misin?" dedi bana. Daha ben dışarı çıkar çıkmaz elimi kaptı, coşku ve sevinçle salladı, boynuma sarıldı, iki yanağımdan öperek:

-"Kutlarım yoldaş, benim önerimle MK üyeliğine seçildin, hayırlı uğurlu olsun."

-"Sağol yoldaş" dedim.

O çekip giderken, ben de geri televizyon odasına giriyor, film seyretmeye devam ediyordum. Ama kafamda birçok olay hızlı bir şekilde geçiyor, birbirine ekleniyordu. Paris yöneticisi yani Viyana'da 3 yıl acıyı, tatlıyı, zorluğu ve sevinci paylaştığım Salih, MK ve Parti üyeliğinden çıkarılmıştı. İTİB toplantısında ağlayarak özeleştiri vermesinin üzerinden 6 ay bile geçmemişti. Onun için arkadaşının sevgilisini aldı, yaz taarruzu paralarını yedi gibi birçok dedikodu yarattılar. Tabii hiçbirinin aslı astarı yoktu. Daha sonra 1991 yılında merkez cümbür cemaat toplanarak Paris'e işçi birliğinin kongresine gittiler. Ben örgütten ayrılmıştım. Öyle olduğu halde yalvar yakar beni de götürmek istediler. Önce gitmek istemedim. Ama sonra bunların oraya gidişinin nedeninin Salih'in herhangi bir provakasyon girişimini(aslında kendileri bir provakasyon yaratmak için gidiyorlardı) önlemek için olduğunu anlayınca gitmeye karar verdim. Beni Salih'e karşı kullanacaklarını düşünüyor-

lardı. Ne ben Paris'e geçebildim, ne de Salih böyle bir girişimde bulundu. Onların söylediği gibi bir şey olsaydı ve ben de kongreye katılabilseydim, kimin yanında duracağım çok kesindi. Salih'in ayrılması Paris örgütünü yıktı. Sonradan buraya Yürükoğlu öve öve göklere çıkardığı Hollanda'da yaşayan birini yönetici diye atadı. Adam kadın satıcılığından en pis işe kadar bulaşmış biriydi. Üçbeş ay kısa bir süre sonra Yürükoğlu göklere çıkardığı bu adamı "geri zekalı, serseri, kopuk" diyerek, görevden alıp Hollanda'ya postalıyordu.

Salih'i MK'dan çıkaran Yürükoğlu, onun sandalyesine beni oturtuyordu.

1980 yılında Ana Parti TKP'ye karşı paralel örgütlenme yaratılırken, il komite(!) üyesi yapıldığımda; "Vay canına İzmir'i yönetmek bize kadar düştü" diye şaşırmıştım. Şimdiki şaşkınlığım daha büyüktü. Türkiye'yi yönetmek Ahmet-Meral, Sırrı-Hazal, Yürükoğlu-Sırma, Tufan-Ceylan ve bana kadar düşmüştü. Ama gene de MK'daki öteki üyelerden önemli bir farkım vardı. Hepsi karı koca olarak MK üyeliğinde bulunmaktaydı, bense yalnızdım.

MK üyeliğine alındıktan sonra da sürekli; "Hadi yoldaş artık köye taşınman gerekiyor, böyle olmaz. Bir sürü iş var. Buradaki yoldaşlar bu işler altında ezilirken, daha duyarlı olmalısın.." diyerek beni köye çekmeye çalıştılar. Ayrıldığım güne kadar beni köye çekmek için zorladılar. Bir aşamadan sonra bu partinin(!) üyesi olmak bile insanı aşağılık bir konuma getirirken, MK üyeliğimi düşünmek yüzümü kızartmaya yetiyordu. Şu durumda MK üyesi olmasam da onlardan uzaktım. Bu uzaklığı yalnızca onlardan ayrılmayla değişebilirdim. Onlara yakınlaşmayla asla. Bu yüzden köye taşınmayı hiçbir zaman kabul etmedim. Onların deyimiyle "Benden istenen özveriyi, hayatımı devrimci tarzda örgütlemeye yanaşmayarak, reddettim."

Yeniden konumuza dönersek, Yürükoğlu MK'sını Londra'nın merkezinde bir binanın ikinci katında topladı. Kaç kişiydik? Bir saymaya çalışayım. Emine Engin, Oktay Bozdağ, H.Sarıca, Ah-

met, Meral, Sırma, Akbulut, Hazal, Marks... Belki birkaç kişi daha vardı. Konu yalnızca polisin İşçinin Sesi'ne yönelik operasyonuydu. Yürükoğlu:

-"Yoldaşlar, bildiğiniz gibi zor günler yaşamaktayız. Birkaç yoldaşımız yakalandı. Polis üstümüze üstümüze gelmekte, bize iş yaptırmamaktadır. Matbaanın durumu çok kötüdür, işyerine kilit vururlar mı, vurmazlar mı bilemiyoruz. Ama polisin böylesine üstümüze yürümesi bizim de şu kısa süre içinde buna karşı tedbirler almamızı gerektirmektedir. Daha çok yoldaş tutuklanabilir, hatta beni bile alma ihtimalleri vardır. İşte asıl konuşulması, çerçevesinin çizilmesi gereken durum da budur. Ben alınırsam ne olur? Örgüt ne yapmalı? Bunu bağlamamız gerekir.

İlk başta yapılacak şey, ben alınırsam geniş çaplı protestolar hazırlanmalı, karakol ve mahkeme önlerine büyük kalabalıklar taşınmalı. Bu protestoları besleyecek bildiriler, broşürler dağıtılmalı, tutuklanmanın haksızlığı işçi partili milletvekillerine, belediye başkan ve üyelerine duyurulmalı. Onların protestolarda aktif rol almaları sağlanmalı. Bu eylemler ve girişimler daha çok TDHSK eliyle uygulanmalıdır. Ayrıca bunlar ilk planda uygulanacak eylemlerdir. Bunlara bağlı olarak parti çalışması kesintiye uğramamalıdır. Ben tutuklanırsam Genel Sekreteriniz H.Sarıca yoldaştır. O da giderse Emine sekreterliği götürecektir..."

Yürükoğlu aynı günlerde bu toplantının bir benzerini başka bir yerde, başka kişilerle örgütlüyordu. Yığın örgütü olan LİB'den topladığı 5 yoldaşını arabasına bindirerek, Dawns Park'a geliyorlardı. Köprünün tam altına arabasını park eden Yürükoğlu 5 yoldaşı ile birlikte parkın çayırlı göbeğine doğru yavaş yavaş yürüyordu. Yoldaşlarıyla bir ağacın etrafına bağdaş kuran Yürükoğlu: "Yoldaşlar durum çok vahim" diyerek konuşmaya başlıyordu.

"Her taraftan kuşatıldık. Üstümüze üstümüze geliyorlar. Bu gidiş çok insanın tutuklanacağını, hatta beni bile alabileceklerini göstermektedir. Bu durum parti çalışmasını felce uğratabilir. Bunun önlemi olarak biz partiyi yaşatabilecek çekirdek bir güç olarak

sizi seçtik. Ben de tutuklanırsam partiyi Enver yoldaşın sekreterliğinde siz götüreceksiniz. Ne büyük bir görevle karşı karşıya olduğunuzu anlıyorsunuz sanırım. Tüm sorumluluklar ve yetkiler sizin elinizde olacaktır... Bu işin üstesinden geleceğinize inanıyorum..."

Bu toplantıdaki öteki dört kişi kim dersiniz? Onları da sayayım. Temel, Yaşar, Derya, Mikail. Bu beş kişi 5 eşek bile otlatamayacak insanlardır. Mikail ise partiye geleli henüz 2 ay olmuştur. İki ay önce de örgütle tanışmıştı, yani 4 aylık tıfıl bir oğlancıktı. Yürükoğlu bu tarihi(!) toplantı sonucu yoldaşlarına cebinden çıkardığı viskiyi uzatarak; "Çekin birer fırt" diyor "bunu da atlatırız." Bu tarihi toplantıyı bir de Derya'dan dinleyelim: "Aklım başımdan gitti" diyecektir:

"Kafam allak bullak oldu. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı şaşırdım. Ötekilerin de benim durumumda olduğundan eminim. Hiç kimse birşey söylemiyordu. Bu beş kişinin içinde herkes kendini ötekinden daha üstün görmekteydi, ama allah için hiçbiri LİB'deki çay ocağını bile idare edemezdi. İdeolojik düzeyleri ise sıfırdı. Aklımdan bizim dışımızdaki yoldaşlar geçiyordu. Oktay Bozdağ, Akbulut, sen, Emine, Ahmet, Meral daha bir sürü insan dururken, parti neden bize teslim ediliyordu? Bu insanlar henüz dışardaydı. Bunların tutuklanacağını nasıl bilebilirdik ki? Veya bizim tutuklanmayacağımızın garantisi neydi? Yoldaş niye bizi seçiyordu? Partiyi hiç bilmiyorduk ki. Parti neydi? Ne yapılır, nasıl idare edilirdi? Sonra bizi hiç kimse dinlemezdi ki? Peki Türkiye ne olacaktı? Biz hiçbir şey bilmiyorduk. Yürükoğlu da bize hiçbir şey anlatmıyordu. Sadece parti size emanet demişti. Partinin bize emanet edildiğini anlamıştık ama, bizim kime emanet edileceğimiz meçhuldü. Bir ay bile geçmeden Yürükoğlu Temel'in karısı hamile olduğu için komiteden ayrıldığını, toplantılara ve çalışmalara katılamayacağını bildirdi. Gene bir müddet sonra Ahmet beni alarak parka götürdü ve Enver'in, yani sekreterimizin istifa dilekçesini gösterdi. Ortada öyle garip bir durum vardı ki düşman başına. Genel Sekreter TKP'yi 5 kişilik bir gruba teslim ediyor, o beş kişi de başta sek-

reter olmak üzere tek tek kaçıyordu. Tabii bundan sonra komite de dağıldı."

Yürükoğlu'nun MK'nın dışında ve ondan habersiz daha kaç tane komite kurduğunu ve kaç komiteye TKP(!)'yi teslim ettiğini bilemeyiz. Ama çok açık birşey var ki bu adamın sekreterlik yaptığı yerin partiyle veya devrimci kuruluşla ilgisi olmadığıdır. Her hareketin, her eylem ve düşüncenin ayakoyunları ve hileye endekslendiği bu grupta Yürükoğlu'nun halefi olarak Sarıca'yı seçmesi de başka bir alçaklıktan ibaret olsa gerek. Sarıca Yürükoğlu'nun kendi yerine aday göstereceği en son kişi veya hiç göstermeyeceği tek kişidir. Yürükoğlu Sarıca'nın da kesin içeri düşeceğinden emindir. Emine'nin ise polis tarafından alınmayacağını çok iyi bilmektedir. Böyle olmasına rağmen Sarıca'ya ikinci adam olduğunu hissettirme gereği duyuyordu. Sonuç çok açıkken Yürükoğlu bunu neden yapmıştı? Sarıca poliste konuşmasın diye mi? Eğer böyleyse Sarıca'nın bildiği birşey yoktu ki, var mıydı yoksa?

Bana göre Yürükoğlu polise düşeceğini bildiği için Sarıca'ya rüşvet sunuyordu. Konuşmasın diye yapılan bir rüşvet değildi bu. Transfer ederken bir sürü gürültü kopartmış olduğu Sarıca'nın kısa süre içinde hem de parti böylesine zor durumdayken gitmesini hiç mi hiç istemiyordu. Ayrıca Sarıca hem eskiyle hem de Ana Parti kalıntılarıyla geniş ve güçlü bağlantıları olan tek kişiydi. Olaya bu açıdan bakınca Yürükoğlu'nun Sarıca'yı halefi olarak yansıttığı bu rüşvet hiç de gereksiz değildi. Ama Sarıca da bu rüşveti yutacak adam değildi. Bir yıl bile kalmadan çekip gitti. Yürükoğlu'nun onun arkasından; "Sanırım menşeviklerin söylediği tek doğru şey bunun hakkında söyledikleriydi" demesi de bambaşka bir alçaklıktı. Menşevikler Sarıca hakkında söyledikleri ilk karalamaları kanıtlayamadıkları için geri çekmek zorunda kaldıkları halde Yürükoğlu bu çirkin dedikoduları utanmadan yeniden kendisi kullanabilecek kadar aşağılaşabiliyordu. Yıllardır küfrettiği Nabi Yağcı'nın bile çok çok gerisine düşüyordu.

Şimdi Yürükoğlu'nun "zor" dediği bu günleri onun ağzından dinleyelim:

"Zor gündeyiz, bunun nedeni birkaç kişinin yaptığı ya da yaptığı söylenen ve örgütün üzerine yıkmaya çalışılan bazı işler midir? Yoksa bu bir provakasyon mudur? Provakasyon ise nereden, kimden geliyor? Konunun bu yönlerini başka bir yazıya bırakalım. Yalnız birşeyi iyi biliyoruz, bu olayı fırsat sayanların örgüte çok yönlü bir saldırısı var... İşyerini kapatabilirler, yasal olarak hakları var mı yok mu tartışmasının hiçbir anlamı yoktur. Ayrıca kapatmasalar, batırabilirler. Böyle bir durumda borçlar herşeyi götürür, mali açıdan çökeriz.

Tüm yoldaşlardan gönül rahatlığıyla, sıkılmadan, üzülmeden mali özveri istiyoruz. Vermek isteyenden altını çizerek söylüyorum, vermek isteyenden. Günün görevlerini yerine getiremeyeceklere ne kızarız, ne kırılırız. Yalnız birşeyi açıkça söyleyeyim, kendimizi ayırırız. Kendine konmünistim diyen bugün zorlu insan olduğunu göstermek zorundadır... Bugün direnme günüdür. Direnmek istemeyenlerden, partinin gösterdiği yolda direnmek istemeyenlerden kendimizi ayıracağız..."

(RY İ.Sesi sayı 364, Ekim 88)

Yürükoğlu bir sürü genel faktörden, devrimci söylemlerden faydalanarak hayali düşmanları yaratmakta, bunlarla hem olayı ve olaydaki beceriksizliğini kapatmakta, hem de gitmekle kalmak arasında yalpalayan unsurları bu çöküş döneminin kaldıracı olarak kullanmaya çalışmaktaydı. "Örgüte saldırılar... Örgüte yönelik provakasyonlar.... Bugün direnme günüdür... Komünistim diyenler..." Bunlar fasa fisodan öte şeyler değildi. Adam hırsızlık yapmış, polis de yakalamış. Ne yapılmasını bekliyordun? İster bu düzende olsun, ister Yürükoğlu'nun düzeninde araştırma yapılacak ve bu araştırma sonucunda yeni tutuklamalar da olacaktır. Yürükoğlu'nun üyelerine ve kamuoyuna bir sürü cambazlıkla kakalamaya çalıştığı bu mücadele(!) aslında adli bir vakadan başka birşey değildi. Ucu ta matbaaya, Yürükoğlu'na kadar dayanan bir hırsız-polis vakası.

Paçayı sıyırdıktan sonra Yürükoğlu bu olayı biraz daha cesurca, ama daha aptalca dile getirecekti.

"Tutuklanmaların başından beri polisin hiç de kurallı bir kavga yürütmediğini görüyoruz. Oyunun kurallarının dışına çıkıyorlar. İşyerinin ilişkide olduğu şirketlere gidip, biz orayı kapatacağız diyorlar..."

(RY İ.Sesi sayı Kasım 88)

Matbaanın ilişkide olduğu şirketler devletin kendisidir. Yürükoğlu devletten iş almış, milyonlarca "İnland Revenu" formları basılacak, polisin bunu durdurması aslında kuralsız değil, tam da kurallı bir kavgadır. Ayrıca Yürükoğlu kafasını burjuvazinin kurallı, kuralsız kavgasına çok fazla takmış. Faşizmin çözülmesinde de devletin kurallı-kuralsız tutumu, anayasalı-anayasasız tutumu yatmaktadır. Yıkmak istediğimiz bu sistemin kurallarının kuralsızlıktan hiçbir farkı olmadığını biz çoktan öğrendik. İşte bunu öğrenememiş olan Yürükoğlu, polisten kurallı bir tutum beklerken, kuralsız(!) davranan polis bir müddet sonra matbaayı batırıyor, tüm mallara haciz el koyuyordu. Bu batışla birlikte birçok insan yolun sonuna geldiğini anlayarak, bavulunu toplayıp örgütü terkediyordu. Aslında bunlarda olduğu gibi, hiçbir yeni ayrılma eski ayrılmalardan bağımsız değildi. Hatta yeni gibi gözüken tüm grupsal ve tekil ayrılmaların göbeğinde "Geçici yol arkadaşları"nın atmış olduğu tohumlar yatmaktaydı. Taa 1981 yılının sonunda atılmış olan bu ilk tohumlar uygun ortam ve zaman bulduğunda yeşerip boy vermeye başlıyor ve yeni bir ayrılma olayı gündeme geliyordu. Çünkü o günden bu güne onların işaret ettiği hiçbir eksiklik v· yanlışlık giderilmediği gibi, artık Marksizmin lafzı bile kalmamıştı.

Gerçek anlamda "bir garip örgüttü" bu.

Yürükoğlu "zor günleri ve zor insanı" tanımlarken, "direnmek istemeyenle yolumuzu ayıracağız" diye tehdit savurmuştu. Ama üyelerin Yürükoğlu'nun bu blöfüne karşılık verircesine kendilerini örgütten ayırmaya başladıklarını görünce, bu sefer çark edip gözyaşı dökmeye, yalvarmaya başladı:

"Tabi bu durum korkakları ve moralsizleri ayıklayacaktır. Ve bir örneği de çıktı. Bu örneğe açıkca korkak ve kalleş diyeceğim.

İnsan olan böyle davranmaz. Siyasetten soğudum diğeceğim ama sizi dar gününüzde bırakmam. Bunu anlatana dek sizinleyim, bilin bu iş düzlüğe çıkınca gidiyorum. İnsan olan bunu der..."

(RY İ.Sesi sayı 365, Kasım 1988)

Yukardaki alıntılar "1000 sterlin vereceğim" deyip de vermeyen, sonra da örgütten ayrılan bir kişi örneklenerek söylenmiştir. Bu konuşmanın aslı esası ise gidenlere değil, salonda oturanlara henüz kendisiyle birlikte olanlara yönelikti. O da çok iyi biliyordu ki gözüne bakan şu insanlardan bir çoğu kopup kopup gidecekti. Ama o "suyu geçene kadar bu eşeklere dayı deme" ihtiyacındaydı. Geçtikten sonra ise kalan eşeklere de ne yapacağını iyi bilen birisiydi o. Bu yüzden Yürükoğlu bunalımı atlatana kadar üyeleri elde tutabilmek için tüm yeteneğini(!) seferber etmekten kaçınmıyordu. Ama bu yetenek zorlaması başka olumsuzlukları da peşinden sürüklüyordu. Birilerini tutayım, disiplini yeniden güçlendireyim derken başkalarına vuruyor, örgütün başka bir yanının yıkılmasına engel olamıyordu.

Bu yıkıcılığı Yürükoğlu'nun kendisinden dinleyelim: "Hem içimizde gizlenmiş varsa parti düşmanlarına karşı, hem partili olmayan ama çevremizde yaşayan ve her fırsatta komünist farmosyonu bulandırmaya çalışan, yoldaşlarımızı bozan insanlara karşı (çevremizde böyle insanlar var. Kişisel düzeyde son derece anlayışlı o arkadaşa hediyeler alır, şunu yapar, bunu yapar ama komünistlik yok ve bu dava için gecesini gündüzüne katıp çalışan yoldaşları küçümsemek için de her fırsatı değerlendirirler) Bu çeşit insanlara karşı uyanık olmak gerekir."

(RY İ.S. sayı 365, 1988)

Yürükoğlu'nun yukarıdaki sözleri rahmetli Gülen içindi. Gülen ki vücudunda sirozdan kalp ağrılarına, romatizmaya kadar türlü türlü hastalık taşıdığı halde, bu adam için gece gündüz ev ziyaretleri, matbaa çalışmaları, dernek çalışmaları gibi en ağır işleri omuzlamış, yaz taarruzlarında ve gazete satışlarında sürekli ödüllendirilmiş bir insandı. Kadının hastalığının giderek ağırlaştığı, sürekli hastahane ev arası sık sık gidip geldiği bu dönemler,Yürükoğ-

lu'nun da iyice sıkıştığı ve isteklerinin arttığı dönemdir. Gülen'in hastalıktan dolayı çalışmaktan uzak kalmasına tahammül edemeyen Yürükoğlu, onu dıştalamayı uygun gördü. Gülen, örgütten ayrıldıktan sonra, kadın öleceğini biliyordu. Yürükoğlu, Oktay Bozdağ, Ahmet-Meral gibi daha birçok bozuntunun hastahane ziyaretine ve cenazesine gelmelerini yasaklıyor, eşine ve dostuna bu vasiyetini de bildiriyordu. Gülen komaya girdiği zaman hangi yüz ve haysiyetle bilinmez ama Oktay Bozdağ ziyaretine gitti. Kadın ziyaretinde onu farketseydi yüzüne tüküreceğinden emindim. Cenazesine ise ismini yukarıda saydığım kişilerin hepsi gitti. Ben örgütten ayrılmıştım o zamanlar. Ben de gittim; cenazede örgütte kalan şerefsizlerle, giden şerefsizler bir kürek toprak atabilmek için yarış halindeydiler. Yürükoğlu ise bu kalabalığın uzağında durmaktaydı. Ben de onların epey uzağında, bu sahte gözyaşı ve merasimin bitmesini beklemekteydim. Adım gibi biliyordum bu kirli pis kalabalığın içinde Gülen'in sevdiği veya dost bildiği bir iki kişinin dışında kimse yoktu. Birisi eşiydi, öteki bir iki kişiyi de ancak Allah bilir. Bunun dışında kalabalık görev yapmaktaydı. Bense açık söyleyeyim yıllardır komünistim dedikten sonra camiye sığınmayı, toprağa gömülmeyi hiçbir koşulda kabullenemem. Benim orada bulunmamın tek ve doğru nedeni eşimle Gülen'in arkadaş olmalarından kaynaklanmaktaydı.

Yürükoğlu cenazeden ayrılıp adamlarıyla birlikte derneğe geldiklerinde orada gözyaşını tutamayıp hüngün hüngür ağlayan Derya'ya aynen şunları söyleyecektir; "Oradaki kalabalığında cenazeden hiçbir farkı yoktu, ama Derya hepsinden farklıydı. Biz orada soğuktan donarken Derya ağlama bahanesiyle gidip sıcak arabada oturdu." Yürükoğlu, Oktay Bozdağ, Ahmet-Meral, Sırrı-Hazal gibi yürekleri komünizm(!) ve devrim(!) aşkıyla yanan kişiler Gülen'i "hastayım, kalkamıyorum, dayanamıyorum" demesine rağmen az mı ezmiştir, az mı koşturmuşlardır.

Gülen'le birlikte Bayram isimli bir arkadaş da ayrılmıştı. Köyde Yürükoğlu'nun yanında 2 ay gibi çok kısa bir süre kaldı. Sonra hepsine ana avrat küfrederek çekip gitti. 1996 yılının son ayına ka-

dar, yani 8 yıla yakın bir süre boyunca hiçbirine ne selam verdi ne de çevrelerinde bulundu. Sürekli bunlara lanet yağdırmıştır. 1996 yılının son haftasında çocuk intihar etti. Vücudu evinin tavanında asılı bulundu. Cemevinden kaldırılan cenazesinde gene bu şerefsizler toplu bir halde bulunmaktaydılar. Ben inanıyorum ki bu çocuğun hayatına son verme isteminin altında da bu örgütün günahı vardır. Nasıl mı? Örgütsüzlük namuslu insanın içinde kocaman bir boşluk bırakır. Bu boşluğun birşeylerle doldurulması gerekir. Neyle dolduracaksın? Yürükoğlu tüm ayrılanların içine örgütlerden nefret etme tohumunu ekmiştir. Bu yüzden ayrılan başka bir örgüte yönelemiyor. O boşlukta yerini uzun bir zaman koruyor, aile içindeki sıkıntılar, yaşamdaki başarısızlıklar, işsizlik gibi birçok sıkıntı o boşluğu giderek büyütüyor ve kişiye "Ne yaşıyorsun? Yaşaman için bir sebep var mı?" sorusunu dayatıyor. Bu çaresizlik, bu tükenmişlik intiharı kolaylaştırıyor. Bayram'a bu yolu açan işte bu insanlar, işte bu örgüt, işte bu parti idi.

Asıl konumuz olan zor günlere dönersek, "İşçinin Sesi'nde kriz olmaz" diye kıçını yırtan Yürükoğlu, mali krizle polis baskınlarının arasında sıkışıp kalmıştı. Polis herkesi toplamaktaydı. Ahmet-Meral çifti de polise kendilerini kaptırmamak için daha yeni içerden çıkmış olan aynı örgütten birisinin (bende) evinde gizlenmeye çalışmaktaydı. Bunların hepsi beyinsiz birer deve kuşuydu. Polis Bradwel Lodge ikişer, üçer gün arayla gidiyor, rastladıklarını toplayıp götürüyordu. H.Sarıca, Mercan Köklü, Hüsam Kuzgun, Akbulut buradan alınıp götürülmüştü. Bunlar olurken Emine Engin bana telefon ediyor;

-"Ya yoldaş bu hafta biraz erken gel, evde kimse kalmadı. Hergün polis gelip birilerini götürüyor, gazete benimle Hazal'ın üstüne kaldı" diyordu. "Polis seni de alabilir buraya bir müddet gelme" demesi gerekirken, sanki beni polis tuzağına çekmek istercesine, "gel, gel gazetenin çıkması gecikti" diyordu. Eşim Çiğdem ise ;

-"Gitme Bedri, onların düştüğü akılsızlığa sen düşme" diyordu.

-"Yo gideyim, eğer polis beni de kaparsa o zaman Türkiye'de devrim yapacak bu yöneticilerle daha rahat konuşurum" diyordum.

Her hafta bu gün alırlar diyerek gittim. Emine Engin ise her Lodge'ye gittiğimde;

-"Ya Bedri şansın varmış biraz erken gelseydin sen de gitmiştin. Biraz önce Rasim'i götürdüler." Böylece köyde erkek kalmadı. İngiliz polisi birçok TKP İşçinin Sesi MK üyesini alıp, değişik bölgelerdeki cezaevlerine veya karakol nezaretlerine doldururken, en son Yürükoğlu'nu da davet ederek "bilgisine" başvurdular.

"Bilgisine" başvurulan ve polisin "Pound kralı", "Pound zengini" diye adlandırdığı Yürükoğlu, bu "pis" işlerle bir ilgisi olmadığı anlaşılarak bırakılıyordu. Onunla birlikte aynı evde yaşayan ve bu "pis işlerin" tüm sorumluluğunu taşıyan kişiler de 6-7'şer ay yatarak içerden çıkacaklardı.

Yüzlerce pasaport, bir sürü sahte evrak, malzeme ve planlı programlı bir hırsızlık örgütlenmesi. Ama Yürükoğlu burnu bile kanamadan olayın içinden gene tertemiz sıyrılıp çıkmıştı. Hiç bir devrimciye emperyalizm böyle hoşgörülü davranmamıştır. Bunun en yakın örneği Kani Yılmaz'dır. İngiliz emperyalizminin bir uzantısı olan İşçi Partisi'nin davetlisi olarak ülkeye giren Yılmaz, polis tarafından tutuklanıyor ve üç yıla yakın bir zamandır hala içerde tutulmaktadır. Fransız emperyalizminin D.Karataş'ı alıp aylarca haksız yere içerde tutmuş olması da bir başka örnektir. Bunlar gibi tarihten birçok örnek verilebilinir. Ama tarihte Yürükoğlu gibi ikinci bir örneği bulmak çok zordur.

BEDİR AYDEMİR'İN ÖLÜMÜ

Bedir'in ölümüne girmeden önce bu başlık altında Yürükoğlu'nun merkez yayın organı İşçinin Sesi gazetesinin ve bu isim altında basılan yayınların durumuna bir göz atmakta yarar var sanırım. Bunun için daha öncesine 1979 yılına kısaca girmek, oradan görüntüleri taşımak faydalı olacaktır. Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"Ülke çapında bir güç olduk diyoruz. Bunun birkaç göstergesi gerekir. 'Mektuplar' Lenin, defalarca devrimci bir yayın organının en önemli göstergesi mektuplardır diyor. Türkiye'den gelenler 60'ın altına düşmez oldu. Her hafta 60,70,80 mektup geliyor. İşçinin Sesi 15 bin basıyor. Akıl alır sayı mıdır bu? Ve de isteklere yetmiyor. Yine son hafta içinde duyduk ki İşçinin Sesi dört ilde çoğaltılıyor... Sonra kitaplarımız aranıyor, kapışılıyor, ikinci baskı, üçüncü baskı, dördüncü baskı... Tüm bunlar göstergedir."

(RY Savaşın Neresindeyiz, İ.Sesi 1979)

"Bugün İşçinin Sesi ideolojik ve siyasal etkinlik açısından Türkiye çapında bir güçtür. Pek çok fabrikada okunan tek devrimci gazetedir. Yine gelen haberlere göre Türkiye Kürdistanı'nda yaygın olarak okunan tek komünist gazete İşçinin Sesi'dir."

(RY İ.Sesi Haziran 1980)

Yürükoğlu'nun yukardaki alıntılarda bastığı gazla, biz de kör kurşun gibi gidiyorduk. İşçinin Sesi'nin çıkışından 1981 yılının sonuna doğru, yani 1,5-2 yıl süresince gazeteye gelen mektup sayısı Lenin'in belirtmiş olduğu noktaya intibak etmiyordu ama, o süre içinde Türkiye'den gelen mektup sayısı fazlaydı. 1981'den sonra Türkiye'den gelen mektup sayısı hızlı bir düşüşe geçerken, örgütün Avrupa'da yerleşmesine bağlı olarak okuyucu mektupları da Avrupa'ya taşınıyordu. Bunun da ömrü ancak kongreye kadar sürüyordu. Kongrenin fare doğurması sonucu, mektuplar da ortadan kalkıyor, İşçinin Sesi yalnızca Londra'da yayın yapan ve sesini kendi duyan bir borazana dönüşüyordu. Yürükoğlu'nun;

"Ülke çapında bir güç olduk. Bugün İşçinin Sesi ideolojik ve siyasal etkinlik açısından Türkiye çapında bir güçtür. Pek çok fab-

rikada okunan tek devrimci gazetedir. Kürdistan'da okunan tek komünist gazetedir", gibi sözlerini değerlendirmesini ben o günleri yaşayan devrimcilere ve devrimci örgütlere bırakıyorum. Onlar söylesin, İşçinin Sesi böyle bir şey miydi? Etkinliği sizleri aşıyor muydu? Ama Yürükoğlu'nun "İ. Sesi 15 bin basıyor, akıl alır sayı mıdır bu?" diye sorduğu soruyu biz de kendisine sormak zorundayız; "Aklın kabul edeceği bir yalan mıdır bu?"

O günler Türkiye'de devrimcilik adına, İşçinin Sesi adına it gibi koştururken bu saçmalıkları göremezdik ama, buraya gelip içine girdiğimiz zaman bu saçmalıkları, acemilik ve çocuklukların kesilmesi gerekirken, daha da ilerlediğini gözümüz açılarak gördük. İnsanlar 2'şer, 5'er yıllık aralarla herşeye düşman olup giderken, bizim gibi insanlar "Devrimse bunu örgütlü bir çalışma, parti yapacaktır" inancıyla sabretti. Bu sabır da törpülenmeye başlayınca, "Herşeyi kaybettik ama hiç değilse bu doğruyu koruyalım" diyerek, it yatağından çıkmak zorunda kaldık.

Bu kısa açıklamadan sonra Yürükoğlu'nun 79'dan beri geliştirerek büyüttüğü yalanına yeniden dönelim. "Bu da yetmez yoldaşlar. 2. özveri taarruzu hedefimiz Türkiye'de dağıtımı 5.000'e çıkartmak, işyerlerinde, fabrikalarda sesimizi yükseltmektir. Bugün hedefimize ulaştık. İşçinin Sesi'nin Türkiye'de dağıtımı 5.000'i aştı. Önemli sayıda fabrika ve işyerinde İşçinin Sesi makine sesinden önce yükseliyor. Ama bu da yetmez..."

(İ.Sesi Haziran 1988)

1979 yılında 15 bin(!) basan, Yürükoğlu 1988 yılında 5.000'e düşmesinin hesabını vermesi gerekirken, "bu da yetmez" küstahlığı ile neyi işaret etmek istiyordu acaba? Daha fazla düşme ihtiyacını mı? Yürükoğlu'nun yayın politikasına biz de onun bu 5.000'lik "bu da yetmez" sloganıyla girelim. Beşbin sayısı korkunç bir yalandır. Bu gazetenin yazılışından dizilişine, redaksiyonuna, baskısından katlanmasına, işlenmesinden dağıtılmasına, satışından Avrupa ve Türkiye'ye postalanmasına kadar geçen sürecin hepsinde aktif olarak yer almaktaydım. Matbaada basılan gazete sayısı hiçbir zaman 5.000'i geçmemiştir. Bu beşbin rakamı da 1988 yılı sıra-

tejisinin hedefidir. 1987 stratejisinde ise Yürükoğlu: "Merkez yayın organının basımını aksamasız duruma getirmek en az 2.500 basmak" (İ.S. sayı 379 Temmuz 1989) derken, İ.Sesi gazetesinin gerçek basılan sayısını da dile getirmiş oluyordu. 1988 stratejisine göre basılan beşbin gazetenin büyük bir bölümünün elde kalıyor olması bırakalım örgütü, matbaa çalışanlarına büyük bir sorun yaratıyor ve bu sayı tekrar 2.500'e indiriliyordu. Yürükoğlu'nun beşbin olarak belirlediği sayı Avrupa ve İngiltere için basılan sayıdır. Türkiye için basılan sayı ise hiçbir zaman 1.500'ü geçmemiştir. Avrupa için basılan gazetenin 3000'i hemen paketlenip matbaanın duvarları boyunca yığılıyordu. Geriye kalan 1.500 gazetenin 300 adedi Londra İşçi Birliği'ne, yığın örgütlerine bırakılıyor, 1200 adedi ise Avrupa'ya postalanıyordu. 1988 yılında, yani Yürükoğlu'nun tam da beşbin dediği dönemde basın yayında kavga ede ede Avrupa adreslerinin yeniden gözden geçirilmesini kabul ettirdim. Çünkü Paris dışında gazete parası gönderen yoktu. Gazeteye yurtdışından (Türkiye'yi zaten saymıyoruz) bir iki tanenin dışında mektup da gelmiyordu. Bu araştırma sonucunda Avrupa dağıtımı 550'ye düştü ama beşbin baskı bir müddet devam etti. Yığın örgütlerine verdiğimiz 300 adet gazetenin ise 200-250'si satılmıyor, işçi birliğinin üst kattaki odalarına yığılıyordu. Türkiye dağıtımının da Avrupa dağıtımından hiçbir farkı yoktu. 1500 basılan İşçinin Sesi'nin küçük boy kopyasının 300'ü Türkiye'ye postalanıyor, 1200 adedi gene matbaanın boş yerlerine yığılıyordu. Peki Türkiye'de Yürükoğlu'nun merkez yayın organını merakla izleyen 300 taraftarı var mıydı? Zarfların üzerine yazılan isim ve adreslerin yüzde 98 ile örgütün hiçbir ilişkisi yoktu. Bu adres ve isimler gazetelerden, dergilerden, telefon kitaplarından, turizm broşürlerinden, sendika, dernek, baro ve odalar gibi örgütlerin yıllık kongre kitaplarından derlenip toparlanmış adres ve isimlerdi. Buralardan başkan, yönetim kurulu üyelerinin adları da elde edilebiliniyordu. Özal'a, Evren'e, Meclisteki milletvekillerinin posta kutularına bile İşçinin Sesi postalanıyordu.

Yürükoğlu "kırkıncı yaş günü" için kendisine 2 ciltlik "40'ın

yarısı" kitabını bastırdığı zaman İTİB toplantısında üyelere; "Ya her hafta 3 adres getirilecek, ya da her hafta iki cilt postalayacak değerde pul getirilecek" diye dayatmıştı. Benim gibi İşçinin Sesi kültüründe pişmemiş adamlar her hafta inek gibi özveri taarruzu üstüne bir de pul parası ödemeye başlamıştı. Ama bilinen bir kesim çok rahattı. Ben de basın yayına geçtiğimde bu rahatlığa kavuşmuştum. Başta yayın ekibi olarak gazete, dergi ve kitapları tarıyorduk, 10 taneden az olmayacak sayıda adres çıkartıyorduk.

1989'dan sonra ise Avrupa ve Türkiye postalaması tamamen durmuştu.

TKP İşçinin Sesi örgütünün merkezinde basılan parti basınına biraz daha yakından bakalım. 1979'dan beri basılan yayınların çok az bir kısmı dağıtıma giriyor, büyük bir kısmı ise hemen hemen (yüzde 85-90'lık bölümü) örgütün sahip olduğu merkezi yerlere yığılıyordu. Yalnızca küçük boy, büyük boy merkez yayın organı değil, basılan kitaplar da kutulara doldurularak matbaanın tüm duvarları boyunca yığılırdı. Bu gazete ve kitapların yığıntısı öyle bir hale gelirdi ki, artık yakınında dolaşmaktan korkmaya; "Burası birimizin tepesine inecek" diye yüksek sesle konuşulmaya başlanırdı. Bu birikimin bir kısmı ciltlenmeye sokulur. Her yıl İşçinin Sesi olarak 200-300 adet ciltlenir, kalanlar yani 2500-2700 kadar İşçinin Sesi çöpe atılarak yeni geleceklere yer açılmış olur. Basılan bu ciltlerin 15-20 adedi oraya buraya postalanır, gerisi Yürükoğlu ve prenslerinin yaşadığı merkez binaya taşınırdı. Tüm öteki kitaplar da burada depolanırdı. Basın-Yayına girdiğim zaman Emine benden zemin kattaki kitap deposunun düzenlenmesini istemişti. Aşağıda bir zemin kat olduğunu ve buranın da yayın deposu olarak kullanıldığını ancak o zaman öğrenmiştim.

Zemin katın duvarlarından su sızıyordu. Taban zaman zaman alçalıp yükselen suyla doluydu. Çizmesiz dolaşmak mümkün değildi. Eğilerek dolaşmak zorunda olduğumuz bu yer birçok koridor, ara boşluk ve raflardan oluşmaktaydı. Her yer kitap doluydu. Siyah çöp torbalarına doldurulmuş, hava almaması için ağızları

iyice bantlanmış, üzerlerine tanıtım etiketleri yapıştırılarak raflara veya paletler üzerine yığılmıştı. Zaman içinde nem tüm etiketlerin üzerindeki yazıları silmiş ve bantları çözerek torbaların içine nüfus etmişti. Burada bu kitapların bir yıl bile yaşaması mümkün değildi. Ben bunların hepsinin ölü olduğuna emindim ama en kötüleri dışarı çıkarıp torbaları boşalttık. Çürüyen kesimleri artık yeniden doldurup, yeniden bantladık ve yeni etiketler yapıştırdık. Fare, böcek, sülük içinde çalışmamız haftalarca sürdü. Yürükoğlu biz kitapları böyle paketleyip depolarken;

"Türkiye'de dönem açılıyor. Gün gelecek örgütlere kitap yetiştiremeyeceğiz" diyordu.

Adam resmen alay ediyordu. Bizim gibi eşşekler de göz göre göre kitapların eriyip gittiğini, yok olduğunu bildiği halde; "Yoldaş bunların hepsi küfleniyor, çürüyor. O gün geldiği zaman sen buradan kitap yerine bol bol fare ve böcek toplarsın" demiyorduk. Sanki iki taraf da bu aldatmacayı iyi biliyor ve rolünü gerçeğe uygun bir şekilde oynuyordu. Öyle olmasa Yürükoğlu daha ciddi davranarak gerçek bir depo yeri kiralayamaz mıydı? Niye yapmadı bunu, İngiltere'de yer, Yürükoğlu'nda para mı yoktu? Hayır hepsi vardı ama Yürükoğlu oyun oynuyordu. Tüm güzel değerlerimizle oynuyordu. O ev satıldı. Tüm kitaplar orada kaldı, bir tane bile götürmedi. Bir bakıma yazdıklarını, söylediklerini oraya gömmüş oldu.

Örgütten ayrıldıktn sonra, yeni açılmış olan matbaada bir müddet çalışmamı sürdürdüm. Bu dönem çok ısrar etmem sonucu kalan İşçinin Sesi gazetelerinin ciltlenmesine razı oldular. 5 yıllık 5 sayı birden ciltledik. 80-90'ar adet birşey yaptık. Geriye kalan binlercesini çöpe boşalttık. Bu sürecin de tüm işlemlerini ben yaptım. Gazetelerin sayı sayı dizilip hazırlanması, ciltlenmesi, kesilmesi, paketlenmesi.. ve hepsinin çöpe atılması.

Şimdi Bedir Aydemir'in ölümüne girebiliriz. Onun hastalığının teşhisi TKP-İşçinin Sesi gemisinin batma dönemine rastlıyordu. Kanser belirlenmesiyle hastahaneye düştüğü zaman kendisi başta

olmak üzere örgüt onun gidici olduğunu anlamıştı. Düzenli hastahaneye gruplar halinde ziyaretine gidiliyordu. Bir ara hastahaneden çıktı.

Yürükoğlu birşeylerle meşgul olmasının ona iyi geleceğini düşünerek, Bedir'i matbaa sorumluluğuna getirdi. Zaten bu sorumlulukta kimse uzun zaman durmamıştı. Önce Aydın Meriç kaçmıştı, onun arkasından gelenler de zaten haciz memurlarına yardım etmekteydiler. Bedir ortalığın süpürülmesi dönemine yöneticilik yapmaktaydı. Bu dönem de Yürükoğlu matbaayı icradan kurtarmak için para aramaktaydı. Özveri Taarruzunun haftalık gelirleri buna yetmiyor, parça parça mallar kurtarılmaya çalışılıyordu. Zaman zaman ofisten çıkıp matbaanın içinde birşeyler yapmaya çalışan Bedir'in güçlükle hareket ettiğini, eğilip doğrulmalarda büyük acı çektiğini görüyorduk. Dökülen saçlarının yavaş yavaş geri dönmeye başlaması, durumu yakından bilmeyenleri "tehlikeyi atlatıyor" düşüncesine sürüklüyordu. Hatta bir ara Bedir'in gidici olduğunu yakından bilen Meriç (Emine Engin) bile bu düzelme(!) karşısında;

-"Yok yok doktorların bi boktan anladığı yok, avuç avuç ilaç vererek kanseri tedavi edeceklerini sanıyorlar. Bana izin versinler (Yürükoğlu'na gönderme yapmaktadır) ben Bedir'i üzüm suyuyla iyileştiririm" demeye başlamıştı.

Bedir tekrar hastahaneye düştüğünde doktorlar bu sefer yapacak birşeyin olmadığını, vücudun her yanının deri altı hücrelerinin tamamen kanserin hakimiyeti altında olduğunu söylüyorlardı. Bedir eve getirilip yatırıldı. Artık yavaş yavaş hareket yeteneğini kaybedecek, başında nöbet tutan kişiler tarafından ölümü beklenecekti. Bedir Aydemir insandı. Onun için "Karadağ olayında işkence yaptı" dememiz, onun bu insan yanını zedeler mi bilemiyorum, hatta ben daha da ileri giderek Bedir'in iyi insan olduğunu da söylemek zorundayım. Yürükoğlu ve onun yanındaki kızanlar Bedir'in tırnağı bile olamazlar. Neden mi? Tek kelimeyle yanıt vermek gerekirse "cenazesinin yakılmasını istediği için, dini tören istemediği

için" derim. Dini töreni elinin tersiyle iten, cesedinin toprak işgal etmesine izin vermeyen, miras olarak çocuklarına ve karısına kitaplarını ve inancını bırakan bir insana "iyi insandı" denmez de ne denir ki? Bedir Aydemir küllerini ve çocuklarını Yürükoğlu'na emanet ederek... Marşı eşliğinde, onu seven sevmeyen insanların gözleri önünde ateşe doğru yürüdü. Yürükoğlu orada yaptığı kısa konuşmada şöyle diyordu:

"Günü zamanı gelecek küllerini Türkiye işçi sınıfı mutlaka ve mutlaka ülkesinde gömecek. O gün gelene dek küllerini saklama görevini de Bedir yoldaş bizlere, Else yoldaşla bana yani partisine bıraktı."

(RY İ.Sesi,sayı 368 1989)

Yürükoğlu Bedir Aydemir'in birinci ölüm yıldönümünde de bir konuşma yaptı. Bu konuşma bir yıl önce yaptığı konuşmanın aynısıydı. Yalnız iki fark vardı. Birincisi Yürükoğlu Bedir'in "5 özelliği"ni iyice kısaltmıştı. İkincisi konuşmanın konusu Bedir'in ölüm yıldönümü olmaktan çıkmış, mali krize ve özveriye dönüşmüştü. Yürükoğlu'ndan dinleyelim:

"1988 yılı partimiz için gerçekten çok kötü bir yıl olmuştu. Bedir öldü. Merkezimize polis darbesiyle çok sayıda yönetici yoldaş hapse düştü. Aynı şekilde polisin de müdahalesiyle matbaa çöktü. Nefes aldırmayan bir mali krize girdik. Merkez binanın ısınmasını sağlayamaz duruma geldik. Türkiye'de bir yoldaşın yeni doğmuş bir bebeği bir yıl şekerli suyla büyüdü. Bu koşullarda üst yönetimin çok sayıda çalışması, çok sayıda çalışma alanı çöktü."

(RY. İ.Sesi 14 Ocak 1990)

Yukarıdaki konuşmada birbiriyle bağdaşmayan, saçma sapan bir sürür şey var ama Bedir'in ölüm yıldönümü yok. Bunlara kısaca dokunmakta yarar var. Yürükoğlu İngiliz emperyalizmine öylesine bağlı bir TKP lideridir ki, başını kuma sokarken kıçını açmaktadır. Siz hiç merkezi polis tarafından alanen bilinen ve gerek duyulduğunda sık sık ziyaret edilen bir komünist örgüt tanıyor musunuz? Bu öküz "Merkezimizi polis bastı, bir sürü yönetici yoldaşı-

mızı tutukladı, matbaamızı çökertti, bizi mali krize soktu.." derken İTİB'deki bizim gibi öteki öküzler de mal mal adamın gözüne bakıyor, birimiz çıkıp da "Sekreter yoldaş ağlamayı bırak, çarpıtmayı bırak doğru konuş. İngiliz polisini bize şikayet etmenin alemi yok. Onlara bu kadar açık olmanın, bu kadar güvenmenin altında resmen İngiliz ajanlığı yatmaktadır. Sen bizi buna taban etmektesin..." diyemiyordu. Adam tüm kabahati İngiliz polisinin üstüne atarak, işin içinden tertemiz sıyrılıyordu. Leninist Parti'nin vazgeçilmez bir unsuru olan eleştiri, özeleştiriyi de Yürükoğlu işte böyle heba ediyor, kendine hizmet edecek bir hale dönüştürüyordu.

Dikkat edilirse Yürükoğlu yukardaki konuşmasında, Bedir'in ölümünü matbaanın kapanması, yoldaşların hapse düşmesi gibi giderilebilecek, düzeltilebilecek sıradan kazaların içine gömmektedir. Bu anlatım tarzı ölümün getirdiği acıdan yararlanmak isteyen art niyetli, namussuzlara has bir anlatım tarzıdır. Yürükoğlu aynı pis mantığı, cenabet niyetini bir alttaki cümlede; "Bir yoldaşımızın yeni doğmuş bebeği bir yıl şekerli suyla büyüdü" diyerek sürdürmektedir. Bu cümlenin paragrafla hiçbir ilgisi yoktur. Hatta insan bu cümleyi görünce bir dizgi hatası mı var diye düşünmeden kendini alamıyor. Ama öyle değil. Yürükoğlu bu cümleyi buraya bilerek yerleştirmektedir. Hayali bir olaydır ve gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Gözüne mal gibi bakan İTİB üyeleri bu cümleyi tam da Yürükoğlu'nun kurduğu düzeyde anlayacaktır. Hatta onların kafalarından Bedir'in ölüm yıldönümü de silinecek, mali kriz ve özveri öne çıkacaktır. Tam bir burjuva reklam mantığının ürünüydü bu konuşma. Bunları da bir yana bırakalım ve bu adama soralım "İyi güzel de şekerli suyla büyüyen yoldaşın bu bebeği için ne yaptın? Yoldaşımıza bir 10 sterlin gönderelim dedin mi?" Bunların yanıtı da olumsuzdur. Daha önce anlatmıştım. Viyana'da 2,5-3 ay boyunca aç, susuz kış kıyamet ortasında kaldığım halde üç kuruş gönderme yerine hiçbir soruna ilaç olmayacak olan yayınları göndermek istiyordu. Eşim Çiğdem ölüm sancıları içinde kıvranırken ve kendileri para içinde boğulurken soruna ölü toprağı gibi sessiz kalıyorlardı.

Bedir Aydemir öldüğü zaman Yürükoğlu'nun 17 yıllık arkadaşı-dostu ve yoldaşıydı. "En sevdiği insandı" sürekli birlikte durmuş, birlikte yürümüşlerdir:

"Arkadaşlığımız 1971'e, 17 yıl öncesine gidiyor. 17 yıl çok yakın yaşadığım, çok yakın tanıdığım en sevdiğim bir insandır... Bedir yoldaşın insanlığını, komünistliğini birkaç söze sığdırmak olanaksız."

(RY. İ.Sesi sayı 369 Ocak 1989)

Bedir'de böyle düşünmüş olmalı ki küllerini ve çocuklarını (2 çocuğu vardı) Yürükoğlu'na bırakmakta tereddüt etmedi. Bedir'in çocukları Polonyalı bir kadındandı ve ayrı yaşamaktaydılar. Kadının örgütle bir ilgisi yoktu. Bedir Almanyalı olan Else ile birlikte köydeki evlerden birinde yaşamaktaydı. Bedir her hafta ya çocuklarını görmeye gidiyordu ya da onları köye getirerek hafta sonlarını birlikte geçiriyorlardı. Else, Bedir'in ölümünden hemen hemen 6-8 ay sonra ülkesine dönmek istedi. Giderken Bedir'le sahip oldukları bazı eşyaları ve onun küllerini de götürmeye niyetlendi. Yürükoğlu Else'ye ne eşyaları (ütü, microwen, saç kurutma makinesi, bazı elektrikli eşya vb) verdi ne de Bedir'in küllerini. Yürükoğlu Else ile Bedir'in üzerine olan köydeki evi ise Bedir'in hemen ölümünden sonra bir punduna getirerek, bir başkasının üzerine devretti. Belki de bunu Bedir'in hemen ölümünden önce onu ikna ederek elde etmiştir. Aydın Meriç, Süleyman Sakalı örgütten ayrılırken üzerlerine kayıtlı olan evlerin parasını da alıp gidiyorlardı. Ama Yürükoğlu en sevdiğim insan, dostum, yoldaşım dediği Bedir'in üzerindeki evi ne Else'ye ne de çocuklarına kaptırmıyordu. Else köyü terkederken örgütten ve örgütteki kişilerin hepsinden nefret etmekteydi. Yüzümüzü görmemek için gidene kadar odasından çıkmamış, aramızda çok ender görünmüştü. Yürükoğlu sık sık:

"Gidin kaldırın şu kadını be. Bu kadar yatmak mı olur. Böyle komünistlik mi olur. Hastaysa doktora gitsin" diye bağırarak, açıkça hoşnutsuzluğunu dile getirmekten kaçınmıyordu.

Yürükoğlu: "Bedir küllerini Else ile bana bıraktı" diyordu. Bu Bedir'in Else'ye ne kadar değer verdiğini gösteriyordu. Ama Yürü-

koğlu Else'yi bir yıldan da az bir süre içinde önce yataklara düşürüyor, sonra da örgütten ve evden tüm eşyalarına da el koyarak kovuyordu. Yürükoğlu Else'yi de kovduktan sonra Bedir'in küllerinin tek sahibi durumuna gelmişti. Canı ve malı gibi bu küllerin üstüne kol kanat germekteydi. Söz vermişti: "O külleri günü ve zamanı geldiğinde mutlaka ve mutlaka ülkesine gömecekti." Söz kim, bu Yürükoğlu kim!... Dört yıl sonra Bedir Aydemir'in oğullarından biri vefat etti. Galiba çocuk 14-15 yaşlarında idi. Yürükoğlu ve ekibi kimseye duyurmadan cenazeye gittiler ve Bedir'in küllerini oğlu ile birlikte gömdüler. Böylece Yürükoğlu hem "şu küller"den, hem de kendisine emanet edilmiş olan çocukların birinden kurtulmuş oldu. Ya kendisine emanet edilmiş olan öteki çocuk ne oldu? Sahi Yürükoğlu bu çocukların geleceği için nereye, kaç para yatırmıştın? Beş bin mi, on bin mi? Evet emanetin anlamı onun için buydu. Akbulut örgütten ayrıldıktan sonra şöyle anlatıyordu:

"Bir yere çocukların geleceğini güvenceye almak için 10 bin sterlin yatırdı. Ama burası kötü bir yer çıktı. Yürükoğlu zaten kazanç getirebilecek yerleri seçmekte yeteneksizdi. Yunanistan'da aldığı yatta da aynı beceriksizliği göstermişti. On bin sterlin bir yılda iki bin sterlin kaybedince, kalan 8 bin sterlini o şirketten çıkarttı, bir bankaya yatırdı. Sonra ne yaptı bilmiyorum."

Bedir Aydemir iyi bir insandı. Yürükoğlu gibi birine taban olmuş ve 17 yıllık devrimciliğini heba etmiş "iyi bir insandı." Ne diyelim, toprağı bol olsun.

ALEVİLİĞİN KEŞFİ

Gorbaçov'un "Barış ve istikrar" kılıfı altında başlattığı yenilikçi ihanet, başta doğu ülkeleri olmak üzere tüm dünyada büyük dalgalanmalar yarattı. Sosyalizmin kaleleri olarak bize öğretilen ülkeler, emperyalizmin deyimiyle domino taşları gibi birbiri ardından dökülmeye başladı. Bu ülkelerin arka arkaya yıkılmasında Gorbaçov yalnızca bir araçtı. Bu yıkımın geriye devşirilmesinin nedenleri ve çalışmaları epey gerilerde yatmaktaydı. Emperyalizmle işbirliği içinde Sovyet Komünist Partisi adım adım dünyadaki kendisine bağlı komünist partilerini düzen içine iterken, sosyalist görünümlü ülkelerde de aynı şekilde geriye dönüşün tavanda ve tabanda hazırlıklarını oluşturuyordu. 1988-89 yılları tüm ülkelerdeki hazırlığın tamamlandığı dönem oldu. Emperyalizmle birlikte hareket eden Sovyet parti önderleri kesin geriye dönüşü sağlamak, sosyalizm görünümlü hiç bir şey bırakmamak için her türlü şiddeti göze almışlardı. Polonya'da KGB-CIA eliyle sendikal hareket Solidornos'un kiliseler eliyle hortlaması, Romanya'da Çavuşesku ve eşinin kurşuna dizilerek katledilmesi, bu şiddetin Avrupa içindeki küçük birer örneğiydi. Silah indirimi, asker çekme gibi girişimlerle Sovyet dayanışması(!) içinde bulunulan ülkelerden çekilmelerle başlatılan bu yenilikci, teslimiyetci hareket, tüm sosyalist patentli ülkelerin kapitalizme dönüştürülmesiyle son buldu. Buna sosyalizmden kapatalizme geri dönüş demek de doğru değildir. Sosyalist dediğimiz ülkelerin gelmiş olduğu son nokta zaten kapitalizmdi. Ondan sonraki değişim yalnızca kostüm değiştirmekti.

1988 yılının sonlarına doğru Yürükoğlu da bu yıkımlara yönelik bir değişim arayışı içinde idi. Bu arayış onu Türkiye'de ve Avrupa'da pıtırak gibi kurulan ve hızla örgütlenen Aleviliğe doğru itmeye başladı.

"Aleviler arasından komünist kazanmak İşçi hareketi için çok önemli bir hedeftir. Komünist kuşakların bu 700 yıllık isyan geleneğiyle yoğrulması, bu geleneği devralması, hakkıyla günümüz koşullarındaki temsilcisi olması çok önemlidir."

(RY. İ.Sesi sayı 371 Şubat 1989)

"Aleviler, işçiler devrimlerde birdirler" gibi sınıf mücadelesini bulandıran sloganlarla Yürükoğlu hemen bir "Halk türküleri saz topluluğu" kurdu. Aleviliğe çok uygun bir isim altında (Talipler) yürütülen saz topluluğu, çalışmalarının başında TKP İşçinin Sesi Genel Sekreteri Yürükoğlu bulunmaktaydı. Öteki üyeleri ise basın yayın ve MK üyelerinden oluşmaktaydı. R. Yürükoğlu (saz), Mercan Köklü (darbuka), Hazal, Sırma, Ceylan (saz ve koro), Murtaza (saz ve koro), Meral (koro). "Talipler saz topluluğu" Yürükoğlu'nun başkanlığında sıkı bir çalışma yürütmekteydi. En az haftada iki gün cümbür cemaat sazlarla ve içkilerle köye taşınan insanlar, saz çalışması yapmaktaydılar. O dönemde kendilerinin dışında bu çalışmalara kimseyi katamıyorlardı.

Yürükoğlu'nun aleviliğe dalış hazırlıkları içinde olduğu 1989 yılının konumuzla ilgili öteki olaylarına da değinmek yararlı olacaktır. Matbaanın kapanmasından sonra Yürükoğlu derneklere ve Türkiyelilere yakın bir matbaa açmayı başardı. Bu arada ilticacılar akın akın Türkiye'den Londra'ya akmaktaydı. Birçok insan Oktay Bozdağ'ın liderliğinde matbaanın iç işlerinin tamirinde, tabanının betonlanmasında çalıştı. Bu arada TGWU sendikası Turkısh Section adı altında bir bölüm oluşturarak, bunun örgütlenmesini İşçi Birliği'ne bıraktı. Böylece Yürükoğlu İngiltere'nin hatta Avrupa'nın en büyük işçi sendikası olan TGWU'nun Türkiyeli işçiler arasındaki tek temsilciliğini ele geçirmiş oluyordu. Şimdilik işçiler içinde hiçbir taban olmasa da temsilci olması önemli bir kazanımdı. Geçen 10 yıl içinde bir milyona yakın üye kaybetmesine rağmen, TGWU 1,5-2 milyonluk büyük bir kitleye sahipti. Yürükoğlu elinde fazla kaynak olmadığından mal bulmuş magribi gibi sendikal alanına daldı. Bu sendikal alandan çok şey umuyor, çok şey bekliyordu. Yürükoğlu'nun TGWU'ya yanaşımı aslında 2-2,5 yıl önce İşçi Partisi'nin "Turkish Section"un yanaşımından hiçbir farklılığı yoktu. O zaman bunun başına S.Sakalı ile Bedir Aydemir'i yerleştirmişti. Türkiye Komünist Partisi'nin(!) tüm üyeleri İngiliz İşçi Partisi'ne üye edilmiş herkes Morning Star'a abone olmuş, hissedar

yapılmıştı. Her hafta İşçi Partisi'nin binalarında veya onların etkinliğindeki puplarda toplantılar yapılıyor, Yürükoğlu'nun dışında başta MK olmak üzere bu toplantılara minibüslerle taşınıyordu. Festivallere katılınıyor, 25 sterline sabahtan akşama yarı aç yarı tok bu festivallerde güvenlikcilik yapılıyor, Hackney, Islington gibi bölgelerde İşçi Partisi'nin adaylarının afişleri TKP-İşçinin Sesi tarafından yapılıyor, tüm evlere seçim bildirileri posterleri gene bu TKP'liler tarafından dağıtılıyordu. 1979 yılında Ana TKP nasıl CHP kuyrukculuğu yapmışsa, Yürükoğlu bunun aynısını İngiliz İşçi Partisi için yaptı. Bir müddet sonra ise hiçbir sağlam gerekçe bile göstermeden bu ilişkiye son verdi. Sağmal inek gözüyle baktığı İşçi Partisi'nden birşey koparamadığı gibi, TKP üyelerinin sosyal demokrat bir partinin de üyesi olması, onun eylemlerini aktif omuzlaması, militanların kafasını zorlamaya başlıyordu. Aynı niyetle kuyruğuna yapıştığı TGWU'nun Türk-İş sendikasından hiçbir farkı yoktu. Yürükoğlu: "Yoldaşlar tüm örgütlenmemizin tabanına sendikayı oturtmalıyız. Bunun için gerekirse tüm yığın örgüterini kapatabiliriz de, iyi çalışırsak bunun örgütümüze sağlayacağı yararları kısa sürede görecek meyvelerini toplamaya başlayacağız.."

Yürükoğlu'nun isteği üzerine hemen bir yönetim oluşturduk. Ahmet başkan, onun eşi Meral, ben , birkaç kişi daha bularak YK üyesi yaptık ve şube çalışmalarına başladık. İlk başta İşçi Birliği üyelerinin hepsini sendikaya üye yaparak, sendika kartı verdik. İşin ilginç yanı üye yaptığımız kişilerin hepsi de işsiz gözükmekteydi. Bu çalışmalara bağlı olarak ben artık Londra'da kalıyor ve basın yayın çalışmasına çok ender katılıyordum. TKP-İşçinin Sesi olarak yapmadığımız birçok şeyi şimdi sendika için yapıyorduk. Aylık gazete çıkarıyor, fabrika fabrika sabah akşam dolaşarak bildiri ve sendika gazetesi dağıtıyor, her hafta işçilerle toplantılar yapıyorduk. Sık sık merkezden birkaç kişi geliyor, video televizyon yardımlarıyla (shop-stuwart) temsilci yetiştirmeye çalışıyorlardı. Ama sendikanın ilticacı işçiler içinde örgütlenmesinin en küçük nesnel tabanı bile yoktu. Bir kere Türkiyeli işçiler çalıştıkları fabri-

kalarda kalıcı değillerdi. Canları istediği zaman ceketlerini kapıp, arkalarına bile bakmadan işi terk edebiliyorlardı. Patronla işçi arasında herhangi bir yazılı veya sözlü anlaşma dahi bulunmamaktaydı. Ayrıca işsiz gözükerek devletten ev kirası, cep harçlığı da alıyorlardı. Çift maaşlı bu işçilerin sendikaya gereksinimi yoktu. Bu işçilerin ne zaman devletten aldığı para kesilir, İngiliz işçisi gibi kazancıyla başbaşa kalır o zaman hak arama mücadelesi bunlar için gerekli hale gelirdi. İşsizlik parasıyla, income support'la koca İngiliz işçi sınıfını oportünistleştirmiş olan İngiliz emperyalizmi, aynı yöntemle ilticacıları hak arama ve İngiliz işçisiyle bütünleşme mücadelesinden alıkoyuyordu. Oktay Bozdağ'ın yönetttiği bir İTİB toplantısında "Türkiyeli işçilerin sendikaya ihtiyacı yok, bu insanlar arasında sendikalaşmanın temeli yok" diye anlatmış olduğum bu görüşlere Oktay Bozdağ; "Senin işçilere güvenin kalmamış yoldaş" diye yanıt veriyor, ama iki gün sonra da bunu daha detaylı konuşmak için evime gelmek ihtiyacı duyuyordu.

Yoğun çalışmalar içinde sürekli sendikal örgütlenmemiz 1989 yılında bizi Aydın Meriç'le yeniden karşılaştırdı. Greve girmiş olduğumuz fabrika örgütten ayrıldıktan sonra Aydın Meriç'in ortak olduğu bir fabrikaydı. Grev, halk evinin üstünde bulunan fabrikalardan birinde olduğundan, sürekli halk eviyle içli dışlı olmakta hatta tüm toplantıları burada yapmaktaydık. İlticacıların yağmaya başladığı bu dönemde tüm örgütler binalarının bulunmaması nedeniyle bu kuruluşun içinde yer almaktaydılar. Böylece İşçinin Sesi'nin başlattığı (aslından insanlar bize İşçinin Sesi diye değil, TGWU'nun şubesi olarak gelmişlerdi ve grevi de başlatan dolayısıyla bu sendikanın Türkiyeli şubesi olmaktaydı) bu greve bir müddet sonra tüm siyasetler girmeye başladı. Yürükoğlu'cuların en büyük korkusu da buydu zaten. Bu da gerçekleşince korku dağılıverdi. Artık biz göstermelik birer şube yöneticileriydik. Zaten bu grev süresince ben 8.30'dan 13.00'a kadar İngilizce kursuna gitmekteydim. Olaylardan kopuyor, olayların içinde bir kişi durumuna düşüyordum. Grev sürecini anlatan bir bildiri yazmaya karar

verdik. Bu görevi bana yüklediler. Bildiriyi yazarken Aydın Meriç'in o fabrikaya ortak olduğunu hatırladım, o ana kadar bu adamın adı hiç ortaklığa çıkmamıştı. Arkadaşlara A.Meriç'in tutumunun ne olduğunu sordum. Onlar da; "Biz zaten onunla muhatap oluyoruz, esas patron soruna karışmıyor" dediler. Epey sinirlenmiştim. Bu sinirle bildiriyi bitirdim ve bu adamla karşılaştığımda suratına bir yumruk indirmeye karar verdim. Bu kararla ertesi gün okula gitmeyerek, sabah fabrika önünde herkesle birlikte beklemeye başlamıştım. Fabrikada çalışan 4-5 işçi kırmızı grev gözcüsü gömleği giymişler, fabrika binasının önünde beklemekteydiler. Onların da çevresinde bizler ve öteki siyasetlerden daha çok Dev-Sol'dan insanlar vardı. Saat 8.30'a yakın, uzaktan Aydın Meriç gözüktü. Dev-Sol'dan sorumlu arkadaş; "Aydın Meriç geliyor" diye bağırmaya başladı. Arkadaşa susmasını işaret ettikten sonra ben binanın iç boşluğuna çekildim. Burası ana kapıydı ve tüm işçiler buradan yukarıdaki fabrikalara çıkıyordu. Aydın Meriç sağa sola gülücükler dağıtarak, selam vererek kalabalığın ortasından yürüyerek geldi, içeri girdi ve benimle karşılaştı. Gülümsemesi hala yüzünde duruyordu ve selam vermeye hazırlanıyordu. Bir yumruk vurdum geri geri gitti, kalabalığın ortasına sırt üstü düştü. Sanki kalabalık bunu beklemekteydi. Aydın Meriç'e yumruklar, tekmeler yağmaya başladı. O ise başını korumaya çalışırken, tüm gücüyle bağırıyordu; "Bedri'ciğim, Bedri'ciğim mesele bildiğin gibi değil." Bense kalabalığa onun geçmişini ve şimdiki halini bağırarak anlatmaya çalışıyordum:

-"Bu adam 1980 öncesi DİSK Genel Sekreter yardımcısıydı. Sosyalizm diyordu, devrim diyordu. İşçilere öncülük etmeye çalışıyordu. Bugün tüm inançlarına ihanet etmiş ve karşı sınıfa katılmıştır. Dün işçilere liderlik eden bu adam, bugün işçileri işten atmaktadır..."

Bu aşamadan sonra TKP-İşçinin Sesi geri geçikiliyor, pısırıklaşıyor, toplantılarda konuşmaktan çok dinlemeyi tercih ediyor ve grevin inisiyatifini olduğu gibi öteki örgütlere devrediyordu. Geli-

şen olaylar onu ite ite köşeye sıkıştırıyor "ah şu grev bir bitseydi" dedirtir hale getiriyordu. Uzayan ve çıkmaza giren olayların sonucunda arka kapıdan fabrikayı terketmeye çalışan patronlara işçiler saldırıyor ve halk evinin çevresi ana baba gününe dönüyordu. Zaten o gün etraf polisle doluydu. Polis birçok kişiyi toplayıp götürdü. Bu grev ise sendikanın yasal çalışan iki kişiye 3'er bin sterlin tazminat almasıyla sonuçlandı. Tabi fabrika da kapandı, işçiler de öteki fabrikalara dağıldılar.

TKP-İşçinin Sesi içinde ise durum çok farklıydı. Yürükoğlu, Oktay Bozdağ'ı Aydın Meriç'in dövülmesini araştırmak için görevlendirdi. Ne Oktay Bozdağ bu araştırmada bana birşey sordu, ne de Yürükoğlu. O haftanın sonunda Cumartesi günü köye gitmiştim. Her gittiğimde uzun uzun merakla; "Londra'da ne var, ne yok. Bir haftalık rapor ver" diye sorarlardı. Bu sefer hiç bir şey sormadılar. Ben de merak ettim ve "Aydın Meriç dövüldü" diyerek tepkilerini ölçmeye çalıştım. Hiçbirinden tepki gelmedi. Sonra "Aydın Meriç'i ben dövdüm" dedim. Bu sefer Emine Engin zoraki "Biliyoruz" dedi. O zaman bir sıkıntı olduğunu farkettim. Hiç kimse memnun değildi.

Örgütten ayrıldıktan sonra Oktay Bozdağ'a soruyorum:

-"Yahu bu ne biçim parti, yalan yanlış herkesten bilgi toplanıyor, bu toplanan yanlış bilgilerle daha büyük dedikodular yaratılıyor, ama olayı yaratan asıl kişiye hem de MK üyesi olan kişiye tek soru bile sorulmuyor?"

-"Olayı araştırma görevini yoldaş bana verdi. Seni o zaman sorgulasaydım, yoldaşın istediğini yapmış olacak, seni partiden atacaktım. Ben seni iyi tanıyorum, bu yüzden sana birşey sormadım."

Oktay Bozdağ "Bir MK üyesi partiden böyle atılır mı, yoldaş?" diye soramayacak kadar kendini Yürükoğlu'na devretmiş birisidir. Hoş zaten tüm kalan ve gidenlerin MK ve partideki durumu da Oktay Bozdağ'dan pek farklı sayılmazdı. Yürükoğlu ve tüm ekibi Aydın Meriç'in dövülmesine çok içerlenmişlerdi. Yürükoğlu gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde: "Böyle bir kararımız yoktu. Biz o

adama bilhassa dokunulmamasını söyledik" diye bağırıyordu. Bu olay böylesine öfke yaratmasına rağmen başta Genel Sekreter(!) olmak üzere hiç kimse bana şakadan da olsa bunu sormayacaktı. Ama bunu da Yürükoğlu büyük harflerle benim dosyama yazacaktı.

"Tüm çalışmalarımızı sendikal örgütlenmenin üstüne oturtacağız" diyen, buradan ekmek gelmeyeceğini, bundan da öte sendikal mücadelenin kendi içindeki üyeleri de uyuşukluktan, pısırıklıktan kurtarıp militanlaştıracağını anlayan Yürükoğlu; "Bırakın bu yararsız işleri" diyerek sendikal çalışmaya son verdi. Bunun yerine gözünü ilticacı Alevilere çevirdi.

Daha önce hiç de sıcak yanaşmadığı, küçümsediği bir toplu ilticacının TC'yi Avrupa'da yaralayacağını söyleyerek sıkıntısını dile getirmekteydi. Birden bu insanlara 180 derece çark ederek sokuldu. Aleviliğe dalıp da Alevilere kucak açmamak olmazdı. Geç de olsa; "Herkes evinin kapısını halkımıza açsın" diyerek kesin bir çıkış yaptı. Halk evi, KURDISH centre kapılarını çoktan halkına açmış, hergün havaalanından otobüslerle insan taşımaktaydı. Artık Yürükoğlu'nun adamları da minübüsleri Heatrow havaalanına dayayıp, halkımızı toplamaya başlamışlardı. Heatrow havaalanının önü tıpkı müşteri kapmaya çalışan taksiciler gibi örgütlerin yarışına dönüşmüştü: "Hak evi bir-iki, bir -iki", "İşçi Birliği'ne bir kişi daha, haydi kalkıyoruz". Bunlar şaka değildi. Toplanan insanlar getiriliyor, LİB'in salonlarında, kadın merkezinde ve çocuk yuvasında çocukların yataklarında misafir ediliyordu. TKP-İşçinin Sesi tüm öteki görevleri bırakıp, ilticacıların peşinde koşmaya başladı. Havaalanı, cezaevleri ziyaret ediliyor, dernektekilere 3 öğün yemek veriliyor ve hemen devlet yardımı bağlanıyor, evlere yerleştirilmeye çalışılıyordu. Komünistler(!) ilk defa halkla karşılaşıyorlardı. Ve birbirleriyle yarış halindeydiler. Oysa gelenlerin hepsi böyle komünistleri cebinden çıkaracak, bozuk para gibi harcayacak köylü kurnazlarıydı; "Siz devrimci değilsiniz, işleri oyalıyorsunuz, verin dosyamı ben halk evine gideceğim" veya getirip dos-

yasını Ahmet'in eline veriyor "Bin sizi taa Türkiye'de duydum, gerçek devrimci sizsiniz, onlar tüm işleri parayla yapıyor" diyerek zaman zaman tehditle, zaman zaman yağcılıkla işlerini yürütüyorlardı.

Bu toplu bir göçtü. Yürükoğlu'nun koca burnu geç de olsa taze ekmek kokusunu almıştı. Gelen beş on aile değil, köyler boşalıyor ve her gelen kalan akrabasını getirebilmenin bir yolunu yaratıyordu. Yürükoğlu hemen kolları sıvadı, önce merkezden köyden idare edebileceği bir tercüman bürosu kurdurdu. Londra'da ve köyde yaşayan ne kadar adamı varsa hepsini bu büronun çalışan elemanı haline getirdi. Avukatlık bürolarıyla ilişkiler daha da sıkılaştırılarak; "Her saatte her durumda" tercüman sağlanabileceğini garanti ettiler. TKP-İşçinin Sesi bu sefer de tamamen bu tercümanlık bürosunun altında örgütlenmişti. Yürükoğlu hariç Emine Engin, Mercan Köklü, Oktay Bozdağ, Ahmet-Meral, Yusuf-Sevinç, Haydar, Temel, Şahin, Rıfat hepsi tercümanlık peşinde koşuyor ve hepsi ne kadar çalıştığının, kaç para kazandığının listesini yapıyordu. Yürükoğlu batan matbaanın borçlarını(!) temizleme adı altında örgütü süresiz özveri taarruzuna sokmuştu. Artık yılda iki ay yerine millet her hafta Yürükoğlu'na para vermekteydi. Ceylan'ın yöneticiliğinde yürütülen bu tercümanlık işlerine hiç kimsenin itiraz hakkı yoktu. Ceylan:

"Yoldaş geçen gün çok sıkıştım, Meral'e bir tercümanlık işi verdim ama gitmedi. Avukata karşı çok mahcup oldum..."

diye bir şikayet getirdimi Yürükoğlu toplantıda o adamın ağzına ediyordu. Demediğini bırakmıyordu. 1989-90 stratejisinin hedefi de zaten bu değil midir?

"Yeni stratejinin özü mali sorunların çözümüdür.."

(RY. İ.Sesi sayı 79, Temmuz 89)

Yığın örgütlerinin eliyle ilticaya başvuran insanların dosyaları taa köye gidiyor, TKP Eşgüdüm Komitesi üst büro, MKS odasında inceleniyor; DEV-SOL, TDKP, PKK, DEV-YOL, TKP/ML gibi örgütler adına ifadeler yazılıyor, İngilizceye çevrilerek yığın örgüt-

lerine geri devrediliyordu. Her ifadeye 100 sterlinden aşağı olmamak üzere ücret almaktaydılar. Bu ifade paraları Derya, Ali, Ferhat, Meral gibi insanlar eliyle yığın örgütleri yöneticisi olan Ahmet'e aktarılıyor, o da özveri taarruzu geliri olarak tercümanlık bürosu adına Yürükoğlu'na devrediyordu. İte köpeğe, faşistlere ifadeler yazılıyor ve bu işler tamamen birinci elden götürülüyordu. Yani direk MK üyeleri olan Sırrı, Ahmet, Oktay, Meral gibi adamlar eliyle yapılıyordu.

Bir faşisti, onu memleketinden tanıyan bir grup insanla birlikte kovmuştum. Bir başka faşistin ise tüm işlemlerini Ahmet-Meral gibi Yürükoğlu'nun ossuruk bitleri yürütmekteydi. Yığın örgütünün çalışmaları dışında olduğum için insanları pek tanımıyordum, onlarla fazla ilgilenemiyordum da. Bir gün yeni bir arkadaş;

-"Bu sizin dernek nasıl bir dernek yahu, Alevi derneğiyim diyor yezitlerin işlerini yapıyor, devrimciyim diyor faşistleri dernek yönetimine alıyor."

-"Kimden bahsediyorsun?" diye sordum.

-"Falanca adam" dedi. "O şerefsizi herkes tanır. Faşisttir o, Alevilikle hiçbir ilgisi yoktur. Yüzündeki bıçak yarası da devrimcilerin hediyesidir. Bunu geberteceklerdi ama buraya kaçarak kurtuldu."

-"Yahu bunu niye Ahmet'e anlatmıyorsun?Ahmet bilmiyor mu?"

-"Defalarca anlattık, adam faşist dedik, yezit dedik; bu adamı memleketten tanırız dedik. Ahmet ondan farklı biri değil ki, o da şerefsiz, alçağın birisi. Ben o adamı orada gördükten sonra dernekten ayağımı kestim."

Olayı Ahmet'e bir de ben anlattım. Gerçekten olaydan benim dışımda herkesin haberi vardı. Ahmet dernekteki komünistleri(!) yukarıdaki salona topladı, hepimiz 6-7 kişiyi geçmiyorduk.

-"Yoldaşlar, bu adam hem LİAB'ın YK üyesidir, hem de yoldaşımızdır. Bu yoldaş parti için hepimizden daha aktif çalışmaktadır. Her gecemize, toplantımıza 30-40 bilet satıyor, çok sayıda insan

getiriyor, bağış topluyor, özveri taarruzuna para veriyor. Parti aidatı ödüyor. Sekreter yoldaşın (Yürükoğlu O.Ö) da istediği tüm yoldaşların bu adamı yoldaş olarak görmesi ve öyle muamele etmesidir..."

Adamı partili bile yapmışlardı. Tepem attı, hırsla masadan kalktım; "Bana bak Ahmet" dedim. "Bu adam faşisttir ve Türkiye'den buraya da devrimcilerin sıkıştırmasıyla kaçmıştır. Ben buna inanıyorum. Bu adama karşı tutumum da bir faşiste nasılsa öyle olacaktır. Bir faşiste yoldaş diyene de, benden hiç kimse yoldaş dememi beklemesin..." Ben toplantıdan çıkarken Ahmet sağ elinin üstünü kemirerek, gözlerinin akıyla arkamdan bakıyordu. Adamın kardeşini ve ailesini de getirdiler. O da abisi gibi faşistin biriydi. Abisi saklıyordu, bu ona bile gerek duymuyordu. Cebinde tercüman gazetesiyle dolaşıyordu. Karısını evden dışarı çıkarmıyor, çıkarsa da türban içine sokuyordu. İkisi de oturum aldı. Bir yıl sonra işleri biter bitmez ait oldukları yere geri gittiler. Ahmet-Meral, Temel, Murtaza, Civan gibi şahsiyetsizler bu faşistlerin işlerini çözerken yığın içinde "N. Bostancı faşistlerin, şeriatçıların iltica işlerine bakıyor..." diyerek, kendi kıçlarını kapatmanın kılıfını yaratmaya çalışıyorlardı.

İlticacıların en önemli sorunlarından biri tercümanlıksa, öteki de ev sorunuydu. Tercümanlık hızlı bir gelir kaynağı yaratırken, Yürükoğlu bir de ev bürosu açtırdı. Bunun başına da Akbulut-Ahmet-Haydar gibi adamlarını yerleştirdi. Tercümanlıkla, ev bürosu birbirine çok bağlı işlerdi. İnsanlar minibüslerle havaalanından toplanıp derneklere getiriliyor, oradan da evlere yerleştiriliyordu. İlticacılar yeni işkollarının kurulmasına veya çok cılız güçsüz olan iş kollarının hızlı bir şekilde güçlenmesine neden oldu. Pıtırak gibi tercümanlık büroları gene pıtırak gibi ev büroları kurulmaya başlandı. Türkiye diliyle ev büroları bildiğimiz komisyonculuktu, bu işi yapana da komisyoncu denir. İşin özü itibarıyla komisyonculuk üçkağıtçılık, hırsızlık, yalancılıktır. Nasıl hırsızlık ve yalancılık yaptıklarına biraz daha yakından bakalım:

Eve ihtiyacı olup da ayağına düşenlerden bir depozit alırlar, bu depozit evine göre değişir. Ama 200 sterlinin altına genellikle düşmez. Bu 1500 sterlin de olabilir, 3000 de. Bu para eve ihtiyacı olan insanın cebinden çıkıp, komisyoncuların eline geçer. Depozitin yanma olasılığı yüzde 95'tir. Yapılan yazılı anlaşmanın (zaten İngilizcedir ki çok insanın bunu okumasını düşünemeyiz) kiracı tarafından delinme olasılığı da gene yüzde 95'tir. Bunun üstüne yatmak için bir sürü bahane yaratılır. Masanın bacakları oynuyor, koltuklar, halılar yırtılmış, perdeler kullanılmaz hale gelmiş, kapılarda, pencerelerde, lavaboda, küvette, duvar kağıdı gibi birçok yerde zarar meydana gelmiştir. Hepsini bir yana bıraksak bile "Siz çıktıktan sonra ben burayı boyamadan bir başka kimseye kiraya veremem. Nerden baksan bu boya badana bile 1000-1500'ü bulur" denir. "Ben depozitimi yedirmem" diye mücadele edersen çok gider gelir, kapılarını aşındırır, yüz-göz olur utanırsın. "Allah belanızı versin. O da sizin olsun" dersin. Onlar utanmaz, yüz göz olmaz, onlar komisyoncudur. Depozite her yolla el koymasını bilirler. Yürükoğlu'nun has adamlarından olan Temel artık komisyonculuğu öylesine özümsemiştir ki, evlerine eşya isteyen bir kiracıya tüm doğallığı içinde; "Siz Kürtler zaten hırsızsınız; eve ne koysak giderken yüklenip götürüyorsunuz" diyor. Temel nerden bilecek karşısındaki adamların MLKP'li olduğunu. Buna bir sopa atıyorlar, sokağa bırakıyorlar. Haydar gidiyor da durumu bir parça kurtarıyor. Komisyoncuların hırsızlığı bu kadarla bitmiyordu. Kiracıya bir ev verirler. Diyelim evi ev sahibinden 70 sterline aldılar. Bu 70 sterlinin yüzde onu komisyondur. Anlaşma böyledir. Bu evi Belediye'ye 90 sterlin olarak bildirirler. Belediye her hafta kiracıya 90 sterlinlik ev ödentisi yapar. Bunlar oradan da 20 sterlini cebe indirirler. Kiracının cebinden birşey çıkmadığı için ağzını açmaz veya çek direk kendi ellerine geçtiği için kiracının ruhu bile duymaz. En masum durumda komisyoncu tek bir odadan haftada 30 sterlini cebine indirmektedir. Bunun dışında bir insanın kira yardımı alabil-

mesi için hem işsiz olması, hem de yaşadığı yeri göstermesi gerekir. Adam belediyeye böyle bir adres gösteriyor ama bu evde hiç kalmıyor. Bunu devlet bilemez. Komisyoncuyla kiracı arasındaki bir iştir. Komisyoncu buraya başka bir kiracı yerleştirerek, birincinin kira yardımını olduğu gibi cebine indirir.

Belki emperyalist ülkede yaşayan komünistlerimiz(!) devleti öyle veya böyle soymanın mübah olduğunu düşünebilirler. Buna hırsızlık gözüyle de bakmayabilirler. Ama bunlar bu işin faturasını devletten çok tüm uluslardan, ilticacıları kucağında barındıran belediyelere çıkarmaktadırlar. Belediye bütçeleri daralır, bu bölgelerdeki okullar kapatılır. İltica yardımlarında, fırsatlarında kesintiler yapılır, hizmetler azalır ve birçok sosyal tesisten işçiler çıkarılmaya başlanır. Hackney, Harringey, Wood Green, Shordısh, Wite Chapel, İslington gibi belediyeleri hem tüm ilticacı komünistler(!) hem de yerli sosyalistler(!) fare gibi kemirmektedirler. Bunların yaptığı emperyalist devlete ekonomik zarar vermek değildir. Bu emperyalist devletin alt kuşak, orta kuşak kapitalist ülkelerin emekçi halklarından çalıp çırparak kendi ülkesine taşımış olduğu süper kârdan pay almak demektir. Bu parayla beslenen komünistte(!) Yürükoğlu gibi ucube bir şey olmaz da ne olurdu?

İşin ilticacılar yanından da olaya bakmak gerekir. Bir sürü sahtekârlığı içinde barındıran komisyonculuk, tercümanlık bürolarıyla TKP-İşçinin Sesi neye hizmet etmekteydi? Halkımıza mı? Hayır öyle birşey söz konusu bile olamazdı. İngiltere'ye gelen bu ilticacı kesim Alevi ve Kürt'tü. Bu konumları itibarıyla nesnel olarak devrimcilere yakındırlar.. Türkiye'de hiçbir sorunu olmayan, hatta ekonomik durumları Türkiye'de yaşayan ortalama insandan çok çok daha iyi olan insanlardı bunlar. Yüzde doksanbeşinin politikayla bir ilgisi yoktu. Hepsi Londra'ya hazırlıklı gelmişti, kurttular. Otobüs duraklarını öğrenir öğrenmez de kayıplara karıştılar. Hiçbir dernek işine sokulmadılar. Yüzde beşlik siyasi kesim ise kısa zamanda yerini buldu. Mücadelenin içine girdi. Ötekiler ise

TKP-İşçinin Sesi, Halkevi vb. örgütlerin eliyle yollarını açа açа tüccarlaştılar. Kısa bir süre içinde Türkiyelilerin oturduğu bölgeler dükkandan geçilmez oldu. Yan yana dönerciler, pideci, lahmancuncular, manavlar, kasaplar, berberler, klüp ve kahveler, sonoker salonları açılmaya başladı. TKP-İşçinin Sesi gibi Türkiye ile hiçbir ilgisi olmayan telefon, tabela partileri bu insanların gereksinimlerinden yararlanarak, köşeyi dönerken, onların da hızlı bir şekilde sınıf atlamasını, hatta onların içlerinde bulunan nesnel devrimci özü de silip atmıştır. Üç dört yıl sonra bu kesimin artık emek cephesinde vuruşan, ölen, bedel ödeyen kesimle arasında koca bir uçurum açılmıştır. Devrimcilere karşı gerici, tutucu, elde ettiği kazanımları sürekli ilerletmek için mücadele eden küçük burjuva, burjuva bir esnaf katmanı türetilmiştir. Elde ettiği bu konumdan sonra geri kalmış ülke insanındaki tüm açlıklar, içe gömülmüş özlemler dışa vuruyor, Diyarbekir çıbanı gibi çıkıyordu. Bir yandan Türkiye'ye yatırım yapıyor, ev, arsa, dükkan alıyorlar öte yandan Londra'da dükkanlarını büyütüyor, Mercedes, BMW, AUDİ, Volvo gibi ağır arabalara biniyorlar, haftada birkaç kere mutlaka gazinolarda görünüyorlar, saunalara kadın bulmaya gidiyorlardı. Bunları bir yerin işçi, emekçi sınıfına yamamak günah işlemekle birdir. Bunlar hiçbir ülkenin işçi sınıfına ait bir parça değildi. Bulundukları ülkenin işçi emekçi kesiminden de fersah fersah uzaktılar. İngiliz işçi sınıfının dertleri, sıkıntıları, kavgaları, grevleri bu kesimin yalnızca canını sıkmaktaydı. Bunlar ilticacıydı. Özellikle işçi sınıfının mücadelesine düşman, ucube bir katmandı. TKP-İşçinin Sesi, Halkevi (TBKP) öteki uzlaşmacı oportünist akımların eliyle bu hale getirilen bu katmana bir avuç devrimci gazete satmak, bildiri vermek, yürüyüş ve gecelere getirebilmek için kan ter dökmektedir. Zor iş gene devrimcilerin üstüne düşüyor, Yürükoğlu gibilerinin yarattığı çürüme ve yozlaşma içinde iğneyle kuyu kazar gibi çalışıyor, bu katmanın içinden adam çıkarmaya uğraşıyorlar. İğneyi eline almak istemeyen küçük burjuva sollar, uzlaşmacı ke-

simler ise Türkiye'deki militan mücadeleyi bu esnaf gelirinin, kaynağının üstüne oturtuyordu. O da aynı şekilde esnaflaşıyor, militanlar kendi fabrikalarında, kendi iç dükkanlarında, kendi süpermarketlerinde çalıştırdıkları işçilere gazete satıyorlar, toplantı ve yürüyüşlerde taraftarları yerine işçilerini getiriyorlardı.

Aleviliğin Türkiye'de, Avrupa'da örgütlenmeye girmiş olması Yürükoğlu ve temsil ettiği TKP-İşçinin Sesi için hiç önemli değildi. Onu bu değişime bodoşlama sokan da bu değildi. Onun için yaşamı boyunca dünyanın da, komünistliğin de merkezi Londra olmuştur. Yürükoğlu'nun bu değişime bodoşlama dalışının nedeni, Alevilerin işte bu merkeze(!) akın akın iltica etmeleriydi. 1988-1989'dan sonra komünistlik para(!) etmiyordu. Çekici değildi. Doğu blokunun yıkılmasıyla birlikte komünistliği ciklet yapsan, kimse çiğnemiyordu. Bugün popüler olma zamanıydı. Bu popülerlik de Alevilikte vardı. Burada bir küçük anıya yer vermek doğru olur kanısındayım.

1989 yılının sonlarında Yürükoğlu'nun babasıyla cici annesi Londra'ya gelmişti. Zaten her yıl gelir, aylarca partinin(!) göbeğinde kalırdı. En ince konulardan bile haberi olurdu. Paralı ve rahat bir adamdı. Her akşam bir ufak rakıyı bitirmeden yatağa girmezdi. İkinci eşi olan bayan tıpkı bir hizmetci gibiydi. Fazla konuşmaya cesaret edemez, fikrini bile Cahit beyin izni içinde söyleyebilirdi. Yürükoğlu cici annesiyle hiç konuşmaz, yüz vermezdi. Bu yüzden kadıncağız ondan çekinir, korkardı. Cahit bey "Ben bunu kız oğlan kız aldım" derdi, bu çok övünülecek(!) birşey olmalıydı ki sık sık tekrarlardı. Adam beni de çok severdi. Dernekte birlikte oturuyorduk.

-"Bizim oğlan çok akıllılık etti" dedi. "Bizim oğlan" dediği Yürükoğlu idi. Merakla yüzüne baktım.

-"Komünistlikte devam etseydi yıkılır giderdi. Aleviliğe çok iyi dönüş yaptı. Bu gün her yerde Alevilik konuşuluyor, inanmazsın İstanbul'un her yerine cemevleri açtılar. Hala da açılıyor..."

Adam haklıydı. Zaten yukarıdaki sözünü de "Bakkalı süpermarkete dönüştürmeseydi, iflas ederdi" cinsinden söylüyordu. Bu Yürükoğlu'nun doğrusuydu. Yoksa 1980 faşist darbesinden sonra ilkeli mücadelesini sürdüren, komünistlikte direnen, mevzisini inatla koruyanların bugün o inat üstünde yüceldiğini, saygınlığa eriştiğini her sağduyulu insan rahatlıkla görmektedir. Yürükoğlu:

"Alevilikten alacağımızı daha almadık. Alevilik konusu işlendikçe, yoldaşların aklında Alevilerin arasında sola en açıkları komünist harekete kazanmak var. Alevilikten asıl alacağımız bu mu bizim? Hayır bu değil"

(RY. İ.S sayı 405, Ekim 1990)

Yürükoğlu'nun Alevilikten ne istediğini belki birçokları biliyordu. Bizse yeni yeni öğreniyorduk. Onun Alevilikten istediğiyle, burjuva devletinin, Erbakan'ın, Türkeş'in istediği farklı değildi.

Yürükoğlu "Alevilikten alacağımızı daha almadık" derken, Hacı Bektaş Veli Dergahı ile ilişki kuruyor, oradan desturlu dedeler (Dertli Divani) getirtiyor, LİAB'ın üst salonunda cem kuruluyor, toplantıya katılanlara 12 hizmet tanıtılıyordu. Bu toplantılarda TKP(!) Genel Sekreteri(!) Yürükoğlu, 30 yaşındaki Aşık Divani'nin arkasında bağdaş kuruyor, toplantılar bitene kadar ağzını açmıyor, başını kaldırıp topluluğun yüzüne bakmıyordu. O kendisini Bilen'den sonra TKP'nin mirasçısı olarak lanse eden adamdı, Veli Dursun'du. Ama şimdi Dergah'tan dedelik bekliyordu. Bunu kendisine sağlayacak olanda yanındaki tıfıl, üçkağıtçı, yalancı, ikiyüzlü Dertli Divani idi. Dertli Divani de kişiliğine tam uygun adamı bulmuştu. Her gelişinde köyde Yürükoğlu'nun misafiri oluyor, türküler, deyişler söylüyor, saz çalıp rakı içiyorlardı. Yürükoğlu TKP(!) merkez komitesi ile birlikte saz çalıp deyiş söylüyordu. Onları zaman zaman Nesimi Darı'na, zaman zaman Hallac-ı Mansur, Fatima Darı'na çekiyordu. İTİB toplantılarında "Allah allah. Şah-ı Merdan, Yetiş ya Ali" dedikçe, ellerini ağızlarına götürüp göğüslerine vuruyorlar, iki yana sallanıyorlardı. Saz eşliğinde, Meral, Ahmet,

Temel, Ceylan, Hazal, Oktay Bozdağ, Civan, Haydar, Murtaza semaha çıkıyorlardı. Giderek ilerleyen Aleviliklerinde Yürükoğlu artık: "Marks'ın bir sözü vardı, Lenin şöyle demiş" gibi referansları bir kenara itiyor, onun yerine "Cafer-i Sadık'ın bir sözü var, çok ilginçtir"; "Ali'nin bir sözü var; bilim Çin'de de olsa git öğren" diye konuşmaya başlıyordu. Daha da ileri gidiyor 1992 yılında Avustralya gezisinden döndükten sonra ilk isim olarak kullandığı "R" harfini Rıza olarak değiştiriyor, katıldığı toplantılarda kendisini TKP lideri yerine "Araştırmacı-yazar Rıza Yürükoğlu" olarak tanıtıyordu.

TKP(!) topluca semaha kalkarken, ben de 1989 yılının bu son aylarında bunlardan ayrılıyordum.

TKP İŞÇİNİN SESİ: GERÇEK BİR YOZLAŞMA

1989'un sonu Yürükoğlu'nun tüm yozlaşmasının fışkırmaya başladığı bir dönem oldu. Durgun su yüzündeki patlayan kabarcıklar gibi Yürükoğlu zaaflarını, zayıflıklarını tek tek ama hızlı bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Ne örgüt vardı ne de merkez komite diye bir organ. MK olarak gözükenlerin hepsi maaşlı, hem de maaşlarını Yürükoğlu'nun işyerlerinden alan insanlardı. Denetim ve sorumluluk da ortadan kalkmıştı. İlticacılar hızlı bir şekilde gelmiş, derneklere yığılmış, bir yorgunluk attıktan sonra gene hızlı bir şekilde geliş amaçlarına uygun olarak derneklerden boşalmaya başlamıştı. Buradan tek adam çıkaramayan örgüt(!), Yürükoğlu idi. Üç-beş kişinin dışında gene kendi adamlarıyla baş başa kalmıştı. Ama böyle olsa da zaman zaman kuş düşmüyor değildi. Londra Türkiyeliler açısından avuç içi kadar küçük birkaç bölgeden ibaretti. Hackney'se bunun merkeziydi. Örgüte yeni birisi geldiği zaman kısa sürede herkes tarafından tanınırdı. Örgütün dar bir alan içinde bulunması, her gelişen olayın kısa zamanda herkes tarafından öğrenilmesini de sağlıyordu.

Kadın merkezine bir bayan gelmişti. Kalacak yeri de, tanıdığı da yoktu. Eşim Çiğdem de burada çalışmaktaydı. Öteki çalışanların hepsi Çiğdem'den daha ilerde, örgütlü insanlar olmalarına rağmen, bu bayanın sorunlarına yardımcı olmamış, Yürükoğlu'nun "halkımıza herkes evinin kapısını açsın" düzeyinde sıcak davranmamıştı. Çiğdem ise "üzülme, yer buluncaya kadar bizde kalırsın" diyerek, yakınlık gösteriyor ve akşam da eve getiriyordu. Onur adındaki bu bayan örgütün elinde bulunan Dawnam Rd.'daki evde bir oda boşalana kadar bizde kaldı. Oraya taşındıktan bir müddet sonra Türkiye'deki eşini de getirdi. Her toplantıda, her yerde bu bayan ve eşi Mehmet, Yürükoğlu'nun yanıbaşında görülmeye başlandı. Bu beraberlik, yakınlık, hatta toplantılarda Yürükoğlu'nun Onur'a karşı tavırları, iltifatları herkesin dikkatini çekiyor, ama devrimci anlayış bu ilişkiyi yorumlamayı engelliyordu. Ama örgütle ilişkisi olmayan

insanlar bunu daha sağlıklı ve doğru değerlendirerek, dernekten ayağını kesiyordu.

Mehmet-Onur çifti TKP(!)'nin Sekreteri Veli Dursun'un en yakın dostlarıydı(!). Bu yakınlık artık sık sık merkez binaya taşınmalara, orada günlerce kalmalara kadar uzanmıştı. Böylesine yeni iki kişinin parti merkezine(!) götürülmesi tabanda birçok insanı şaşırtıyor, rahatsız ediyordu. Onur'la Yürükoğlu'nun ilişkisinin olduğu da tahmin edildiğinden, Onur'a yakınlık gösterilmiyordu.

1990 yılına girerken Yürükoğlu parti sekreterliğinin dışında daha önce belirttiğimiz gibi bir de İngiltere Parti örgütü sekreterliğini üstlendi. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi örgütte canlılık, elde de adam kalmamıştı. Yürükoğlu hiç değilse elde bulunanlara bir çeki düzen vererek, örgütü biraz toparlamak istiyordu. İkincisi Onur'la ilişkisi cinsel boyuta uluşmıştı ve bunu giderecek yer aramaktaydı. Köyde bunu sürdürmek zordu, ikinci neden birincisinden daha önemliydi. İlişkisini sürdürebilmek için bir ev bulmak zorundaydı. Bunun için Ali ile görüştü. Ali'nin eşiyle arasının iyi olmadığını, ayrı yaşamak için belediyeden bir ev aldığını, ama burayı da fazla kullanmadığını biliyordu. Yürükoğlu Ali'ye; "Yoldaş örgütün bir eve ihtiyacı var. Haftanın 2-3 günü için bazı yoldaşların bu evi kullanmaları gerekiyor. Senin evde kalmadığını biliyoruz. Bu evi yoldaşlara ayırırsak sorun çözülmüş olur..." Ali ise "Tabi olur yoldaş" dedi. "Haftanan birkaç günü kalıyorum. Bir odasını bana ayırırlarsa, kirayı da öderlerse sorun olmaz." Ali ile evi yaplaşmasının ihtiyacına yanıt vermeyeceğini çok iyi bilen Yürükoğlu'nun canı epey sıkılıyor ve konuyu hiç gerekli de değilken bir hafta sonra İTİB toplantısına taşıyordu.

-"Bazı kişiler var içimizde yoldaşları sokakta kalırken, o elinde iki ev tutmakta ve evini yoldaşlarına yüksek bir para karşılığı kiraya vermek istemektedir..."

İTİB'deki herkes bu kişinin kim olduğunu anlamada gecikmiyor, Ali de anlıyor ve fena halde bozuluyor. Toplantıdan sonra Yürükoğlu'na sokuluyor ve; "Yoldaş biz böyle mi konuştuk. Evi hangi

yoldaştan esirgedim" diyor. Yürükoğlu 180 derece dönüş yaparak, "Söylediklerim seninle ilgili değil yoldaş. Alınman gerekmiyor. Ben seni de, senin durumunu da anlıyorum. Sözünü ettiğim kişi sen olsan adını vermekten sakınca görmem, hem sen olsan niye buraya getireyim ki, senin yüzüne söylerim..."

Artık herşey ayağa düşmüştü. Partiye(!) parti sekreteriyle(!) üyelerin ilişkisi; "Ben şunu istedim sen vermedin", "Köye çağırdık gelmedin", "Tüm yoldaşlar merkez binada temizlik yaparken sen pikniğe gittin" gibi basit kişisel düzeylere çekiliyor, siyasi ideolojik eğitim toplantılarının yapılması gereken yerlerde üyelerle parti ağız dalaşı yapıyor, genel sekreterin kaprisleri dinleniyordu.

Parayı bastırıp bir ev bulma yeteneğini gösteremeyen, üstüne üstlük tehlikeli bölgede olan Ali'nin eve de korkusundan taşınamayan Yürükoğlu, sonunda istemeye istemeye Dawnam Road'daki örgütün evini kabul etmek zorunda kaldı. Bu evde 8-10 kişinin kalıyor olması Yürükoğlu'nu ürkütüyordu. İlişkinin bu boyutunun ortaya dökülmesi iyi olmazdı. Ama Onur'un girişteki ilk odada kalıyor olması duyulmasına, görülmesine engel olabilirdi. Biraz dikkat kafiydi. Yapacak fazla birşey de zaten yoktu. Buranın günah yatağı olarak kullanılma fikrinin doğmasıyla birlikte Yürükoğlu Londra'ya daha sık gelebilmenin örgütsel kılıfını da yaratıyordu. İngiltere Parti örgütü sekreterliğini de üstlenerek sık sık komitelerle(!) toplantı yapmak adına Londra'ya inmeye başladı. İdeolojik, politik hiçbir formasyonu olmayan bu kızcağızı Yürükoğlu bir de kadın merkezinin sorumluluğuna getirdi. Londra'ya ineceği zaman haberleşmede sıkıntı çekmiyorlardı.

Daha da derinleşecek olan bu yozlaşma bir sürü kılıflar ve bahanelerle Türkiye'de legal alanda bir yerler kapma yarışını da, partiyi likide etmeyi de hızlandıracaktı. Yürükoğlu sık sık Londra'ya gelip gitmelerde komiteleri bu legalleşmeye örgütlerken, İşçinin Sesi gazetesinin kapatılıp, legalde bir gazete (İşçinin Gazetesi) çıkarmanın da yolunu döşüyordu. Elinde tuttuğu adamları sıkı bir denetim(!) ve eğitimden(!) geçirerek Türkiye'yi yayınlarla sel gibi basıp "işi" götürecekti. Yürükoğlu'nu dinleyelim:

"Bu değişiklikler İşçinin Sesi'nin önemini azaltır mı? Hayır, tam tersine o tüm partinin ve yayınların yol göstericisi, pusulasıdır. Parti eylemlerinin bel kemiğidir..."

"Merkez organ yanında Türkiye'de legal bir yayın. Mali durumumuza göre 15 günlük ya da ayda bir çıkacak."

"Önümüzdeki kış örgütün en önemli görevi ürüne yönelik eğitim çalışmasıdır. Yoksa sözünü ettiğim yoğunlukta yayın çıkartamayız. Birlikte çalışmanın gücünden yararlanırsak çok şey yapabiliriz. İyi planlanmış, merkezi yönlendirme altında önceden belirlenmiş, teslim tarihlerine uyarak öğrenirken öğretir, öğretirken öğreniriz..."

"Türkiye ortamını yayınlarla sel gibi basan bir hareket işi götürür..."

(RY İ.Sesi sayı 403, Ekim 1990)

Bu planlara bağlı olarak İşçinin Sesi ayda bir çıkmaya başlarken, İşçinin Gazetesi adı altında bir yayın legal alana atılıyordu. İşçinin Gazetesi TKP-İşçinin Sesi'nin ilk legal yayın organıydı. Yıllardır Türkiye Devrimci hareketi hem legal, hem illegal yayınını birlikte çıkarırken, Yürükoğlu'nun 12 yıldan sonra daha önem verdiği yayını kapatıp, legal yayına girmesi mali sorundan çok çözülmeyle veya üstlenmiş olduğu çirkin misyonla açıklanabilinir. Devrimci örgütler yıllardır burjuvazinin her türlü saldırısına rağmen yayınlarını inatla, azimle çıkarma mücadelesi verdiler, veriyorlar. Savcılık sık sık çıkan sayıyı toplatır, bürolar sık sık polis tarafından basılır, yazarlar hapse atılır, hatta gazete binası bombalanır, kurşunlanır ama yayın gene çıkarılır. TKP-İşçinin Sesi'nin merkez yayın organı denilen İşçinin Sesi gazetesine illegal demek de mümkün değildir. 1980 darbesiyle yasaklanan yayınlar içine girmiştir. Geçen 12 yıllık (biz buna bu günleri de katarak söyleyelim 19 yıllık) süre içinde bu gazete bir daha ne mahkemelik olmuş, ne savcılığa çıkmış ne de yasaklanmıştır. Türkiye'den mahrum olan bir gazetenin yasaklanması da zaten mümkün değildir. Ayrıca kendilerinin illegal dediği bu gazetenin haftalık yayın yapan legal bir devrimci gazete-

den, örneğin Alınteri'nden keskin olduğunu hiç kimse söyleyemez. İşçinin Sesi'nin tümündeki keskinlik Alınteri'nin okuyucu mektuplarının bile gerisinde kalmaktadır. İşçinin Sesi gazetesinin illegalliği ve legalliği bir yana, İşçinin Gazetesi yayın hayatına girer girmez Yürükoğlu çok önem verdiği "Partinin yol göstericisi", "Bel kemiği" dediği merkez yayın organını kapatarak, partinin(!) yolunu tıkıyor, bel kemiğini kırıyordu. Ortada TKP'nin yayın organı olarak yalnızca legal İşçinin Gazetesi kalıyordu. İşçinin Gazetesi ise gazeteden başka her şeye benziyordu. Yalnız adı kırmızı olan gazete, siyah beyaz kalitesiz kötü bir kağıda basılmaktaydı. Kağıdın kalitesizliğinden dolayı ne resimler görünüyordu ne de yazılar okunabiliyordu. Hatta katlanmış olan kısımlardan yazılar kayboluyor, gazeteyi beş dakika çevirenin elleri simsiyah oluyordu. A3 boyutunda olan gazetenin mizanpajı da, içeriği de İşçinin Sesi'nin aynısıydı. Eski İşçinin Sesi'ndeki yazılar legale uygulanarak, İşçinin Gazetesi'ne basılmaktaydı. Bu gazeteyi bayide görüp de almak mümkün değildi. On para etmez bir gazeteydi. Gazetenin çıkarılması da başka bir rezaletti. İşçinin Sesi'nin yazarları(!) Mercan Köklü, Emine Engin, Hazal, Sırma, Tufan vs. Yürükoğlu'nun basın yayın odasında oturup yazıları yazıyorlar, dizgisini, sayfaların mizanpajını hazırlıyorlar, matbaalarına götürüp filmlerini çekiyorlardı. Tüm işlemleri Londra'da bitirdikten sonra basımının yapılması için filmleri uçağa verip Türkiye'ye postalıyorlardı. İstanbul'da uçağı bekleyen birisi (Dr. Ali yoldaştan başka da birisi yok ki) filmleri alıp en ucuz bulduklan matbaaya giderek gazeteyi bastırıyordu. 5 bin adet bastırılan gazetenin 1000 adedi Londra'ya postalanıyordu. Gazetenin bir yerde satıldığı yoktu. Londra'da örgütün en yakınında duranlara zorla satıyorlardı. İşçinin Gazetesi hiçbir zaman basılan sayısının yarısının bile parasını çıkaramazdı. İşçinin Sesi'nin kapatılması da, İşçinin Gazetesi'nin çıkması da örgütteki değişikliğin ve Yürükoğlu'nun seçtiği yolun ürünüydü.

Biz gene Dawnam Rd.'daki eğlenceli odamıza dönelim. Yürükoğlu "ürüne yönelik çalışmalar" için kurulmuş olan komite toplan-

tısını bitirip, Onur'un odasına girdiği bir gece binada kalan öteki gençler de odalarından çıkarak bunların odasına dalıyor ve Yürükoğlu'nun ilk günlerdeki korkusu gerçeğe dönüşüyordu. Yürükoğlu'nun gizli yaşamının içinde yer almış olmalarından dolayı buradaki 3 genci okuyucuya tanıtmak yararlı olacaktır.

Bunlardan birisi Coşkun isimli öğrenciydi. Öğrenci örgütlenmesi içinden çıkmış olan bu adam kısa bir süre sonra örgütün değişik yerlerinde resmi olarak çalışmaya başladı. Yapmış olduğu işler öteki birçok üye tarafından yapılabilecek işlerdi. Ama birçok eski yeni örgüt üyesi devlet parasıyla yarı işçi, yarı işsiz dolaşırken Yürükoğlu bu adamı öteki gözdeleriyle eşit görevlere getirdi. Zaten Yürükoğlu'nun mantığı çok açıktı; öğrenciye değer verir, göreve ve yöneticiliklere onları getirirdi. Merkezdeki hiçbir görevin başına bugüne kadar bir işçi koymadı. Yeni veya eski olması hiç önemli değildi. Buralarda yarım gün çalışan Coşkun bir yandan da İngilizcesini ilerletti, sonra muhasebeciliği bitirdi. Ve örgütün gereksinim duyduğu bir adam olup çıktı. Çok kısa bir süre örgütlü kalan bu adam, örgütün hiçbir işine, toplantılarına, özveri taarruzuna, eylemlerine katılmadığı halde onun tüm olanaklarından yararlanıyordu. Yalnız kalabalığın içinde arada bir gözüküyordu.

İlk işi çocuk yuvasıydı. Önce temizlikçi, bekçiydi. Sonra bakıcı, öğretmen ve nihayet muhasebeciliğe kadar ilerledi. İşçi Birliği, Çocuk Yuvası ve sonra da Kadın Merkezinin muhasebesi onun elindeydi. Görevde hızla ilerleyen Coşkun'un içindeki zayıflık ve zaaflar da bu ilerlemeye bağlı olarak dışa vurmaya başladı. Yuvaya çocuklarını getiren iki annenin şikayeti üzerine yönetim toplanarak konuya yakından bakma ihtiyacı duyuyordu. Anneler Coşkun'un kendilerine sözle ve elle sarkıntılık etmekte olduğunu ve o kadar ısrar etmelerine rağmen onu vazgeçiremediklerini söylüyorlardı. Yönetime gelen bu şikayet üzerine artık öğretmen ve bakıcılar da ağızlarındaki baklayı çıkarıyorlar: "Bana da şunu yaptı, bunu söyledi" diyerek, Coşkun'un zaman zaman arkadaş görüntüsü altında sarkıntılığı içeren davranış ve sözlerde bulunduğunu itiraf ediyor-

lardı. Hatta çocuklara bile sarkıntılık ettiğinden şüphelendiklerini belirtiyorlardı.

Konu gerçekten çok vahimdi. Bunların duyulması yuvaya, öğretmenlere, yönetime büyük zarar verir, hatta Grandı bile kesebilirlerdi. En kısa zamanda bu işin üstü örtülmeliydi. Yuvanın sorumlusu Fatma (Temel'in eşi olur) Yürükoğlu'ndan aldığı tavsiye üzerine hareket ederek, Coşkun'dan kendisinin istifa ettiğine dair bir dilekçe istediler. Sudan bir istifa dilekçesiydi bu. Coşkun da sevinerek yaptı bunu. Böylece olay hiçbir yere ve kişiye zarar vermeden, duyurulmadan kapatılmış oldu. Tabana yani yalnızca çocuk getiren annelere; "İşten çıkarıldı" olarak yansıtılan olaydan, şikayetçi anneler de memnundu. Çünkü; "kocalarımız duyabilir" diye, şikayetten bile korkmuşlardı. Çalışanların ve annelerin bu korkusunu iyi değerlendiren Yürükoğlu ve Fatma ikilisi Coşkun'a cezasız bir yöntemde bulundular. Coşkun işinden bile olmadı. Kadınlara sarkıntılıktan dolayı çocuk yuvasından uzaklaştırılan bu adamı Yürükoğlu en uygun(!) yere, Kadın Merkezi'ne alarak işine orada devam etmesini sağladı. Kadın Merkezi'nin en üst odasında Sevinç'le (Yusuf'un eşi) çalışıyorlar ve ikisi de zorunlu olmadıkça aşağı inmiyorlardı.

Bu adamla ilgili (Hazal'ın ve Yürükoğlu'nun da içinde bulunduğu) daha çok olay var. Ama yukarıdaki örnek adamı tanıtmaya yetmektedir. Öbür iki kişi ise karı koca, genç bir çiftti ve henüz üzerlerinde bir pislik taşımıyorlardı. Cavidan-Umut çifti İngiltere'ye yeni gelmişlerdi ve Yürükoğlu ile tanışana kadar saf ve temizliklerini korumuş(!) iki öğrenciydi. Örgütün hiçbir yerine sokulmamışlardı. Bu kişiler TKP(!) lideri Yürükoğlu'nun sık sık bu eve geldiğini görüyor ve birkaç seferden sonra da bu gelişlerin nedenini anlıyor, birçok şeye de tanık oluyorlardı. Onur'un odasının kapısı evde kalan öteki kişilerin önünden geçtiği bir kapı olduğundan, zaman zaman inlemeler, oflamalar azalıp azalıp çoğalarak dışarıya taşıyor, koridordan geçenlerin veya odanın biraz ilerisinde mutfakta bulunanların kulağına kadar gidebiliyordu. Evde kalanlar artık biliyordu ki Yürükoğlu bu eve parti üyesi Onur'la eğitim çalışmasına değil

de, örgütten ve eşinden gizli metresiyle buluşmaya gelmekteydi. Coşkun'un olayında olduğu gibi herkesin duyduğu bu tip olayları bizler çok sonraları duyacak; "Vay anasını neler oluyormuş" dediğimizde, herkes şaşıracaktı.

Bu gençler kapıyı vurup içeri girdiler. Ağır kokulu pipo tütünü sigara kullanmayan gençlerin yüzüne tokat gibi indi. Odanın içi duman doluydu. Daha çok da yüksek tavanda asılı duran ampülün etrafında yoğunlaşan duman, ışıkla birlikte aşağıya şemsiye gibi yayılıyordu. Yürükoğlu kirli geniş koltuklardan birinin üzerinde oturuyordu. Kapı vurulduğunda vaziyetinin çok farklı olduğu, koltuktaki eğreti oturmasından hemen anlaşılıyordu. Üstünde ikinci el dükkanlarından satın alınmış izlenimi veren gömlek ve pantolon vardı. İkisi de oldukça geniş olduğu için vücudu ortadan büzülmüş çuvalı andırıyordu. Aslı da öyle idi zaten. Canı sıkkındı. İkide bir burnunu çekiyor, sağ avucunu çıplak kafasında gezdiriyordu. Her zaman gür saçları olmasını istemişti ama gür saçlı bir fotoğrafı bile yoktu. Her elini başına götürüşünde bu gerçeğin acısını yaşardı. Piposu sol avucunun içinde adeta saklı idi. Güçlü olduğunu hissettiği anlarda piposunu ağzında tutardı. Ama şimdi öyle değildi. Karşısındaki şu gençlerin hepsi de 25'inden küçüktü, hepsinin de inadına gür saçları, pırıl pırıl gözleri vardı. Ve bu yirmi beşinden küçük gür saçlı gençler kendisini sorguluyordu. Olacak iş mi? O'nu sorguluyorlardı! Partili falan da değillerdi. Olsa ne yazardı ki? O zaman zaten buna pek cesaret edemezlerdi. Bunlar zıpır öğrencilerdi.

-"Evlisin, çocuğun var ve sen burada örgütünden bir bayanla gizli bir ilişki sürdürmektesin. Üstelik TKP'nin liderisin. Sizin örgüt yapınız belki bu ilişkileri kaldırabilir ama, bu bizi rahatsız ediyor. Zaten şu gizlilik bile ailenizden, örgütten, herkesten gizlenerek yürüttüğünüz bu ilişki kötü birşeyler yaptığınızın kanıtı olsa gerek. Sonuçta bu da bizi ilgilendirmez. İlişkilerinizin bizi ilgilendiren yanı, bu işiniz için bizim de içinde yaşadığımız evi kullanmanız, bizim onaylamadığımız ilişkinize bizi de nesnel olarak ortak etmiş olmanızdır. Biz, sizin metres yaşantınızı burada sürdürmenizden ra-

hatsız oluyoruz. Burayı kullanmanızı ve buraya gelmenizi de istemiyoruz..."

Yürükoğlu başını kaldırdı. Yılan gözleri ısırırcasına hepsinin gözlerinde kısaca, korkakca dolaştı. Canını sıkan bir konuda hiç kimseyi böyle uzun dinlemezdi. Hemen susturur, saldırıya geçerdi. Ama şimdi durum başka idi. Bir odanın içinde, parti ile uzaktan yakından ilgisi olmayan ateş gibi bu gençlerle karşı karşıyaydı. Yanında, arkasında parti gücü yoktu. Üstelik duyulmasından çekindiği bir iş üstündeydi. Bu gençler odaya girebiliyor, kendisini yargılayabiliyorsa bir densizlik karşısında daha da ileri gidebilirlerdi. Ya öfkeye kapılıp döverlerse... Hayatta sopa yememişti. Sopa yemekten, bunu düşünmekten çok korkardı. Şimdi şu gençler burada kendisini dövseler, kapı dışarı atsalar bunu kime anlatabilirdi. Olay kısa zamanda ortalığa yayılırdı; "TKP lideri bir evde metresiyle basıldı. Gençler tarafından dövülerek sokağa atıldı." Bunun önüne de geçilemezdi. Her yanını ter basmıştı. Sıkıntı içinde eliyle gür bıyıklarının tozunu aldı. Ağır ve alçakgönüllü bir başlangıçla konuşmaya başladı. Her iki cümlesinin arasına karşısındakilere ne kadar değer verdiğini belirten sözler katıyor, zaman zaman onların gençliğini, kararlılığını, cesaretini okşuyor, zaman zaman derin duygusallıklarına parmak basıyordu. Konuştukça açıldı. Karşısındakilerin merakla dinlediklerini hisettikçe, onların gözlerindeki anlamın değiştiğini gördükçe, kendine güveni yeniden geldi. Bu güvenle birlikte İTİB toplantılarındaki otoritesine de kavuştu. Sol elinde sakladığı piposunu önce kültablasına vurup külünü boşalttı. Küt baş parmağıyla tütüne bastırıp sıkıştırdıktan sonra pipoyu dişlerinin arasına koydu. Kibriti tutuşturup, piponun üstüne tuttu. Üst üste içine çekip alevi körükledi, ağzına doldurduğu dumanı gençlere doğru itti. Sonra sehpanın üstündeki şişesine uzanıp, bardağını yarıya kadar viski ile doldururken gençlere; "Siz de alsaydınız" diyerek, davette bulundu.

Gençler odayı terkederken yaptıkları yanlışlığın(!) ezikliği içindeydiler. Öğrenci çift Cavidan'la Umut bir müddet sonra Yürükoğ-

lu ile birlikte görünmeye başlayacak, aynen Onur'la Mehmet çifti gibi yanından ayrılmayacak, sık sık köye gidip geleceklerdi. Onur'la olan bu ilişki Yürükoğlu'nun eski ilişkileriyle de birleşerek, geniş bir dedikoduya dönüşecek, ama Yürükoğlu hakkında çıkarılan dedikodulara fazla ilgi göstermeyecek ve sık sık Ahmet, Meral, Murtaza gibi adamlarına:

-"Bu dedikodulara fazla kafanızı takmayın bunlar en alt düzeydeki ham kafaların, burjuva ahlak anlayışının izlerinden kurtulamayan, aileye dört elle sarılmış gericilerin dedikodularından öteye gitmez. Komünist bir insan bunları konuşturmamalı, elinin tersiyle itmelidir. Rusya'da devrimi kim yaptı? Onların özel yaşamlarını bugün komünistler sorguluyor mu? İçlerinde ayyaşı da vardı, homoseksüeli de vardı. Ama devrime onlar öncülük yaptı. Bakmayın siz, bu dedikodular kimseyi etkilemez. Gençler benden yanadır. Oradan tek bir eleştiri bile gelmez..." diyecektir.

Zaten dedikodular örgütün dışında yürümekteydi. Yürükoğlu istediği kadar dedikoduya içerde engel olsun, bu bir şey anlatmıyordu. İltica akınından sonra tüm örgütler derneklerini açmış canla başla örgütlenmeye, halkın içine dalmışken, Yürükoğlu'nun peşinden koştuğu, tüm işlerini kısa zamanda bitirdiği insanları bile elinde tutamıyordu. Bunun birçok nedeni vardı, ama bu çarpık yaşam bölgesel olarak buradaki halkı olumsuzundan etkilemekteydi.

Yürükoğlu Onur'un eşi Mehmet'i matbaaya alarak, onların iş sıkıntısını da gidermişti. O çarpık ilişkilerinde bu tip rüşvetleri çok sık kullanırdı. Rüşveti alan kişi kendisine büyük bir iyilikte bulunulduğunu sanıyordu. Ama hiç de öyle olmadığını bir müddet sonra acı bir şekilde öğreniyordu. Yürükoğlu Mehmet'e matbaada iş verirken birincisi ondan düşük ücret ödeyerek, uzun çalıştırarak, örgütün başka yerlerinde kullanarak yararlanıyordu. İkincisi eşinden uzaklaştırmış oluyordu.

Cavidan, Umut, Murat, Zeynep çifti de çocuk yuvasında işe alınan Hürriyet, köye kapatılan Işık gibi kızlar da aynı amaçla kullanılmıştır. Ustasından öğrendiği metodlarla Haydar da Murat'ın eşini

kapıp götürüyordu. Çocuğun (gerçekten çocuktu ama., ana kucağından hiç ayrılmamış bir çocuk) ağlamaları, yalvarmaları ve Yürükoğlu'nun direk müdahalesi sonucu kadın Haydar'dan kurtarılarak kocasına geri verilecekti. Son dönemlerde örgüte bir yerlerden elini uzatmış olan öğrencilerin hemen hemen hepsi bu kullanım alanının, ihtiyacının aracı oldular ama işin ilginci yatak döşek yakınlık kurdukları bu insanların hiç birini örgütte tutamadılar. Adamların işi biter bitmez ortak oldukları bu sahte yaşamdan kaçıp gittiler.

Mehmet'le matbaada birlikte çalışıyorduk. Benim son dönemlerimdi. İkinci katta çatıya kadar dayanmış olan İşçinin Sesi gazetelerini aşağı indirerek cilt yapmaya hazırlıyordum. İşçi olarak matbaada bir ben bir de Mehmet vardı. Ötekiler yönetici ve matbaa hissedarlarıydı. Rıfat ve Şahin matbaaya %17 payla ortaktılar.

Mehmet eşini Yürükoğlu'na kaptırdığını hissedince, bana sokulmaya başlamıştı. Benim örgütten ayrıldığımı biliyordu. (Yürükoğlu sendika çalışmasına son verdikten sonra ben de Emine Engin'e artık köye gelmeyeceğimi, MK toplantılarına da, basın yayın çalışmasına da katılmayacağımı bildirmiştim. Ama resmi hiç bir şey olmamıştı.) Mehmet sürekli eleştiri getiriyor, kendi durumuyla bağlantılı olan olumsuzlukları anlatıyordu:

-"Bir partinin sekreteri, yoldaşının karısına göz koyar mı? Parti kurumlarının özel çıkarlar doğrultusunda kullanılması doğru mu?" gibi sorular soruyor; "Hayır doğru değil" yanıtları aldıktan sonra da başlıyordu anlatmaya.

Yedi yıllık evliliklerinin hiç de iyi gitmediği doğruydu. Evlilik ilişkileri kopabilirdi de. İkisi de belki devam ettirebiliriz diye düşünüyorlardı. İşte bu iki olasılıktan birinin kesinleşmesi Yürükoğlu'nun müdahalesiyle olmuştu. Mehmet; "Adam resmen karımı elimden aldı" diyordu. "Onur ona sekreteri, yoldaşı, yöneticisi olması nedeniyle saf bir şekilde tüm sıkıntılarını, zayıflıklarını, aramızdaki anlaşmazlıkları, evliliğimizin yürümediğini anlattı. O da liderlikten elde ettiği olanakları Onur'un zayıflıklarını, zaaflarını derinleştirmede, duygularını etkilemede kullandı..." Mehmet eşini kaybetme-

yi değil de onu Yürükoğlu gibi bir tipe kaptırmayı hazmedemiyordu. Karısını kapan 50'sine dayanmış, koca göbekli, koca kafalı, küt yapılı, çirkin bir tipti. Eşit koşullar altında kendisiyle aşık atmasının olanaksızlığı çok açıktı. O götürse götürse kendisi gibi evde kalmış birini götürebilirdi. Ama kapitalist düzende bu sistemin kuralları geçerliydi. Yürükoğlu paralıydı, güç ve olanak sahibiydi.

Mehmet karısını kaptırdıktan bir müddet sonra Türkiye'ye gitti. İki yıllık aradan sonra iki haftalığına tekrar geldi. Görüştüğümüzde Yürükoğlu ile ilişkilerini anlatmasını istedim. Matbaanın biraz ilerisindeki Dawns Parkta Mehmet'le konuştuk:

-"Onur Londra'ya geldikten bir müddet sonra bunlarla tanışmıştı. Ben de gelir gelmez kendimi bunların içinde buldum. Köye gidip geliyorduk. Özel ilgi görüyorduk. Bir yılbaşı gecesinden sonra eğlence ve içkiye başka bir yerde devam etmek için çocuk yuvasına gittiğimizde beni rahatsız eden bu özel ilginin nedenini de görmeye başladım. O yıl yılbaşı gecesini Islington Town Holl'da karşılamıştık..."

-"Evet hatırlıyorum."

-"Town Holl'u topluca terkedip çocuk yuvasına geldik. Fazlasıyla içki ve mezelik vardı. Eğlenceye orada devam ettik. Sen orada fazla kalmamıştın. Biz ise 13-15 kişiyle çocuk yuvasında sabahladık. Kimisi yukarıda çocukların yataklarına uzandı, kimimiz aşağı salondaki koltuklarda sızdık. Burada RY'nin özel ilgisinin bizden çok Onur'a olduğunu gördüm. O gece bunu yalnız ben değil, sanırım herkes anladı. O geceden sonra Onur'a bu düşüncelerimi anlattım. R.Y. sana ilgi duyuyor, bunu sana da çevreye de hissettirmeye çalışıyor dedim. O ise, Hadi ya sende, hem parti lideri hem de yaşlı bir adam, böyle düşünmen doğru değil dedi."

-"Senin ve herkesin farkettiği bu ilgiyi Onur anlamadı mı demek istiyorsun?"

-"Şimdi artık ayrıyız, bu yüzden o günkü olayı bugün yorumlamak istemiyorum. Zaten kısa bir süre sonra da herşey su yüzüne çıkmıştı. Birgün dördümüz (R.Y, Sırma, Mehmet, Onur) arabayla

disko-pup karışımı bir yere gittik. Oturduk içiyoruz. O zaten içkiliydi. Bir müddet sonra R.Y; "Onur'la ben birbirimizden hoşlanıyoruz" dedi. Adamın tüm niyetini daha önceden hissetmeme, anlamama rağmen şaşırdım, tokat yemişçesine sersemledim. Köyden Londra'ya geliş gidişlerimizde arabada sürekli cinsel konulardan söz açardı. Birbirinizden hala hoşlanıyor musunuz? Birbirinize yeterli misiniz? Uzun zaman birlikte yaşayanların arasında sık sık isteksizlik, soğukluk ortaya çıkabilir. Bunu gidermenin panzehiri ara vermek, ama bu arayı bir başkasıyla doldurmaktır. Bu, çiftler arasındaki soğukluğu, isteksizliği gidermenin en iyi yoludur..."

Adam böyle konuştukça büyük rahatsızlık duyuyordum. İlk defa bir örgütün içindeydim, ilk defa bir örgütün lideriyle karşılaşıyordum ve biz hiçbir zaman Marksizmden-Leninizmden, devrimden, sınıf mücadelesi gibi temel konulardan söz etmiyorduk. Birlikte olduğumuzda konu yalnızca cinsellikti. Onur ne derse desin bu konuşmalardan R.Y. ile aralarında birşeyler olduğunu hissediyordum. Neyse pup'ta R.Y. böyle söyleyince gözlerim büyüdü. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı şaşırdım. Sırma ile Onur'dan hiç ses çıkmıyordu. Ama Yürükoğlu üzerimdeki şaşkınlığı atmama ve sakinleşmeme(!) yardımcı oldu. Ben de sonunda birşeyler söylemek zorunda kaldım. Söylediklerim ise kafamdan geçenleri anlatmaktan çok uzak, durumu kurtarıcı genel sözlerdi: "Bunun için benden izin almanız gerekmiyor. Herhalde siz birbirinizden hoşlanıyorsanız, bana çekilmek düşer.." Bunlar bana ait sözler değildi. R.Y o güne kadar beni kurmuş, bu ana beni hazırlamıştı. Kafam, yüreğim karma karışıkken ben R.Y'nin dediklerini söylüyordum. Çok kötü olmuştum. Silahını düşmana kaptırmış bir askerin ruhsal yapısı içine düşürülmüştüm. Gözlerim doluyor, ağlayamıyordum. Onur'un da RY'nin dediklerini belli belirsiz onaylaması, onun yanında yer alması beni mahvetti. Gerçekten anlatmak zor. Sonra neler konuşuldu bilmiyorum. Birden R.Y ile Onur'un daha yakın durduklarını görmeye başladım. Tabii ki herşeye fazla duygusal bakmamın içkinin de tesiri vardı. Kendimden bile kopmuştum. Sırma "Dans edelim

mi?" deyince kalktım, pistin ortasında başlayan dansın kenarlara kaydığını farketmedim. Ama bir müddet sonra Sırma'nın iyice vücuduma yapıştığını hissettim. Sonra da yüz yüze dudak dudağa dans etmeye başladık. Bu benim için ikinci bir şoktu.

Daha birincisinden kurtulamamıştım.

-"O sırada O, benim karıyı kullanmayı kafasına koymuş, ben niye onunkini kullanmayayım ki diye düşünmüşsündür herhalde?"

-"Evet, birden senin söylediğin çok daha kaba bir şekilde aklıma geldi."

-"Kaybettiğin şeyin yerini bir başka şeyle dolduruyorsan acının da hafiflemiş olması gerekir." Mehmet ağzı kulaklarına varıncaya kadar güldü.

-"Eee devam et bari" dedim.

-"Dans ediyorduk işte, öpüşüyorduk. Dediğin gibi kafamda şeytanlar tepişmekteydi. Omuzumdan biri çekene kadar öpüşmeye, sürtünmeye devam ettik, zorlanarak döndüm. Daha R.Y'yi karşımda hayal meyal görmüştüm ki, çeneme bir yumruk yedim."

-"Hadi be! inanmam. Film mi anlatıyorsun sen?"

-"Hayır film anlatmıyorum. Ama dansederken omuzumdan çekilip yumruğu yediğim zaman ben Göksel Arsoy'la bir filmde yaşadığım hissine kapıldım."

-"Yani R.Y. sana ciddi olarak yumruk mu attı? yoksa şaka yollu "Hadi hadi sen de az değilmişsin" dercesine dokundu mu?"

-"Hayır basbayağı yumruk vurdu. Hızlı vurdu, çenemi tutarak geri geri gittim. Diyorum ya çok şaşırmıştım. Gözlüğüm de yere düştü. Birden film koptu..."

-"Sonra..."

-"Ben eğilip gözlüğümü yerden alırken onun dışarı çıktığını gördüm. Sırma da arkasından koştu. Sonra Onur'la ben de onları takip ettik. Biz dışarı çıktığımızda O Sırma'ya tekme yumruk girmiş, habire vuruyordu..."

-"Onur'la sen ne yaptınız?"

-"Ben aptal bir haldeydim. Hem bu kısa sürede gelişen olaylara

inananıyordum, hem de korku içindeydim. O ise Sırma'ya bağıra çağıra vuruyor..."

-"Ne diyordu?"

-"Bana izin vermemiştin. Sense hiç sormadan istediğini yapıyorsun gibi şeyler söylüyordu. Sanırım söyledikleri Onur'la ilgiliydi.."

-"Onur hiç bir şey yapmadı mı?"

-"O da benden uzakta tereddüt, korku ve utanç içinde ne yapacağını şaşırmış bir halde duruyordu. O da korkuyordu. Sonra kesmesi için R.Y'den rica etmeye başladı. R.Y bir iki ricadan sonra vurmayı durdurdu. O arabaya doğru giderken; Sırma bacakları çarpılmış bir halde yerde yatıyordu. Onur'la ben onu yerden kaldırdık, arabaya bindirdik. Gelirken önde Sırma ile Yürükoğlu oturuyordu, giderken R.Y. ile Onur arkada, Sırma ile ben öndeydik. Arabayı Sırma kullanıyordu."

-"Peki Sırma ile yattın mı?" Mehmet kızararak yüzüme baktı. Gözlüklerinin arkasından gözlerinin iyice büyüdüğünü görüyordum. O'nu teşvik etmek zorunda kaldım:

-"Anlat çekinme. Ben epey şey biliyorum. Senin bilmediklerini de biliyorum."

-"Yattım" dedi.

-"Kaç kere, 3-4..?"

-"Evet o kadar, belki 4-5 kere."

-"Peki bu birlikteliğinizde Sırma gerçekten kendini sana veriyor muydu?"

-"Nasıl yani?"

-"Yani sevişmeniz doğal mıydı, yoksa yapmacık mı-kurgu mu? Yani o benimkini kullanıyorsa ben de onunkini kullanayım diyerek, yaranızı hafifletmek için mi yapıyordunuz?"

-"Valla bilmiyorum ki. Kadın hırslıydı, aktifti. Artık bunun nedeni RY'nin kendisini bir başkasına tercih etmesinden midir, sekse düşkünlüğünden midir, yoksa uzun zamandır ihmal edilmiş olmasından mıdır bilemiyorum. Her ne nedenle olursa olsun hırslı başla-

yıp, hırslı bitiyordu. Ama ben Sırma'yı bu olaydan önce cinsel ilişki için aklımın köşesinden bile geçirmiş değilim. Bu olay da aniden ortaya çıktığı için, yeni tanıştığım bir yabancıyla ilk defa yatağa giriyormuşçasına, çekingen ve sıkılgandım."

-"Peki ilişkiyi hanginiz kestiniz?"

-"O kesti.. Ben sana karşı ciddi ilgi duymuştum, ama sende bunun karşılığını bulamadım dedi."

-"RY köye gidiş gelişlerde size aranızdaki soğukluğu gidermek için başkasıyla birlikte olma öğüdünde bulunuyordu, ama buna asıl ihtiyacı olan kendisiymiş. Hem de sen ve Onur bu ihtiyacı gideren oyunculardınız. Sırma seninle girdiği cinsel ilişkiyi en ufak teferruatına kadar RY'ye anlatmaktaydı. Sizin ilişkiniz RY'nin yatak oyunlarının birer malzemesiydi. Sırma'nın aktifliğinin nedeni de senin saydıklarının her üçü de olabilir. Ama bu nedenlerin hiçbirisi Sırma'yı RY'nin yatak oyunları için elde etmeye çalıştığı malzemeyi kaliteli hale getirmesine engel olmaz. Yani sen o benim şeyimi kullanıyor, ben de onun şeyini kullanayım diye girmiş olduğun oyunda aslında RY tarafından kullanılan bir kurbandın. Ve RY seni hiç zorlamadan bu görevi gönüllü bir şekilde yerine getirmekteydin. Yani senin kullandığın birşey yoktu ortada... Peki Sırma'nın başkalarıyla da yattığını biliyor muydun?"

-"Hiç bilgim yok, duymadım."

-"Bunlar tatillerini sürekli İtalya'da, Yunanistan'da yapıyorlardı. Buralarla ilgili birşey duydun mu?"

-"Bilmiyorum ama Sırma İtalyan erkeklerinin çok iyi olduğunu söylüyordu. O zaman İtalyan sevgilisi olmuş diye düşünüyordum, ama nereden edindiğiyle ilgili bir bağ kuramıyordum. Fazla derin de düşünmüyordum. Sonuçta ben de evli olan bir kadınla sevişiyordum. Herhangi bir duygusal bağım yoktu. Senin de parmak bastığın gibi öfkeyle, intikam alırcasına iş yaptığımı düşünüyordum. Onun başkalarıyla da yatağa giriyor olması beni fazla ilgilendirmiyordu..."

Kimse bize yukardaki anlatımların doğruluğundan şüphe ettiğini söyleme aptallığında bulunmasın. Bu birinci elden bir anlatımdır.

Anlatan "baş erkek" oyuncudur. İsterseniz gelin bir de öbür cepheye, bizi asıl ilgilendiren Yürükoğlu cephesine bir göz atalım. Buradaki baş oyuncuyu, Onur'u dinleyelim. Mehmet'in anlatımları ufak tefek farklılıklarla, ama özü korunarak Onur tarafından da tekrarlanmaktadır:

-"Biz RY'nin çalışma odasındaydık. Çok içki almıştık, çok da içmiştik. Hazal, Ceylan, Tufan, Mercan Köklü de bir müddet bizlere katıldılar. Hem çalıyor, hem söylüyorduk. Çoğunlukla klasik Türk müziğinden gidiyorduk. Galiba saat 11.00'i geçiyordu. Ötekiler yazılarının başına dönmüş, biz dört kişi kalmıştık. R.Y "Hadi hep birlikte biryerlere gidip eğlenelim" dedi. Sırma itiraz etmek istedi "Geç oldu" filan dedi ama hep birlikte kalktık. Southand'e, rıhtıma yakın bir diskoya gittik. Burada RY Mehmet'e benden hoşlandığını, benim de kendisine ilgi duyduğumu açıkladı. Mehmet fazla birşey söylemedi. O günden sonra da fazla birlikte olmadığımız için bu konuyu hiç konuşmadık. Bu yüzden o anki düşüncelerini, hislerini bilemem. Sonra Sırma Mehmet'i dansa kaldırdı. Biz birşey konuşmuyorduk, yalnız sahneye bakıyorduk. Birden öpüştüklerini ve birbirlerine çok sıkı sarılarak döndüklerini farkettim. Tabii çok şaşırdım. Dansetmek ayrı birşey, herkesle dansedebilirsin, ama öpüşmek farklı. Birisiyle duygusal bir yakınlığın yoksa, böyle bir niyetin yoksa öpüşmek olası değildir. Bu ana kadar hele onlar dansa kalkmadan beş dakika öncesine kadar Mehmet'e karşı kendimi suçlu hissediyordum. Ama şimdi içimde böyle bir his kalmadığı gibi, Sırma ile öpüşmeye kadar uzanan ilişkiden bana hiç sözetmediği için ona kızmaya başlamıştım. Tabi bu çelişik duyguların beni RY'ye doğru itmesi de çok doğaldı. Öyle olmasına rağmen RY de bana öpüşme teklif edince reddettim. Israr ettiği halde yapmadım. O zaman kalktı, onların yanına gidip Mehmet'i kolundan tutarak tuvalet tarafına götürdü. Vurup vurmadığını bilmiyorum. Orada ne yaptılar, ne oldu ben görmedim. Ama onlar tuvalet tarafına gidince Sırma masaya geldi, birlikte dışarı çıktık. Dışarda Mehmet'in arkada durduğunu RY'nin de arabaya doğru yürüdüğünü gördük. Sırma

yanına gittiği zaman, dönüp Sırma'ya bir tokat attı ve onu yere düşürdü. Yerde iken bir de tekme attı. Bu sırada; "Sen bir orospusun, öpüşürken zevk alıyordun. İtalyanla yatarken de zevk alıyordun. Bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye bağırıyordu. Adam Sırma'nın Mehmet'i öpmesinden çok, bunu zevkle yaptığını düşündüğü için kızmıştı. Zaten sonradan onun bu kızgınlığının nedenini daha iyi anlayacaktım. Onun için yabancıyla yatağa girmek, öpüşmek fazla önemli bir olay değildi. Hatta bunlar iki çiftin daha iyi anlaşabilmesi, daha verimli bir seks yaşamı için dönem dönem başvurulması gereken yollardan biriydi. Ama yabancılarla yatağa girmelerde kendini onun zevkine kaptırmak, kendini bütünüyle ona vermek doğru değildi. İşte bu birlikte yaşamın temellerini dinamitlemek demekti. Yabancılarla yatakta "iş" yapılmalı, bunun zevkini ise ait olduğun insana ayırmalıydın. Bilemiyorumki, adamın sürekli dile getirdiği şeyler buna benzer şeylerdi. Belki teorik olarak böyle şeyler söylenebilir ama pratikte bu mümkün müdür bilemiyorum. Yatağa girip herşeyini yabancıya teslim ederek bunun zevkini başka birine ayırmayı becerebilecek tek insan, olsa olsa profesyonel bir fahişe olabilir. RY'nin rahatca uyguladığını sandığım bu metoda ben bir türlü sıcak bakamadım. Sırma'ya vurmasının, ona orospu demesinin nedenleri de sanırım onun yarattığı bu teoriyi Sırma'nın hayata geçirememesiydi. RY Sırma'yı yerde bırakıp gitti. Sırma kendini toparlayıp arkasından koştu. Biz Mehmet'le yalnız kaldık. Karanlıktı, soğuktu. Denizden esen tuz yüklü rüzgar yüzümüzü yalayıp geçiyordu. Rıhtımdaki gemiler kucak kucağa girmiş gibiydi. Gökyüzü öylesine yüksek, öylesine yıldız doluydu. Mehmet'le birbirimizden uzak duruyorduk. Konuşmuyorduk. Ben de utançla sıkılganlık, kızgınlık iç içeydi. Tüm bu olanlar birden silinse, hatta aniden Türkiye'de olsam, otobüsü kaçırma korkusuyla, elinde kitaplarıyla İstanbul'un sımsıcak kaldırımlarında koşan o üniversiteli kız olsam. Kafam karma karışıktı. Mehmet'le 7 yıldır birlikte yaşamıştık. Tanışıklığımız çok daha uzundu. Onun da aynı şeyleri düşündüğünden şüphem yoktu! 5 dakika sonra Sırma döndü. Bana "gelmi-

yor, çok sarhoş. Git sen getir, seni dinler" dedi. Gittim, getirdim. Ön kısma Mehmet'le Sırma, arkaya ise biz oturduk. Çok sarhoş olduğu için gelirken de arabayı Sırma kullanmıştı. Sırma daha arabayı çalıştırmamıştı ki RY arkadan Sırma'nın yüzüne bir tokat attı; "Madem öpüşecektin niye bana sormuyorsun orospu?" diye bağırdı.

Sabaha doğru 2-3 arası evde olduk. Çok geçti, hem yorgundum hem de sinirlerim iyice gergindi. RY ile çalışma odasına girdim: "Bitti artık, onunla ilişkim devam edemez, senin yanında kalmak istiyorum" gibi bir sürü dil döktü. Çok ısrar etmesine rağmen kalmak istemiyordum. Kalamazdım da. Dışarda Sırma ile Mehmet bekliyordu. Ama Yürükoğlu'nu koltukta serilmiş bir halde bırakıp dışarı çıktığımda onları göremedim. Mutfakta da yoklardı. Geri dönüp RY'nin çalışma odasının karşısındaki odaya girmek için yaklaştığımda içerden konuşmalar gelmeye başladı. Onların sesiydi, içerdeydiler. Diskodaki olaydan sonra şimdi de böyle bir durumla karşılaşmak daha büyük canımı sıkmıştı. Geri RY'nin bulunduğu odaya dönmek zorunda kaldım. Bir müddet sonra da RY'nin koltuğunun altına girerek onların yukarıdaki yatak odasına çıktık... Yok canım seks yapmadık. Yattık, hafif sevişdik, ama yapamadık. Ben istesem de ilişkide bulunamazdık. Çünkü RY'nin ereksiyona ulaşması çok zor, hatta tam ereksiyona ulaşmadan orgazm oluyor. Ereksiyona ulaşmak için her yolu deniyor... Tabi bunlar hemen o anda öğrendiğim şeyler değildi. Birlikte olduğumuz süre içinde hepsini tek tek öğrenecektim. Bana grup seksi yapmak için çok ısrar etti. Katılır mıydım, katılmaz mıydım bilmiyorum. RY gazete ve dergilerden böyle istekliler bulunabileceğini belirttiği halde, bir türlü böyle bir grupla ilişki kuramadı. Ayrıca onun bana cesurca teklif ettiği bu öneriye hep korkuyla yanaştım, çekimser kaldım. Her halde benim bu korkaklığım ve çekimserliğim onun grup bulamamasını etkilemiştir. Bu gün için biseksüel demek daha doğru olur. Ama ilerde bu biseksüellikten geriye yalnızca pasif homoseksüellik kalır... Beni Hamsted'de bir pup'a götürdü. Ben oranın bu özellliğini

bilmiyordum. Birkaç yıl sonra bir milletvekilinin erkek sevgilisiyle birlikte burada resimleri görüntülendi. Adam milletvekilliğinden istifa etmek zorunda kaldı, RY işte buradan bir eşcinsel avlamaya çalıştı. Oturduğumuz yerden hem biralarımızı içiyor, hem de hepsini tek tek değerlendiriyorduk. Bu değerlendirmelerde benim gözümün önüne sürekli İşçinin Sesi gazetesinde RY'nin yazıları takılıyordu. Orada "bu konuyu 5 başlık altında değerlendireceğiz", "önemli 3 konu var", gibi madde madde anlattığı siyasal sorulara benzer bir yaklaşımla erkekleri değerlendiriyor, sınıflandırıyordu. Tabi bu değerlendirmeler yapılan işin cinsine göre bir edepsizliği içermekteydi. Eşcinsel erkeklerin belden aşağısını Yürükoğlu yorumuyla porno kitaplarına koysak, inanıyorum iyi tutulur... İki saate yakın bu yorumlarla oradaki insanları izledik. Pek elimiz "boş" döndük diyemeyeceğim. Arabayla giderken bana "sen de kendinde benim gibi bir rahatlama hissediyor musun? Harika bir kalabalık, harika bir hareketlilik. Burası deniz kenarının huzurunu veriyor insana" diyordu... Valla bu yolla huzura ulaşmak için buraya sık sık gelip gelmediğini bilemem ama o gün benimle ilk defa oraya gittiğini söyledi. Bir daha da gitmedik.. Bulamayışımızın nedeni beğenmemek değil, RY'ye göre çok iyileri vardı; "Şuna bak Onur.." diye başladığı adamları tasvir etmesi onlara nasıl hasta olduğunu göstermekteydi... Ya boşver nasıl itiraf ettiğini...Ben hepsini unutmak istiyorum. Sorma bunları bana... Beğenmesine çok beğeniyordu. Ama sorun nasıl teklif edecektik? Bana çok ısrar etti ama ben cesaret edemedim. Zaten beni götürmesinin nedenlerinden biri bu işi bana yüklemekti. Kendisi de yapamadı. Sonunda tıpkı cigere ulaşamayan kedilerin yaptığı gibi AIDS, sağlık, pislik tehlikeleri bahane ederek kalktık... Erkeklerle düşüp kalktığına tanık olmadığım gibi, bu konuda fazla birşey de duymuş değilim. Ama kendisi bana Dawnam Road'daki eve geldiği zaman Türkiye'de homoseksüel ilişkide bulunduğunu anlattı. O zamanlar 16-17 yaşlarındaymış ve mahallede o tip bir adam varmış, o da para karşılığı onunla ilişki kurduğunu söylüyordu. Tabi bu tip hikayeleri sevişme öncesi anlatıyordu. Ba-

na da her sevişmeden önce seks hikayeleri anlattırırdı. Konusu olması gerekmiyor, onu çarpsın yeterdi. Sanırım ilişkide bulunmuş olduğu tüm kadınlara aynı görevi yaptırttı. Bu ereksiyona ulaşmanın bir yoluydu. Tabi doğru söylüyorsun, bu benim aklıma gelmedi, para ödeyerek seks ihtiyacını karşılayacaksa bir erkeğin gideceği en uygun yer genelevdir. Yürükoğlu ise 16-17 yaşlarında para ödeyerek o adama gidiyormuş... Valla o dönemde aktif mi yoksa pasif mi olduğuyla ilgili birşey söyleyemem... Yoruma açık burası. Dediğim gibi onunla ilişkim olduğu sürece RY biseksüeldi. Erkeklerle ilişkisi olmasa bile o biseksüeldi... Sen sormadan bunun ne anlama geldiğini ben açayım. Gene bir gün bana geldiğinde deri çantası da elindeydi. Bilirsin pahalılığıyla, bilmem ne derisinden olmasıyla fazlaca övündüğü çantası. Biz her zaman onun içinde kitapları, kağıtları, notları, çalışma materyalleri olduğunu düşünmüşüzdür. Belki İTİB toplantılarına gelirken gerçekten bunları doldurup geliyordu. Bana o gün geldiğinde tabi sevişme öncesi yan çıplağız... dokunuyoruz, okşuyoruz, öpüşüyoruz.. İşte bu sırada "Sana bir süprizim var" dedi. Kalktı, çantasını alıp kucağına koydu. Fermuarına çekip elini içine soktu. Ben merakla süprizi beklemekteyim, ama o hiç acele etmiyor. Bir yandan gözlerimi okumaya çalışırken, bir yandan da elini yavaş yavaş çantadan çıkarmaktaydı. Evet, ben de zaten bir hediyedir, bana bir şey almıştır diyerek merakla beklemekteyim. Aptallık işte, bu adam bana hediyelik olarak özveri taarruzlarındaki bitli elbiselerin dışında hiçbir şey almadı ki... Hatta adama en sevdiği yemekleri hazırlıyordum.. Felaket midesine düşkün bir adam, seçtiği şeyler de oldukça pahalı şeylerdi... Dalga mı geçiyorsun ya.. beş kuruş bile ödemezdi... Ben de öyle bilirdim, her erkek metresine birşeyler verirdi. Bu adam ise bana hiçbir şey vermedi. Onun yiyeceğini hazırlamak için tüm haftalığımın akıp gittiğine üzülerek tanık olurdum... Her neyse, benim aptalca beklediğim süprizi nihayet çantasından çıkardı. Gerçekten büyük bir süprizdi bu. Süprizi görünce ağzım açık kalmış, ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşırmıştım. Adamın elinde kocaman plastik bir erkek organı

durmaktaydı. Ben bunu bana kullanacak diye korkmuştum. Adamın fantazileri bitmiyordu ki, belki bunun kendisine zevk vereceğini düşünmekteydi. Ben böyle korksam bile sonuçta bunu da normal karşılayabilirdim. Ama adam bu organı benim için değil de kendisi için getirmiş... Bu yüzden RY'ye biseksüel diyorum. Sende amma soru soruyorsun yani. Kullandık işte.. Parti sekreterimiz nasıl tarif ettiyse öyle kullandık. Midem bulanarak, tiksinerek yaptık işte... Buradan hareketle 16-17 yaşlarında para karşılığı pasif mi, yoksa aktif mi iş yaptığını da yorumlayabiliriz sanırım.

Adam durumunu kabullenemiyor. Seks yaşamının sona ermesi onun için ölümden beter birşey. Onun yaşamının merkezinde seks var.. Bu yaşamın en fazla bir iki yıl sonra tamamen biteceğini söyler, o yüzden bu birkaç yılı dolu dolu(!), her türlüsünü, hem de sınırsız ve kuralsız yaşamak isterdi. Hayır ben korunmuyordum.. Yatağa gireceğimiz ilk gece "korunman için birşey kullanman gerekmiyor. Benim hormonlarım ölü" demişti. O günden sonra bir müddet korkmuştum ama süreç içinde adamın doğru söylediğini anladım.. Nerden bilebilirim ki kızın ondan olup olmadığını? Hormonlarının uzun zamandan beri mi, yoksa yeni mi etkisizleştiği hakkında bir bilgim yok, bu konuda birşey söylemedi. Kızı ise bizim ilişkimizden 2-3 yıl önce doğmuştu. Belki o dönemlerde de hormonları ölüydü ve çocuk kendisinden değildi. Ama bu bizi ilgilendirmez ki... Evet doğru, bundan emin olsak Yürükoğlu'na "İskele babası" diyebiliriz ama değiliz. Yürükoğlu'nun en hüzünlü akşamları onun en dertlendiği anlar, işte bu sona ermekte olan seks yaşamını hatırladığı anlardır. Böylesi akşamlarda sevdiği bir şarkı var. Onun birkaç mısrasını melodisiz söyleyerek derin derin içini çekerdi. Bak sen de şarkıyı duyunca, bu şarkının sözlerinin Yürükoğlu'nu ne güzel tarif ettiğini göreceksin:

"Senin de yolun biter, diner gözünde yaşlar.
Benim bu uğursuz yolum bittiği yerde başlar."

Bu şarkıyı ağlamaya yakın bir duyarlılıkla sık sık söylerdi...

Benimle birlikte olduğu sürelerde Hazal'la yattığını söyleye-

mem. Hazal çok zor orgazm olan bir kadındır derdi. O, Yürükoğlu ile bana pezevenklik, nonoşluk yapıyordu. Zor durumlarda onun aracılığı ile haberleşiyor, randevulaşıyorduk.. Bir pazar günü artık ilişkileri soğutmaya başladığım günlerdi, Hazal beni telefonla arayarak; "RY seni her yerde arıyor, matbaaya baktı, evine gitti, şimdi benim yanımda uzun zamandan beri senden bir haber bekliyor. Şimdi bir yere gitme sana geliyor" veya bir başka gün matbaada, kadın merkezinde veya işçi birliğindeyken bir telefon gelir, Hazal'dan; "Onur sana iyi bir müjdem var, bil bakalım ne? Nereden bileceksin tabi RY seni burada bekliyor. Elinde ne varsa hemen bırak gel.." Tam bir "ANA", tam bir "Godoştu." 7. Kongre(!)'de köye de gitmemiştim. Ve ilişkilerimi tamamen kesmek için bir bahane aramaktaydım. O akşam köye telefon ettim. Karşıma Hazal çıktı, RY'yi sordum. Aslında onun nerede olduğunun fazla bir önemi yoktu. Hazal kanalıyla kararımı RY'ye iletmek istiyordum: "RY'nin şimdi Sırma ile yatakta olduğundan emindim. Zaten ilişkimizin başından beri Sırma'yı da beni de birlikte götürmekte. Böyle çirkin bir ilişkiye daha fazla tahammül etmek istemiyorum. Söyle o adama bir daha beni arayıp-sormasın, kapımı çalmasın" dedim.

RY Kongre'den sonra (zaten 7. Kongre o sabah başlamış, o akşam bitmişti) atlayıp bana geldi. Yeminler ediyordu: "Sırma ile yatmıyorum. Aramızda hiçbir ilişki kalmadı. Örgütte bir sürü sıkıntı var, bu sıkıntıları atlatır atlatmaz onu da başımdan defedeceğim. Biraz sabırlı olmalısın."

Bense artık ona inanmıyordum. İlişkilerimizin bu son dönemlerinde sık sık aldatıldığımı, beni gerçek bir metres olmaya doğru çektiğini görmekteydim. Bir Hazal, bir Meral veya daha ötekilerin konumuna sokulmaya çalışılıyordum. O ne teoriler üretirse üretsin, benimle olan bir insanın bugün benim yatağımda, ertesi gün başka yataklarda olmasına izin veremezdim. İşin başında adam beni; "Senin kocanla aran iyi değil, benim de Sırma ile aram değil ve hiç anlaşamıyoruz. Uzun zamandır onunla yatağa bile girmiyorum. Birlikte olalım. İlerde Sırma ile ayrıldıktan sonra da evleniriz.." Bu

sözlerle aldatmıştı. Bu sözler sürekli tekrarlanmıştı. Ama başka şeyler empoze edilerek, metreslik, örgüt ve çevre içinde resmileştirilerek, beni metresliğe alıştıra alıştıra..."Ben senin metresin olamam, olmayacağım" diye bağırdım. "Sırma'nın koynundan çıkıp buraya geliyorsun. Bu iğrenç birşey. Ben buna daha fazla katlanamam. Senin yüzünden onur diye birşey kalmadı. Kimsenin yüzüne bakamıyorum, örgüt içinde herkes beni dışlıyor, yoldaş dediklerim yanlarına bile sokmuyorlar, herkesin yüzüme RY'nin metresi diyerek baktığını hissediyorum..." Epey yalvardı, dil döktü. Ama ben artık kararımı vermiştim. Bir daha ne bu pis herifle yatağa girecektim, ne de bu TKP denilen şeyin içinde bulunacaktım. Kaçıp gidecek, izimi kaybettirmeye çalışacaktım. Tamam doğru söylüyorsun bu adamla ilişkiye girdikten bir müddet sonra bu adamın iğrençliğini bu kadar olmasa da görmeye başlamıştım. İlişkimi o zaman kesebilirdim. Bu doğru ama, bu doğrudan kalkarak tamamen beni suçlaman doğru olmaz. Gidecek hiçbir yerim olmadığını sen de biliyorsun. Adam kendisiyle ilişki kurmamı sağlamak için parti olanaklarını benim için kullandı. Evsiz barksızdım, ev verdi. İşsiz güçsüzdüm, matbaada iş verdi. Bana yetki verdi, sorumluluk verdi. Bazı görevlerin başına getirildim. Ve altımdaki insanlara ben de görevler vermeye başladım. Sonunda Sırma'yı bırakacağım, seninle evleneceğim diyerek elimden tutup yatağa götürdüğü zaman bana söyleyecek fazla birşey kalmamıştı. Kaldı ki adam seni seviyorum, senden vazgeçemem gibi bir sürü dil dökerek sürekli zayıf yanlarımı hortlatmaktaydı... Reddetmemin yollarını adam adım adım tıkamıştı. Umut ve Cahide'lerin RY ile ilişkilerinin nereye kadar uzandığını pek bilmiyorum, ama Hazal'ın doğum yaptığı sıralarda bunlarla ilgili önemli bir olay olmuştu. Onu anlatmam sanırım bunların ilişkisine az çok ışık tutar...

Bu kadın hastahaneye yattığı zaman sürekli ziyaret ediliyordu. Yürükoğlu onu hiç yalnız bırakmıyordu, hatta kocası Akbulut (Sırrı)'dan daha çok ziyaretine gidiyordu. Doğum yaptığı günde ben, Yürükoğlu, Umut, Cahide, Sırrı, Derya, Şahin gibi birçok kişi ora-

daydı. RY sarhoştu. Cebinde viski şişesi vardı ve sık sık dışarı çıkıyor, içkisinden bir yudum alarak geri dönüyordu. Hazal doğurduğu zaman "Hadi bunu kutlayalım. Hep birlikte Cemal'lere gidelim" dedi. Birkaç arabaya binerek Cemal'lerin Edmonton'daki evlerine gittik. Orada Cemal saz çaldı. Alevi türküleri söylendi, bol bol da içildi. Gece yarısını geçe Cemal'lerden çıktık. Derya, Sırrı, Şahin gibi arkadaşlar evlerine gitti. Biz, RY, ben, Cahide, Umut ise RY'nin arabasıyla Dawnam Road'daki eve geldik... Umut gitmişti... Gözünü açamıyor, ayakta duramıyordu. Bin bir güçlükle arabadan alıp eve soktuk. Bir koluna ben, öteki koluna Cahide girmiş merdivenlerden çıkartmaya çalışıyorduk. RY orada Cahide'yi kendisine doğru çekerken bana; "Sen onu odasına götür ve birlikte kalın, biz de Cahide ile kalırız" dedi. Adamın gözü dönmüş, deli gibi de ısrar etmekteydi. Allak bullak oldum. Onun bu deli gibi ısrarı beni de deli gibi karşı koymaya sokmuştu... Cahide ne diyecek, kuzu gibiydi, ağzı var dili yok bir haldeydi. Kocası serilmiş merdivene, dünyadan bir haber yatıyordu. Bu adamlar Yürükoğlu'nun geceleri beni gizli gizli zirayet ettiği ilk dönemlerde odayı basmışlar, RY'yi evden kovmaya kalkmışlardı. Bugün onlar RY'nin avucunda aynı süreci yaşamaktaydılar... Yoo Cahide'nin içkinin etkisi altında olduğunu söyleyemem, içmiyordu. Fazla içen birisi değildi. Sanırım o başka şeylerin etkisi altındaydı. Öylesine sessiz, kabullenici davranmasının altında daha önceki ilişkilerin etkisi bulunmaktaydı...Bilemiyorum daha önce söylediğim gibi böyle bir ilişki var mıydı, yok muydu... ama başka bir şey de söyleyememki.. O gece neler olduğunu da bilmiyorum. Umut'u odasına ben mi taşıdım, hepbirlikte mi taşıdık, sonra ben kendi odama nasıl gittim... Bunlardan hiçbir haberim olmadı. Hatta kimin kiminle yatıp kalktığını bile hatırlamıyorum. Ertesi gün uyandığımda saat 3 veya 4'e geliyordu ve RY evde değildi... Olabilir Cahide ile geceyi birlikte geçirmiş olabilirler...

Matbaada sabaha kadar çalışmış olduğumuz bir gecenin sonunda eve geldiğimde, odamın ve yatağımın kullanılmış olduğunu gördüm. Yürükoğlu da Cahide de o gece matbaada "İMECE" çalışma-

sına katılmışlardı. Ama bir ara gece yarısına yakın kaybolmuşlar ve bir daha dönmemişlerdi. Onların bu kaybolup geri dönmemesi hiç kimsenin dikkatini çekmemiş olabilir ama benim aklımdan hiç çıkmadı... Odamı ve yatağımı onlardan başkasının kullanabileceğini hiçbir zaman düşünmedim. Biz tüm örgüt olarak "İMECE" adı altında matbaadadaki işle gece gündüz çalışırken, onlar benim yatağımda iş görüyorlardı... Gerçekten iğrençti... Bu adam örgütteki tüm insanları matbaaya çekebilmek için kendisi de çalışmaya başlamıştı. Başka türlü insanları çalıştıracağını da sanmıyorum. İş oturduktan sonra da Ahmet'e; "Artık gelmem gerekmiyor. Ama gelmeyişimin izahını yoldaşlara uygun bir dille anlat.." komutunu veriyordu. Ahmet'te İTİB toplantısında bunu yoldaşlarına uygun bir dille anlatıyordu:

"İMECE çalışmasını bu tempoyla götürmek zorundayız. Fire vermeden yoldaşların tam kapasite çalışmasıyla işi zamanında bitirmemiz mümkündür. Bunun için sekreter yoldaşımızın gelmesi gerekmiyor. Kendi isteğiyle gelerek işi örgütledi, bizim gibi çalıştı. Bir yoldaşımız çıkıp da sen gelme, çalışma demedi. Koca Parti Genel Sekreteri işini gücünü bırakıp da matbaada paketleme mi yapacak... Ayıptır yoldaşlar..."

Gerçekten bunların yaptığı ayıp ve iğrençti. Abartmasız akşam 4-5 sularında işbaşı yapıyor, sabah 10-11 sularında matbaayı terkediyorduk. Sabahtan sabaha çalışanlarımız oluyordu. Büyük çoğunluğumuz aç açına işbaşı yaptığımız için midemiz kazınarak işi sürdürüyorduk. Tabi bu açlık ve uzun çalışmanın yarattığı stres yoldaşların sık sık birbiriyle takışmasına kavgasına neden olmaktaydı. Zaman zaman bu kavgaların hiçbir sınırı kalmıyor kimse de durduramıyordu...

"Onur'un anlatısını burada keserek İMECE çalışmasından birkaç alıntı yapmak istiyoruz:

"Örgüte gelir sağlamak için yaptığımız İmece'nin gösterdiği, simgelediği bazı eksiklikler var. Bu imece, disiplinin yeterli olmadığını, gevşekliğin varlığını gösterdi. Bu İmece dayanışmanın da

yeterli olmadığını gösterdi. Bazı yoldaşlar gelmediler, geç vakte kadar çalıştım dediler. Herkes öyle çalıştı. Sabah 9.00 başlayıp, ertesi sabah 4.30'a kadar çalıştı. Yine İmece gösterdi ki gereksiz kişilik çatışmaları var. Kişiler arasında kısır çekişmeler var. Örgütümüz devrimci hareket içinde en iyiler arasındadır.

(RY İnsan Öznedir ve Amaçtır İ.S sayı 405, 1990)

Onur'u dinlemeye devam edelim:

"Böylesine uzun çalışma ve yorgunluk üzerine doğru dürüst bir şey de yemiyorduk. Eğer bir gün önceden haber verilmişse Çiğdem abla kadın merkezinde sıcak birşeyler hazırlıyordu. Yoksa RY'nin has adamları Ahmet, Tufan veya Güven en geç vakitte olmak üzere yalnızca birer porsiyon cips ve kola almaktaydı. Onlar para yok yoldaşlar diyerek, komünistlik adına bunu yapıyordu ama yoldaşlar da komünistlik adına susmayı tercih ediyorlardı. İki tutumun da bırakalım komünistliği, insanlıkla bile uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktu. Örgütün tümü 10-15 kişiydik ve bu 10-15 kişi Yürükoğlu'nun adlandırdığı imece(!)'de harıl harıl çalışarak, RY'nin cebine ayda 2500 sterlinden 4000 sterline kadar para akıtıyorduk. Karşılığında yalnızca cips yiyip kola içtiğimizi düşünürsek, bu paranın asıl kaynağının işten değil de bizim işgücümüzden olduğunu rahatlıkla görürüz.

Bu pislik ve iğrençlik diye adlandırdığım olayların süregen hale gelmesi benim bu iğrenç yapı içinden çekip gitmemin de nedeni oldu... RY bana "flört" teklifini de gene bu matbaada yapmıştır. ilk günlerimdi ve beni matbaaya dizgi öğrenmem için vermişlerdi. Buraya adım atmamdan bir müddet sonra, RY de sık sık matbaaya gelmeye ve uzun süre kalmaya başlıyordu. İlk günler böyle uzun kalması için bir neden olmadığını düşünüyor ve bir parti genel sekreterinin sıradan insanlar gibi zamanını aylakca geçirmesini yadırgıyordum... Meğer sebebi(!) varmış. Bir gün dışarıya bisküvi gibi birşeyler almaya çıktığımda arkamdan gelerek; "Seninle birlikte olmak istiyorum" gibi bir sürü şey söyledi... Valla ister çocukluk de, ister başka birşey ama ben o anda hem heyecanlandım, hem de şa-

şırdım. Ne yalan söyleyeyim çok derinlere inmiş olan gençlik duygularım birden su yüzüne çıkıverdi... Bu işin iyi, güzel yanıydı... Şaşırtıcı ve kötü olan yanı teklifin TKP(!) Genel Sekreteri tarafından yapılmasıydı. Üstelik adam babam yaşındaydı. Tabi zaman içerisinde birinci duygu fazlasıyla öne çıkarak, ikincisini tamamen kapattı. Fazla birşey söylemedim. Onun teklifini reddetmedim de... Birçok sorunum olduğunu, böyle bir ilişkiye hazır olmadığım gibi birşeyler söyledim. O günden sonra bu teklifler sık sık değişik yerlerde tekrarlandı... Bir yılbaşı gecesi eğlencesine devam etmek için çocuk yuvasına gitmiştik... Hepimiz o gece orada sabahladık. RY burada bana olan ilgisini hem bana, hem de oradaki partililere nihayet kabul ettirmiş oluyordu. Zaten ilişkimizde o geceden sonra gelişti. Meral mi? Meral, zaten eskiden birlikte yaşadığı kadınlardan biri. Gene de canı ne zaman çekse birlikte olabiliyorlar... Eğer dikkat etmişsen onu örgütte herşeye ve herkese karşı korur.... Ona değer verdiğini bazı tutumlarla, hareket ve sözlerle herkese hissettirir. Böyle olduğu halde, Meral'in zor çekilir biri olduğunu söylerdi... Ahmet bilse ne yazar ki? Adam boynuzlunun biri. RY, Ahmet için "Onunla köpekle sahibi gibiyiz" demektedir... Şahin ve Murtaza onun en sevdiği insanlardır. Bu iki kişi RY'ye tanrı gibi taparlar. Onun için hiçbirşeyi yapmaktan çekinmezler. Onlar için RY çocukları ve karılarından daha önemlidir... Şahin'in eşiyle ilişkisi sanki RY tarafından programlanmış gibidir. Murtaza da öyledir. Evi ve çocuğu eşinin üstüne yüklemiş ve hiç ilgilenmemektedir. Eşi Murtaza'nın yüzüne karşı en ağır küfürleri ettiği halde, her türlü hakareti yaptığı halde sesini çıkarmaz, gene bildiğini yapar. RY bu yüzden bu kadını Murtaza'dan ayırmak için her şeyi yapacağını söylüyordu, ama kadın kolay yenir lokma değildi... Tufan için Yürükoğlu'nun söyledikleri çok açıktır. İnsan olarak beş para etmez, ama aldığı görevi iyi yapar... Sırrı hem hiç sevmediği, hem de hiç güvenmediği biri. Ama öyle olduğu halde Sırrı-Hazal, Sırma-RY dördü birlikte tatile gidiyor, tatillerinin uzun bir bölümünü çıplaklar kampında geçirebiliyorlardı. Tabi bu tip ortaklıklar arttıkça, birbirlerini

sevmeseler de birbirine karşı daha hoşgörülü davranmak zorunda kalabiliyorlardı... Sizin için mi? Sizinle ilgili birşey söylemedi ama, Lazaoğlu'nun eşi ile ilgili birşeyler söyledi... Tamam iyi... Madem duymak istemiyorsun anlatmayayım..."

Onur 1992 yılının sonlarında Yürükoğlu'na "Senin metresin olmayacağım, bu iğrençliklerine daha fazla katlanamayacağım" diyerek restini çekiyor ve 3 yıllık metresliğini sona erdiriyordu. Ama TKP(!) İşçinin Sesi liderinin iğrençliklerini paylaşacak insan yok değildi ki! O bu yola Umut ve Cavidan'la bir müddet daha devam ediyor, Onur'un boşalttığı yeri bu ikiliyle doldurmaya çalışıyordu. Bunlardan sonra da yılan gözleri örgütün içinde ve çevresinde ağına düşüreceği, fantazilerine ortak edeceği zayıf unsurlar üzerinde dolaşmaya başlayacaktır. Bu bölümü Yürükoğlu'nun meşhur yatını da kısaca anlatarak bitirmek istiyoruz.

Yürükoğlu'nun Yunanistan kıyılarında 120 bin sterline satın aldığı bir yat vardı. Bu yat uzun zaman hem içerden hem de dışardan gizli tutuldu. Örgütün içindeki büyük çoğunluğun bunda hiç haberi yoktu. N. Bostancı'nın Londra'da çıkardığı Gerçeğin Sesi sayfalarında köpeklerinden, köşkünden ve Yunanistan'daki yatından söz ederken Yürükoğlu ve yakın çevresi bıyık altından gülerek "Keşke olsa" derdi. MK'ya dayatarak, karar çıkarttırarak aldığı bu yat beş kuruş gelir getirmediği gibi, sürekli para yiyen bir makine haline dönüşmüştü. Her ay kaptana yıllarca maaş, limanda kalışına para ödeniyordu.

Bu yat yalnızca RY'nin özel amaçları için değerlendirilir hale getirilmişti. Her yıl 2-3 kere tatile çıkıyor, filmlerde gördüğümüz zengin yat sahipleri gibi çevreye hava atıp, içindeki kapitalist özlemleri gideriyordu. Ahmet, Meral, Tufan, Ceylan, Hazal, Sırrı gibi iç içe geçmiş, İşçinin Sesi kültürünü(!) özümsemiş MK üyeleri Yunanistan'a giderek bu yatta tatil yapıyorlardı. Ayrıca Sırma'nın ailesi Türkiye'den gelip, bu yatta tatillerini geçiriyorlardı. Bu arada konuya girmişken birşeyin altını çizmekte yarar var. RY de dahil olmak üzere TKP(!) İşçinin Sesi'nde hiçbir komünistin(!) ailesi ko-

münistlere, devrimcilere sempati duyan insanlar değildi. Hatta komünistlerden nefret etmekteydiler. Ceylan, Tufan, Sevinç, Yusuf, Ahmet, Meral, Temel, Fatoş, Murtaza, Sırrı, Hazal, Şahin, Civan, Rıfat, Belma gibi insanlar ailelerinden dünya görüşlerini bile saklıyor, onlara adeta; "Anneme komünist olduğumu söylemeyin, o benim genelevde fahişelik yaptığımı sanıyor" gibi bir tutum sergiliyor, aileler de bunu hoşgörü ile kabulleniyorlardı. Çünkü onlar için en kötü şey komünistlik yapmaktır. Bir de öteki örgütlerin durumuna bakalım, bir de Türkiye'deki kavgaya bakalım. Analar, babalar çocuklarıyla birlikte faşizme karşı savaşıyor, barikat kuruyor, kurşunlara hedef oluyor, ölüme yürüyen açlık grevlerindeki, cezaevlerindeki çocuklarına "Seninleyiz oğlum, seninleyiz kızım" diye destek oluyorlardı.

Ali Yoldaş da ailesi ile birlikte zaman zaman bu yatta tatilini geçirmiştir. Yürükoğlu ve Sırma da İtalyan erkekleriyle işte bu yatın sayesinde tanıştılar. Yatın kaptanı, yani Yürükoğlu'nun şoförü(!) İtalyandı. Tatile geldiklerinde bu şoför Akseymen'lere "sürücülüğünün" tüm yeteneklerini sergiliyor, tatil boyunca iki taraf da zevkini gideriyordu. Bu adamı Yürükoğlu İngiltere'ye getirdi, evinde konuk bile etti. Ama fazla yüz göz olunması ilişkilerin kopmasına, "Aslan İtalyan'ın" kovulmasına neden oldu.

Örgütte adam kalmadığı, Aleviliğin keşfedildiği dönemde Yürükoğlu bu yat işine de bir son vermeyi düşündü.

Örgütün tüm adamları sessiz sedasız Londra'dan ayrılarak, İspanya'ya taşındı. Gemi önce Yunanistan'dan İtalya'ya, oradan da İspanya'ya getirilmişti. Ondan sonrasına, okyanus yolculuğuna Yürükoğlu ekibi de katılmak istiyordu. Yürükoğlu, E. Engin, Oktay Bozdağ, Murat, Yaşar, daha bilmediğimiz birkaç kişi İspanya'dan yatı alıp, kaptan ve tayfa nezaretinde İngiltere limanlarına sokuyorlardı. Bu sırada, tabi ki Yürükoğlu da İtalyan kaptanın nezaretinde arada sıradan dümenin başına geçiyordu. Uçsuz bucaksız okyanusun koynunda yaptığı bu kaptanlık, Yürükoğlu'nu felaket şımartı-

yor, bunu devrimci kamuoyunada duyurarak, büyüklüğünün zevkini yaşamak istiyordu:

"Daha önemlisi diplomalı açık deniz kaptanıyım. Deniz işi ciddi iş, çok ciddi. Gerçekten insana haddini bildiren bir iş. Belki fantazi gibi birşey söyleyeceğim; (şimdi sıkı durun devrimciler O.Ö) devrimci hareketin liderleri kaptanlığı öğrenseler çok iyi olur. Adamın çapını o kadar güzel veriyor ki..."

(RY. Kaynak Nisan 1994)

Biz kaptanlığın devrimci hareketin hiçbir işine yaramayacağından eminiz. Yürükoğlu bıraksa da açık denizde yüzmeyi, karaya çıksa, devrimciliği bir denese, o zaman denizin mi yoksa devrimci kavganın mı insanın çapını daha güzel ortaya çıkardığını anlayacaktır. Ama Yürükoğlu'na göre en çaplı lider kendisi oluyor. Çünkü açık deniz kaptanıdır... Aslında buna yanıt vermek liderlere düşer. Çünkü Yürükoğlu bu teklifi onlara yapıyor.

Yatın varlığından haberimiz olmadığı dönemde Yürükoğlu'nun prenses ve prenslerinden birçok insanın deniz ve gemilerle ilgili kurslara gittiğini görüyordum. Örneğin; Yürükoğlu, Emine, Sırma, Murat, Hazal köye yakın bir kasabada her halde Malden'de olsa gerek, bu kurslara gidiyorlardı. Bahar, Irmak ve Seyfi ise dalıcılık kurslarına gitmekteydiler. O zamanlar sadece; "Vay be adamlardaki zevke ve ilgiye bak, ben 40 yıl düşünsem aklıma bu kurslara katılmak gelmez. Biz karacıyız, bunlar ne işimize yarar ki" diyor, bir yat veya gemi olabileceği aklıma gelmiyordu... Sonunda bu yat ne oldu bilmiyoruz. Herhalde Yürükoğlu yattaki tüm pislikleri toplayıp, temiz olarak birilerine satmıştır. Tıpkı merkez binayı sattığı gibi. İşin ilginci denizle ilgili kurs gören hiç kimse de kalmadı. Ne tayfa, ne gemi. Ama ortada "SAP" gibi duran bir kaptan ve 50 bin sterline mal olmuş bir kaptanlık diploması bulunmaktadır.

ÖRGÜTLÜ DUR, ÖRGÜTLE VUR

1991 yılının sonlarına doğru; "Tüm yayınlara analık edecek olan merkez yayın organı İşçinin Sesi'ni Yürükoğlu aylık bir yayın haline getirdi. Aylık çıkarttığı 24 sayfalık Kavga dergisinin de adını 1992 yılında Kervan olarak değiştirdi. Tabi legal alana hızlı bir dalış yapmaya çalışan Yürükoğlu, aylık da olsa illegal bir yayın organını götürmenin doğru olmayacağını çok iyi biliyordu. Bu anlayışın ürünü olarak İşçinin Sesi kısa bir süre sonra bülten haline dönüştü. Arkasından da kapandı. Belki Yürükoğlu'nun dediği gibi İşçinin Sesi tüm yayınlara analık yapabilirdi, ama uygun bir baba bulunamadı. Bunun yerine dönemin Yürükoğlu'na biçmiş olduğu görevlerin altına girildi. Alttan alta elde bulunan üyelere Kervan dergisinin TKP(!)'nin merkez yayın organı olduğu fısıldanırken, "Türkiye'yi yayınlarla sel gibi basıp", Türkiye'de var olan boşluktan güçlenerek çıkma stratejisi uygulamaya sokuldu. Alev yayınları adı altında başta Yürükoğlu'na ve Kaygusuz'a ait kitaplar ard arda basılmaya başlandı. Dışardan hiçbir yazarın kitabını basamıyorlardı. Ne idiğü belirsiz bir organına zaten yazarım diyen hiç kimse kitabını vermezdi. Alev yayınlarının basmış olduğu kitapların hiçbirisi, kendi masrafı olan 500 sterlini bile çıkaramıyordu. Bir araştırma yapılsa sanırım Alev yayınları adı altında basılan kitaplar hiç satılmayan kitaplar listesine girme başarısı gösterecektir. Yürükoğlu bunların masraflarının faturasını da merkezde yaşayanlara kesmekteydi. Özveri taarruzlarındaki yüzsüzlük, iğrençlik artık bir avuç kalan kişiler içinde de kaldırılmaz bir hale gelmişti. Yürükoğlu bunun da üstünü örtmek için TC. yöneticilerinden öğrendiği şeffaflık hilesiyle aylık mali toplantılar yaparak, işi götürmeye çalışmaktaydı. Bu toplantılar bir nevi MK'nın(!) üyelere vermiş olduğu aylık raporlardı. KP'lerden çok, kapitalist işletmelerde görülen bu aylık rapor verme yöntemi, devrimci duygular taşıyan insanda güven yerine şüphe uyandırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Hesap uzmanı Esen'in ortaya döktüğü yığınla rakamı hiç kimsenin iz-

lemesi mümkün değildi. Aslında bu kadar gelir ve gider karmaşası altında saatler sonra ortaya çıkan sonuç, bir bakkal dükkanının defterinden ibaretti. Aylık örgütün şu kadar gideri, bu kadar da geliri vardı. Öyleyse gideri kısamayacağımıza göre geliri artırmak gerekir diyerek, üyeler daha büyük özveriye sokulurdu. Esen'in mali raporunu bakkal defterinden farklı yapar tek şey işte bu sonuçtu. Bakkal vergi ödememek için gelirle gideri eşitler, Esen ise üyeleri daha büyük özveriye sokabilmek için her ay gideri gelirden fazla gösterirdi.

Bu "Şeffaflık döneminde" Londra'da 60'a yakın tekstil patronu vergi kaçırmaktan dolayı mali polis tarafından toplandı. Hepsinin defterlerine el konulup, mahkemeye çekildi. Bunlardan birisi Yürükoğlu'nun yakın adamlarındandı. Yürükoğlu bu adamın tutuksuz yargılanmasını sağlamak için, kendisinin yaşamakta olduğu merkez binayı kefalet olarak gösterdi ve bu patronu içerden çıkarttı. Yürükoğlu'nun bu yaptığını kimler biliyordu? Kaç kişi biliyordu? Bu gizliydi. Tüm özveriyi yapan kişilerden, hatta birçok MK(!) üyesinden gizli yapılmaktaydı. Ben bunu gene örgütün içinden değil de dışardan, örgütle hiç ilişkisi olmayan kişilerden duyduğum zaman ileri geri konuşmaya başladım. Konuştuğum kişiler de matbaanın dışındaki kişiler değil. Lazoğlu Rıfat, Şahin gibi Yürükoğlu'nun artığıyla yaşayan insanlardı. Getirdiğim eleştirilere karşı çıkamayan, hatta haklısın diyen bu insanlar, haberi anında Yürükoğlu'na taşımakta gecikmediler. Bunun sonucunda Yürükoğlu birkaç kişiyi beni sorgulmakla görevlendirdi. Oktay Bozdağ (Esen), Akbulut (Sırrı), Ahmet ve Şahin dörtlüsüyle birlikte matbaanın ortasındaki maşanın çevresine oturduk. Esen'in ilk sorusu patronu kurtaran merkez bina ile ilgiliydi:

-"Bazı yoldaşlara gerekmeyen yerlerde merkez binanın Genel Sekreter yoldaş tarafından bir patrona kefil gösterilmesi hakkında dedikodularda bulunmuşsun.."

-"Evet bulundum" dedim. "Şimdi size de soruyorum, parti malı MK'dan habersiz karşı sınıftan birinin yararına kullanılabilinir mi?

Eğer kullanılırsa bu MK'ya, KP'nin MK's denilebilinir mi? Adam patron ve fabrikasında devrimcilere gazete bile sattırmıyor; gebersin orospu çocuğu, bana ne. Dedikodular yalnız size iletildiği kadar değil, başka şeyler de var: Özveri taarruzu diye diye milletin anası belleniyor. Nedir bu özveri? Neyin özverisi? Ne için? Nereye bu özveri? Bana biriniz anlatabilir misiniz? Onca insan partiden kuvuldu, neydi suçları? Özveri eksikliği mi? Örgütteki özveri anlayışı paraya eşitlenmiştir. Zaten bu durumun örgütü getirdiği sonuç, parti malının patronların yararına sunulmasıdır..."

Üç MK üyesi ve bir MK aday üyesi yalnızca kısa sorular sorup, uzun uzun dinlediler. Oktay Bozdağ sorgulamanın sonuçlarını hazırladığı bir raporla birlikte patronuna ulaştırdı. Ama burada çok ilginç bir şey vardı. Benim örgütteki durumum artık çok açıktı: Bana hiç kimse örgütün bir üyesi olduğumu söyleyemezdi. İki yıla yakın bir süredir örgütün tüm görevlerinin dışındaydım. Matbaada çalışıyor, akşam da evime gidiyordum. TKP(!) Genel Sekreteri şapşal Yürükoğlu, bu budala MK görevlilerine beni sorgulama(!) görevi verirken, benim örgüt dışından birisi olduğumu düşünemiyor muydu? Hadi düşünemedi diyelim, sorgulamayı üstlenmiş olan bu dört MK üyeside mi uyanmadı? Üyen olmayan bir kişiyi nasıl sorgularsın? Sorgulamanın sonucunda nasıl cezalandırabilirsin? Her neyse, Yürükoğlu hemen pazar gününe kadın merkezinde bir toplantı koydu. Bu konuya açıklık getirecek, örgüt için de yanlış yönde ilerletilen dedikoduyu durduracaktı.

Burası küçük bir salondu. Herkes salondaki üç masanın çevresine yerleşmişti. Toplam 25 kişiyi geçmiyordu. Yürükoğlu, çaykahve faslından ve bir-iki giriş şakasıyla insanları gevşetip rahatlattıktan sonra örgütü kurtaracak, kendisini de aklayacak konuşmaya girdi:

"Bu salonda her ay mali toplantı yaparak, yoldaşlara örgütün gelir ve giderlerini, özveri taarruzundan toplanan miktarı ve ev bürosu gibi örgüte gelir getiren yerlerden elde edilenleri ve buna karşı örgütün harcamalarını açıklıyorduk. Her ay böyle bir mali rapor

hazırlamak Esen'in birçok gecesine mal olur, kılı kırk yararak milim kaçırmadan bu hesabı yapar, yoldaşlarının önüne getirirdi. Gene yapacaktır. Bu, parti merkezinin MK'nın üyelerine açıklığı, onlardan birşey gizlemediğinin somut bir göstergesidir. Bu geçen bir hafta içinde bazı yoldaşlar merkezin bu iyi niyet ve açıklığını, o yoldaşlar kusura bakmasınlar, darılmasınlar ama karalayıcı demek zorunda kalacağım, şüpheci demek zorunda kalacağım bir dedikodunun içine düştüler. Ben gene de onların iyi niyetinden şüphe etmiyorum, bu dedikoduyu onların başlattığını da inanmıyorum. Bugünkü toplantımız mali hesaplar yerine, işte bu dedikodulara bir yanıt verme toplantısı olacaktır.

Burada iki şeyi birinden ayırarak cevap vermek istiyorum. Birincisi MK'nın, Genel Sekreterin bu işi yoldaşlardan habersiz yaptığını söylemek, ki bu oldukça abes ve gene kusura bakmayın art niyetlidir. Kongre, sekretere de MK'ya da üyeler adına tüzükte belirtildiği gibi birçok karar alma ve uygulama hakkını zaten vermiştir. Bunun üzerinde bile durmak istemiyorum.

İkincisi bir patrona parti malının kefil gösterilme söylentisidir ki bunun üzerinde biraz uzun konuşma ihtiyacı duyuyorum. Patron denilen kişi, bir zamanlar bizim yoldaşımızdı. Hem de çok iyi bir yoldaşımızdı. Örgütten ayrılması dostluğumuzu zedelemedi. Zaman zaman o bizlere gelir, biz onlara gideriz. Bu insanlar yalnızca yoldaşımız da değil ki. Bunlarla biz çok iyi dosttuk. Ben yurtdışında iken annem vefat etti. Cenazesi ortada kaldı. Onca yoldaştan cenaze ile ilgilenen tek kişi çıkmadı. İşte bir tek bu patron dediğiniz aile annemin cenazesi ile ilgilendi. Türkiye'ye gönderilmesi için gereken her türlü işlemi yaptırdılar. Onlar böyle değerli insanlardı. İyi yoldaş, iyi dosttular. Bu benim bir vefa borcumdur. Sıkışmış oldukları bir dönemde benden birşey istiyorlar, bunu nasıl geri çevirebilirdim ki... Ayrıca merkez bina dediğiniz, parti malı dediğiniz yer tabiki parti malı gibi kullanılmaktadır. Ama orasını Meriç kendi parasıyla almıştır. Yıllar önce ailesinden kalan mirası Türkiye'den getirterek, bu bina satın alınmıştır. Parti binası denilen bu yer,

aslında Meriç'in de malıdır. Yarı hissesi onun, yarı hissesi benim üzerimedir. Hatta geçen yıllarda Meriç bahçeden bir miktar toprak satarak, gelirinin 30 bin sterlinini kızım Didem'in geleceği için okul taksitlerini ödemede uzmanlaşmış bir şirkete yatırdı...."

Herkes Yürükoğlu'nun yukarıdaki saçmalamalarını dinledi. Birkaç parti üyesi orada ve ondan sonra:

"Nedir bu komünistlerin ona buna duyduğu vefa borcu? Herkes Yürükoğlu gibi düşünseydi, devrimci harekette adam mı kalırdı? Herkesin böyle arkadaşlık, komşuluk, yakınlık borcu, vefası vardır. Bu borçları(!) bir zincir gibi boynumuzda taşımamız mı gerekiyor? Tabandaki militanın dikili bir ağacı bile yokken, elinde olanı da partiye verirken, bir liderin burası benimdir, yarısı karımın, yarısı benimdir demesi, komünistlikle bağdaşır mı?"

Daha böyle birçok şey sordum. Gene dedikodu yaptım. Ama Yürükoğlu'nun dediklerini yutan, benim dedikodumdan etkilenebilir miydi ki? Belki Yürükoğlu'nun dediği gibi Meriç evi alırken herkesten çok para koymuş olabilir. Ama KP gibi örgütlenmelerde onun fazla para yatırmış olması, ne onun mülk üzerindeki payını arttırır, ne de o mülke sahip olma hakkını verir. Yıllardan beri o binanın taksitleri, sigortası, elektriği, gazı, binanın vergisi, hatta orada yaşayanların yiyeceği, içeceği bile örgütün öteki üyeleri tarafından ödenmektedir. Bu söylediğimizi Yürükoğlu'nun kendisi de onaylamaktadır.

"Son bir buçuk yılımızı yoldaşlar çok iyi biliyorlar, merkez binanın elektrik parasını ödeyemez durumlara girdik. Sürekli bir taarruzdu. Ama olağanüstü borç ödedik."

(RY. İ.S sayı 402, 12 Ekim 1990)

Binlerce sterlini hiçbir hak iddiasında bulunmadan Yürükoğlu'na ve onun eşi Sırma'ya gözü kapalı devreden Meriç'le (E.Engin) ilgili bir iki küçük olaya burada yer vermek iyi olacaktır.

Emine, Yürükoğlu'nun çok değer verdiği(!) bir insandır. İşçinin Sesi'nin 255. sayısında onun için:

"Yalnız bir yoldaşımız var ki, adı gazetemizin ve partimizin ge-

lişmesiyle kopmazcasına bağlıdır. İnsanlığı, bilgisi, ünlü inadı ve oportünizme derin kiniyle E. Engin yoldaşımız hareketimizin vidanı, ruhu olmuştur..."

diyerek, ona gösterdiği bu değeri yazılı belge haline de getirmiştir. Tabii 1990 yılının sonlarına doğru bu değerli(!) bayan da örgütü terkedip gidiyor ve hareket, parti ruhsuz ve vicdansız olarak Yürükoğlu ile baş başa kalıyordu. Ama dostlarıyla ilişkisini de hiçbir zaman bozmamıştır. Yürükoğlu ne zaman Sırma'nın iki gözünü birden morartsa, Sırma aşağıya siyah gözlüklerle ve ağır bir makyajla inerdi. Veya bir başka gönül ilişkisi bulsa, Emine araya girer, hatta taa Türkiye'den kalkar gelirdi. Sırma ile arasını yapar veya yeni gönül ilişkisi ile ilgili Yürükoğlu'na öğütler verirdi.

Emine örgütten ayrılmış gözüküyordu, ama O'nun Yürükoğlu'na yakınlığı eşi gibi devam etmekteydi. Hiçbir kavganın bu gizemli yakınlığı etkilemesi mümkün değildi. 1991 yılı idi, Emine, Yürükoğlu ve üç kişi daha binanın merkezi sayılan mutfakta oturuyorlardı. Yürükoğlu'nun sırtı giriş kapısına, yüzü de oturanlara dönüktü. Emine kendilerine köpek gibi bağlı birinden, Civan'dan ve eşinden söz açıyor. Yeni evlenmişlerdir ama kadının örgütle hiçbir ilişkisi yoktur. Yürükoğlu:

-"Kadını gözüm tutmadı" dedi. "Tam bir küçük burjuva, herkese pazarlıklı yanaşan, kimseyi beğenmeyen bir tip... Bırakın bizi, dışardan hiç kimseyle dost olabilecek birisi değil... Ama Civan bizden ayrılmaz: Onda bize karşı derin bir saygı, sevgi, dostluk bağı var..." Emine:

-"Kız hiçte anlattığın kadar olumsuz birisi değil" diye cevap verdi. "Hatta bana göre çok olumlu yanları da var.. Kızcağız daha önce bizim gibi örgütlü bir yerde bulunmamış ki..." Emine'nin söyledikleri Yürükoğlu'nun canını sıkar. Zaten Emine'ye bir iki ay öncesinden beri giderek yükselen bir öfkesi vardır. 50-60 sayfalık ayrılık dilekçesini MK'ya sunan Emine, satırlarında birçok eleştirinin yanında, Yürükoğlu'na da vuruyordu. "Milliyetçisin, örgütten çok kendini düşünüyorsun" diyordu. "MK üyelerinin üretkenliğini yok

ediyor, onları sallabaş haline getiriyorsun." Bu eleştirilerden çok, Yürükoğlu'na Emine'nin çekip gitme isteği, kendini yalnız bırakma isteği dokunmaktaydı. Bu 50-60 sayfalık kitabı MK toplantısında üyelere dağıtmış ve:

-"Gördüğünüz gibi yoldaşlar Emin'nin ayrılık gerekçeleri içinde sağlam ideolojik, politik bir gerekçe bulunmamaktadır. Önümüze getirdiği şu kitap, tamamen duygularını ve ön yargıları içermektedir. Öyle yerler var ki insanın gözleri bile yaşarıyor. Bu da tam Emine'ye uygun bir tutum." Hiç kimse, ama hiçbir MK üyesi Emine'yi savunmadı. Hatta içkiden çürüyen ciğerlerinin rengi yüzüne sıçramış olan Şahin: "Yürükoğlu yoldaşımız örgütün temel direği, canıdır. O olmasa örgüt olmaz, biz olmayız" diyerek, 10-15 yıllık yoldaşı(!) Emine'yi Yürükoğlu gibi bir silkeleyişte attı.

Yürükoğlu Emine'ye fena halde öfkelidir. Masa başında söylediklerine ters çıkışlar yaparak, benzine kibritle yanaşmaktadır. Böylece Yürükoğlu'na öfkesini boşaltacak fırsatta doğmuştur.

-"Sen niye benim her söylediğime karşı çıkıyorsun ya?"

-"Her söylediğine karşı çıkmıyorum, yalnız Civan'ın eşi hakkında söylediklerine katılmıyorum."

-"Hayır sen bana inat olsun diye yapıyorsun bunu."

-"Yaa yok öyle birşey yoldaş. Niye sana inat yapayım ki?"

-"Sen ezelden beri kötü bir inada sahipsin.." RY'nin artık gözleri kararmıştır. Eli ayağı titremekte, ağzından tükürükler fırlatmaktadır. Öfkesini boşaltmak için yakaladığı fırsatı değerlendirmeye çalışan Yürükoğlu bir anda kontrolünü yitirir. Olaydan kopar ve direk Emine'yi karşısına alır:

-"...Falanca yerde de şöyle yaptın...Filanca yerde gene şunu söyledin.." Emine'de az değildir, o da ateşi benzine daha da yaklaştırmaktadır.

-"Yoldaş, sen kendini peygamber gibi görüyorsun... Söylediğin herşeye başımızı sallamamızı nasıl beklersin..." Bu söz, Yürükoğlu'nu tam yerinden vurur. Çünkü ayrılık gerekçelerinin arasında Emine bu cümleyi de koymuştu. O zamanda en çok buna takılmış-

tı. RY birden masadaki tabağı kaptığı gibi Emine'ye fırlattı. Emine zaten bunu bekliyordu, kendini hedef olmaktan korudu. Tabak ise döküm sobaya çarpıp parçalandı. RY, ayağa fırlayıp oturduğu sandalyeyi kaptığı zaman, Emine masanın öbür ucuna kadar uzaklaşmıştı. RY kaldırdığı sandalyeyi de sobada parçaladı. Şimdi Emine kaçıyor, Yürükoğlu ağıza alınmaz küfürler savurarak kovalıyordu. Masadaki diğer iki MK üyesi kenarlara çekilerek, onların kovalamacasına yol açmışlardı. Hiç müdahale etmedikleri gibi, deneme yanlısı da değillerdi. Bir ara karşı kütüphanenin kapısı açıldı ve 3. MK üyesi Oktay Bozdağ başını çıkarıp baktı. Olayı kavrayınca geri çekilip, kapıyı tekrar kapattı. Kovalamaca kurtla kuzu niteliğinde sürüyor, havada RY'nin attığı tabak bıçaklar uçuşuyor, duvarlara, buzdolabına, sobaya çarpıp çarpıp parçalanıyordu. RY resmen öküz gibi böğürüyor, Emine ise hem kaçıyor hem de cırtlak sesiyle laf yetiştiriyordu. Uzun kovalamacadan sonra kendini iyice toparlamış olan Hüseyin (Londra'ya Türkiye'den geleli henüz 4 ay olmuştu. Zaten 3 ay sonra da örgütü terkedecekti) olaya müdahale etme gereği duydu. Yürükoğlu masanın etrafında bilmem kaçıncı turunu atıp, buzdolap ile kapının yanındaki boşluğa geldiği an Hüseyin onu kollarıyla sarıp bastırdı ve yere çökertti. RY nefes nefese kalmış, neredeyse boğulacak durumdaydı. O sırada Emine de fırsattan faydalanıp, Yürükoğlu'nun yanından sıyrılıp dışarı kaçtı. Yürükoğlu:

-"Bırak beni, bırak diyorum" diye tıslıyordu. Hüseyin ise profesyonelce yanıt veriyordu:

-"Bırakacağım yoldaş, önce sakinleş, kendine gel, ne yaptığına bir bak, bırakacağım." Birisi ölümden(!), öteki(!) katil olmaktan kurtuldu.

Biz bunların elinden dernekleri aldığımız zaman Emine bizden bir arkadaşa Türkiye'den telefon ederek, şöyle diyor:

-"Onlar benim dostlarım, sevdiklerimdir. Eğer onlara bir zarar gelirse ben de size zarar veririm. Burada benim mafya içinde büyük ilişkilerim var. Hepinizi bacaklarınızdan vurdurturum..." Yü-

rükoğlu'nun "Partimizin vicdanı, ruhu" dediği Emine buydu. Türkiye'ye çok çabuk alışmış, işlerin nasıl çözüldüğünü şıp diye öğrenivermiş!

Bunlar TKP(!) İşçinin Sesi'nin lider kadrolarıydı. Parti mallarının üstlerine yatıyorlar, çoluk çocuklarının geleceği için özel finans gruplarına binlerce sterlin yatırıyorlardı, parti önderliğiydi bunlar. Peki Yürükoğlu bu liderliği merkez yayın organında nasıl anlatıyor? Ona bakalım:

"3. Partimizin güçlü yanları:

a) İdeoloji-siyaseti (cesur bilimsel yaklaşım/sınıf savaşımının çıkarlarını başa alan bağımsız tutum/Parti programı/gelişmeleri erkenden görüp açıklamak)

b) Liderliği (deneyimli ve yenilikçi üst yönetim/bunalımlardan atılımlarla çıkabilme yeteneği)."

(1989-1990 örgütsel stratejisi İ.S. sayı 379, Temmuz 1983)

"3. Partimiin güçlü yanları:

a) İdeolojisi-siyaseti cesur bilimsel yaklaşım sınıf savaşımının çıkarlarını başa alan bağımsız tutum. Parti programı, gelişmeleri önceden görüp açıklamak.

b) Liderliği deneyimli ve yenilikçi üst yönetim, bunalımlardan atılımlara çıkabilme yeteneği.

(1990-1991 Örgütsel Stratejisi İ.S. 338, Temmuz 1990)

Tüm stratejilerde liderliğe aynı övgüleri görmekteyiz. Bu liderlik denilen şey Yürükoğlu'ndan başka birisi değildir. Bunalımlar ise hiç eksik olmayan ve liderlik tarafından yaratılan iç sorunlardır. "Hizip", "klik", "ajan" gibi bir sürü parti düşmanının(!) örgüt içinde boy vermesi ve Yürükoğlu'nun "Deneyimli ve Yenilikçi" girişimleriyle bunların kökünün kazınmasıdır. Veya partinin gene liderlik tarafından yarattığı borçların sürekli taarruzlarla ödenmesidir. İşte liderlik merkez binanın sahip olduğu topraklardan bir bölümünü satarak, kızının geleceğini de güvence altına alacak kadar deneyimli, yenilikçi ve atılımcıdır. Ondan sonraki günlerde tabandaki bizim gibi inekler Meral-Ahmet, Temel-Fatoş, Yusuf-Şerife,

Tufan-Ceylan çiftlerinin piçlerinin de Yürükoğlu tarafından garantili yaşama sokulduğunu iğrenerek görecektik. Biz Türkiye'de 6 aylık çocuğumuzla silah, illegal yayın taşırken, biz Viyana'da 3,5 yaşındaki çocuğumuzu gün boyu eve kapatıp veya ayaz ortasında, kör sabahlarda işe çıkarken, aç ve barınaksız örgüt çalışması için her türlü özveriyi omuzlarken veya Yürükoğlu'nun söylediği gibi; "Bir yoldaşımızın yeni doğmuş çocuğu bir yıl suyla yaşamak zorunda" kalırken, bu şerefsizler daha piçleri doğar doğmaz gelecekleri kapitalist sistemin güvenli(!) ellerine teslim ediyorlardı. Bundan hiç gocunmuyorlardı da. Bunu anlattığımızda Meral gibi (TKP MK'sının bir üyesi, liderliktendir) çirkefler dönüp bizi suçluyor: "Yapmasaydınız. Kimse sizden böyle bir şey istemedi. Hem kendiniz doğru olmayan şeyler yapıyorsunuz, sonra da partiyi suçluyorsunuz... Sizin yanlışınıza parti ne yapsın..." diyecek kadar sınırları çiğneyip geçiyor, yüzsüzleşebiliyorlardı.

Yürükoğlu'nun kendini aklama toplantısı her şeyi ortaya çıkarmıştı. 1976 yılında başladığım TKP(!) yürüyüşünün sonunda gele gele işte buraya gelmiştim. Kapkaranlık bir yerdi. Kimse de yoktu, yapayalnızdım. Eşim Çiğdem kadın merkezinde çalışmaktaydı. Onu işe Yürükoğlu'nun isteği üzerine almışlardı. Ben kendilerine "Almayın, oraya uygun birisi değildir" diye ısrar etmeme rağmen, beni dinlememişlerdi. Bu yüzden Çiğdem'in oradan ayrılıp ayrılmaması onu işe alanların sorunuydu. Ben ise matbaada daha fazla durmadım. Küçük bir van aldım ve uzun aramalardan sonra fabrikaların bulunduğu küçük bir yere yerleştim. Millete burger, sosis satıyordum. Haftalık geliri 100-130 sterlini geçmeyen bir işti. Ama yaşamımda ilk defa sınıf değiştirmiş bir duruma düşüyordum. Küçük burjuvazinin bir üyesiydim artık. Ama hiç gocunmadım, iki yıl boyunca burada hem çalıştım(!) hem de okudum, yazdım. Seyit Rıza şiir kitabımı bu küçük van içinde ortaya çıkardım. Onunla birlikte geçmişimi yeniden ele aldım. Bu geçmişten ceketin çıkarılıp atılması gibi gidilemezdi. Bu geçmişin bağı ceketle değil, vücutlaydı. Kucağımda ölen Ahmet Hakan'la birlikte yürüdüğüm, ba-

ğırdığım, türkü söyleyip, küfrettiğim İnanç Seçiç'leydi. Hapislerde direnen, kırda kentte vuruşanlarlaydı. Yalnızdım, yapacak fazla birşey de yoktu, elimden gelecek olan tek şey yazmaktı ve yazmalıydım. Hiçbir zaman beğenmediğim kalemimle bu işe girmeliydim.

Matbaadan ayrılmıştım ama onlar bana bir müddet sonra tekrar iş teklif ettiler. Ben de kendi işimden arta kalan zamanda onlara çalışabileceğimi söyledim. Bu onlara da, bana da uygundu. Akşamları ve Cumartesi-Pazar matbaada çalışmaya başladım. Bunların tarihlerinde hep böyle olmuştur. Sorun yaratmamış, giderken de dostca(!) ayrılmış kişilerle karşılıklı çıkar ilişkilerine giriyorlardı. Sonuçta iki tarafta karlı çıktığı için arada mideye atılmış olan taşlarda kum olup dökülebiliyordu. Örgütte ekonomik ilişkiye girdikten sonra işe köle haline getirilen, iş kaybetme korkusu içine giren, herşeyi sessizce sineye çeken, eski örgütüne artık veli nimeti gözüyle bakan, sıradan bir "işçi" olup çıkıyordu. Sümer Erek bu tiplemenin güzel bir örneğidir. 3-5 kuruşluk çıkarı uğruna Yürükoğlu'nun matbaasında bir iki gün çalışarak onlarla ilişkisini sürdürüyor, böylece hem onurunu lekeliyor, hem de sanatçı kimliğine ihanet ediyordu. Beni de bunlarda biri gibi ele almak istediler. Bu yüzden kendilerini birkaç kere uyarma gereksinimi duydum: "Sakın bana Sümer gibi, Levent gibi davranmayın, ben onlardan biri değilim. Gerçekten iş varsa çalışırım, yoksa da çeker giderim. Onlar gibi şu bana verdiğiniz işe köle olmaya niyetim yok. Hele buradaki koşullarda bu gerekli de değil zaten." Yukarıda belirtmiş olduğum kişilerden olamadığım içindir ki iki kere kavga edip ayrılmıştım. İki yıl sonra beni küçük burjuvalaştıran van çalındığında 3. defa matbaaya işe alındım. Bu sefer sabah başlayıp akşam bırakıyordum. Ücretim de 1 sterlin yüksetilmişti. Onlarla bu yakınlığım kitap yazma isteğimi daha da kamçılar hale gelmişti. Zaman zaman onların imece çalışması benim çalışma saatlerimle çakışıyordu. Yürükoğlu başta olmak üzere hepsiyle tek tek karşılaşıyor, ikiyüzlülüklerini, yozlaşmalarını, devrimci duygularla nasıl oynadıklarını daha iyi görebiliyordum. Sık sık örgüte ve getirdiği görüşlere

eleştirilerim RY'nin kulağına gidiyor, onun dikkatinden kaçmıyordu. Eğlence tipi genel toplantılarda markaja alınmaya çalışıldığımı, gözlerin benden ayrılmadığını hissediyordum. Hala örgütte olan Derya ve RY'nin can dostu, içki arkadaşı olan bir inşaatcı ile yakın olmam, birlikte çalışmam da onların canını çok sıkan noktalardan biriydi. Onlar açısından bu can sıkıntısını gidermenin tek yöntemi vardı: Rüşvet ve Ahmet'le Şahin RY'nin bu taktiğini uygulamaya çalışarak beni şöyle bir yokladılar: "Panda'da benim gibi güvenilir, özverili birine ihtiyaçları varmış." Ben bu isteği "Masa başında çalışmaya alışkın değilim, sağlığım bozulur" diye reddederken, aynı taktiği kadın merkezinde çalışan eşim Çiğdem'e de uyguluyorlardı. Yürükoğlu birkaç gün önceden haber göndererek Çiğdem'le görüşmek istediğini söylüyor ve randevu bağlıyordu. Bu görüşmede ise herkesin çoktan duyduğu, hatta unuttuğu bir mesele olan Sırrı'nın (Akbulut) örgütten neden ayrıldığını anlatıyordu: "Panda'yı 30 bin sterlin dolandırmış, bunun sonucunda görev değiştirilmesini de kabul etmediği için partiyle ilişkisi kesilmişti..." Ahmet-Meral, Haydar, Temel gibi adamların diliyle yayılan bu 30 bin sterlin meselesini zaten herkes bilmekteydi. Yürükoğlu'nun bu tekrarı Çiğdem'i fazla ilgilendirmiyor. Sonunda Yürükoğlu: "Sizin alanda ne var ne yok, neler yapıyorsunuz?" diye soruyor. Çiğdem:

-"Valla bizim burada birşey olduğu yok" diyor. "Bu binada örgüt filan da yok. Hatta öylesine kötü bir yönetim altındayız ki derneğe gelen insanlara örgütün politikasını anlatamadığımız gibi, burası kadın merkezi biz politik bir dernek değiliz diyerek, politik görüşlerimizi dile getirmemiz bile yasaklanıyor. Yönetici olarak, komünist olarak başımıza koyduğunuz Sevinç-Meral gibi insanların dışardaki patronlardan, burjuvalardan hiçbir farkı yok. Bunlar dernekte örgütün ne kitaplarını ne de dergilerini sattırmıyorlar. Eğer, "Kadın Merkezi 5 adet Kervan sattı" deniyorsa, bunu ya ben ya da Derya satıyor demektir. Bu ilgisizlik yüzünden elimizdeki üyeler bile derneğe uğramaz oldu... Dernekte hiçbir şey yaptığımız yok, biz bize oturuyoruz.."

-"Benim bunlardan hiç haberim yok. Nasıl olur? Niye bana an-

latmıyorsun? Telefonumu biliyorsunuz...? Direk açıp benimle konuşabilirsiniz?"

-"Ben de öyle yaptım zaten. Onur burada yönetici iken köye telefon açmış, seninle konuşmak istemiştim. O zaman bana bunları anlatacağın kişi ben değilim, senin orada yöneticin var demiş ve telefonu yüzüme kapatmıştın. Bunların hepsini sen de biliyordun.."

Yürükoğlu böyle somut birşeyle karşılaşınca kıvıramıyor, kaçamıyor. Ayrıca karşısında yalnızca bir kişi var, toplum olsa bunu inkar etmesi içten bile değil. Hiç yapmadığı birşeyi yapıyor.

-"O zaman yanlış yaptık haklısın, özür dilerim" diyor ve ekliyordu:

-"Sen hiç merak etme, Sevinç'i de ötekileri de ben çok iyi biliyorum. Bana bir ay izin ver bak göreceksin herşey düzelecek..."

Toplantının sonunu da planladığı şekilde bağlıyordu:

-"Bedri'nin şiir kitabını da sıraya koyduk, ilk çıkaracağımız kitap onunki olacak." Yürükoğlu iki koldan bizi rüşvetle dizginlemeye çalışıyordu, ama zaten O'nun şu işyerinde hala çalışıyor olmamız bu rüşvetin bir parçası değil miydi?

Tam bu dönemde Yürükoğlu'nun uzatmalı metreslerinden Hazal da örgütten ayrıldı. Bu dönem en "kafa" adamların ayrılık dönemiydi. Altı-yedi ay önce MK üyesi, Yürükoğlu'nun en sevgili(!) kulu, uzun zaman Türkiye sorumluluğu yapmış, son olarak da Panda'nın yöneticiliğini sürdürmüş olan Akbulut(Sırrı) arkasından 30 bin sterlin şaibe bırakarak ayrılmıştı. Panda'nın edinmiş olduğu ev alım, satım kiralama gibi komisyonculuk mesleği bir müddet bağımsız götürmeye çalıştıktan sonra, o da eski patronu gibi Leyton'a bir ev bürosu açtı. Ondan biraz öncesinde E.Engin, Murat çekip gitti. Sırrı'nın arkasından sessiz sedasız giden Oktay Bozdağ(Esen) oldu. Oktay Bozdağ Yürükoğlu'nun tüm ricalarını yerine getirdikten, 7 ve 8. kongreleri toparlayıp sonuçlandırdıktan sonra, devir teslimle görevinden ayrıldı. Bu adam Yürükoğlu'nun kağıt üstünde kurmuş olduğu Merkez Komite Sekreterliği (MKS), Sendika Bürosu, İngiltere il komite sekreteri, yığın örgütleri sorumlusu.... Daha

birçok büronun(!) görevini tek başına götürmekteydi. 7. kongreden(!) 8. kongreye(!) kadar geçen süredeki İşçinin Sesi gazetelerine bakacakolursak parti adına, MKS adına en çok yazı yazan, militanlara(!) yol gösteren, rehberlik etmeye çalışan kişi olarak onu görmekteyiz. Birkaç örnek vermekte yarar var. Çünkü bu adamdan çok söz ettik:

-"Yayınlarımız Türkiye İşçi Sınıfına, Partimize layık kalitede çıkmasını engelleyerek kazanabileceğimiz, siyasi başarıları engelleyecek, zarar veren tasarruflardan kaçınmalıdırlar.. Karşı devrim ve gericilik dalgasına karşı günün en devrimci görevi, parti basınını güçlendirmektir..."

(MKS adına Oktay Bozdağ, Parti basınını güçlendirmede yanlışları giderelim başlıklı yazıdan. İ.S. sayı 423, Aralık 1992)

"Süreç küçük burjuva örütlerin dünde taşıdıkları ama daha gerilerde duran en geri, en yanlış ve en zararlı fikirlerini öne çıkartıyor. Örgütlerde lümpenleşme eğilimi görülüyor. Bir dizi örgüt yöneldikleri amacı belirsiz işleri ile sol, devrimci, hatta siyasi örgüt ya da hareket niteliğini yitiriyor. Yığın bağları dejenere oluyor, dar grup eylemciliği ağır basan karakter olarak ortaya çıkıyor. Kürt solu ise hızla sol kimliğini yitiriyor ve açık burjuva uluscu kimliği ile ortaya çıkıyor. Bir sol hareket olarak savundukları anti-emperyalist tutumlar burjuva ulusçuluğunda ilerledikçe, emperyalizmden destek istemeye, onunla uzlaşmaya doğru değişiyor. Küçük burjuva sol bunlara karşı çıkmıyor, yalnız kendisine hakaret edildiğini düşündüğünde bir ses yükseltiyor..."

(MKS adına Oktay Bozdağ, İdeolojik savaşım ve parti basını İ.S. sayı 424, Ocak 1992)

Oktay Bozdağ örgütten ayrılmasına rağmen, "İyi ilişkilerini" kesmedi. Panda'da memurluk yapmaya başladı. Yaşantısında hiçbir zaman paraya önem vermeyen, cebinde kişisel olarak parası bulunmayan bu adam ev kirası, elektrik, gaz, su taksitlerini, kafa vergisini ödeme, haftalık alışveriş yapma, akşamları eve giderken ekmek alma, bozuk paralarını kumbarada biriktirme, aybaşı, aysonu denk-

lemini çözme sürecine hızla girdi. 1996 yılının sonlarına doğru da iyi ilişkilerini örgütle koruyarak, Akbulut'un ev bürosuna taşındı. Bunların hemen arkasından Yürükoğlu'nun uzatmalı metreslerinden Hazal da örgütten ayrıldı. "Hiç bir şey çocuğumdan daha önemli olamaz" diyerek, tüm inançlarını(!) bir kenara itip, sokaktaki kalabalığa karışıyor, yeni bir yaşamı araştırmaya giriyordu. İşçinin Sesi'nden ayrılan tüm ötekiler gibi Hazal da hemen kendisinden önce ayrılanların limanına girmeye çalıştı. Bunların döneminde ayrılmış gözüken kişi de bendim. Sık sık bizi ziyaret etmeye, örgütün eğlence toplantılarında Çiğdem ve Derya ile gözükerek, Yürükoğlu ve adamlarını rahatsız(!) etmeye çalıştı. Bu şekilde onları rahatsız(!) etmek hoşuna gidiyordu, zevk alıyordu. Ama bizimle ilişkisi fazla sürmedi. Birincisi biz yararlanılacak insanlar değildik, bir şeyimiz yoktu. Ayrıca haşarı ve bölücü insanlardık. Rahatsız edici sorular soruyor, birşeyler araştırıyorduk. Her sorunun içinde, her araştırmanın altında kendilerini görüyorlardı. Bu üç "kafa" adam veya "kafasız" hızla girdikleri ilişkiyi hızla bitirmek zorunda kaldılar. İşin en ilginç yanı ise arka arkaya ayrılan tüm bu MK üyelerinin (bir yıl içindeayrılanları topladıkmı MK'nın 3/2'sini geçmektedir) ayrılmasını hiçbir zaman yazılı olarak açıklamadılar. Yalnız kendi aralarında, bu partisizlere karşı sessiz bir tedbir oluşturdular. Bu tek başına bile partisizliğin bir ölçütüdür. KP'lerde en üst organ olarak kabul edilen, kongrede seçilen MK'dan en önemli(!) adamlar gidiyor ve bu merkez yayın organından duyurulmuyorsa, (kongrelerin bile geçerliliği kalmamaktadır) bu ne tepede ne de tabanda kimsenin bulunmadığını göstermeye güzel bir kanıttır.

İşin öbür ilginç yanı Sırrı, Esen, Hazal gibi insanların yıllarca bir sürü pisliğe direk karıştıktan sonra inançlarını da terk ederek, Yürükoğlu'ndan edindikleri son meslekleri komisyonculuğa zevkle, hırsla yumulmalarıdır. Bunlar haindir, inançlarına ihanet etmişlerdir. Bunlar alçakça, pisliklere, sahtekarlıklara, yolsuzluklara, çirkinliklere boyun eğip gitmişlerdir. Biz bunu yapmadık. Kuruluşundan beri içinde bulunduğum bu yapıyı elimdeki olanaklarla teş-

hir etmeyi hem kendime, hem de işçi sınıfına, daha çok da burjuvaziye karşı ülkede direkt mücadelenin içinde yer alan insanlara karşı bir görev bildim. Bu örgütlülüğe ve örgütlü mücadeleye inancımın bir dayatmasıdır. Sosyalizmse, devrimse bunu yapacak tek güç örgüt ve örgütlülüktü. Bunlarsa örgütlülüğün düşmanıydı. Yapılarıyla ve yaptıklarıyla toplum içinde örgütlenmeye örgütlü mücadeleye güvensizlik taşıyorlardı.

12 Ağustos 1994 tarihinde başlıksız bir bildiri yazarak, yalnız 5 adet çoğaltıp İşçi Birliği'ne, Panda'ya, Kadın Merkezi'ndeki sorumlulara verdim. Bildiri: "Bir çürümenin, bir yozlaşmanın kısa adı TKP-İşçinin Sesi" kitabının çıkacağının bir reklamıydı. Bu yüzden kitaptan alınmış gibi üç ayrı konu, üç paragraf konulmuştu. Birincisi Yürükoğlu'nun metresiyle birlikteyden gençler tarafından basılması, ikincisi homoseksüel ilişkisini belirten bölümden bir paragraf, üçüncüsü Sovyet KP yetkilileri tarafından Moskova'dayken almış olduğu ana partiyi bölme görevinden kısa bir parça yer almaktaydı.

Bu bildiri TKP(!)'nin merkezini(!) alt üst etti. Herkes şoka girmiş, birbirini telefonla arayarak bildiriyi anlatıyor, Ozan Öncü'ye küfürler yağdırıyordu. Durum hemen Yürükoğlu'na duyuruluyor ve onun isteği üzerine bildiri faksla gönderiliyordu. Kendilerine elden vermiş olduğum bildirinin dağıtım alanı araştırılıyor, ama bunu bir türlü kestiremiyorlar ve birçok yere dağıtıldığını düşünüyorlardı. Bir iki gün sonra da Yürükoğlu'nun emri üzerine karşı atağa(!) geçiyorlardı. TKP(!)'liler hiç yapılmaması gereken, aptalca birşeyi uygulamaya soktu. Bildiriyi çoğaltarak, tüm üyelerine(!), öteki örgüt ve derneklere kısa bir açıklamayla dağıttılar. Bildirilerle tanıdık evleri ziyaretlere çıktılar. Londra'daki Türkiyelilerin hatta örgüt içinde kimsenin tanımadığı Ozan Öncü'nün kimliği(!) ile birlikte bildirinin yalancılığını, seviyesizliğini, utanmazlığını, devrimciliğe yakışmadığını anlatmaya başladılar. Kendilerine küfreden birinin bildirisini çoğaltarak dağıtmanın, kendi temizlik(!) ve dürüstlüğünü(!) yansıtacağını hayal etmekteydiler. Onların bu yap-

tığı aptallık gerçekten bizi de şaşırttı. Hiç karlı çıkmayacakları bir yola adım atıyor, olayı daraltmanın yollarını araştırmak yerine, dallanıp budaklanmasına neden oluyorlardı. Onların; "Kitleye, topluma" başvurma mücadelesine biz de sevinçle girdik. Bildirimizi çoğaltarak, geniş bir şekilde topluma dağıttık. Böylece kitabın son bölümü onların zorlamasıyla hızlı bir şekilde tamamlanmaya başlandı. Her iki-üç haftada bir bildiri çıkartarak ateş altında tuttuğumuz TKP(!) merkezi gerçekten ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Devlet yanlısı Alevilerin, devrimcilere düşman üyelerinin, siyasetle hiç ilgisi olmayan kişilerin gece gündüz kapılarını aşındırarak yazdıklarımızın iftira olduğunu,Yürükoğlu'nunsa "Büyük bir araştırmacı yazar" olduğunu kanıtlamaya çalıştılar.

TKP(!) lideri Yürükoğlu ise o hengame içnde bile iğrenç özel yaşamını renklendirecek kişiler bulmakta zorluk çekmiyordu. Onur'dan boşalan yeri bir müddet Cahide ve Umut'la doldurmuştu. Bu öğrenciler de ilticalarını alıp kaçtıktan sonra Doktor Ali yoldaşın kızı Ayla İngiltere'ye okumak için geldi. Tanrı da sanki Yürükoğlu'ndan yanaydı. 24 yaşlarında kısa boylu, etli-butlu bir bayandı. Bu güne kadar Yürükoğlu'nun kolleksiyonundaki eli yüzü düzgün tek bayan bu Ayla'ydı diyebilirim. Meral, Hazal gibi bayanlar kusura bakmasın ama ne yapalım ki doğrusu bu. Daha önce de gelmiş, kısa bir müddet kalıp Türkiye'ye geri dönmüş olan Ayla, o kısa süre içinde Mercan Köklü'nün yüreğine meltem rüzgarları bırakıp gitmişti. Gittikten sonra aralarında mektuplaşma bile olmuştu. Bu gelişiyle birlikte Mercan Köklü aralarındaki o eski yakınlığı yeşertmeye, güçlendirmeye girişti. Belli bir ilerleme de sağladı. Ama Ayla'nın gelmesi yalnız kalan Yürükoğlu'nu da harekete geçirmekte gecikmedi. Ayla'yı kapabilmek için rakibi durumundaki Mercan Köklü'nün safdışı edilmesi gerekiyordu. Bunun için bir müddet yılan sinsiliği ve sessizliği içinde durumu izleyerek aralarındaki ilişkinin derecesini öğrenmeye çalıştı. Bu süre içinde de rakibini(!) nasıl safdışı edeceğini planlamaktaydı. Ama yapacak öyle pek fazla birşey de yoktu. Yürükoğlu'nun gene içkili ve sinirli bir anında akşam sofrasında olay bambaşka bir şekilde patlak veriyor-

du. Yemek yenmiş, masa temizlenmişti, Mercan Köklü ile Sırma'nın babası karşılıklı sohbet ediyorlardı. Bir ara Sırma'nın babası Mercan'a ailesini soruyor. O da hikayesini, Norveç'te bıraktığı çocuklarını boynu bükük bir eziklikle antalmaya başlıyor:

-"Biri oğlan, biri kız iki tatlı çocuğum var. Anneleri Norveçli, çocuklara o bakıyor. Ben sorunlarımdan dolayı oraya gidemiyorum, ama onlar her yıl babalarını görmeye gelirler." Mercan'ın anlattıklarını dışarıda duyan Yürükoğlu burada içeri giriyor ve:

-"Hem ailem, çocuklarım falan diye ağlıyorsun hem de burada it gibi sürtüyorsun. Ailenin, çocuklarının yanına dönsene..." diye Mercan'a yükleniyor. Mercan hiç beklemediği yerden ve kişiden aldığı bu ağır darbeyle sarsılıyor, ne diyeceğini bilemiyor.

-"Ne demek yoldaş, ben buraya partinin isteğiyle geldim. Beni sen çağırmadın mı buraya?.."

-"Ailenden uzak kalışının suçunu bize yükleme, seni buraya çağırdıysak ömrü billah sana bakacağız diye çağırmadık. Madem özlem çekiyorsun hiç durma git..."

Bu tartışmadan sonra Mercan'ın yalnız yüreği dağlanmıyor, kar yağıyor dört yanına. Çırıl çıplak, yapayalnız hissediyor kendini. Zaten hiç komünistleşememiş şair yüreği parça parça oluyor. Yürükoğlu'nun yanında geçirdiği 10 yıllık yaşantısının oradaki köpeklerin yaşantısından pek farkı yoktu. Bu tartışmanın bıraktığı acıyla birlikte de Kangallı Cingöz'ün sık sık yaptığı gibi evden "kaçıyor." Birkaç gün köye gelmedi. Bu olaydan bir müddet sonra Mercan matbaaya geldi. Benim de son günlerimdi.

-"Ne o, Güven" dedim. "Cingöz gibi evden kaçıp kaybolduğunu duyuyoruz, galiba sana pek ihtiyaç kalmadı. İşçinin Sesi artık çıkmıyor, Kervan' da Türkiye'de basıldığına göre sen burada ne işe yarayacaksın...?"

-"Askere gideceğim. Bedelli filan da değil, tam 20 aylık askerlik yapacağım."

-"Deli olma " dedim. "Seni doğru K.....'a postalarlar. Orada adam öldüreceksin, öldürmezsen komutan seni öldürür. Önce korka korka, rastgele, sonra merakla, nişan alarak ateş edersin. Önce

istemeye istemeye, zoraki kardeşlerini vurursun, sonra zevkle. Eğer yaşarsan 20 ayın sonunda profesyonel bir katil olur çıkarsın... Sen bunu mu istiyorsun?"

-"Ben bedelli askerliğe karşıyım arkadaş, 20 ay yapacağım diye de hemen K.....'a gönderilecek değilim. Sekizyüzbinlik TC ordusunun hepside K.....'da görev yapmıyor ya.."

-"O'da TC'ye bir hizmettir. Hem bunları bir yana bırak, örğüt sana bedel parası ödemiyor mu yoksa?"

-"Yoo, ben istemiyorum ki.. Bedelli askerlik yapmak istemiyorum dedim ya.."

-"Örgütün bedel parası ödemediğini söylesene.. Tufan'a ödediler, Yusuf'a ödediler. Kimbilir daha kimlere ödediler, bilmiyorum ama örgüte en çok hizmet vermişlerden birisi sensin.."

Mercan Köklü'deki bu tepki itilmenin bir sonucuydu. Merkez yayın(!) İşçinin Sesi kapatılıp, Kervan da Türkiye'de çıkarılmaya başlayınca Güven tam bir hazır yiyici durumuna düşürülmüştü. Yürükoğlu böyle tipleri sürekli itekler, onlarda kişilik bırakmazdı.

Yürükoğlu bu olaydan bir müddet sonra Mercan'ı kenara çekerek, asıl niyetini gizleyerek konuya direk girdi:

-"Ayla değerli bir yoldaşımızın kızıdır. Şurada, partini çatısı altında bize emanet edilmiştir. Ayıptır. Ali yoldaş bu konuda birşey söyler, kırılırsa yüzüne bakamayız. En iyisi bu ilişkiyi kesmelisin..."

Zaten Güven'in kıza verecek birşeyi de yoktu. Yürükoğlu verirse karnını doyurabiliyor, köyü ancak görev altında izinle terkedebiliyordu. Komünistlikle hiç ilgisi olmayan, örgütle hiçbir bağı olmayan küçük burjuva Ayla'yı Güven nereye götürecek, ona ne verecekti ki? Güven'i saf dışı bırakan Yürükoğlu elinde tuttuğu tüm olanak ve güçle ve de deneyimle(!) Ayla'ya paça kasnak daldı. Onun için yalnızca Ayla vardı. Gecesi gündüzü oydu. İlerleyen yaşına, yanındaki karısına ve kızına, elinde bulundurduğu TKP(!)'ye ve onun liderliğine bakmaksızın, odun yapısıyla üniversite önlerinde kızı beklemekteydi. Zaman zaman kampüste, kantinde, koridor-

da dolaşarak, kızın yurttaki odasına çıkarak öğrencilik yıllarında özlemini çektiği aşıklık günlerini yaşamaktaydı. ," beni buralarda kimse tanımaz" diye düşünüyordu, ama kısa zamanda Türkiyeli öğrenciler tarafından tanınıyor ve birçok şey taa Londra'ya, kulağımıza kadar geliyordu.

Ayağı çoktan kaymış, sistemin çürümüşlüğü içindeki bu şarlatanın bize karşı devrimci tutum alması olanaksızdı. Sosyalizm, devrim diyerek kurmuş olduğu işletmelerden artık su gibi akan bir gelir bulunmaktaydı ve o kârın getirdiği bu burjuva yaşam kafasının pasını giderek kalınlaştırmıştı.

3-9-1994 tarihinde çıkarmış olduğumuz üçüncü bildirimiz (okuyucu bu bildirilerin hepsini tarih sırasıyla kitabın arkasında bulacaktır) daha ağır, daha saldırgandı. Verilen kavga artık tüm örgütlerin ve Türkiyeli toplumun dikkatle izledii bir olay haline geliyor, herkes bunun sonu nereye varacak diye soruyordu. Kimileri "Kendinizi koruyor musunuz?" diyerek yardım teklif ederken, kimileri de "Bu işin varacağı yer belli olmaya başladı... Silahınız yoksa silah verelim..." diyordu. 12 Ağutos 1994'te başlattığız bu saldırı, onbirinci ayın ortalarına kadar sürdü. Derya, Çiğdem ve ben yoğun bir iş altındaydık. Gece gündüz bildiri dağıtıyor, ev ziyaretlerine gidiyor, üstelik ben sabahtan akşama kadar inşaatta çalışıyordum. Çiğdem ise Kadın Merkezi'nde çalışmasını(!) sürdürüyordu. İlk bildiriden sonra ondan Kadın Merkezi'nin anahtarlarını almışlar, dernekle, örgütle ilişkili ne kadar belge varsa binadan taşımışlardı. Tüm odalar ve odalardaki dolaplar boşaltılmıştı. Çiğdem'i ağır baskı altında tutarak, görevsiz bırakarak, üyelerin karşısında hakaret ederek yıldırmaya, derneği ve işini terketmeye zorladılar. Bunu yapanların hepsi kendilerini aydın ve okumuş gören, üniversiteli bayanlardı. Hepsi Doğramacı'nın öğrencileriydi. İstanbul dili kullanırlardı. İşçi sınıfından, emekçiden uzak yaşamışlardı. Onların konuşmalarından da, duygu ve düşüncelerinden de nefret ederlerdi. Bu kaba saba(!) insanlarla fazla oturamaz, sohbet edemezlerdi. Hemen yukarı "ofis" odalarına "çalışmaya" çıkarlardı.

Çiğdem bu igrenç yaratıklarla bir ay boyunca birlikte oldu. Dayandı, direndi, işini ve derneği terketmedi. Bu bir ayın sonunda orada çalışan tercüman, üniversiteli bayanlar, belediye yardımının kesildiğini ve bir daha maaşlarını alamayacaklarını görecekler ve panik içinde derneği terkedeceklerdi. Onların arkasından kendilerine "Komünist" diyen Yürükoğlu'nun beslemeleri de kaçacaktı.

Tüm sıkıntılarımıza rağmen 3. bildirimizden sonra rüzgarın bizden yana estiğini de görmekte gecikmedik. Bu sevindirici olaylara kısaca değinmekte yarar var.

CEM DERNEĞİ

Merkezi Almanya'da Avrupa Alevi Federasyonu'na üye bir dernek olan Cem Derneği, henüz yeni kurulmuş bir dernekti. Londra'daki birkaç zengin işveren tarafından kurulan bu derneğin aslında kurulma çalışmaları 1986 yıllarına kadar geri gitmekteydi. O tarihlerde Yürükoğlu Alevilikle henüz tanışmadığı için kurulmak istenen Alevi derneğine kesinlikle karşı çıkmış:

"Londra'da kurulacak Alevi derneğini de, Kürt derneğini de biz kurarız. Bu bölücülüğe izin vermeyiz" diyerek bazı kişileri bu iş için görevlendirmiş, derneği kurmak isteyen kişilerle de birkaç görüşme yapılmıştı. Bunun sonucunda ve bazı başka nedenlerden olsa gerek, o denemde Alevi derneği kurulamamıştı. 1992 yılına gelindiğinde ise Yürükoğlu Alevilikle tanışmayı bir yana bırakalım, kendisinin atadan Alevi olduğunu söylemeye başlamış, derneğin adını da Alevi derneği olarak değiştirerek Londra'daki tüm Alevileri toparlayacağını düşünmüştü. Ama bu umudu fazla sürmedi. Sözünü ettiğimiz iş adamları Cem Derneği kurarak, Aleviler(!) için bir çekim merkezi oluşturdular. Yürükoğlu bir sürü dalavere ile bunlarla uğraştıysa da, İşçinin Sesi gazetesinde bu konuda yalan yanlış bir sürü yazı yazarak, halkı aldatmaya çalışmışlar ama bunda başarılı olamadılar. "Bükemediğin eli öpmelisin" sözü doğrultusunda hareket eden(!) Yürükoğlu, ani bir karar alarak yönetimi ve üyeliği yalnız kendilerinden oluşan "Cem Evi Kurucu Komitesi"ni dağıtıp, bağış ve gecelerden elde edilen gelirin, harcamalar ve masrafları çıktıktan sonra Cem Evi'ne teslim edileceğini duyurdu. Bu birlik(!) yanlısı olumlu bir jestti. Aslında Yürükoğlu'nun yalnızlığına, Alevilerden tamamen soyutlandığına bir işaretti. Tabi ki Cem Evi yönetimi bu devir-teslimi reddetti. Başkana; "Niye reddettiniz?" diye sorduğumda:

-"Yahu adam tam üçkağıtçı" diye yanıt verdi. "Birlikçi gözükmeye çalışarak iyi puan toplayacağını hayal ediyor. Zaten Alevi bir tane üyesi yok. Yavuz Top'u getirdiği bir gece tertipledi, 100 kişi

bile götüremedi. İkinci bir gece düzenlendi, İstanbul Belediye Başkanı N. Sözen'i getirdi. Bu adamı bütün Sivaslılar bilir. Gene kimseyi toplayamadı. Bize teslim etmek istediği ise bu boş gecelerin kasası. Kasa boş, hiçbir şey yok. Ayrıca teslim alsak o zaman da onu derneğimizde hak sahibi yapmış olacağız... Aman bizden uzak dursun, yıllardır komünistliğini kanıtlayamadı, bakalım şimdi Aleviliğini kanıtlayabilecek mi?"

Bu ayak oyununda başarılı olamayan Yürükoğlu gene birlikçiliği(!) elden bırakmayarak, Cem Derneği'ne sokulmanın tüm yollarını denedi. "Talipler saz topluluğu" korosu MK üyeleri ile birlikte her Cuma Cem Derneği'nin düzenlediği sohbet toplantılarında arzı endam görünmeye başladı. Ellerinde sazları, ceplerinde sandaviçleriyle (aslında Cem Derneği bugün lokma-aş adı altında yemek çıkartmaktaydı) gelirlerdi. Gelip köşelere toplu halde otururlardı. Bunlarla pek selamlaşan, konuşan olmadığı gibi Cem Derneği yönetimini üyeler; "Bunların ne işi var burada, gene neye geldiler?" diye sıkıştırırdı. Hiçbir şeye karışmıyor, söz almıyor, konuşmuyorlardı. Yalnız sazlarıyla geldiklerine göre kendilerine saz çaldıracakları, sahneden yer açacakları zamanı umutla bekliyorlardı. Cem Derneği yönetimi onlara saz çaldırmadığı gibi 3. gelişlerinde bunları kapıda durdurarak:

-"Kusura bakmayın biz sizin derneğimize gelmenizi istemiyoruz. Sizin varlığınız bizi rahatsız ediyor. Şimdi lütfen dönün gidin ve kendi Aleviliğinizi kendi derneğinizde yapın..." diyerek kovdular. TKP(!)'liler gitti ama daha sonra başka bir oyunla, "biz birlikten yanayız, hiçbir şey bizim birlikçi tutumumuzu değiştiremez" diyerek, derneğe üye olmak için geldiler. Gelen kişiler öyle alttan kişiler de değildi. Çünkü altta kimse kalmamıştı. Yürükoğlu'nun derneğinin başkanı Murtaza ile Yazar(!) İsmail Kaygusuz üyelik formu doldurarak, Cem Evi'ne üye olmak isteklerini bildirmişlerdi. Ama bu başvuruları hiçbir zaman kabul edilmedi. Yürükoğlu, Cem Evi'nin tüzüğündeki boşluktan yararlanarak derneğe sızma girişiminde bulunmuştu. Ama Cem Evi yönetimi bu basit oyunu gör-

mekte gecikmedi. Önüne gelen bu iki üyelik başvurusuyla tüzükteki boşluğu fark ediyor ve "Başka bir derneğin yönetiminde bulunan veya başka bir derneğe üye olan kişi derneğimize üye olamaz" ibaresini koyarak, o boşluğu dolduruyordu.

Bildirilerimizi ilgiyle izleyen Cem Evi yönetimi "Eğer seçime giderseniz size yardımda bulunuruz, o derneğe üye 50'den fazla üyemiz var, hepsi sizindir" diyerek destek veriyor, bildirilerimizi üyelerine dağıtıyor, Avrupa'daki Alevi derneklerine, Merkeze postalayarak Yürükoğlu'un teşhirine yardımcı oluyorlardı.

Alevi Dernekleri Federasyonu'nun bir üyesi olan bu dernek kurucularınında kimliğinden anlaşıldığı gibi Kemalist, devlet yanlısı, dernekte siyasest yapılmasına karşı, hatta devrimcilerden uzak durmaya çalışan bir dernekti. Başkanın eski bir devrimci(örgütsüz), derneğin de Alevi derneği olması bizim onlarla olan ilişkimizin tek nedeni idi. Ama Yürükoğlu bu başkana bile tahammül edemiyor, onu dışlayarak gerideki Kemalist, devlet yanlısı Aleviliği İslam'la bağdaştıran ve onu yalnızca dini bir inanç biçimi olarak yorumlayan işveren kesimle ilişki kurabilmek için kıçını yırtıyor, devrimciliği yerlerde sürüklüyordu. Yürükoğlu'nun 1989 yılından sonra merkezde kendisine rakip olarak seçtiği ve bu rekabeti ortadan kaldırmak için kolları sıvadığı "dernek" işte böyle "dinci" bir dernekti. Öteki devrimci hareketlerin hiçbirini kendisine rakip olarak görmüyordu. Onlar 1989 yılı öncesinin (Bakınız İ.Sesi 1988-89/ 1989-90 stratejileri) rakipleriydi(!)

HALK EVİ

1983 yılında Ana TKP'nin gönderdiği ve görevlendirdiği bazı kişiler tarafından kuruldu. İlk yeri ara sokaklarda (Nevıl Road) bulunan bir evin alt katı idi. Buraya 20 kişi bile zor sığardı. O dönemde Yürükoğlu bu kişilere "Partizan Yolu"na uyguladığı metodu uygulamaya çalıştı. Evlerini tespit etmek, izlemek, görüldüğü yerde sıkıştırmak, gözdağı vermek, dövmek, toplantılarını basmak, dağıtmak türünden yöntemlerin hepsini uyguladı. Ama Yürükoğlu bunların üstüne Partizan Yolu'nun üzerine gittiği gibi cesurca gidemiyordu. Çünkü bunlar oportünistte olsa örgüttü. Öbürleri gibi çete değildi. Bunlar Londra'ya gelir gelmez "İki ayakla yere basmak" dediğimiz görevlerin hepsini kısa zaman içinde tamamlamışlardı. Gelir gelmez ilticaya başvurmuşlar, dil sorununu halletmişler, devlet yardımına bağlanmışlar ve boş zamanlarında da oraya buraya koşarak belediyelerle, İşçi Partisi'yle, sendika ve birçok İngiliz örgüt ve dernekleriyle sağlam bağlar kurmayı başarmışlardı. Yürükoğlu ise ülkeden taşıdığı insanları avucunda tutabilmek için onların pasaportlarına el koyuyor, ilticayı yasaklıyor, Dawnam Rd'daki örgüt evinde olduğu gibi hepsinin sefil bir şekilde üst üste kalmalarını sağlayarak, dil kurslarınında kapılarını yüzlerine kapatıyordu. Yürükoğlu Halk Evi'ne dokunduğu zaman iki yönlü bir zarara giriyordu. Birincisi; karşısında İşçi partisi, Komünist(!) Partisi, belediye ve sendikaları bulunuyordu. İkincisi; her saldırıdan sonra yeri yurdu belirsiz, oturum hakkı olmayan, dil bilmeyen kişilerin polise düşmesiyle uğraşmak hiç de kârlı gelmiyordu. O adamları polisten kurtarmak için iltica ettirmek zorunda kalmaktaydı ki bu da hem zaman, para hem de hiç istemediği bir işti. Çünkü ilticayı kapan kaçıyordu. Aslında Yürükoğlu'nun hiçbir zaman örgüt gibi davranamaması, öbür tarafın ise örgüt olması tüm saldırıların ve girişimlerin etkisizleştirilmesinin nedeni olmuştur.

Halk Evi kısa süre içinde de örgütlenip güçlenerek ara sokaklardaki küçük delikten çıkacak, ana cadde üzerinde kocaman bir

binaya taşınacaktı. Bu binaya taşındığı zaman Yürükoğlu; "Topal Nafiz kafayı üşüttü galiba" diyecekti. "Londra'daki tüm Türkleri toplasa, o bina gene dolmaz." Ama 1989'daki büyük iltica akınıyla birlikte o bina bile Halk Evi üyelerine dar gelmeye başladı. Yürükoğlu'nun "Topal" diyerek alamya almaya çalıştığı oportünist Nafiz, Yürükoğlu'nu Partisini ve Merkezini tek başına sarsıyor, ona yığın içinde nasıl örgütlenilmesi gerektiği konusunda somut canlı bir ders veriyordu. Tabii ki anlattığımız bu süreç içinde yalnızca bu iki karşıt gücü barındırmıyordu. Bunlar Londra'nın ilkleriydi. İltica akınıyla birlikte Londra'nın Türkiyeliler bölgesi olan yerlerde gerçek rengine kavuştu. Türkiye'deki siyasetlerin hemen hemen tümü yansımasını Londra'da buldu. Hepsi Halk Evi içinde idi. Bu yüzden dernek gerçek anlamda bir yönetim mücadelesine sahne olmaktaydı. Kimi zaman Halk Evi'nin altı-üstüne gelir, duvarlara kan sıçrardı. H.Kutlu ve Sargın TBKP'yi Türkiye'ye taşıyıp, TC'ye teslim etmesiyle Halk Evi yönetimi büyük bir deprem içine düştü. Üst kesimden 3-5 kişi mirası cebe indirirken, tabandaki geniş bir kesim de hem dernekten hem de siyasetten kopup gittiler. Nafiz de bu değişimden nasibini alanlardandı. Yıllardır sınıf, sendika, parti diye yırtınan bu kişi birdenbire gerillacılığa yapışıverdi. Bir süre sonra da Halk Evi yaptığı kongresiyle yurtseverler etkinliğinde bir dernek olup çıktı. Böylece yönetim için sürdürülen kavgalar da bitmiş oldu. Öteki örgütlerin tarafları da yavaş yavaş Halk Evi'ni terkederek, kendilerine ait dernekler kurmaya başladılar.

Kısaca tarihçesine değindiğimiz Halk Evi'nin son durağı işte burasıydı. Biz bu binanın önünde dördüncü bildirimizi dağıtırken, buranın yönetiminden birileri bizimle görüşmek istediklerini söylediler. Bildirilerimizi dağıttıktan sonra Halk Evi yöneticileri ile görüşmeye gittik. Yürükoğlu ile aramızdaki sorunu kısaca dinledikten sorumlu kişi:

-"Bu adam şerefsiz, namussuz birisi" dedi. "Devrimciliği beş paralık etti, ayaklar altına aldı. Hepsini biliyoruz ve sizi bu yüzden sonuna kadar destekliyoruz. Yalnız bu işin kısa zamanda bitmesini

istiyoruz. Bu ne Türkiye'nin ne de burada yaşayan Türkiyelilerin sorunudur. Ama aranızdaki şu kavga bu pis herifi Türkiyeliler içinde gündem yapmaya başladı. Bu işi hemen bitirmeniz için size 200-300 kişi verelim gidin derneği basıp alın. Bu iş artık bitsin..."

Halk Evi'nin bizim yanımızda yer alması gerçekten sevindirici bir olaydı.

-"Sağolun" diye yanıt verdik. "Biz de kesinlikle bu işin fazla uzamasını istemiyoruz. Ama isteğimiz sizden 200-300 kişi alıp derneği basmak değil. Biz bunu kendi gücümüzle de yapabiliriz. Siz bu söylediklerinizi bir bildiri haline geirip, kamuoyuna duyurursanız bize en büyük desteği yapmış olursunuz. Bizim önce buna ihtiyacımız var..."

-"Tamam" dediler. "En kısa zamanda istediğiniz bildiri yazılacak..."

Maalesef bildiri yazılamadı. İngiliz emparyalizminin, İşçi Partisi'nin davetlisi olarak gelen Kani Yılmaz'ı tutuklaması bildirinin yazılmasına engel olduğu gibi, Halk Evi yönetimi ile olan ilişkimize de darbe indirdi. Dernek tüm gücünü bu tarafa yoğunlaştırdı...

GÖÇMENLER DERNEĞİ

Devrimci bir örgütün taraftarlarına aitti. Yürükoğlu'nun ev bürosu Panda ile omuz omuza idi. Bizim Yürükcülerle kapışmamızla birlikte onlar da bu dernekle ilişkiler kurmaya ve geliştirmeye başladılar. Daha ilerde bu ilişkiler öylesine sıcaklaşacaktı ki; "Sovyet Bloku'nun yıkılması bizim TKP ile aramızdaki sınırın kalkması anlamına gelmiyor. Sosyal Emperyalist olarak değerlendirdiğimiz TKP hakkındaki görüşlerimizde de hiçbir değişiklik olmamıştır. Biz o sınırları ve görüşlerimizi hala korumaktayız" diyen yöneticiler, ilerde TKP'nin 74. yıl dönümüne temsil ettikleri parti adına katılacaklar ve orada Yürükoğlu'nu kasetten dinleyerek, alkışlama gafletinde bile bulunacaklardı. İlerde bu derneğin Yürükoğlu ile kurduğu iyi ilişkilerin başka yönlerine de değineceğiz.

VE BİR GAZETE, ADI PAZAR

Londra'nın en yaygın Türkçe gazetelerinden birisi Pazar'dı. Bu gazete bildirilerimizden derlediği küçük bir haberi baş sayfadan büyük puntolarla "Yürükoğlu suçlanıyor" başlığıyla duyurdu. Ertesi hafta aynı gazete büyük puntolarla baş sayfadan "Söz savunmanın" başlığı altında Yürükoğlu ile röportajın reklamını yapıyordu.

İnanılır gibi değildi. Korkunç güzel bir haberdi. Bu adam kendi iç meselesini kendi yayınlarına sokmaktan kaçıyor, bir reklam gazetesi olan ve yalnızca Londra'nın bir bölümünde çıkan Pazar gazetesi aracılığıyla bizimle boğuşmaya kalkıyordu. Tabii bunun öteki bir nedeni de merkezde gelişen bu olayın Türkiye'ye duyurulmaması idi. Buna "Pazara düşmek" denirdi. O dönemde Yürükoğlu 5 hafta boyunca "Pazar"da boy gösterdi. Gazete muhabirinin sorduğu soruları yanıtlayarak(!), devrimci Alevi kamuoyunun sempatisini kazanmaya(!) çalıştı. Ama yaptığı bu röportajla çuvallar dolusu inciri berbat etti.

Bu röportajı kitabımızın sonunda bulabilirsiniz.

LENİNİSTLER (CCGP)

Bunlardan daha önce de söz etmiştik. İngiliz Komünist Partisi'nden ayrılan bu grup, 1979'dan beri bata çıka varlığını sürdürmektedir. İngiliz Komünist Partisi'ne hizip olmalarının sebebi Yürükoğlu'nun ta kendisidir. Bunlarla Yürükoğlu'nun hizip tarihi birbirinin benzeridir. Aynı tarihte çıkmışlar, aynı ismi (Leninciler) kullanmışlardır. Uzun yıllar birlikte olmuşlar, Yürükoğlu bu kişileri uzun bir zaman diliminde kendi partisinin üyeleri gibi kullanmıştır. "Weekly Worker" adında haftalık bir gazete çıkarmaktadırlar.

Bu kişiler bizimle görüşmek istediler. Onlar bizi biz de onları tek tek, isim isim tanımaktaydık. Bunlarla kendi evlerinde 3 toplantı yaptık. İkinci toplantının sonunda bunların bizi oyalamakta olduğunu, Yürükoğlu'na saldırımızı durdurmaya çalıştıklarını anladık.

Sürekli: "Kavganın yanlış boyutlarda yürütüldüğünü, komünistlerin kendi aralarındaki sorunları burjuva basınında tartışamayacaklarını, bu şekilde didişmenin devrimci mücadeleye zarar vereceğini...." dile getirerek, sorunun komünist basında komünistce yürütülmesini, ideolojik, siyasal farklılıkların öne çıkarılmasını önerdiler. Biz üçüncü toplantıda onların getirdiği bu önerileri kabul ettiğimizi bildirdik. Hemen bir gazete çıkararak, Yürükoğlu ile mücadeleyi "Pazar"dan kurtarıp, komünist basına taşıyacak hatta onların "Türkiyeliler bölümü" adı altında kurmak istedikleri çalışmalara tüm adamlarımızla katılacaktık. Bunlar onların bizden istedikleriydi. "Gelin bizim bölümde çalışın" diyorlardı. Üçüncü toplantıda bağladığımız dördüncü toplantıyı telefon aracılığıyla ertelediler. Ertelediklerı toplantıya ise gelmediler. Leninistler hakkında yanılmadığımızı bu toplantıların sonucunda görmüş olduk. Keşke yanılsaydık, çünkü temiz insanlardı. Ama bu olayda temiz hareket edememişler, bir kere daha Yürükoğlu'nun oyununa gelmişlerdi. Leninistlerin Sekreteri John, Yürükoğlu ile ilişkilerinin özünü kısa ama çarpıcı bir şekilde şöyle anlatmıştı: "O bizden kendisinin çok

önem verdiği 3 şey istedi. Para, pasaport ve evlilik. Biz ona bu istediklerini sürekli verdik. Matbaada tüm adamlarımızla sabahlara kadar çalışarak, Yaz Taarruzlarına katkıda bulunduk. Temiz İngiliz pasaportları verdik. Onların kalıcılıklarını sağlamak için evlilikler yaptık. Ama ayrılıp kendi baskımızı kurmak, kendi siyasetimizi yapmak, kendi insanımıza seslenmek istediğimizde bize arkasını döndü.

Ona herşeyi verdik. O bize hiç bir şey vermedi.... Aslında hiç bir şey de istememiştik..."

Londra'da daha birçok siyaset vardı. GENÇLİKEVİ, DAYMER, PARTİZAN vb. gibi. Ama ML taraftarlarının dışında hiçbir siyaset, kuruluş ve kişi Yürükğlu'na ne destek verdi, ne de bu kişiler hakkında olumlu bir imada bulundu. Aksine onlara göre bildirilerimizin içeriği ne kadar küfür olursa olsun bize destek verdiler, bize sempati gösterdiler.

Sonuçta Yürükoğlu Türkiyeliler arasında tamamen dıştalandığına da pek aldırmayabilirdi. Ama biz onun bizi çekmek istediği alana bodoslama girmiş, dernekleri ele geçirmeyi kafamıza koymuştuk. Bu olanak elimizdeydi. Er'likten hiçbir zaman kurtulamamış olan Yürükoğlu, uyguladığı acemi taktiklerle adım adım önümüzü açmaktaydı.

Biz Türkiyeli toplumu etkilediğimiz gibi, belediyeleri de kuşatmaya almıştık. Bu alan yalnızca Derya'nın alanıydı ve tek başına büyük işler yapmakta, Yürükoğlucuları delirtmekteydi. Belediye sorumluları bir onlarla, bir Derya ile görüşmek zorunda kalmaktaydılar. Bu yöneticiler tüm desteklerini Yürükoğlu'na vermiş olsalar bile, bizim kamuoyunu ve basını etkilememiz onları rahatsız etmekte, belediye yönetiminin "Yürükoğlu'cu" şaibesi altında kirletilmesini istememekteydiler. Bu yüzden 4 derneğin hesaplarının araştırılmasına, iddiaların gözden geçirilmesine karar verdiler.

Dernek yasal olarak bizim elimizde idi. Belediye de bunu doğrulamakta "Gidin üyelik aidat defterlerini isteyin, bu defterlerin mali sekreterin sorumluluğu altında bulunması gerekir" demekte-

diler. Biz bunun ışığında 2 erkek, 4 bayanla derneğe gittik. Dernekte oturup başkanı beklerken, parça parça ve hepsi de telaşla derneği doldurdu. Önce provakasyona başladılar. Çay almamıza engel olmak için Lazoğlu Rıfat ocaktaki çayı ve sütü döktü. Bu onların bizden ne kadar korktuklarını da göstermiş oluyordu. İş çayı ve sütü dökerek değil, dökmeden çay almamıza engel olmaktı. Ama onlar bu cesareti bile gösteremediler. Daha sonra da saldırıya geçtiler. Kalabalığın "Ajanlar provakatörler dışarı, lanet olsun ikrarından dönene" diye bağırarak üstüme yürümesi üzerine, duvara dayalı bilardo sopasını dizimle kırıp, kalın parçasını havada savurarak, "Gelin ulan burjuva uşakları, hainler" yerine, "Gelin ulan orospu çocukları" diye bağırdım. Çünkü onlar siyasi değildi ve ben onlara hiçbir zaman bu misyonu vermeyecektim. Üstüme fırlayan Işık'a da sol elimle bir tokat geçirdim. Kızcağız duvara çarparken tokatın sesi salonu doldurdu. Benim bu kararlılığım ön sıradakileri olduğu gibi durdurdu. 4-5 kişi ofisin önünde tokat yiyen Işık'la ilgileniyor; "Kız arkadaşımıza vurdu, kıza vurulur mu?" gibi saçma sapan şeyler söylüyordu. En arkada ise çay dökme yiğitliğini gösteren ve Topal Osman kanı taşıyan Rıfat, saldırmaya çalışıyor ama yoldaşları bırakmıyordu. Elimde sopa dış kapının önünde bir aşağı bir yukarı volta atarken; "Şu Rıfat gerçekten bir saldırsa da ona bilardo sopasının kafasından daha sağlam olduğunu kanıtlasam" diye düşünüyor ve göz ucuyla bu adamı izliyordum. Kimse saldırmaya cesaret edemedi. Çağırdıkları polisler gelinceye kadar önlerinde volta atmaya devam ettim.

Bu günden sonraki yaptığımız toplantılarda arkadaşlara: "Hemen derneği basıp alabileceğimizi" ısrarlı bir şekilde dile getirmeme rağmen, hiçbirisi buna cesaret edemezdi. Ama zaten hepsi "toplanmış" güçtü(!). İçlerinde sırtımı dayayabileceğim bir Derya, bir de Çiğdem vardı. Derneğin basılmasına bu ikisi bile karşı idi. Sonunda Yürükoğlu bizimle savaşmak(!) için A3 ebatında 4 sayfalık bir bülten çıkartma ihtiyacı duydu. Bu ihtiyacın nereden geldiği çok aşikardı. Hem yanındaki kapı kulları ısrar ediyordu, hem de

toplumun basıncı birşeyler yapması gerektiğini dayatıyordu. Matbaa ondaydı, kağıt, para ve güç ondaydı ama hainlik, burjuva uşaklığı, daha çokta iğrenç yaşamı öylesine ruhuna işlemişti ki, işte ilk çıkarttığı bültene yansıyan da bunlar oldu. Bültenin ikinc i sayfasına benim ve Derya'nın resimlerini, altına da gerçek ismimle birlikte, kullandığım tüm isimleri tek tek yazmışlardı. Devrimci mücadele içinde bu görülmüş birşey değildi. Sosyal emperyalist, oportünist, 5. kol dediğimiz resmi TKP bile böyle birşey yapmazdı. Bu Yürükoğlu'nun kendi eli ve diliyle T.C. ajanlığını kanıtlamasıydı.

Dört sayfalık bültenin tümünde bizim; "Karanlık çevrelerin hizmetinde" olduğumuz dile getirilerek, Yürükoğlu'na TKP(!)'ye yönelik saldırımızın; "Birkaç zavallının girişimini aşmakta, bir takım karanlık çevrelere bağlanmakta olduğunu" çok çok bilgiççe iddia etmekteydiler. Bu iddiaların hepsi direk Yürükoğlu tarafından yapılmaktaydı. Derneği ele geçirip hepsini dışarı attığımızda Şahin'in unuttuğu çantası elimize geçti. O çantanın içinden Yürükoğlu'nun el yazması bir bildiri taslağı çıktı. Köyden matbaaya postalanmıştı. Bize yönelik bildirinin değiştirdiği şekilde basılmasını istiyordu. Kendi mantığı içinde çizgiler çekmiş, sorular sormuş, işaretler koymuş, sonunda bizi karanlık güçlerin sözcüsü yapıp çıkmıştı. Okuyucu bu el yazması bildiriyi kitabın arkasında bulacaktır. Yürükoğlu'nun bülten ve bildirilerde karanlık güçler olarak göşterdiği, provakatör dediği bizler, Ahmet, Meral, Şerife, Murtaza, Haydar, Şahin gibi adamların ağzından "Ajan, polis, MİT" oluyor ve Türkiyeli topluma böyle tanıtılıyorduk. Bir yandan resmimizi basıyor, gerçek ismimizi yazarak burjuvaziye hedef gösteriyor, öte yandan "Karanlık güçlerin sözcüsü, provakatör, MİT, polis" diyerek bizi devrimcilerden, Türkiyeli toplumdan dıştalamaya çalışıyordu. Yürükoğlu bize "polis-MİT" derken elde etmek istediği önemli birşey daha vardı: Kamuoyunda ve devrimci çevrelerde kendi önemini arttırmak. TC'nin kendisini tehlikeli bir örgüt olarak değerlendirmesi ve onlarla uğraşmak için içlerine adam sokmuş izlenimi yaratmaya çalışmasıydı.

Peki kimlere "ajan, provakatör" denir, kimlere denmez? Bunun da cevabını yine Yürükoğlu'nun kendisinden alıyoruz. Bakalım biz onun yapmış olduğu tanımlama içine giriyor muyuz?

"Bir kimseye ajan, provakatör diyebilmek için o kişinin başka bir kimlikle parti içinde çalışmış olması gerekir. Ajan, provakatör kendini komünist göstererek, parti içine sızmış polis ajanıdır."

(RY. İ.Sesi sayı 255 Nisan 1984)

Ben bu örgüte(!) 1975 yılında katıldım. Hemen hemen 19 yıllık bir partiliydim(!) Partiyle ilgili ne kadar kimliğim varsa (İl örgüt üyesi, kongre delegesi, MK üyesi(!) vb) hepsini Yürükoğlu'nun kendisi vermişti.

Bir de 1988 ve 1991 yılları arasında Yürükoğlu'nun ve ona ait Alev yayınlarının Ozan Öncü hakkındaki düşüncelerine bakalım:

"Ozan Öncü partilidir. Sapına kadar komünisttir. Üretim sürecinden de kopmamıştır. Kendini üretimin, emeğin sağlam temeline dayadığı için küçük burjuvanın soyut, anlaşılmaz sözcüklerine Ozan Öncü'de rastlamazsınız. İkircimli psikolojiye de. Ozan Öncü kentin şairidir. Onun gürültüsünü, git gelini, işçiden yayılan umut dolu havasını şiirinde yansıtır. İşçi sınıfından yaşam çevrenim anlatırken, burjuvaziye karşı duyduğu ağzından ıslık gibi çıkan sınıf kinini duyarsınız. Aynı dizeler onun doğaya ve insanoğluna nasıl sevgi ve hayranlık dolu olduğunu, bunu nasıl sade bir dille anlattığını da gösterir. Ozan Öncü yaşadığımız yüksek sınıf savaşlarının, devrimci durumun içinden çeliğe su verilmiş bir şairdir. Onun bütün şiirlerinin altında "Hayatı güzelleştiren kavgadır" sözü kızıl bir şerit gibi yatar. 12 Eylül faşist dönemine ait şiirlerinde ise işçilerin faşist cuntaya nasıl küçümseyerek, alaycı baktıkları, onunla nasıl dalga geçtikleri yansır. Karamsarlığın zerresi yoktur. İşçi sınıfının tutumu budur. Şiire de böyle yansır. Ozan Öncü şiir yazma yeteneğini kavgaya bağlı kılarak, kavganın içinde geliştirdi."

(RY. Ozan Öncü'nün MERHABA adlı şiir kitabına önsözden)

Şimdi de 1991 yılında basılan "Beni Avuçlarınızın İçine Yazın" şiir kitabının önsözüne bir göz atalım:

"Ozan Öncü de, şiirleri de işçi sınıfındandır. Sınıfına şiiriyle seslenmiş, yüreğindeki savaşkanlığı şiirleriyle akıtmıştır. Onun şiirlerinde insan ve doğa sevgisini gözle görebilir, elle tutabilirsiniz. Öylesine yoğun, öylesine güçlüdür. Sınıf mücadelesini yaşam felsefesini güneş ışınlarından süzüp özünü yansıtmıştır. Bu nedenle şiirleri kafa bulandırmaz, gereksiz sözcükler içermez. "Beni Avuçlarınızın İçine Yazın" adlı bu şiir kitabında işçi sınıfının unutulmaz neferi Dr. Bedir Aydemir'i yüreklerimize kazıdı. Dr. Bedir Aydemir'i anlatmaya sözcükler yetmezken, Ozan Öncü onu şiir sanatının engin denizinden birkaç damlayla anlatmaya çalıştı. Ozan Öncü şiir yazma yeteneğini kavgaya bağlı kılarak, kavganın içinde geliştirmiş bir ozandır."

Hiçbir şair parayla bile kitabına böylesine bir övgü yazdıramazken, Yürükoğlu 1988/91 yıllarında bizi işte böyle futursuzca övüyordu. Uzun yıllardır mülteci olarak yaşayan birine böyle bir övgüyü de yapsa yapsa Ozan Öncü'yü mülteciliğiyle 8'e katlayabilecek olan Yürükoğlu yapardı ancak. Evet Yürükoğlu'nun yukarıdaki alıntılarında da gördüğümüz gibi Ozan Öncü "Sapına kadar komünist, partili, insan ve doğa sevgisiyle dopdolu, üretimden hiçbir zaman kopmamış, çeliğine su verilmiş bir şair"miş(!)

(Yürükoğlu'nun yukardaki övgülerinin hiçbirine katılmadığımızı parantez içinde belirtmekte yarar var.) Biz Yürükoğlu'nun 2 yıl sonra bizi "provakatör ajan" olarak suçlamasına da katılmıyoruz, ciddiye de almıyoruz. Ama bu iki yıl önce göklere çıkardığı bir insanı iki yıl sonra yerin dibine sokmaya çalışan, birbirine tamamen zıt ikili tutumunu sorgulamakta devrimciyim diyen herkesin görevi olmalıdır.

Bir küçük ek daha yapmayı zorunlu görmekteyim:

"Bugün her önüne gelene duvar boyası sürer gibi ajan, provakatör damgası vuranlar bölücülüğün hala açık savunusu içindedirler. Ajan, provakatör damgası dağıtmak siyasal bir kavga olmadığı gibi, bu tür yöntemler kullananları deşifre etmekten başka bir işe yaramayacaktır."

(Komünistlerin Birliği İ.S. sayı 267)

Görüldüğü gibi bu alıntı da Yürükoğlu'na aittir. Bu sözleri, Yürükoğlu Sarıca'yı transfer etmeye çalıştığı dönemde Ana Parti TKP'ye karşı kullanmıştı. Ama şimdi kendisi Ana Parti'nin o günkü konumuna düşmektedir. İşte "Halk Güçleri" ile tanışmamız tam da resmimizin basılıp, gerçek ismimizin yazıldığı bu bültene rastladı. Bülteni de alıp derneklerine gittik. Zaten onlar da bizimle görüşmek istemekteydi. Bu arkadaşlarla çok açık konuştum:

-"Yürükoğlu bu bültene benim hem resmimi basmış, hem de gerçek ismimi yazmış. Ayrıca beni karanlık güçlere sırtını dayamış, provakatör, ajan olarak göstermektedir. Tüm derneklere girip çıkmaktayım. Ben böyle birisi isem bir devrimci örgüt olarak bir ajana tutumunuz neyse onu göstermek zorundasınız. Çok açık söylüyorum, cezalandırmak zorundasınız. Eğer "Yok biz Yürükoğlu'na inanmıyoruz, yalan söylüyor" diyorsanız, bir devrimci olarak gereken tutumu ona göstermek zorundasınız.."

-"Biz onun seni ajan, polis olarak göstermesine inanmadığımız gibi, resminin basılmasına, gerçek isminin konmasına da devrimcilikle bağdaşmıyoruz. Ayrıca bu alçak herifin liderimiz Dursun Karataş'ın adını kullanmasını, kendisini onunla özdeş göstermesini kabul etmiyoruz. Biz bunun hesabını kendi usullerimizle soracağız. Bu bizim işimiz. Sizin için ne yapabiliriz? Ne istiyorsunuz?"

-"Fazla bir şey istemiyoruz" dedim. "Bir bildiri yazarak tutumunuzu kamuoyuna duyurun."

-"Tamam yazalım" dediler. "Birkaç gün içinde bildiriyi hazırlarız..."

Üç gün sonra derneklerine gittiğimde (bu süre içinde zaten sık sık derneklerine uğruyor, konuşuyor, tartışıyor, birbirimizi daha iyi tanımaya başlıyorduk) Halk Güçleri imzalı "Bir Devrim ve Sosyalizm Kaçağı" başlıklı bildiriyi elime verdiler.

-"Merkezden onaylandıktan sonra dağıtıma sokacağız" dediler. "Merkezin bildirinin özünü değiştireceğini sanmıyoruz. Belki küfür düzeyindeki sözcükleri hafifletebilirler." Halk Güçleri'nin elime verdiği bildiri benim yazdığım bildirilerin gerçek anlamda bir toplamından, derlemesinden ibaretti.

TKP(!)'nin Türkiye için gereksizliği, Yürükoğlu'nun devrim hareketi için zararlı birisi olduğu iki taraf içinde açıktı. Yaptığımız konuşmaların sonucunda bu fikir oluştuktan sonra, Halk Güçleri'ne ikinci teklifimizi yaptım:

-"Madem bu adamlarla ilgili aynı şeyleri düşünüyoruz, beraberliğimiz yalnızca bildiriyle kalmasın. Bu işin sonunu da birlikte getirelim. Sizin düşündüğünüz gibi ele geçirilmeye çalışılan yalnızca bir dernek değil, tam 2 dernek, bir kütüphane, bir de çocuk yuvasını ele geçirme imkanına sahibiz. Hiç başımız ağrımadan, yasal yollarla bu 4 yere de sahip olabiliriz. Buralardan ne bir hak, ne de herhangi bir görev istemiyoruz. Hepsi tamamen size devredilecektir. Bizim istediğimiz tek şey var Yürükoğlu ve TKP-İşçinin Sesi meselesini bitirmek. Bizim asıl hedefimiz bu. TKP(!) veya Yürükoğlu adına kayıtlı tüm mallara el konulmasını istiyoruz. Bundan da hiç bir şey istemiyoruz. Biz bu kavgayı sonuna kadar götürmekten yanayız..."

Onların bu teklifi kabul etmemesi mümkün değildi. Ortada koca bir mal varlığı vardı ve bul mal-mülk sosyalizme inanmış unsurlardan çalınmış, kişisel mülke dönüştürülmüştü. Bunu gerçek yerine aktarmak devrimci bir görevdi. Arkadaşlar fena halde heyecanlanmış, bu işe hemen başlamanın sabırsızlığı içine girmişlerdi. Sorumlu olan arkadaş sık sık "Yürükoğlu'nu sürgüne göndeririz, İspanya'ya postalarız" diyordu.

Kadın Merkezi'ndeki son durum da bu ana rastlamıştı. Çiğdem'le Derya'yı nihayet işten çıkarmışlar ve biz de arkadaşlarla görüştüğümüz o günlerde binanın önünde bir hafta boyunca greve girme kararı almıştık. Pazartesi günü başlattığımız grevle bir bakıma Kadın Merkezi'nin kuşatmıştık. Binanın ön kısmına sehpamız, sandalyelerimiz ve duvarlara astığımız sloganlarla yerleşmiş, yoldan geçenlere bildirilerimizi dağıtıyor, imza alıyor, Yürükoğlucuları tıkmış olduğumuz inlerinde korkutuyor, utandırıyorduk. Aslında Kadın Merkezi'ndeki bu grevimiz yalnızca bir taktikti. Yürükoğlucuların tüm dikkatlerinin buraya yönelmesini sağlamaktı.

Çarşamba gününe kadar grev yapma adına burada oyalandık. Hafta ortasında Yürükoğlucuların Pazar gazetesindeki LİAB'ın kongrye ilanı buradaki oyalanma günlerimize rastladı. Onların gazeteye ilan vererek kongreyi duyurması çok da iyi olmuştu. Bu ilandan sonra kongre için 21 günün geçmesi gerekmekteydi. Bu kongreyi aynı tarihte ve aynı adreste biz yapmalıydık. Yapabilirdikte, onlar olaylaratek boyutlu bakmaktaydılar, bizse her yönden bakıyorduk. Akşam derneğe gittiğimde sorumlu arkadaş: "Ne olacak şimdi? Kongre yapacaklarmış" diye sordu.

-"Bu kongreyi biz yapalım" dedim. "Hazır ilana verilmişken bu kongre bizim inisiyatifimiz altında gerçekleşebilir."

-"Nasıl yapabiliriz?"

-"Bu Cumartesi günü saat 10'da gidip derneğe gireceğiz ve herşeye el koyacağız, kongreyi de ilandaki tarihte dernekte gerçekleştireceğiz. Hepsi bu.." Epey düşündüler, defalarca "Bunlar kaç kişi? Gerçek sayıları ne kadar?" gibi birçok soru sordular, bir ara; "Yahu 10 kişi verin bana bu işi ben yapayım" dedim. Sonunda:

-"Tamam yoldaş" dediler. "Ama Cumartesi değil, Pazar günü yapalım. Cumartesi bir yoldaşımızın düğünü var, herkes orada olacak o düğüne gitmemezlik yapamayız. Adam sıkıntısı çekmemek için de bu işi Pazar'a erteleyelim." Kabul etmek zorundaydım. Cumartesi olsaydı onlara da izah ettiğim gibi iki tatil gününü meşrulaşmak ve kontrolü sağlamak için kullanabilecektik. Şimdi bunu bir güne, hatta yarım güne indirmek zorunda kalıyorduk.

-"Pazar günü olsun" dedim. "Ama bunu yalnız siz ve ben bileyim. Yaşar'a bildirmeyin, ona Pazar sabahı haber veririz."

-"Nedir mesele? Ona güvenmiyor musun?"

-"Tedbirli davranmak istiyorum." Öyle de oldu. Pazar günü saat 11'e kadar Halk Güçleri derneği 80-90 kişiye yakın bir kalabalıkla doldu. Ne kadar yakın çevre varsa hepsini toplamışlardı. Bu kadarını beklemediğim için şaşırmıştım. Ama böyle bir kalabalıkla basmak daha uygun olabilirdi. LİAB'a girdiğimizde -ilk girenler de bizim ekip olmuştu- alt salonda çaycıdan başka kimsenin bulunma-

dığını gördük. Çaycı "Yukarda toplantı var" dedi. Derya, Çiğdem ve ben önce, 3-5 kişi de arkamızda yukarıya çıktık. Yaşar'ı ise aşağıda bıraktım. Çünkü yukarıda kesin kavga çıkacaktı ve o daha öncelerde de dikkatimizden kaçmadığı gibi kenara çekilip seyircilik yapacaktı. Hem korkak, hem de pazarlıkcıydı.

Yürükoğlu dışında TKP(!) İşçinin Sesi yukarıdaydı. İki masanın etrafına karşılıklı oturmuşlar, hepsi karı koca 15-20 kişilerdi. Ya özveri dedikleri taarruzu(!) götürüyorlardı, ya da LİAB'ın yapılacak kongresini tartışıyorlardı. Zaten her pazar hiçbir şey olmasa bile burada toplantı adı altında toplanırlardı. Yürükoğlu disiplini elden kaçırmamak için bu toplantılara mutlaka başkanlık ederdi. Ama bu karışık dönemde Londra'ya bile gelmekten korkmaktaydı. Hatta dernek alındıktan sonra özel, parayla kiralanmış body guard'larla korunacak ama Londra'ya gene sokulmayacaktı. Ne parti ama!..

İçeri girdiğimizde Derya:

-"Şu andan itibaren halk adına derneğe el koymuş bulunmaktayız. Hepiniz aşağıya inin" diye bağırdı. Ama bizi gören Yürükcüler ayağa fırlayıp üstümüze yürüdü. "Kimsiniz siz, provakatörler, nasıl buraya girersiniz, hemen dışarı çıkın" bağırtıları arasında burun buruna geldik. Hepsi Çiğdem'e, Derya'ya ve bana saldırdı. Burun buruna önce "Horoz döğüşü" yapıldı. Onlar bize "hain, dönek, provatör, ajan" diye küfretti bize. Biz de "pezevenkler, orospu çocukları" diye bağırdık. Bunların hepsi ilk yumruğu atmanın hazırlığıydı. Sonra birbirimize girdik. Kıyasıya bir boğuşma başladı. Yumruklar, sandalyeler, çantalar havada uçuşuyor, Çiğdem'le Derya kadınların, ben de erkeklerin saldırısını durdurmaya çalışıyordum. Ötekiler ise "Biz iyi adam döveriz" dedikleri halde bu görevi bir türlü yerine getirmiyordu. Sanki derneği basan kendileri değilmiş gibi iki tarafı da sakinleştirmeye, uzlaştırmaya çalışıyordu. "D... provakatörlerle işbirliği yapıyor" diye bağıran birinin ağzının ortasına bir yumruk indirdim. Bir anda üstü başı kan içinde kaldı. Haydar'ın parmakları elimde çatırdayınca bırakmak zorunda kaldım. Bu sırada Ahmet'in kaçmakta olduğunu gördüm. Merdiven-

den inerken ensesinden yakaladım. Avcumda kedi gibi kıvrılıverdi.

-"Nereye kaçıyorsun it, derneğin basılmış, adamların dövülüyor, onlarla birlikte dövüşmen gerekmez mi?" diye, hem tekme tokat vuruyor, hem de ite ite dışarıya götürüyordum. Binanın dışına çıkınca kıçına bir tekme vurup yolun ortasına attım. Ben içeri girdikten bir müddet sonra arkamdan Meral'in geldiğini gördüm. Anlaşılan toplantıya geç kalmıştı. Onu da ite ite dışarı çıkardım. Bu karı koca çift: "Derneğimiz basıldı, arkadaşlarımızı içeri hapsettiler, hepsinin hayatı tehlikede" diyerek polise telefon ettiler. Yukarıda sıkışan Yürükcüler de aynı şeyi yapıyor, pencereden dışardaki insanlara (dışardakilerde zaten bizdendi) "Lütfen polis çağırın, burada adam öldürüyorlar" diye bağırmaktaydılar. Sonunda çok arzu ettikleri polis geldi. Yukarıdaki kargaşaya el koydu. İki tarafı da karşılıklı oturttu, daha polis ağzını bile açmadan Yürükcüler adam gösterip, isim vererek saldırganları(!) polise şikayet etmeye başladılar. Polis ise daha öncesinden olduğu gibi, "Bu derneğin sorunu, bizim sorunumuz değil. Sorununuzu belediye ile çözmeniz gerekir. Böyle sürekli bizi çağırmayın..." diyerek gitti. Polis gider gitmez bunlar tekrar bağırıp çağırmaya ve ortağımızı yanlarına çekmeye çalıştılar. Kavga dinmiş, tartışma başlamıştı ve bunun da nereye gideceği belli değildi. Bu tartışmayla biz bunları değil, onlar bizi dışarı atabilirlerdi. Aslında polis gittikten sonra dernek bunlardan temizlenmeliydi. Ama beni kim dinlerdi ki. O sırada içeri Halk Güçleri'nin sorumlusu girdi. Ben bizimle olduğunu sanıyordum. İşte sorumlunun gelmesi bu korkumu dağıttı, "Kesin gürültüyü" diye bağırdı, "Size 15 dakika veriyorum, ya derneği boşaltırsınız ya da sonucuna katlanırsınız." Hepsi sesini kesti. Daracık ofise girip ne yapmaları gerektiğini tartışmaya başladılar. Aslında birşey tartışmıyor, telefonla Yürükoğlu'nu arıyorlardı.

15 dakika sonunda çıktılar.

-"Tamam gidiyoruz" dediler.

-"Bütün anahtarları verin" dedik. Tüm anahtarları, kütüphane de dahil olmak üzere hepsini aldık. "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının ezici ağırlığı altında TKP(!) merkez komitesi üyeleri

sekreterleri hariç başları önlerinde kuyruklarına bile bakmadan binayı terkettiler.

Dernek alınıp Yürükoğluculardan temizlenmişti. Ama bir problem vardı. Pazartesi günü MK üyelerinin hepsi belediye gibi resmi yerlere koşarak şikayetlerde bulunacak, derneklerinin kurtarılmasını(!) isteyeceklerdi. Buna engel olmanın, şikayet yolunu kesmenin tek yöntemi şiddeti yansıtmaktı. Arkadaşlarla bu durumu zaten derneği basmadan önce defalarca konuşmuştuk. Bu durumu yeniden gündeme getirmemiz sonucunda arkadaşlar verdiğimiz adreslerde bunlara aramaya başladı. Ama hiçbirini evlerinde bulamadılar. Hepsi Yürükoğlu'nun yanına taşınmıştı. Sorunu nasıl çözeceklerini, bu işin altından nasıl kurtulacaklarını tartışıyor olmalıydılar. Ertesi günden itibaren Yürükoğlucular uzun zaman belediyenin kapısını aşındırarak bir sürü şikayette bulunacak, derneğin yeniden kendilerine verilmesi için yetkililerin ayaklarına kapanacaklardı. Bilhassa Yürükoğlu belediye meclis üyesi ve LİAB'la ilgilenen Zax'a vermiş olduğu raporda, "Bir Pazar günü 100 kişilik bir kalabalığın derneklerini basarak aldığını ve üyelerini tehditle, zor kullanarak döverek dışarı attıklarını" söylüyor; "Bunlar radikal, sertlik yanlısı bir gruptur, bizse değişen dünya koşullarına kendilerini uyarlamış, ılımlı, uzlaşmacı bir politika izleyen, Türkiye'de barışçıl geçici savunan devrimcileriz..." diyordu. Yürükoğlu'nun Zax'a verdiği bu rapor Zax'ın da belediye meclisine sunduğu raporun içinde yer alıyor, eski yönetim belediye tarafından da korunmaya çalışılıyordu. Belediye sonuna kadar da Yürükoğlu'nu savunacak ama dernekleri kurtaramayacaktı.

Biz ise Pazartesi günü ile birlikte yoğun bir çalışmaya girdik. Önce onların gazeteye verdikleri ilanı geçici yönetim kurulu imzasıyla değiştirdik. Bu değiştirmeyle birlikte tüm üyelerin üyelik kayıtlarını seçim gününe kadar yenilemeleri duyurusunu yaptık. Yoğun bir üye kaydı tazeleme işine girdik. Zaten Yürükoğlucuların yönetimi altında bu derneğin gerçek üyesi yok gibi bir şeydi. Belediyeye "1200 üyemiz var" diye göstermiş oldukları üye adı ve ad-

resinin hiçbirisini kendileri bile tanımazdı. Çünkü bu isim ve adresler belediyelerin yıllık bastırmış olduğu seçim listelerinden toplanmaktaydı. Derneğin üstündeki odalarda, kütüphanede on-onbeş yıllık kalın seçim listelerine rastladık. Üyelik defterindeki tüm isimlerin ve adreslerin burada kırmızı boya kalemiyle işaretlenmiş olduğunu şaşırarak gördük. İşin ilginci buradaki isimlerin büyük bir bölümü öteki örgütlerdeki insanlara hatta arkadaşlara aitti. Arkadaşlar kendi isimlerini gördükçe: "Vay alçaklar vay benim adımı da kullanmışlar, beni de LİAB üyesi yapmışlar" diye küfretmekten kendilerini alamıyorlardı. Bu yüzden yaptığımız iş üyelik tazelemekten çok yeni üye kaydetmekti. Tüm Halk Güçleri üyelerini LİAB üyesi yaptık. Panda (ev bürosu)'ya telefon edilerek tüm eski LİAB yöneticilerinin istifa ettiklerini belirten dilekçelerini getirip, LİAB geçici yönetim kuruluna teslim etmelerini istedik. Aynı şeyi kütüphane ve kadın merkezi yöneticileri içide istedik. Kısa süre içinde bu yerlerdeki TKP(!) yöneticileri istifalarını arka arkaya getirerek, elimize bıraktı. Tabi bu süreç TKP(!)'lilerin haftada 2-3 sefer arkadaşlarla temasına, görüşmesine neden olmaktaydı.

Bu arada ortağımızın bağış kampanyası da başlamıştı. Bana "Bu Pandacılardan ne kadar isteyelim?" diye sordular.

-"10 bin şimdilik iyidir" dedim.

-"Çok değil mi yaa, 10 bin verebilirler mi?"

-"Az bile, nasıl olsa bir müddet sonra hepsini istemeyecek miyiz?"

Bizim bulunduğumuz cephe herşeyi yeniden toplayarak, düzenli bir hale getirmeye çalışırken, onlar darmadağın ve şaşkındı. Resmen bozgun yaşıyorlardı. Olayın büyüklüğünün bilinci içinde her yana koşturmaktaydılar. Bunu yeni yeni kavramışlardı. Biz bildirilerimizde çok açık bir şekilde niyetimizi belirtmiştik. Bu saldırımızın burada durmayacağını, Yürükoğlu'na kadar ilerleyeceğini irkilerek görüyor, bu yüzden Yürükoğlu'nun "Herşey yapılsın, saldırı derneklerde kilitlensin" buyruğu doğrultusunda hareket ediyorlardı. Bir yandan arkadaşlara kendilerininde devrimci olduklarını ka-

nıtlamaya çalışırken, öte yandan TKP(!) MK'sı adına Ahmet, Haydar Fransa'ya giderek Halkın Güçleri'nin merkezi ile görüşüyordu. Dursun Karataş Fransa'da tutuklundığı zaman da Ahmet ve Haydar gibi MK(!) görevlileri Halkın Güçleri'nin derneğine giderek, "Her türlü eylemde desteğe hazır olduklarını" bildirmişlerdi. Sonradan sorumlu arkadaş bana, "Bunlar bize geldiği zaman sizi henüz tanımıyorduk, ama niyetlerinin eylemlerde bize destek olmaktan çok size karşı bizi arkalarına almak istediklerini hemen anlamıştık" diyordu. Tüm derneklerine el koymuş, bazı MK üyeleri dövülmüş, siz devrimci filan değilsiniz diyerek 10 bin sterlin bağış istenmiş olan TKP(!) İşçinin Sesi MK üyeleri, topluca bizim Fransız Konsolosluğu önündeki eylemlerimize katılıyorlardı. Arkalarda toplu halde burunları yerde slogan da atmadan duruyorlardı. Polisle bir kapışma olduğu zamanda ortalıktan kayboluveriyorlardı. Herkes gülüyor, alay ediyor, şaşırıyorlardı. Gene böyle bir Cumartesi günü sorumlu yanıma sokularak şunları söylüyordu: "Siz bunlarla nasıl birlikte yaşayabildiniz? Sizdeki hırsın, öfkenin, devrimci davranışın onda biri bile bunlarda yok. Kovuyoruz gitmiyorlar, biz sizi devrimci görmüyoruz diyoruz, biz sizin mücadelenizi destekliyoruz diyerek bir tarafımıza yapışmaya çalışıyorlar. Yürükoğlu'na, sekreterlerine küfrediyoruz, "Ahlaksız, şerefsiz, alçak, bırakın o adamın elini" diyoruz, seslerini çıkarmıyorlar. Devrimciliklerinden vazgeçtim, insan gibi bile davranamıyorlar.."

Aynı sorumlu arkadaş derneği basıp aldığımızda, "Al şunu iyi bir yere koy, bunu bir sen bir de ben biliyorum" diyerek, elime dolu bir onluk sıkıştırmıştı. İyi bir arkadaştı. Gençti, yiğitti, içi temizdi. Doğruya doğru yanaşan biriydi. Fransa'ya 2 kere birlikte gitmiştik. İkincisinde tutuklandı. Ondan sonra da bizim ortağımızla olan ilişkimiz giderek soğumaya ve karşılıklı güvensizliğe girmeye başlayacaktı.

Seçime 400 kişi katıldı. Ortağımız kendilerine küfreden TKP(!)'li iki kişiden kongreye gelerek özür dilemelerini istemişlerdi. Birisi kongre öncesi özürünü mektupla gönderdi. Mektup du-

varda kongre gününe kadar teşhir edildi. Öteki kişi ise "D... provakatörlerle işbirliği yapıyor" diyen ve benden yumruğu yiyen kişiydi. Bu kişi TKP(!) MK üyeleri Ahmet, Şahin ve Haydar tarafından derneğe getirildi, kalabalığın ortasından geçirilerek divan masasının başına dikildi. Kongre videoya da alınmaktaydı. Genç bir çocuktu. Yürükoğlu'nun pisliğini bu genç yaşında eşiyle birlikte üstlenmişti. Kimbilir nasıl kirlenecekti.

Ve o haftaki Pazar gazetesi "LİAB el değiştirdi" başlığıyla olayı kamuoyuna duyuruyordu.

Derneğin alınmasından bir müddet sonra Yürükoğlu ve adamları birinci bölgede bir pup'ta toplandılar. Hepsinin burnu biralarının içinde kara kara düşünüyorlardı. Gözleri kıpkırmızı, uykusuzdular. Her gün traş olmayı prensip haline getiren bu insanların sakalları uzamış, daha da çirkinleşmiştiler. Birbirlerinin gözüne korkarak, utanarak, şüpheyle bakıyorlardı. Atacakları her adım, yapacakları herşey saldırının önünün kesilmesi için olmalıydı. Kaybedilenlerin geriye alınması, bunun için mücadele söz konusu bile edilmemelidir. Toplantının tek gündemi böyle belirlenmişti:

"Lenin'in dediklerini hatırlayın" diyordu Yürükoğlu: "Dağda giderken önünüzü eşkıya kesti. Silahlarını dayadı, ya malınız ya canınız dedi. Biz neyimiz var neyimiz yok vermeliyiz. Hatta kilotumuzu bile verip canımızı kurtarmanın yolunu bulmalıyız. Malı yeniden elde etmenin tek yolu canlı kalmaktır. İşte şimdi biz böylesi bir durumun içindeyiz. Canımızı kurtarmanın yollarını bulmalıyız."

Ahmet'in ML... taraftarlarıyla aralarının iyi olduğunu, onların birçok sorunlarına yardımcı olduklarını, tercümanlık, ev bulma, iltica, Home Office gibi sorunlarını kendilerinin çözdüklerini belirtmesiyle Yürükoğlu'nun paslanmış kafasının kabukları çatlayıveriyor: "İşte bu çok iyi" diyordu. "Bu ilişkiyi daha da ileri götürün. Onların sevilen, sayılan, nüfuzlu kişilerinden, yönetimin dayandığı kişilerden, hatta yönetimdeki kişilerden bir ikisini Panda'ya işe alın. İş bilip bilmemesi hiç önemli değil. Kağıt katlasın yeter. Der-

neklerinin tüm işlerini siz üstlenin, onlara belediyeden grand alabileceğinizi söyleyin. Siyasal tartışmaya falan girerek zıpcıklık yapmayın. Sürekli onların doğruluğunu, devrimciliğini öne çıkarın. Tüm yayınlarına 1-2 yıllık birden abone olun, parasını hemen ödeyin. Gazetelerini, posterlerini, gecelerde afiş, bildiri, bilet gibi ihtiyaçlarını kağıt parasına basacağınızı söyleyin. Bu teklifleri tüm öteki örgüt ve derneklere de götürün. D....'nin yakasını da sakın bırakmayın. Kapıdan kovsalar bacadan girin. Sık sık görüşmeler yaratın, onların mücadelesine saygı duyduğunuzu, doğru bulduğunuzu sürekli dile getirin. Bize karşı olanların elini bırakmalarına, onları uzaklaştırmalarına karşılık tüm dernekleri istedikleri şekilde ellerine teslim edeceğimizi, bu işi ötekilerden daha iyi yapacağımızı söyleyin. 9. Kongre ile kendimizi tamamen değiştirdiğimizi, birçok konuda onlar gibi düşündüğümüzü, Halk Meclislerini yürekten desteklediğimizi ve bunun içinde aktif görev almak istediğimizi vurgulayın.... Bu çalışmaları iyi yaparsak, ürününü toplayacağımıza kalıbımı basarım. Göçmenler Derneği gibi birkaç derneği yanımıza çekersek, kendimizi güvenceye almış oluruz. Onlar bizim zırhımız olacak. Saldırıyı da, eşkıyayı da durdururuz... Bunun için birşey daha yapmak gerekiyor. Hemen bir dernek açmalıyız. İyi kötü demeyin ama merkezde Kingsland Rd. üzerlerinde bir dernek bulun ve tabelayı hemen asın. Adı; "Canlar Derneği" olsun. Birincisi; öteki dernek ve örgütlerle ilişkileri, ikincisi de bu dernek bizim yeniden nefesimizi kontrol etmeyi sağlayacaktır..."

Yürükoğlu'nun bu uzun konuşmasının arkasından Haydar gündemden kopuyor, ama çok önem verdikleri bir konuya parmak basıyor: "Kendilerini nasıl koruyacaklardı?"

-"Bugüne kadar toplu halde hareket ettik. Aynı evlerde kaldık, nöbet tuttuk, toplu halde dolaşmaya, yalnız görünmemeye çalıştık. Ama bu hep böyle gidemez, gitmiyor da. Daha iyi bir yöntem bulmamız gerekir sanıyorum. Mesela alarm taşıyalım. Herkes kendisine yönelecek bir saldırıya karşı üzerinde alarm bulundursun. Ben bunu araştırdım. Hem basit, hem de ucuz. Üzerinde sadece bir

düğme var. Kemerine takıp taşıyabilirsin, elinde tutabilirsin oldukça pratik bir alet. Onlar bize saldırıp vurmaya başladığı zaman, düğmeye basmamız yetiyor. Çok güçlü bir ses çıkartıyor. Bu sesle onları hem şaşırtır, hem de korkutur. İkinci, üçüncü kez vuramaz, kaçmak zorunda kalırlar..." Bu öneri TKP(!) Genel Sekreteri tarafından da uygun görüldü ve herkesin bu alete sahip olmasına karar verildi.

Bu toplantıdan sonraki süreyi Yürükoğlu tam istediği gibi kullanacaktı. Hayatında herşey ilk defa planladığı şekilde yolunda gidecekti. Eski ilişkilerle birlikte ne kadar kopuk, işe yaramaz gerici unsur varsa "Canlar Derneği" çatısı altında topladı. İlk iş olarak tüm örgütlerin kapısını çaldılar. Onları "Başlarına gelen felaketin tartışılarak devrimci bir çözüm bulunması için" toplantıya çağırdılar. Hiçbir örgüt bunlara yanıt vermedi. Hatta Gençlikevi, "Oranın TKP'nin elinden alınmasını biz devrimci bir kazanım olarak değerlendirmekteyiz. Ayrıca sizi tanımıyoruz ve bizim derneğimizde arkadaşları eleştirmenize ve söz söylemenize izin vermiyoruz" dedi. Yürükoğlu'nun kırığı Meral dernekten mosmor bir yüzle çıktı. Ama bunlar bekledikleri şeylerdi. Fazla önemli değildi. Onlar için TKP(!)'nin başlarına gelen felaketi devrimci yoldan çözme, saldırıyı dizginleme toplantısına yalnızca ML... katıldı. Yürükoğlucular umduklarını elde edememişlerdi, ama beklediklerinin gelmiş olması bu sorunun çözülmesinde kilit bir rol oynayacaktı.

TKP(!) İşçinin Sesi'nun kurduğu Canlar Derneği, kurulmasıyla birlikte karışmaya başladı. Birbuçuk ay sonra da dernek olağanüstü kongreye gitmek zorunda kaldı. İçlerindeki bir grup, derneği TKP(!)'lilerden almak için harekete geçti. Bu amaçla tüm örgütleri dolaşarak yardım istediler. Birçok örgüt hem üye olarak adam transfer etti, hem de kongreye geleceklerine söz verdiler. Bu grup beni de buldu. Alıp evlerine götürdüler. İkisi YK üyesiydi ve "Kongrede neler olabilir, neler yapmalıyız" diye görüşlerimi istiyorlardı. Gece saat 2'ye kadar konuştuk. Sonunda söylediklerimi yeniden özetleyerek evi terkettim: "Derneği ele geçirmek istiyor-

sunuz. Bunu başarırsınız ama derneği alınca ne yapacaksınız? Nasıl çalıştıracaksınız?"

-"Gerçek bir Alevi derneği yapacağız. Adını Pir Sultan Abdal Derneği olarak değiştireceğiz."

-"Geçin bunları. Yapamazsınız. Siz o derneği 2 ay bile yaşatamazsınız. Eğer grand alacağınızı düşünüyorsanız hava alırsınız. Yürükoğlucular Şahin adına granda başvurdular. Ama belediye oraya yardım vermez. Niye versin ki? 50 metre altında LİAB, 100 metre sağında Day-Mer, üstünde Halk Evi bulunuyor ve bunların hepsi yardım alıyor. Belediyenin size yardım vermesi için hiçbir geçerli neden olamaz. Ayrıca siz kimsiniz de dernek açıyorsunuz? Örgüt temsilcisi filan değilsiniz. Eğer "Bizler siyasi insanlarız" diyorsanız gidip beğendiğiniz siyasete katılın. "Aleviyiz" diyorsanız gidin Cem Derneği'nde Alevilik yapın. Alır almaz bu derneği kapatmanız gerekir. Yapacağınız en iyi şey kongre ile falan kafanızı fazla yormamaktır. Kongre günü bunlara bir güzel sopa çekin, eşyalarını bile vermeden kapının önüne atın. Derneğin hiçbir resmiyeti falan yok. Atacağınız sopa onların yanına kalır, sizde böylece onlara taban olmanın günahını ödemiş olursunuz."

Kongre sonucu dernek Yürükoğluculardan alındı. Onlar buradan da başları önlerinde çekip gittiler. Derneği alanlar ne yaptı diyeceksiniz. Onlar dediğim gibi iki ay belediyeden yardım beklediler. Bu süre içinde adam olmayan dernekte koşturup durdular. Yarı ceplerinden, yarı çay parasından masrafları ödemeye çalıştılar. Kahve olarak çalıştırmayı, nişan, kına yeri olarak kiraya vermeyi denediler. Sonunda dernek kendi kendini kapattı. Adamlarsa kaybolup gitti. Biz ise bu süreç içinde tüm işleri toparlamış, halen direnmekte olan çocuk yuvası ile uğraşmaktaydık. Buradaki yönetimin başı Temel'in eşi Fatoş'tu. Şimdi bu adam da örgütten ayrılıp komisyonculuğa başladı. Müşterilerine; "Bizim yaptığımız devrimcilik değildi, ticaret yapıyorduk" diyerek, pis geçmişini anlatmaktadır. Ama bunu eski suçlarını affettirmek, yeni pisliklerini örtmek için anlatmaktadır. Fatoş belediyedeki dostlarını yuvanın ve kendi-

sini, TKP(!) ve Yürükoğlu ile hiçbir ilişkisi olmadığına inandırdığı gibi, yuvayı radikal sol bir grubun ele geçirmek niyetinde olduğuna da ikna etmişti. Aileler de doğal olarak yönetimin yanında yer alıyordu ki, bizim açıdan işin en kötü yanı buydu. İşin olumlu yanı ise, yuvanın Kadın Merkezi yönetiminin sorumluluğu altında çalıştırılıyor olmasıydı. Ayrıca binanın mülkiyeti de Kadın Merkize'ne aitti. 80 bin sterlin Hackney, 96 bin sterlin de Islington belediyesinden yardım alıyordu. Yürükoğlu yıllardır burayı sağmal inek gibi emmiştir. Hatta çocuklar için belirlenmiş olan yemek parasının bile ucuz, kalitesiz, eksik yemek çıkartarak bir kısmını kendi havuzuna akıtmaktan çekinmezdi. Bu işteki ortakları, aracıları tabii ki çok güvenmiş olduğu Kadın Merkezi yönetimi Meral, Hazal, Sırma, Şerife, Ceylan ile yuva sorumlusu Fatoş'tu.

Çocuk yuvasını Kadın Merkezi'nin aracılığıyla ele geçirmek mümkündü. Bu açıdan buradan istifa edip giden TKP(!)'lilerin yerine yeni bayanlar yerleştirdik. Daha sonra da olağanüstü bir kongre ile YK'yı resmileştirdik. Ama bu işi yapmamız hemen hemen 2,5 ayımızı aldı. Nedeni ortağımızın ilgisizliğinden başka birşey değildi. Bu geçen 2,5 aylık süre içinde ise TKP(!)'lilerle yuva yönetimi yoğun bir çalışmayla, Yuvanın Kadın Merkezi tarafından yönetilmesini kaldırtmışlar, ailelerden oluşan bir yönetimi yuvanın sorumluluğuna getirmişlerdi. Bu aşamadan sonra binanın tüm mülkiyetini üzerlerine geçirmenin yasal kılıfını zorlamaya başlamışlardı. Bizim YK olarak oluşturduğumuz bayanların hiçbirisi İngilizce bilmediği gibi, yuvanın yöneticileriyle de uğraşamıyorlardı. Tüm bu işler de Derya'nın üzerinden gitmekteydi. Ama onun hiçbir yetkisi yoktu. Belediyenin sık sık "Kimsin sen, neden hep sen karşımıza çıkıyorsun?" sorusuyla karşılaşıyor ve hiçbir yasal gerçerliliği olmadığını bildiği halde, "Onların koordinatörüyüm. Onları temsil ediyorum" demek zorunda kalıyordu.

Sonunda buradaki problemi de çözdük. Belediye onlara geçici bir yer buldu. Onlar da binayı olduğu gibi, oyuncak ve tüm malzemeleri de bırakarak taşınmak zorunda kaldı. Belediyenin verdiği

yardımlar onlarla birlikte gitmişti ama, bina içindeki tüm malzemeleriyle birlikte bize kalmıştı. Ortağımız bizim bu yürüttüğümüz kavganın dışında durur gibiydi. Kısa bir süre sonra da tamamen kavganın dışına çıkacaktı. Yürükoğlu, TKP(!) bunun farkına varmışcasına görüşmeleri sıklaştırmıştı.

Haftada bir veya iki kere yaptıkları toplantılarda (bunlar öyle özel toplantılar değildi. Bu Yürükoğlu'nun bir taktiği idi) ortağımızı hiçbir zaman karşılarına almak istemedikleri gibi, ilişkiyi kesmeyerek bir sıcaklık oluşturmaya çalışıyorlardı. Sudan nedenlerle görüşme istiyorlardı. Bu taktik işe yaramadı değil. Çok işe yaradı. "Onlar bürokratik işlerden fazla anlamazlar. Biz bu işte deneyliyiz, bilgiliyiz, yıllardır bu işlerle uğraşmaktayız. Tüm dernekleri en iyi şekliyle size teslim etmeye hazırız. Yeter ki şu adamla ilişkinizi kesin" demekteydiler.

Zaten bir müddet sonra ortağımız bu dört derneğin ağırlığını hissetmeye başladı. Kadın Merkezi 3 mil ilerde duruyordu ve kapısını açmaya gönderecek adam bulamıyorlardı. Çocuk Yuvası bir sürü kavgaya sahne olmuş, sonunda boşaltılmış ama LİAB'ın karşısında öylece yatmaktaydı. Ne yapılacağına bir türlü karar veremedikleri gibi, bizim getirdiğimiz önerilere kulaklarını tıkıyorlardı. Yeni sorumlu arkadaş pişmanlığını belirtiyor: "Ya onları niye çıkarttık ki? Bize haftada 300 sterlin kira verselerdi kötü mü olurdu sanki" diyordu. Sonunda malesef bu dediklerini de yerine getireceklerdi. Ortağımız yalnızca LİAB ve hemen onun omuzuna yaslanmış olan kütüphane ile ilgilenmekteydi.

3,5 ay sonunda eylem birliğinin sona ermekte olduğunu iki tarafta çok açık bir şekilde hissetmekteydi. Gelinen noktada ortağımız eylem birliği içinde bulunduğu insanları eylemin sonuna varmadan elinin tersiyle itiyor, yüzünü tek kişilik parti olan "TKP"ye dönüyordu. Bu hayırlı bir dönüş değildi elbette.

Böylesi bir ortamda artık bizim de netleşmemiz gerekmekteydi. Çiğdem ile birlikte istifamızı zarfın içine koyarak, başkanın önüne bırakıp derneği terkettik.

Ayrılmış olduğum bu yere son olarak olağan kongreleri için gittim. Üzücüydü. Kongredeki herşey, kongrenin kendisi, hatta yönetimin tüm üyeleri bile belediyeden alınacak yardıma endekslenmişti. Bu yüzden uzun uzun üyelerle tartışılan ve kararlaştırılan tüm konular belediye üyesi Meral Ece ve başkan tarafından "yardımı almak için herşeyi yapmak zorundayız" diyerek kesilmekte, kavga başından boğulmaktaydı. Yürükoğlu bile "Eğer bizim isteklerimiz olmazsa yığarız üyelerimizi belediyenin önüne, isteklerimiz gerçekleşene kadar da orayı terketmeyiz" diye daha sert tutum alabiliyor, cebine girecek yardımın peşine kurt gibi düşüyordu.

Yürükoğlucuların ".... provakatörlerle işbirliği yapıyor" demesi, ortağımızı çok sinirlendirmiş. "Bu şerefsiz, alçak herif gelecek kongrede tüm üyelerimizin karşısında özeleştiri verecek" demişlerdi. Onlar da gerçekten titreye titreye gelmiş, kongrede özeleştiri(!) vermişlerdi. Ama bu adamlar o özeleştiriden sonra da bize ajan, provakatör demeyi bir an bile bırakmadı. Ortağımız özeleştirinin adresini yanlış tespit etmiştir. Asıl adres bizdik. Ozan Öncü idi. Bu adamların kendileri yerine Ozan Öncü'den özür diletilmeleri gerekirdi.

Yürükoğlucular Ozan Öncü'ye ajan-provakatör dediği sürece, maalesef bu arkadaşlar bu haksız suçlamayı sırtlarında taşıyacaktır.

ACI BİR REÇETE

Ayrılığımız üç tarafa da geniş bir nefes aldırmıştı. Ortağımız rahattı artık. "Hadi devam edelim, şu adamın defterini dürelim" diye sıkıştıran birisi yoktu. Yürükoğlu rahattı. Saldırıya tam da istediği yerde durdurmuş, tehlikeyi atlatmış, öteki siyaseleri ite ite devrimci siyasetlerin arasında kendisine bir yer açmıştı. Yürükoğlu bu vurgundan hayatında görmediği bir başarıyla çıkmıştı. Bu başarıyı istese de sağlayamazdı. Biz de rahattık, yeni derneğin YK'sında bulunmamız Yürükoğlu'na karşı yürütmemiz gereken mücadeleye engel olmaktaydı. Onlar demek açıyor, bildiri dağıtıyor, bize küfrederek yeniden toparlanmaya çalışıyor, ama biz sesimizi çıkaramıyorduk. Şimdi bağımsızlığımıza yeniden kavuşmuştuk.

Ayrılmamızın hemen arkasından "İşçinin Sesi" adı altında 12 sayfalık bir gazete çıkartarak dağıtıma soktuk. Yürükoğlu Merkez Yayın organını bu dönemde kapatmıştı. Bize kaptırdı da diyebiliriz. Çok dar kapsamda da olsa Türkiye ve Avrupa'ya da postaladık. Üç sayı çıkarttığımız aylık İşçinin Sesi gazetesinin tek amacı vardı. O da TKP(!) İşçinin Sesi'nin hiçbirşey olmadığını, Türkiye ve Türkiye işçi sınıfı mücadelesi açısından gereksizliğinin kanıtlanmasıydı. Masa başında tıpkı TKP-İşçinin Sesi'nin 17 yıldır yaptığı gibi bu gazeteyi 12 ve 16 sayfa olmak üzere "kızımla birlikte" çıkarttım. Yürükoğlu İşçinin Sesi gazetesi ile yıllardır kendisinin TKP olduğunu tüm devrimci hareketlere kanıtlamaktaydı(!) Bu Türkiye devrimci hareketi açısından maalesef acı ve üzücü bir şeydi. Ama TKP benzeri şeylerin meşruluğu da zaten bu çevrenin önce vurdumduymazlığı, sonra da koruması ile sağlanmıyor muydu? Yürükoğlu'nun devrimci değerlerimizi yaralaması, zarar vermesi kimin umurundaydı?

Biz Yürükoğlu'nu kamuoyunda deşifre etmeye başladığımız dönemde, o kendi usulünce bir siyasetle ilişki kuruyor, dostluğu ilerletiyor, onu gecelerine, gündüzlerine davet ediyor, gönlünü alıyor, ihtiyacını görüyor ve onun açtığı yoldan devrimci hareketin içine sızmaya çalışıyordu. Sonra bir başka siyaset gene Yürükoğlu'nun iş bitirici yön-

temiyle ikinci koltuğu çıkıyor, onu komiteler, eylem ve cephe birliklerine, savaş birliklerine, halk meclislerine taşıyor ve buraların "TKP olmazsa olmaz" unsuru haline getiriyordu. Neydi bunun hikmeti? Bu iki siyasette hiçbir dönemde Yürükoğlu ve onun TKP'sini tanımamış, dikkate almamış hatta onu sürekli karşı cepheye itmiştir. Hiçbir zaman eylem birliklerine sokmamışlar, genel yürüyüş ve mitinglerde bile yan yana gelmekten kaçınmışlardır. Ayrıca Yürükoğlu'nun bu siyasetleri kendi içinde nasıl değerlendirdiğini biz çok iyi biliyoruz. Tam da tüm foyası ve pisliği ortaya döküldüğü bu ortamda bu iki siyasetin ona arka çıkmasının, onu korumasının hikmeti ne olabilirdi? Bunun yalnızca bir yanına bakacağız, öbür yanını konuşmayacağız: Bugün üçü için de cephe ve birlik en acil sorun olarak öne çıkmıştır. Biz burada Yürükoğlu'nun cehpe anlayışına veya anlayışsızlığına kısaca bir göz atalım. Kaldı ki bu adamın 1989 öncesi cephe anlayışı (kitabın sonunda bulacaksınız) bugünkü anlayışını hem reddetmekte, hem de mahkûm etmektedir.

"Hemen bu günden geniş temelli bir laik demokratik hareket oluşturmalıyız. Bu geniş blokta ya da cephede modern laik demokratik devletin ilkeleri dışında hiçbir ideolojik açılım, katılım koşulu olarak öne sürülmemelidir. Bu birlikte laikliği savunan müslümanlar, Aleviler, sendikalar, meslek kuruluşları, demokratik dernekler, Atatürkçüler, sosyal demokratlar, komünistler ve laikliği savundukları oranda merkez sağ partiler yer almak zorundadırlar. İşçi emekçi semtlerinde, gecekondularda, fabrikalarda, okullarda devrimci gürültüden uzak, kibirli homurtularla değil, somut veriye dayalı teşhir ve aydınlatma çalışması yütürecek bir cephe halkın hareketi ile şeriatçı partini sistem dışına atılması. Bu mücadeleye katılan yayın organları arasında yardımlaşma, dayanışma ve işlevsel iş bölümü..."

(RY. İslamcı siyasal harekete karşı halkın aktif birliğini sağlamak tarihsel görevdir. Kervan s.37, Mayıs 1994)

Alıntının neresinden tutsak elimizde kalacaktır. Herşey birbirine karıştırılmış, Yürükoğlu "Müslümanlar, Aleviler, sosyal demokratlar, sendikalar, komünistler..." diyerek yaptığı konuşmada elmalarla armutları

toplamaya çalışarak, cahilliğini yansıtmaktadır. Neyse biz tüm bunları da bir yana bırakıp, asıl konumuza dönelim.

Yukarıdaki birlik anlayışı halkçı bir anlayıştır. İşçi sınıfını reddeden, bununla birlikte komünistleri, devrimi ve sosyalizmi dıştalayan hatta bunlara yönelik zararlı bir birlik anlayışıdır. Okuyucunun alıntıyı dikkatli okumasını istiyoruz. Bu sözlerin anlamı çok açıktır. Yürükoğlu, "Komünistler, devrimciler Marksist-Leninist ilkeleri bir yana bıraksın, şartsız koşulsuz, yalnızca modern laik demokratik devletin ilkeleri dışında hiçbir açılım, katılım ileri sürmeden (bu burjuva devleti dışında hiçbir başka anlam taşımamaktadır) cephenin altında yerlerini aslınlar, yoksa defolsunlar" demektedir. (...) gücüne ve cephenin inancına bağlı olarak Yürükoğlu'nun söylediğini Gazi Direnişi'nin 3. yıl protesto yürüyüşünde olduğu gibi hayata da geçirdi. Yürüyüşte "devrimci gürültüden uzak durmayan", "kibirli homurtularla hareket eden", "şart ve koşul ileri süren" komünist devrimci örgütlere karşı saldırgan bir tavır yansıtmaya çalıştı. Bu tavırın özü Yürükoğlu'nun cephe anlayışında yatmaktadır.

Kendini "Halkçı, birlikçi, açıklık yanlısı yansıtan ortağımız da Londra Alevi Birliğini basıyor, buna bağlı olarak Kadın Merkezi'ne, kütüphaneye, çocuk yuvasına el koyuyor ama Hackney gibi küçücük bir yerde herkesin merakla izlediği bu durumu halka bir bildiri ile açıklama ihtiyacı bile duymuyordu. Dört ay gibi kısa bir süre sonra da çocuk yuvasını eski sahiplerine kirayla devrediyor, birbuçuk yıl sonra da TKP ve Yürükoğlu ile geliştirdikleri dostluğa bağlı olarak Kadın Merkezi'ni de geri veriyorlardı. Bunların hiçbir izahı yapılmadı. Niye basılıp alındı, niye geri verildi? Eğer Yürükoğlu'nun derneklerine el koymanın yanlışlığını sonradan anladıysanız neden LİAB'la kütüphaneyi de adama geri devretmiyorsunuz? Yok eğer basıp almanızı doğru ve meşru görüyorsanız (biz hala bunun doğruluğuna ve meşruluğuna inanmaktayız) neden öteki iki derneği geri verdiniz? Bunlar doğru şeyler değildi.

Yürükoğlu'nun Koçlar, Sabancılar gibi halk kavramı içinde yer alamayacağı unutulmamalıdır.

O GÜNDEN KALANLAR

Bu başlık altında okuyucu o günlerde TKP(!) İşçinin Sesi'ne karşı verdiğimiz kavgada karşılıklı yazılan bildirileri bulacaktır. Okuyucu bildirilerimizin küfürle dolu olduğunu da görecektir. Bu yüzden karşı taraf bizi sürekli "seviyesizlikle, düzeysizlikle, iğrenç olmakla" suçlamıştır. "Kendi düzeylerini düşürmeden yanıt vermeye" çalıştıklarını söylemişlerdir. Kendi düzeyleri ise işte bu bizim küfürle tanımladığımız düzeydir. Bizi ideolojik, siyasal tartışmalara çekmeye çalışarak kirli yaşamlarını, doğruları örtbas etmemizi beklediler. Girmedik, ısrarlı bir şekilde bunlara küfretmeye devam ettik. Ayrıca "Eviniz soyulduğu zaman polis çağırmıyor musunuz?", "Kırmızı ışıkta durmuyor musunuz?" diyerek, polisle işbirliğini meşrulaştırmak isteyen, fotoğrafımızı, adımızı TC'ye postalayan birileriyle ideolojik, siyasal tartışma yapmak kadar aptalca birşey olduğunu da sanmıyorum.

30 Eylül Cumartesi akşamı Yürükoğlu'nun sağ kolu Ahmet'i evinin önünde 3 arkadaşla birlikte sıkıştırdım. Daha ilk sopayı yer yemez bağıra bağıra kaçmaya başladı. Hedefsiz kaçıyordu ve yakalamanın imkanı da yoktu. TKP(!) İşçinin Sesi MK üyesi ve İTİB başkanı Ahmet, bu kaçış sırasında ilk gördüğü canlıya kurtuluş simidi olarak yapıştı. Kapısı açık olan arabanın pasanger koltugunda oturmakta olan kadını kolundan kaptığı gibi dışarı attı, boşluğa kendisini boylu boyunca attı. Ahmet'e ulaştığımızda kadının iki çocuğu arka koltukta, kocası arabanın dışında bağrışmakta, İngilizce küfürler yağdırmaktaydılar. Bu gürültü içinde biz de Ahmet'in arabanın dışında kalmış bacaklarına birkaç sopa daha vurarak, olay yerini terkettik. Aynı arkadaşlarla TKP(!)'nin iki adamına daha tesadüfen rastladık. Onlar da çok iyi kaçtıkları için ancak arabalarına zarar verebildik. Bu üç saldırıdan(!) sonra bizimle ilişki kurdular. İki arkadaş bunlarla görüşmeye gitti. Ben onların nasıl geleceğini bildiğim için tüm tedbirleri almıştım. TKP(!)'liler cümbür cemaat birkaç arabayla birlikte geldiler, ördek gibi düştüler. Arabadan inen

Nur pup'a göz atıp, dışarı çıkarak ötekilerin içerde olduklarını haber verdi. Sonra Ahmet, Haydar görüşmek için pup'a girerken öteki adamlar pup'un etrafını kuşatıyor(!), ara sokaklarda güya koruma sağlıyorlardı. Oysa toplantı yerine toplu halde gelerek tuzağa düştüklerini düşünemiyorlardı. Bir tarafta Uğur denilen kişiliksiz biri (önüne konulan yemeğin cinsine, miktarına göre sahibine sadakat gösteren birisidir. Milliyetçi, dinci ne idüğü belli biriydi. Daha önce bunlardan ayrılmış faşistlerin yoğun yaşadığı Newington Green'de ofis açmış, onlarla birlikte iş yapmaya başlamıştı. Bir yıl sonra götüremeyeceğini anlayınca TKP(!)'ye tekrar dönmüştür. Şimdi bu da ayrıldı bunlardan) diğer tarafta Arif, Temel ve birkaç kişi daha çevrede tur atmaya başladılar. Nur ise arada bir pup'a girerek sözde içerdekilerle dışardakiler arasında bağlantı kuruyordu. Güvenlik alanlarda, güvenlikte olduğunu sananlar da avucumuzun içindeydi. Avucumu bir kapatsam parmaklarımın arasından önce Ahmet'le Haydar'ın kanı akmaya başlayacaktı. Görüşmede Ahmet'le Haydar ne istersek vereceğini garanti ediyor, bizim için işyerleri açabileceklerini, 10-15 eve sahip olabileceğimizi ve tüm işlemleri bize bırakmadan kendilerinin yerine getireceğini söylüyorlardı. Arkadaşlar ise yalnızca dinlediler, sonra da toplantıyı bitirip kalktılar. Yürükoğlu bununla yetinmiyor, Türkiye'ye uzanarak yanlış bir adrese gidiyor ve yanlış bir kapı çalarak Londra'daki sorunu çözmeye çalışıyordu. Tabii ki "yanlış kapı" çaldıklarından dolayı kovuldular. Benimse ilk görüşmeden sonra arkadaşlarla aramda ayrılık çıktı. Onlar ne verirlerse alalım, bense Ahmet, Haydar, Şahin gibi adamları alarak devam edelim diyordum. Zaten bu adamlar da devşirme, toplanmış adamlardı. Devşirme adamlarla da bir hücre, bir örgüt gibi hareket etmek mümkün değildi. Bir müddet sonra da iş tamamen tavsadı. Benim gösterdiğim rotaya girmekten çekinen bu insanların her biri bir yana dağılıp gitti. Bir daha ne ben onları gördüm, ne de onlar beni...İşte TKP(!) İşçinin Sesi kendisine devrimci parti, devrimci bir örgüt diyordu. Üç dört kişilik bir grup bunları merkezinde evire çevire dövüyor, kamuoyunun içinde rezil

ediyordu. Yalvar yakar 3-4 kişilik grubun ayağına düşen TKP(!) İşçinin Sesi Türkiye'de devrim yapacağını söylüyordu. Ne dersiniz buna? Ama kargaların bile güldüğü Yürükoğlu'na hiç gülmeyen, çok ciddi yanaşanların da olduğunu unutmamak gerek. İşte sırtını güvendiği bu dağlara dayayan Yürükoğlucular olaylardan 3,5 yıl sonra 30-7-1997 tarihinde iki araba dolusu adamla yolumu kesip saldırdılar. Ama hem sopa yediler, hem de gülünç oldular. Etrafa toplanmış halkı üstüme salmak için gene "Polis, MİT, faşist" diye bağırıyorlardı. Bir devrimci örgüt çıkıp da bunlara "Kanıtlayın artık" diyemiyor. Neden acaba?

...

Giriş katın sol'nun da eski bir koltukta oturuyordu. Üstünde ikinci el dükkanlarından satın alınmış izlenimi veren gömlek ve pan tolon vardı. İçinde oldukça geniş olduğu için vücudu ortadan bükül müş çuvalı andırıyordu. Aslında öyle idi zaten.

Canı sıkkındı. İki de bir burnunu çekiyor,sağ avucunu çıplak kafasında gezdiriyordu. Her zaman gür saçları olmasını istemişti. Her elini başına götürüşünde bu gerçeğin acısını yaşardı.

Piposu sol avucunun içinde adeta saklıydı. Güçlü olduğunu hissettiği anlarda piposunu ağzında tutardı.Ama şimdi öyle değildi. Karşısında üç kişi vardı. Üçüde yirmi beşinden küçüktü, ve onu sorguluyorlardı. Olacak iş mi ? Onu sorguluyorlardı. Fartili falan da değillerdi.Olsa ne yazardı ki? Zırpır öğrencilerdi bunlar...

"...karın var,çocuğun var,evli barklı adamsın.Ayıp değil mi onlara ihanet etmen. Ayrıca sen KP nin liderisin nasıl böyle bir ilişkiye girebilirsin?..."

...

Başını kaldırdı.Gözleri hepsinin yüzünde çok kısa aralıklarla, korkakca durdu. Eliyle gür bıyıklarının tozlarını aldı.Ve konuşmaya başladı.Konuştukça kendine güveni geldi.Kendine güven duyunca daha otoriter konuşmaya başladı.Sol elinde sakladığı piposunu yavaşça ağzına doğru uzattı.

Bu üç kişiden karı-koca olanı bir müddet sonra partiye girdi. Sorguladıklarından dahada çirkin bir oyunun figüranlığını yaptılar.

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Piposun dan bir-kaç kere çekti,geniş,dazlak kafası çıkardığı dumanların arkasın da gözükmez oldu.Duman dağılırken burnunu çekti. Kalın,koyu kahverengi bıyıkları öksürüklü bir hasta gibi sarsıldı. Yuvarlak,kalın pamuklu ... ların yanındaki kadının çıplak,uzun ve beyaz bacaklarının da çelişkili bir dolaşma içinde idi.Kadının uzun,basit ve ucuz etegi kilotu görülecek biçim de yukarı sıyrılmıştı.Gömleginin düğmeleri etek boğumuna kadar çözülmüş, küçük memeleri dışarı sarkmıştı.Bu buluşmalar mı acaba özellikle mi sütyen giymezdi ?

Yirmi beşindeki çirkin kadın ellisine yürüyen yaşlı, şişman adama bakıyordu:

-" Bizim semtte bir homo vardı." dedi adam piposunu ağzından çekerek.Kalın camlı gözlüklerin arkasından adamın gri gözlerinin kaya rak uzaklara çekildiği görülüyordu.Kadın adamın biçimsiz ağzından sapsarı dişlerini gördü.Her diş arasında geniş boşluklar vardı.Kadın, "bir kalem ucu kadar"diye düşündü. " O zamanlar 16-17 yaşlarında idim Öteki gençler gibi ben de para karşılığı bu adamı yapardım.Büyük zevk alırdım..."

Bu konuşma dan sonra ikisi birlikte homoseksüellerin bir pa p'ına gittiler. BİR OĞLAN BULABİLMİŞ UMUDUYLA.

Buldular mı dersiniz ?.....

xxxxxxxxxxxxxx

...

-"Moskova'da Marat derlerdi ona.Marat şöyledir, Marat böyle dir, Marat sol sekterdir, dönünce sen 1-2 yıl sonra işleri devralırsın.Böyle bir sürü şeyler söylüyorlardı.Sonunda dayanamadım,Rozaliyef gelmişti,bir de Şilespof adın da.Turkiye'nin işlerine bakan,adının Türcesi korunoğlu." Bir daha benimle böyle konuşmayın,ben bu partinin üyesiyim,bu insan da benim partimin genel sekreteridir." dedim.Tabi ben böyle davranınca o defter kapanmış oldu.

(R.Yürükoğlu, Ekonomi Politika Dergisi'nden A.N.Özkan'la yaptığı söyleşi den)

Ali Maki Özkan sorularını verdikten sonra Yürükoğlu ile birlikte geniş bahçeli ve tarlalı evinde bir hafta birlikte dolaştılar,sohbet ettiler.Bir haftanın sonun da A.N.Özkan'ın sorularını R.Yürükoğlu'nun istediği biçim ve özde Mercan Köklü yoğun bir çalışma sonucun da hazırlayıp verdi.

Bunlar bir yana R.Yürükoğlu yalan söylüyor.Çok sık yalan söyler? Yıllık değil, aylık değil, günlük yalan söyler.Adım bagı yalan söyler.Ama bu yalan büyük bir yalan.

Sovyetler de 74-76 arası kalan R.Yürükoğlu'na Sovyetler başka şey söyledi, başka görev verdi: O'na " dönünce sağlam bir hizip oluştur ve TKP'nin militan, savaşkan kesimini,solunu partiden kopa-rıp al.Geriye oportinist, sosyal demokrat bir parti kalsın,onun işini de biz kolayca bitiririz" dediler.

R.Yürükoğlu ile birlikte sovyetler de 4 TKP'li vardı.Bunlar,H.Karadağ,E.Engin,Y.Z... ir. İçlerin de hem liderliğe,hem de hanliğe en uygunu R.Yürükoğlu idi. Onlar da gerçekten en uygununa yatırım yaptılar.

...

R.Yürükoğlu döndükten sonra I-2 yıl bile bekleyemedi.1976' nın sonun da Londra'ya dönen RY bakın bu sabırsızlığını kendisi anlatıyor:

-"...1977'de İşçinin Sesi'ni kapattık. Bilen Yoldaş istedi..."

...

1978'de RY TKP-İşçinin Sesi hizibiyle ortaya çıkarak Sovyetlerin verdiği göreve kesin adımını atıyordu.

...

Acaba Sosyalist Sistemi çökertme planı da bu yıllara mı rastlıyordu ? Çünkü merkez kabul edilen Sovyetler Birliği,önce kendisini tanıyan tüm KP'leri bu sürece soktu,ardından sosyalist Ülkelerin mezarını kazdı, en sonun da kendisi de Gerbi eliyle yaşamına son verdi.....

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Kitabın adı "SON KUŞAK"
Yazarı, OZAN ONÜL
Bu kitap TKP'nin son kuşağını anlatıyor.
Her cephesiyle Rıza Yürükoğlu'nu anlatıyor.

Bu adam solcu mu yoksa hain mi ?
Bu adam Alevi dostu mu yoksa Yezit mi ?

Yakında çıkacak, mutlaka okuyun.

Biz Hacı Bektaşi Veli'ye
Kırklar sırrını soranlarız
Bedreddin'le ısılanan
Pir Sultan'la asılanız.

Peki sen nesin Rıza Yürükoğlu? İnsan yaşadıklarıyla ve düşündükleriyle bir bütündür. Seni bu bütünlük içinde ele alıyor ve diyorum ki Cem de sana yer yok,Alevilikte sana yer yok,işçi sınıfı bu güne kadar seni zaten yanına bile sokmadı.Bu kutsal yerlere giremeyeceğine göre seni ben bura da en önemli üç konu da kısaca Dar'a çekmek istiyorum.

Bu suçlamalar kişisel değildir,toplumsaldır.Sana savunma hakkı da veriyorum.Söyleyeceklerini ne olursan ol dinleyeceğim.Çünkü ben Aleviyim.

-ELİNE,BELİNE, DİLİNE

----- Hırsızsın; 1978'den 1994'e kadar sosyalizme inanmış bir çok insanı "Özveri Taarruzu" "Parti" "İşçi Sınıfı" "Devrim" diyerek soydun. Bu soyduğun insanları-daha çok uzun süre kalanları-ilerde meseleyi kavrayıp hak iddiasında -benim gibi- bulunmasın diye birer birer örgütten kovdun."Ben ayrıldım" diyenler bile senin gazabınla gitti.Her yıl 2-3 hatta 4 sefer tatile çıkar binlerce paund harcarsın.Dünyanın en pahalı mağazasın dan -Harrolds- giyinirsin -Bu adamın aileside ora dan alış veriş yapar- Harcadığı her kuruş devrim adına toplanmış, inanmışların verdiği paradır. Ne diyeyim ? Zülfikar'ın hışmına uğrayasın.

---Üçkuru düşük demeyeceğim,uçkursuz gezer.Kimlere uçkur çözdüğünün, kimlere niyetlendiğinin, kimlere sarkıntılık ettiğinin dökümünü kitapta sergileyeceğim.Burada bu konuya girmeyeceğim.Ama eğer Rıza Yürükoğlu'nun çömezleri,kazandibi yalayıcıları,"ekmeğimi kaybetmeyeyim" diyerek kapı köpekliği yapanların,"kafayı yedi" "üşüttü" "kendini alçaltıyor" "insanların sex yaşamı kimseyi ilgilendirmez" v.b.gibi alçakca ve bilgisizce eleştiri yapmaları devam ederse herkesi ismiyle halkın önüne çıkaracağım.Çünkü "kafayı yedi, üşüttü" Sovyet Parti anlayışının bir ürünüdür.Bir çok bilim adamı yazar çizer bu namussuz anlayışla ele alınarak hastahanelere kapatıldı, yokedildi. Son olarak Shorof'u hatırlayın."Sex yaşamı kimseyi ilgilendirmez" diyen geri zekalılarise aleviliği hiç bilmeyenlerdir. Eline, belini, diline ne anlama geliyor ?

Sizi gidi namusa ölçü arayan namussuzlar.

---Yalancıdır. Sürekli yalan söyler. İşte size yalnızca iki örnek:

" Din halkların afyonudur.Onları uyuşturur,sarhoş eder,mutluluk hayali için de yaşatır.Gerçek mutluluk sosyalizmde olduğuna göre sosyalizmle din bal gibi çelişir."
(Din halkın afyonudur,İşçinin Sesi Sayı 128-1980

"Konu açılmışken söyleyeyim, bizim insanlarımız teoriyi hep sloganlar şeklinde anlamaya çalıştığın dan basitce 'din halkın afyonudur' diyorlar."(R.Yürükoğlu-KAYNAK 1994

"Sömayalist sıstem,sömürü ilişkilerinin yer almadığı, proleter enternasyonalizmi temelinde,halkların ve devletlerin kardeşce işbirliğine dayanan uyarlı bir bütündür.
(R. Yürükoğlu,Emperyalizmin zayıf halkası Yıl 1979

2-

" Böyle(Sovyetler B.gibi.O.Ö.) az gelişmiş bir ülkede kurulan sosyalizmin başka ülkeleride sömürmeden emperyalizmi yakalaması ve geçmesi çok güçtü."
(R.Y. İşçinin Sesi Sayı 402 1990)

NOT: R. Yürükoğlu bu yıl tatilini ABD-Florida-da geçirdi.On bin paund a yakın bütcede açık oluştu.Haydi yoldaşlar,bu açığı kapatmak için özveri taarruzuna

NOT:R.Yürükoğlu'na saldırım benim özeleştirimdir.Bunu en iyisisiyle yapacağım.

OZAN ÖNCÜ

YAKAN OÇ 03-09-1994

LANET OLSUN İKRARINDAN DÖNENE

Yukarı daki söz R.Yürükoğlu'nun 1979 yılın dan beri kullandığı bir sözdür.Bu sözü 1984'den sonra daha sık kullanmaya başladı.Örgütten kovduğu herkesin arkasın dan, ağzından tükürükler saçarak," Lanet olsun ikrarından dönene" diye bağırdı.Kimse bu ikrarın sosyalizm anlamına gelmediğini,Yürükoğlucu olmak anlamına geldiğini kavrayamadığından seszizce,boynunu kırıp gitti.Gide gide örgüt büyütecin altında bile gözükmez hale gelince piposunu tüttürerek,pişkince," Bize Yürükoğlucular kalsa yeter." demeye başladı.

Evet şimdi yanındakiler kutsanmış Yürükoğluculardı.İşte size bu tiplerden iki örnek.Yürükoğlucu olduktan sonra insan ne hallere düşermiş görün:

--------Zamanın birinde R.Yürükoğlu bunlardan birini,en önemli adamını görev icabı Avrupa'ya gönderiyor,Kendiside bu yoldaşının karısı ile birlikte oluyordu.Eski kırığı olmasına sevinmiz yolda, evlendikten sonra bu da olur mu yani?

Bunların isimlerini şimdi yazmayacağım.Ama belki daha ilerde....

--------Bir başka en önemli adamının karısına sarkıntılık ediyor," gel sana sex dersi vereyim." diyor,kadın bu olayı kocasına anlattığı halde O hiç oralı bile olmuyor.Bu adam R.Yürükoğlu için şiir(!)yazıyor," Mümkün olsa yoldaşı helikopterle oradan(o kerhanadan) oraya (öbür kerhanaya) taşırım,diyecek kadarda yürükoğlucu.Üstelik MYK (!)üyesi.Artık siz anlayın partinin ne halde olduğunu.

R.Yürükoğlu partiyi değil,ömrü boyunca belden aşağısını dert edindi.Parti işin örtüsü,sekreterlik ise gücü idi.O'da bunları dert edindiği sorunu çözmede bu güne kadar sonumsuzca kullandı.

TKP'nin Yürükoğlu'na kadar uzanan sekreterleri şöyle veya böyle partiye sekreterlik yapmaya çalıştılar.Şöyle veya böyle sosyalizm için çalıştılar.Yürükoğlu ise İşçinin Sesi'ne gelip giden herkesi örgüt ve sosyalizm düşmanı yaptı.İçlerinde onurlu,kişilikli biri olsa Yürükoğluna," Yoldaş bırak artık bu işleri,üniversite önlerinde kız kovalamak ne parti sekreterliği ile ne aile yaşamıyla,nede senin yaşınla bağdaşmıyor" der.Ama nerde ? Al birini vur ötekine.

Şimdi bu onursuzlar 10 Eylül'de TKP'nin kuruluş yıldönümünü kutlayacaklar.Hangi sıfat ve hangi hakla? Özveri Taarruzu'nuda aynı tarihte başlatacaklar.İnsanlardan hangi hak ve sıfatla,hangi yüzle bağış isteyecekler? Burjuvaziye karşı savaşanların bağış istemeye hakkı vardır. Bir arkanıza dönüp bakın, siz burjuvaziye karşı nerede,ne zaman savaştınız?

1993 yılında halka," Kervan'a matbaa için özveri taarruzuna katılın"çağrısı yapmışlardı, hani nerede matbaa? Bu gibi numaraları daha öncede çekmişlerdi.

İyi de herkesin nefret ettiği,Toplumdan fersah fersah uzak R. Yürükoğlu'na Hackney ve İslington Belediyelerinin bu sempatisi nereden geliyor? Yoksa onlar damı Özveri Taarruzuna katılıyorlar? Niye LİAB, İTKB, NÖRSERİ, KÜTÜPHANE'nin grandlarını her yıl tazeliyorlar? Buralarda yalnızca R.Yürükoğlu'nun kapı kulları çalışır.Hadi Nörseri'yi anlarım,oralara halkın çocukları gidiyor.(Bu pezevenklerin çocukları özel okullara gidiyor.)Ama Kütüphane denilen yerden hiç kimse yararlanmıyor,üyemiz diyebilecekleri adamda yok,Ne yönetim kurulu var nede denetleyeni.Her yıl 20-30 binpaund grand verilen bu yer yalnızca R.Yürükoğlu'na ve O'nun sağ kolu olan, canı istediği zaman kütüphaneye gelen kap-karanlık birine arpalık görevi görüyor.

Bu belediyeler acaba daha ne kadar uyuyacaklar ?

R.Yürükoğlu ikrarsızdır.İkrarsızın ikrardan dönmesi söz konusu olamaz.O'na " lanet olsun ikrarından dönene " demeyeceğim.Seni lanetleyeceğiz Yürükoğlu.Seni ne alevilik içine nede halk içine sokmayacağız?

OZAN ÖNCÜ

DEVRİMCİ KAMUOYUNA

R.Yürükoğlu için arka arkaya yazmış olduğumuz 3 bildiriye karşılık Londra İşçi-Alevi Birliği(LİAB)tarihsiz bir bildiriyle yanıt verdi.Bu tarihsiz bildiri onların en büyük talihsizliği oldu.Çünkü yürükoğlu Kendisinin belden aşağı maceralarını savunma görevini LİAB içine yerleşmiş olan bu kişilere yüklediğ.Doğaldır ki Yürükoğlu Bu çirkin işide Alevi vatandaşların (nesnel olarak)üstüne yıkmaya çalışıyor.Bu insanlar senin bu pisliklerini taşımazlar sayın Yürükoğlu.

Bunların siyasal bilgisiyle ve öngörüsüyle çok övündüklerі Yürükoğlu'nun siyasal sahtekarlığını,öngörüsüzlüğünü ve donekliğini kanıtlamak o kadar zor değil.İşçinin Sesi'ni arka arkaya okuyan herkes bunu rahatlıkla görür.İşte size örnekler:

--------"Stratejik bir kavram olarak cephe kavramı,küçümsediğimiz,hakir gördüğümüz doğrudurda cepheyi hepten mi reddediyoruz ?
Koşulları doğduğunda geçici,süresi-kapsamı belli cepheyi kendimize yasaklamış değiliz.Ancak cepheden tutun mitingde yürümeye dek her durumda Komünist Partisinin dışındaki her çeşit güçle her çeşit eylem birliğinde komünistler için geçerli BEŞ ÖLÇÜT vardır."
"Ayrı yürü ortak vur."
" Dünyada kömünistlerin bu gün bel bağladığı çeşit cephelerin kazandığı bir şey var mı ?"
(R.Yürükoğlu-İ.Sesi sayı 303 7 Nisan-1986)

----------"...bu geniş cephede modern laik demokratik devletin ilkeleri dışında hicbir ideolojik açılım,katılım koşulu olarak öne sürülmemelidir.
Tüm demokratik güçlerle her alanda,her düzeyde,her çapta cepheleşmenin...birleşmenin yolları bulunmalıdır.Bu birlikte laikliği savunan müslümanlar,Aleviler, sendikalar,demokratik kuruluşlar,Atatürkçüler,sosyal demokratlar,komünistler,ve laikliği savundukları oranda merkez sağ partiler yer almak zorundadır. Ve bu çephe işçi emekçi semtlerinde,gecekondularda,fabrikalarda,okullarda devrimci görültüden uzak,somut veriye dayalı teşhir ve aydınlatma çalışması yürütecek bir cephe olmalıdır."
(Kervan Avrupa Temsilciliği 1994)

Yukardaki iki alıntınında aynı adama ait olduğuna inanmak pek mümkün değil.Taban tabana zıt iki görüş.İyi bakın ve değişimi görün.Birincide "zaten komünistler cepheyi küçümser,hakir görür.Cephe gerekli değil ama..' diyerek cephe için beş ağır şart ileri sürüyor.İkincisinde,"tüm devrimciliğinizi terk ederek burjuva partilerinin kucağına otürur ve sesinizi çıkarmayın"diyor.Ne dersiniz bu adamı kim böyle konuşturuyor ?

--------"...İşçiyi illa greve çıkarmaya çalışırlar.Greve çıkartıyorsun kapıda o kadar işsiz var.Ne olacak bunun sonu? Onu hiç düşünmüyorlar." (R.Yürükoğlu-Kaynak sayı 3 1994)
------- "...bu gün greve çıkmamak 40'ında mezara girecek biryaşamı kabullenmektir." (1979 Toplu sözleşmeler veDevrim Savaşımı)
--------"...zaten böyle riskleri düşünmek işçi sınıfının işi değildir. İşçi sınıfı sömürü ve eziyet altındadır.Riskleri düşünecekse mahkum sınıf kalmayı kabul ediyor demektir.Bu ise statükonun üstüne kurulmuş dengenin sürmesi demektir.İşçi sınıfından bunu istemeye kimin hakkı vardır?" (R.Yürükoğlu-İ.Sesi 1987)

Yukardaki 3 alıntı değişik yıllara ait alıntılardır.Yürükoğlu devrimci(?) bir çizgiden tam anlamıyla Kautsky'ci bir.....ama durun bir dakika.Böyle devam edersem ben bu adamı, bu siyasal fosili yeniden canlandıracağım.O'unla siyasal tartışmak,O'na siyasal atıfta bulunmak O'nu sevindircek,O'nu taclandıracaktır.Ben. bu fosile böyle bir iyilikte bulunma niyetinde değilim.

Bu adam alevicilik oynamaya başladığından beri devrimci ilkeleri,devrimci normları bir kenara attı.Bunun borozanlığını yapan Kervan dergisine bir bakın,Aleviliğin kıçına secdeye yatmış bir Yürükoğlu göreceksiniz Eskiden işçi sınıfının kıçına secde ediyordu ama ezilen bir ulusun feryadına kulak veriyordu.Şimdi bu adam kan olmuş akan bir ulusa karşı Kervan'da tek satır yazı yazmadığı gibi bir İTİB toplantısında:"Türkiye devleti,toprağı bölünüyor,içim yanıyor,mümkün olsa gider askere katılırım,"diyecek kadar milliyetçiliğe kayabiliyor.Bir bakın İşçinin Sesi gazetelerine,omada Kürtçe yazılmış sayfalar bile göreceksiniz.Bu adam bu gün işçi sınıfına yaptığı ihanatin aynısını yarın Aleviliğe yapacaktı R.Yürükoğlu artık bildiğimiz düzeyde siyasi birisi değil.O'nun artık yeni,garlatan bir kimliği var.Hangi alan karlıysa oraya dümen kıran bir iş adamıdır.Ama onun seçmiş olduğu bu karlı alanlar tamamen bizim inançlarımıza,duygularımıza yönelliktir.O'nu öteki iş adamlarından ayıran ve O'nunla kavgamızı gerekli kılanda zaten bu özelliğidir.

LİAB,bildirisinde benim yazdıklarımı düzeysiz olarak değerlendiriyor ama Yürükoğlu'nun düzeysizliğini savunarak LAĞIMA boğazlarına kadar girdiklerini göremiyorlar.Bunların yaptığı cahillik değil,belden aşağı Yürükoğlu'na kulluktur.

Bu düzeysiz insanlarda acaba çocuklarına ayıracak temiz bir sevgi kalmışmıdır?

OZAN ÖNCÜ

HALKIMIZA

LİAB içine çöreklenmiş olan Yürükoğlu ve şarlatanları,"Gelenek,Gelecek,Birliğimiz" belgisi altında Laiklik ve Demokrasi(!) geceleri düzenliyorlar.

Yavuz Top ve Reha Çamuroğlu'nun getirildiği ilk geceye yalnızca 200 kişi katıldı.Geceden sonra Yürükoğlu,şatosunda kalan Çamuroğlu (Nefes Dergisi sorumlu yazı işleri müdürü-Tarihçi)ile kavga etti,O'nun dönüş bilet parasında ödemedi.Misafire bu yapılır mı demeyin.Bu namussuz Celasun Dedeye yapmadığını bırakmadı.O yaştaki adamı kaç kere ağlattı.Yanındaki namussuzlar hem şahit hemde ortaktır buna.

Nüretin Sözen ve Ali Ekber Çiçek'in katıldığı ikinci geceye ise 150 kişi ancak bulabildiler.Bu sayıyada insanlara yalvara yakara ulaştıla Şimdi bu sahtekarlar,"Gelenek,Gelecek,Birliğimiz"gecelerinin üçüncüsüne hazırlanıyorlar.Peki bunlardaki gelenek nedir? Bunların her hangi bir geleneği var mı dersiniz? Hayır,bunların hiç bir geleneği,hiç bir kökü yok. "Sap"gibi ortada duruyorlar.

Yürükoğlu'nun ömrünün yarısına yakın bölümü İngiltere'de geçti. 22 yıldır Londra'da yaşayan bir adamda gelenek olsa ne yazarki.Devrimcilik kalır mı?Öğrencilik yıllarında ise hiç bir yere sokulmamıştır.Üç-beş kere eylemleri uzaktan seyretmiş,bir-kaç kere onun bunun arkasına gizlenerek yürümüştür: "Dayak yemeyi alışkanlık haline getirmiştik.Tüm Türkiyede 150-200 kişi kadardık."(Kaynak-Nisan 94)

O günlerini böyle anlatan yürükoğlu hayatta karakol yüzü görmedi,polisle karşılaşmadı.Eğer birileri buna dayak atmışsa mutlaka birilerinin karısına,kızına sarkıntılık ettiğindendir."Tüm Türkiye'de 150-200 kişi kadardık."sözü ise kendine ait değildir.Vedat Türkali'nin"Tek Kişilik Ölüm" adlı romanından çalıntıdır.Yürükoğlu'nun çaldığı bu söz [illegible] dönege aittir. .Yürükoğlu tam kendine uygun birinin sözünü seçmiş.

Geleneği böyle olanın geleceği ne olur ki?Dün komünisti(!)Sosyalist ülkelerin yıkılmasıyla 180 derece dönerek bodoslama alevilige daldı. Yürükoğlu'nun koca burnu taze ekmek kokusuna çok hassastır.Şimdi alevicilik oynuyor,Türk milliyetciliğine yelken açtı,koyu bir Atatürkçü oldu, İşte kanıtları:

---

14 Temmuz 1979'da İşçinin Sesi Gazetesi'nde Kahraman Maraş katliamını Kürt katliamı olarak değerlendiriyor,"Kahraman Maraş'ta Kürtleri faşistlere kim kırdırdı?" yanıt vermeye çalışıyordu.O zaman alevilerin demokratik-kültürel haklarını bile gözardı eden Yürükoğlu birde buna bu hain tesbitini ekliyordu.Ama iyi bir Kürt milliyetcisiydi.Yazdığı tüm kitaplarda ve tüm İşçinin Sesi Gazetelerinde Türkçe ve Kürtçe"Bütün ülkelerin işçileri birleşin" belgisi yan yana yazılırdı.Şimdi onada ihanet etti.Tüzükte ve 1992'de Türkiye'de basılan program da artık bu belginin yalnızca türkçesi bulunmaktadır.

İşte Atatürkçülüğü:

"Her büyük adam için en büyük tehlike dondurulmak ve kullanılmaktır.Atatürk'te aynı durumdadır.Kimse O'nu bilimsel bir anlayışla yorumla mıyor." (Kervan-R.P.Mücadelede değil seçimde kazandı.Nisan-94)

"Bu partilerin(Burjuva partilerini kastediyor)Refah Partisi'ne karşı bu gün kemküm etmekten yarın dahada güçlenirse üzerlerine ORTUYU SÜRMEYE KALKMAKTAN başkaca yapacakları şey yoktur."(Kervan,R.Yürükoğlu-Nisan 94)

Atatürkçü dediğin böyle cesur(!) olmalı.Arkanda hep orduyu hi sedeceksin.Şeriata karşı mücadele eder gibi yapacak ama orduya sık sık mesaj gönderecek,yeşil ışık yakacaksın.

Dün cuntacılara küfreden Yürükoğlu'nun bu gün kendisi cuntacıdır İyiki ordu bu adamın elinde değil,yoksa 10 yılda bir değil,her yıl üstümüze sürerdi.

Geleneği olmayan Yürükoğlu'nun bu gün durduğu yer alevilik ve Atatürkçülüktür.Aleviler bu adama karşı bu günden tavır almazlarsa içlerine tehlikeli bir haini ve yezidi sokmuş olacaklardır.Aleviliğin içine bir

girdi mi bir daha çıkarmak zordur.Çıkarı için her işte oynayacak bir cambazdır.Bu gün küfrettiği RP'nede,MHP'nede çıkarı uygun düştüğü anda hiç gocunmadan dalabilecek birisidir.Yürükoğlu'nun çizgisine bir bakın,Rahatlıkla göreceksinizki,O TBKP'nin kendini feshettiği yerde durmaktadır.Tek bir fark var:TBKP oportinistti,kendini hiç bozmadan tarihsel çizgisinde ilerledi.Ama Yürükoğlu kendini komünist göstererek sürekli boya değiştirdi.Hangisine " BOK " partisi deneceğine halk karar versin.

Bu adam ve yanındakiler toptan hainliği seçmiş yezitlerdir.CEM DERNEĞİ bunu sezdiği için hiç birini içlerine bile sokmadı.Hepsini derneklerinden kovdular.Ama bunlar utanmaz insanlar.Yüzlerine tükürsen "Eyvallah" diyorlar.Kovulan bu kişilerden İsmail Kaygusuz ile Mikail Kaya Yürükoğlu'nun emriyle bu sefer Cem Derneği'ne üyelik başvurusunda bulundular.Tabi ki havalarını aldılar.Ne hainlikler yapmak istediklerinide bir başka bildiride yazarım.

Ey Aleviler,Yürükoğlu ve adamlarını evlerinize sokmayın.Kapılarınızı onlara açmayın,gecelerine gitmeyin,biletlerini satın almayın,tek kuruş bağışta bulunmayın.

Geleneksiz,boğazına kadar pislik içinde olan bu adamlarla geleceğe yürünmez.

OKUNACAK EN BÜYÜK KİTAP İNSANDIR Sakın alınma Yürükoğlu....

OZAN ÖNCÜ

DEVRİMCİ KAMUOYUNA

AL GÖZÜM SEYREYLE BU NAMUSSUZLARI

Yürükoğlu güdümünde, TKP Merkez Komitesi (!) ve Kervan yazarları haftalar süren toplantılar yaptılar. Sonunda bize yanıt verebilmek için 1 Ekim -94 tarihi taşıyan bir bülten çıkarabildiler. TKP Merkez Komitesi (!) tara fından resmen onaylanmış olan bu LİAB bültenini lütfen iyi okuyun. Bültende, "Bu ihbarcilari iyi tanıyin" başliği altında iki resim var. Birisi Benim, Ozan Öncü'nun resmi.

Bunlarin bizi ihbarcilikla suçladigi şey LIAB'in gerçekte nasil çalişmakta olduğunu gösteren rapordu. Onlar bu raporun sahtesini, binlerce poundluk grandi tazeletmek için her yil belediye ye kakaliyorlardi. "Türkiyeli toplumun ihtiyaçlari için harcanacak olan grandi" Yürükoğlu cebe indiriyorsa ve bunu açikladiğimiz zamanda ihbarcilikla suçlaniyorsak biz buna yalnizca eyvallah deriz.

Peki bunların bültende yaptığı nedir? Bunlar benim resmimi ve gerçek adımı yazarak beni nereye ihbar ediyorlar? Malenef TKP'nin tarihinde hem ihbarcılık hemde ajan suçlamaları çok yaygındır. Nazım Hikmet'i bile Yürükoğlu anlayışındaki sekreterler, "ajan", "Provakotör" "kara köpek" olarak suçlamışlardır. Yürükoğlu bizi hemen MİT'e teslim etmeye çalışıyor. Halkımız bunlar kadar şerefsizlere rastlamamıştır. Nerede bir devrimci örgüt böyle bir sorununu çözmek için polis çağırmıştır? Bunlar bizi dernekten atmak için kolayca polis çağırdıkları gibi, yaptıklarını öyle masumane bir şekilde savunuyorlarki, insanın gelirmesi içten bile değil. "Eviniz soyulduğunda polis çağırmıyormusunuz?", biz de bunları dernekten atmak için polis çağırdık diyorlar. Yes doğrusu.

Pann; " Kendisinden istenen özveriyi hayatını devrimci bir tarzda örgütlemeye yanaşmayarak reddetti." diyorlar. Nedir bu biliyormusunuz? Karımı ve çocuğumu alacağım Yürükolu'nun çatosuna yerleşerek, onun hizmetinde çalışacağım, ve Kercan Köklü, Şahin gibi kişiliğini yitirmiş bir zombi olacağım. Emperyalist bir ülkede üretimden ve halktan koparak Yürükoğlu'nun yanında inziyaya çekilmek nası bir özveri olabilir ki? Hemen bunun arkasından " Böyle kalsa neyse, İşlediği suç af kapsamına girmediği için Türkiye'ye dönebilecek durumda olmayan Ozan Öncü İstanbul Kaltepe'de ev alıyor." diyerek beni topluma bir canavar gibi yansıtmaya çalışıyorlar. Yapılan her şey nosyalizm için yapılmıştır, ve O gün yaptıklarımızı Yürükoğlu İşçinin Sesi Gazetesi'nde kendinden geçerek övüyor, Göklere çıkarıyordu. Şimdi aynı olaydan dolayı Yürükoğlu beni MİT'e ihbar ediyor. Bakın ben aynı çizgi üstünde duruyorum. Bir milim sapmadım. Geçmişimle övünüyorum. Ölümlerden, hapislerden geçtim. Sürgünde ve hasretteyim. Bu geçmişe bir devrimci olarak sonuna kadar sayılıyım. Ya sen Yürükoğlu? Sen ne yaptın? 22 yıldır Türkiye'yi dışardan seyrediyorsun. Hapis yatmadın, polis görmedin. Sürgün ve hasret nedir bilmedin. Yazmış olduğun 10-15 kitaba karşı yüzlerce insanı nosyalizm ve örgüt düşmanı yaptın. Özverden ve devrimcilikten söz edeceksek yanında çöplenen itlere benim Avusturya'daki yaşamımı yeniden anlat. Benim 70 günlük topuzu satın almaya yetmede artar bile. Bu meselesine gelince yanlış bilgi almışsınız. Kaltepe'de ev almıycrum, İstanbuldeki kayınma Halkalı'da alacağı ev için para gönderdim. Ayrıca ev alşam ne yazar ki? Benden Önce eiz yanınızdaki yoldaşınız Temel'e bakın, 90'bar bin paund'luk iki tane evi var. Birini kiraya veriyor, öteki beş odalı sarayında karı-koca oturuyorlar. Benim gözüm yok. Allah daha büyük burçuva yapsın

Şahin ve karisi ev ev dolaşıp halkımıza benim MİT ajanı olduğumu söylüyorlar. Bültendeğe aynı anlamı gelen şeyler söylüyorlar. Şimdi ben bu adamlara seruyorum: Yürükoğlu'na, TKP'ye veya bunlar gibi çöp farelerine saldırmak, "Karanlık çevrelere hizmet"midir. "MİT ajanı "olmakmıdır. Kercan

Köklü, Oktay Bozdağ, Civan, Rıfat, Kaygusuz içinizde azıcık namus kırıntısı kaldıysa şu bültene iyi bakın, iyi okuyun. Baştan sona yalan, iftira ve ihbar kokan bu bülten sizin de omuzlarına yükleniyor. Bu ağır suçu taşıyacakmısınız?

Ayşe Hasan'a gelecek olursak, O'na sizin gibi sürüngenlerin laf söylemeye hakkı yok. Ayşe Hasan IO yıl boyunca O örgütü tek başına sırtında taşıdı. Her yaz taarruzunda örgüte en çok para ödeyen kişi olarak defalarca birincilik ödülleri aldı. Ayşe Hasan'ı, "ilticacılardan haraç alıyordu." diyerek belediyeye ihbar ettim ama bu "haraçların yürükoğlu'nun emri ile alındığını ve O'nun kasasına girdiğinide çok iyi biliyorsunuz. Bunu Oktay Bozdağ, Civan, Rıfat, taş kafa Mikail ve ötekiler, hepiniz biliyorsunuz.

SUSMAK CİNAYETE ORTAKLIKTIR. Bir gün bunu öğreneceksiniz, ama o zaman çok geç olacak. Bize " Çok çirkin yaptınız. "Diyenlerin şu bültenden sonraki düşüncelerini çok merak ediyorum

YÜRÜK OĞLU VE ÇÖP FARELERİ SİZ ÇİZMEYİ AŞTINIZ. BİZİM SABRIMIZ NE KADAR SÜRER BİLEMİYORUM. AMA BİLDİĞİM BİR ŞEY VARSA ODA SİZİ UNUTMAYACAĞIZ VE AFFETMEYECEĞİZ. HATTA BU İŞ BİTSE BİLE ELİMİZ YAKANIZDA OLACAK.

NOT: BU İNSANLARLA BU GÜNE KADAR YÜRÜMÜŞ OLMAKTAN DOLAYI UTANÇ DUYUYORUM. BU GÜNE KADAR BİLMEYEREK YÜRÜKOĞLU'NUN PİSLİKLERİNE ORTAK OLDUĞUM İÇİN HALKIMDAN ÖZÜR DİLİYORUM.
VE TEKRARLIYORUM: YÜRÜKOĞLU'NA SALDIRIM BENİM ÖZELEŞTİRİMDİR.

NOT 2: Bültenin her yerinde LİAB'ın belediyenin araştırması sonucu aklandığını söylüyorlar. Bu büyük bir yalandır. Belediye kendisine verdiğimiz "ihbar belgesininin" okunmasını henüz bitiremedi bile? Araştırmasını aynı şüphecilikle sürdürüyor.

YÜZÜNÜZ KARA KARA
YÜRÜYORSUNUZ KÖR IŞIKTA
Yüzünüzdeki bu kir aklanmaz beyler

OZAN ÖNCÜ

TÜM ESKİ İÇİNİN SESİ [illegible]NLERİNE ÇAĞRI

Dün siz gittiniz biz sessiz kaldık.
İtilmişliğe,atılmışlığa, küçümsemeye vehaksızlığa karşı içinizdeki acının ve öfkenin katlanarak devam ettiğine inanıyoruz.
Bu gün Yürükoğlu ve yanında ki 3-5 kişi kendi arasında yalnızca maaşlarının kesintisiz devam etmesi bağlamında domuz topu olmuşlardır.Bu domuz topunun kendi içinde hiç bir inanç birliği yoktur.
Bizim başlattığımız bu kavga son kıvılcımdır. Bizden sonra artık hiç bir çıkış olmayacağına emin olabilirsiniz.
Son kıvılcım ve son fırsat
İçinizde ki katlanarak büyüyen o öfkenin bu son fırsatı değerlendirmek için yanıp tutuştuğuna inanıyoruz.Bu inançla düşünüyoruz ki,Yürükoğlu'na karşı geçici, kısa erimli bir beraberlik oluştura biliriz.

Dün siz gittiniz.Biz sessiz kaldık.Bu gün biz sesleniyoruz. Size yanıt vermek düşüyor.Yanıtınızı bekliyoruz.

OZAN ÖNCÜ ve ARKADAŞLARI

NOT: Bu çağri haftalik lokal gazete olan Pazar da çeyrek sayfa olarak bir ay boyunca yayinlanmiştir. Ama hiç kimse gelmedi. Gekceğinide beklemiyorduk. Niyetimiz hem yürükoğlu'nu biraz telaşlandirmak hem de bu parti (!) de gidenin kalan dan bir farki olmadiğini kanitlamakti.

20-II-1994

KAMUOYUNA VE ÜYELERİMİZE

Kadın Merkezi Yönetim Kurulu bir takım asılsız,zorlama gerekçelerle27-10-94tarihinde bizi işten çıkardı.Bu gün bize karşı yapılan bu haksızlık ne ilktir nede son olacaktır.Yürükoğlu'nun ekonomik ihtiyaçlarına yanıt vermek için çalışan bu kurum 1988 yılında da aynı gerekçelerle Nergiz Filiz,Cano,Julyet isimli işçileri işten çıkarmıştı.

Bu işten atılmaların anlaşılır tek nedeni vardır,o da politiktir. Kadın merkezi yönetim kurulu ne söylerse söylesin işten çıkarmalara politiktir demediği sürece yalan söylüyor demektir.

Nedir bu politik neden ?

Fazla ayrıntıya girmeden kısaca söyleyelim, Yürükoğlu denilen, devrim saflarına hiç bir zaman girmemiş,tertemiz inançları kişisel çıkarları uğruna harcamış adamın yanında yer almak veya almamak.

Dört yönetim kurulu üyesi kayıtsız-koşulsuz Yürükoğlunun destekcisidir.Ondan habersiz kadın merkezi ile ilgili hiç bir karar alamazlar.

1- Sırma: Yürükoğlu'nun şimdiki eşi,değeri 2 milyon paund olan Londra dışındaki evde yaşamaktadır.

2-Ceylan:Eşi yürükoğlu'nun matbaasında sorumlu olarak çalışmaktadır.15 yıldır Yürükoğlu'nun evinde yaşamaktadır?

3-Şerife:Eşi Yürükoğlu'nun Sovyetler Birliği'den beri kader arkadaşıdır.Yürükoğlu'nun kütüphanesinde sorumludur.

4-Meral:Eşi Yürükoğlu'a ait olan Panda ev bürosunun sorumlusudur.Meral'in eşi Ahmet Yürükoğlu'nun en iyi adamıdır.

Kadın merkezinin Yönetim Kurul üyesi bu dört bayanın çocukları Yürükoğlu tarafından özel okullara gönderilmektedir.

Bu dört bayan Kadın merkezinde Yürükoğlu'nun temsilciliğini yapmaktadırlar.Biz ise üyelerimizin,halkımızın temsilcileriyiz.

Yönetim kurulunun bu dört üyesi Belediyenin Türkiyeli topluma ayırdığı olanakları Yürükoğlu'a sunmakla derneğimizin geleceğini tehlikeye atmaktadırlar.Bu yüzden grandımız kesilebilir,derneğimiz kapanabilir.Böyle bir sonucun yaratıcıları yalnızca onlar olacaktır.

Biz grantın kesilmesini,derneğimizin kapanmasını istemiyoruz.Derneğimizi avucunun içine almış olan Yürükoğlu ve ortaklarını buradan çıkarıp atmak istiyoruz.Belediyenin derneğimize ayırdığı olanaklarla Türkiyeli topluma bir çok hizmet vermek mümkündür.Ama bunlar sadece tercümanlık yapmaktadırlar.Onu da nasıl ve kaç kişiye yaptıklarını hepimiz bilmekteyiz.

Biz burada sadece işten çıkarılmamızı değil,Yönetim Kurulu'nun merkezimizi Yürükoğlu'nun çıkarlarına alet etmelerinide protesto ediyoruz.

Kamuoyuna ve üyelerimize sesleniyoruz,

Haklarınıza sahip çıkın sesziz kalmayın,yönetimi sorgulayın.

AYŞE HASAN(DERYA) ÇİĞDEM

NOT: 21-11-1994 tarihinden itibaren sürekli saat 9:00/17:00 arası 110 CLARENCE RD. adresinde PİKET başlattık.Türkiyeli toplumun ziyaretini bekliyoruz

10-9-94

HALKIMIZA,

DEVRİMCİ KAMUOYUNA DUYURU

LİAB'ın olağan yönetim kurulu toplantısı 5-9-94 Çarşamba günü LİAB üst salonunda yapıldı.Bu toplantıya başkan Murtaza,sekreter Yaşar,sayman Derya,üye İsmail Kaygusuz,Üye Hüseyin Doğan,Üye Atakan Şilay ve yığın örgütü komiseri Şahin katıldı.Toplantı çok kısa sürdü.Başkan Murtaza,İsmail Kaygusuz ve parti komiseri Şahin,Sayman Derya ile Sekreter Yaşar'ı YK'dan çıkardılar.Üyelerden birisiide bu durum karşısında istifa edip gitti.Şimdi LİAB yetkisiz kişilerin elindedir.

Cuma günü Derya ile Yaşar İslington Belediyesi ile görüştü.Sonra banka ile görüşerek LİAB'ın grandını dondurdular.Cumartesi günü saat 12 sıralarında LİAE üyesi 6 kişi(Dördü bayan ikisi erkek)Derya ve yaşar'ın önderliğinde LİAB'a geldiler.Ofiste bulunan İsmail Kaygusuz'a başkanla görüşmek istediklerini söylediler.Başkanın bir saat içinde geleceğini öğrenen 6 kişi oturup beklemeye başladı.Bunların Oturduğunu gören parti komiserinin eşi telefona giderek Yürükoğlu'nu aradı.Yürükoğlu Büyük bir beceriyle telefonla tüm partilileri derneğe topladı.İlk gelen kişi çay ocağına el koyarak çaycıyı dışarı attı.Sütü ve çayı dökerek Derya'ya ve Yaşar'a çay vermedi.Çay ocağında tartışma sürerken Panda'da çalışanlar,matbaada çalışanlar,Toplum Kütüphanesinde çalışanlar arka arkaya LİAB salanunu doldurmaya başladı.Başkan murtaza geldiği zaman Ozan Öncü'ye " yönetim kurulu senin hakkında karar almıştır.Bu derneğe giremezsin,hemen çıkman gerekiyor"dedi.Ozan Öncü " YK diye birşey kalmadığını,kendisininde şu anda hiç bir yetkiye sahip olmadığını belirterek çıkayacağını" söyledi. Parti komiseri Şahin hemen ofise giderek POLİS ÇAĞIRDI.

Sayısal üstünlüğün kendilerinde olduğunu gören Yürükoğlucular satışmayı yükselttiler.Ocağa el koyan Rıfat (bu adam matbaanın ortağıdır.Enateşli sözleşmeli personellerden biridir.)ile Sahin Yaşar'ın elinden Belediyenin verdiği,yetki belirten bir sayfalık kağıdı almaya çalıştılar. Yaşar ikisinede kağıdı kaptırmadı.Bunun üzerine Rıfat yanındaki kalabalıkla birlikte Ozan Öncüye saldırdı.Ozan Öncü kendisine yönelen kalabalığı görünce blardo sopasını kırıp kendisini korumaya hazırlandı.Bunların arasında kalan Derya sürekli ve maksatlı itilip vurularak düşürülmeye çalışıldı.

İsmail Kaygusuz'la birlikte yaşayan tercüman(!) bayan bizim bayanlara: " Sizde utanma diye birşey yokki Hem Yürükoğlu'nun ekmeğini yiyorsunuz hemde ekmek yediğiniz yere ihanet ediyorsunuz"diye bağırdı.

Murtaza ise yumruğunu havaya kaldırmış kendi kalabalığı içinde döne döne bağırıyordu." Dönekler,sizi biz büyüttük.Lanet olsun ikrarından dönene .."

Sonunda POLİS geldi.Kavga( ) duruldu.Yürükoğlu'nun kalabalığı Ozan Öncü'yü polise göstererek:" Bu bize blardo sopasıyla saldırdı."diyerek şikayette bulundular.Bir bayanda Ozan Öncü'nün kendisini tokatladığını söyledi. Sonunda polis bir kişinin bu kalabalığa saldıramayacağına karar vermiş olacak ki:" burada iki başlı bir durum var.Polislik bir şey yok. Yönetim Kurulu sorununu belediye ile çözmeli." dedi.

Sayman Derya ile Sekreter Yaşar orada başkan Mrtaza'dan "çek defterlerini, üyelik ve aidat defterlerini kendilerine teslim etmesini"istediler.Ayrıca," bu gün üst katta TKP'nin kuruluş yıldönümünün kutlanacağını öğrendiklerini, bunu yapmaya hakları olmadığını" belirttiler.Ötekiler taş gibi sessiz kaldılar.

Bizim bayanlardan birisi: " Polisi faşistler çağırır.Siz faşist mi oldunuz " diye bağırıyordu.

Onların ne olduğunu artık biz çok iyi biliyoruz.Bu dernekler halkın malıdır.Yürükoğlu'nun ve onun ekmeğini yiyenlerin değil.Biz bu dernekleri,üyelerimizin desteği ile halkın malı yapana kadar Yürükoğlucularla kavgamızı sürdüreceğiz.

SAYMAN
Derya (Ayşe Hasan)

SEKRETER
Yaşar (Hasan Aydın)

28/01/95

Kamuoyuna

Halkimiz daha önce dagitmis oldugumuz bildirilerden ve Pazar gazetesin de çikan roportasjlar dan Yürükoglu ismini yeterince tanidi. Bu adam ken di söylemine göre 2 milyon pound'luk sato da yasamakta 36,000 pound luk araba kullanmakta, ev bürosün dan (PANDA) ve matbaasin dan cebine ayda 15,000 pound indirmektedir. 120,000 pound luk yati Ingiltere limanlarin da demirli duran Yürüköglu'nun yasami ne devrimcilikle nede Alevilikle bagdasmamaktadir.

Biz kendisini bildirilerimiz de açikca uyardik; Pis ellerini halkimizin yakasindan çekmesini soyledik. Görünen odur ki Yürükoglü söylediklerimizi anlamamis.

Bu gün Marksizm den kopmus olan bu adam tamamen Alevilige yöneldi. Kendisi ve ekibi Isçi Birligini terkettikten sonra Londra Canlar Dernegi adi altin da toplanmaya ve kendisine Turkiye de kariyer olusturmak için çikartmis oldugu KERVAN dergisini pazarlamaya basladilar.

Biz eski söylediklerimizi buz üstüne yazmadik. O söylediklerimizi gerçeklestirmekten bizi hiç birsey engelleyemeyecektir. Yürükoglü'nun sonu Sarp Kuray gibi olabilir ama onu izleyenlerin sonu Partizan yolu'nun sonu gibi olacaktir.

ISCILER EMEKCILER

KERVAN DERGISINI
OKUMA, OKUTMA
SATTIRMA

Ozan Öncü

zaba
Pazar
Londra'nın en cok okunan Türkce gazetesi
16 Ekim 1994 PAZAR (ISSN 1353-5455) Yıl:6 Sayı:275

SHEN OLA
Düğün Salonu

Düğün
Sünnet
Konser
Toplantı
081 986 8435
0374 220728
Unit K, East Cross Centre
WATERDEN ROAD
LONDON E15

EMRE ZEREN CO
Muhasebe, vergi, V.A.T. konularında uzman kuruluş
245, Caledonian Road
London N1 1ED
071 278 8555

SÖZ SAVUNMANIN

Yürükoğlu iddialara yanıt verdi

Suçlamalar ne kadar gercek? Yürükoğlu ne kadar zengin? Londra Alevi İşçi Birliği ve Yürükoğlu iliskisi... LİAB nereden ne kadar "grant" alıyor? "Grant"lar nasıl paylasılıyor? "Bahar Taarruzu-Yaz Taarruzu" bağışları kimlere gidiyor?

MAL BEYANI VE İLGİNÇ YAŞAMI İLE YÜRÜKOĞLU YAKINDA GAZETEMİZDE

TKP Genel Sekreteri Yürükoğlu:

ZENGİNLİK İSTESEM DEVRİMCİ OLMAZDIM

Geçen haftadan devam

PEKİ sayın Yürükoğlu yakınlarınız, aileniz mesela babanız Alevi olmamıza nasıl bir tepki gösterdi?

-Aslında babamın bile Alevi olmasından şüpheleniyorum. Çünkü küçük yaştan beri bana hiç bir dini telkinde bulunmadı. Camiye gitmez, namaz kılmaz, oruç tutmaz. Sanki benim görüşlerimi açık açık olmasa bile, sessizce onaylıyor gibi.

-Nerelisiniz?

-(Yürükoğlu bu sorumuza biraz sıkılarak yanıt vermek istemez gibi bir ifade ile başını sallıyor.) Bu oldukça uzun. İsterseniz hiç karıştırmayalım.

-Neden, nereli olduğunuzu söylemenizde ne gibi bir sakınca görüyorsunuz?

-Hiçbir sakınca yok. Ama istiyorsanız dünyalı yazın.

-Dünyanın hangi memleketinden olduğunuzu sormuştuk.

Peki Dedem Ali Rıza Bulgaristan'ın Deli Orman taraflarından göçle birlikte gelmiş. Şu Şeyh Bedrettin'in Alevi asker topladığı bölge. Benim üzerimde daha çok anne tarafımın etkisi olmuş. Anne tarafımda Selanik'li. Selanik'de de bundan 50-60 yıl önce Aleviler çok örgütlüymüş.

-Selanik'de Alevi'lerin olduğunu hiç duymadım. Var mıydı?

-Pardon. Ben karıştırdım tabii. Annemin tarafı Girit'lidir. Annemin babası da Arnavut. Yani Enver Hoca zamanında bile Alevilerin tüketilemediği yerlerden. Bana gelince Ankara'da doğdum İstanbul'da büyüdüm.

-Şimdi isterseniz biraz da suçlamalardan bahsedelim. Son günlerde şahsınıza yönelik ağır suçlamalar var. Bunlar için ne diyorsunuz?

-Hepsi yalan.

-Örneğin "Yaz Taarruzu, Kış Taarruzu" adı ile örgüte toplanan bağışların şahsınızda toplandığı ya da kendi çıkarlarınız için kullanıldığını sunuz?

-Özveri taarruzunda toplanan ve %99'u kendi üyelerimizden gelen bağışların bende toplandığı ya da benim çıkarlarım için kullanıldığı iftirasına, evet, "kesinlikle böyle birşey yoktur" diyorum.

-Bundan birkaç yıl önce grant veren bir kuruluştan 450 bin pound gibi çok büyük bir grant aldığınız söyleniyor. Bu konuda bir açıkla-ma yapabilir misiniz?

-Yalandır, yalandır, yalandır! Bu kişiler onurlu insan iseler, iddialarını kanıtlarlar. Grantlar düğümlü mendil içinde yastık altından çıkarılıp verilmediğine göre de kolayca kanıtlarlar.

-Yine dilden dile dolaşan bir söylenti de sizin televizyon kutuları ile sahte pasaport şebekesine adınızın karıştığı. Bu doğru mu? Ya da LİB yeni adıyla LİAB bu tip suçlama ile hiç muhatap oldu mu? Ya da TKP böyle bir suçlama ile karşılaştı mı?

-Televizyon kutusu dediğimiz şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Yine de birlikte söyleyeyim, söylentiler herkesi herşeye karıştırabilir. Bana bugüne kadar İngiliz ajanı, Sovyet ajanı, Troçkist, milliyetçi, Yuro komünist de dediler. Benden sorduğunuz herhalde bu söylentiler değil, bunların gerçek olup olmadığıdır. Hayır, bu tür şebekelere ne ben, ne de üyesi olduğum hiçbir örgüt ne karışmışızdır, ne de parım vermişizdir.

Aslında babamın bile Alevi olmasından şüpheleniyorum

-Essex'de oturduğunuz evin örgüte ait olduğu söyleniyor.

-Hayır böyle birşey yok.

-Peki mal varlığınızda görünen 380 bin poundluk ev, 36 bin poundluk araba.

-Şu anda oturduğum ev Merih Kudsal (Emine Engin)'e kalan miras ile 11 yıl önce 380 bin pounda alınmıştı. Ancak şu anda evimin üzerinde 281 500 pound ipotek bulunmaktadır. Bu evin yarısı benim yarısı da ayrıldığım eşim Merih Kudsal'a aittir. Yani iddia edildiği gibi şimdiki eşimin üzerine kayıtlı değildir. Ancak yine eski eşimin isteği ve ısrarı ile hissesini şimdiki eşim Sırma Hanım'ın üzerine devrediyor. Devretme işlemleri sürüyor. Kızımı özel okula gönderdiğim doğru. Bunu da eski eşim, iyi insan Merih Kudsal'a borçluyum. Kızım daha iki yaşında iken, Merih kendi girişimi ile evimizin bahçesinden bir miktar toprak satarak, 30 bin poundluk miktarı, okul taksitlerini ödemede uzmanlaşmış bir şirkete yatırdı. Bu para onlar tarafından işletilerek kızım üniversiteye gidene kadar okul taksitlerini ödemede kullanılacaktır. Zengin olmak isteseydim devrimci olmazdım. 30 yıldır devrimci hareketin içindeyim.

-Size göre zenginliğin ölçüsü nedir? Siz zengin olmadığınızı söylüyorsunuz ama 380 bin poundluk evde, 36 bin poundluk arabada geziyorsunuz. Kendinizi yakınınızdaki çoğu fabrika işçisi olanlarla kıyaslıyor musunuz?

(Bu sorumuza Yürükoğlu'ndan 'zaman yetersizliği' öne sürülerek yanıt gelmedi)

-Özel ilişkileriniz oldukça ilginç. Ayrıldığınız eşiniz Emine Engin (Merih Kudsal) size karşı fazlasıyla, hatta garip bir şekilde eli açık davranıyor, bu biraz tuhaf değil mi? Bu konuda bir açıklama yapabilir misiniz?

-Bu soruyu akıllarına getirenler için üzüldüm. Bu ne kadar sevgisiz, ne kadar çıkarcı, ne kadar çirkin bir mantıktır. İlk eşim Merih benim orta birden bu yana tüm yaşam boyunca birlikte olduğum bir insandır. Şimdiki eşim de, çocuğum da, babam da bilir ki, onun bende tuttuğu yer en az onların düzeyindedir. Çok genç yaşta evlenmenin, hayattaki acemiliklerimizi ve görgüsüzlüklerimizi birbirimize üzerek çıkarmamız sonucu olarak evlilik bitti, ama ne güzel ki o karı koca sevgisi yerini, çok sık görüldüğü gibi düşmanlığa değil, çok güçlü bir kardeş sevgisine bıraktı. Bunlar size "tuhaf" mı geliyor.

-Peki Wellington'daki çiftliğiniz.

-Hayır çiftliğim yok.

-Atlarınız?

-Hayır nereden çıkıyor yok böyle şeyler.

-Meşhur köpekleriniz?

-Evet iki tane köpeğim var. Biri kangal birisi de Alman.

-Geliriniz.?

-Sahibi olduğum matbaadan ayda 2500 sterlin maaş alıyorum.

-Sahibi olduğunuz matbaanın cirosu.

-Hatırlamıyorum.

-Panda adındaki ev şirketi.

-İlgim yok.

-Hobileriniz var mı?

-Açık deniz kaptanlığı yapıyorum. Tahta oymacılığı yapıyorum. Evimdeki mobilyaların çoğunu kendim yaptım. Arkadaş ve yoldaşlara deri kemer ve çanta yaparım. Söylenenlerin aksine homoseksüel değilim.

-Mesela sizin saz çalıp türkü söylediğinizi duyduk.

-Sesim kötü. Ancak saz çalıyorum.

-Galiba bir de kasetiniz var.

-Bir değil üç tane.

-Son çıkardığınız Bülten'de sizi suçlayanlar "İhbarcı" olarak suçlanıyor. Eski arkadaşlarınız size göre neyi ihbar etmiş olabilirler?

-İhbarın sözcük anlamı, birşeyi haber verendir. Ama dilin yüklendiği günlük mana içinde, halkımızın arasında demek yalan haberler yayan, mesnetsiz iddialarda bulunan demektir. Bu anlamda bu kişiler yalan ihbarla dolu 50-60 el yazılı sayfayı belediyeye vermişlerdir. Bu iddiaların yalan yalan ihbarlar, iftiralar olduğunun en güzel kanıtı da 31 Ekim 1994 günü yapılan Belediye meclisi toplantısında bu i"ihbarların" reddedilmesi, LIAB örgütümüzün mali açıdan aklanması ve grantların tekrar bağlanmasıdır.

-Bültenimizde özellikle Ayşe Hasan Derya [illegible] örgütü ve derneği kullandığını söylüyorsunuz. Bunlar ne zaman farkedildi? Fark edilince ne yapıldı? Yani onlar sizi suçlamadan önce neden bu açıklamalar yapılmadı?

Bazı Aleviler namaz kılıyor denebilir...

-Bu durum Mayıs ayı içinde fark edildi. Fark edilince de örgütle tüm ilişkileri kesildi. Yani onlar bize yalanlarla saldırmadan önce örgütlerimiz açısından gereken yapılmıştır. Neden topluma bir açıklama yapılmadı? Burada da açıkçası kendisine sosya-listim, devrimciyim diyen bir insanın ya da bir insan grubunun bu tür şeyler yaptığının bilinmesinin tüm devrimci çevreler hakkında kötü propagandaya alet olabileceğini düşündük.

-Derneğinizden sürekli ayrılanlar oluyor. Onların yerine yenileri geliyor. Bunun nedenini anlatır mısınız?

-Bütün örgütlerden ve derneklerden ayrılanlar olur, onların yerine yenileri gelir. Bu hep böyle olmuştur.

-Ama her ayrılan sizi suçlayarak ayrılıyor.

-Tepedeki adamla muhatap olma isteği. Onunla kavga ederek asteğmen rütbesine ulaşıyor. Tepedeki adamı muhatap alarak önemli adam olduğunu vurgulamaya çalışıyor. Aslında hiçbirimle hiçbir şekilde temasları olmuyor.

-Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

-Ben teşekkür ederim.

LIAB'dan Ayşe Hasan Derya ve Ozan Öncü'ye suçlama...

PAZAR ÖZEL

LONDRA İşçi Alevi Birliği uzun bir aradan sonra çıkardıkları 1 Ekim tarihli Bülten ile, son günlerde Rıza-Rüştü Yürükoğlu'na yapılan suçlamalara, karşı suçlama ile yanıt verdi.

Derya Hasan Ayşe'yi ve Ozan Öncü'yü, ihanet ve kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmekle suçlayan LIAB, Yürükoğlu hakkındaki iddiaların arkasında 'karanlık' güçler olduğunu öne sürdü. Derya Hasan Ayşe'yi ve Ozan Öncü'yü Yürükoğlu'nu suçlamakla 'Zemzem Kuyusu'nu kirleten adam' örneğindeki benzetme ile, itham edenlerin meşhur olmak için Yürükoğlu'na saldırdığını öne sürdü.

(Ozan Öncü)nün politik nedenlerle Türkiye'ye dönemediğini ancak Maltepe'de ev alıyor olmasının 'önemli bir sorunun işareti' olduğuna da değinen LIAB perde arkasında kalmayı tercih edenleri de gerektiğinde açıklayabileceğini belirtti.

Antepliler

Türkiye özleminden geçen her yol Antepliler'e çıkar... Çünkü Antepliler'de acı lahmacun, tatlı baklava yenir... Bir de SAHLEP içilip, Türkiye özlemi giderilir.

ANTEPLİLER 1
47 GRAND PARADE, HARRINGAY N4
TEL: 081 809 1004 FAX: 081 809 1003

ANTEPLİLER 2
33A NEWINGTON GREEN, GREEN LANES N16
TEL: 071 226 9409

Muhaliflerden Yürükoğlu'nun yanıtına yanıt

LONDRA İşçi Alevi Birliği (LİAB)'daki olaylar devam ediyor.

Rıza Yürükoğlu'nu suçlayarak İşçi Birliği'nden ayrılan Ozan Öncü, Derya Ayşe Hasan ve Yaşar Aydın tepkilerini sürdürüyor.

Gazetemizi ziyaret eden Ozan Öncü ve arkadaşları Pazar'ın Yürükoğlu lehine "taraf tuttuğunu" öne sürerek yeni açıklamalarda bulundular.

Yürükoğlu'nun Gazetemizle yaptığı röportajda gerçekleri saptırdığını ve kamuoyunu yanılttığını açıklayan Ozan Öncü ve arkadaşları röportajdaki soru ve yanıtların "gerçek" ve yeni yanıtlarını yazılı olarak verdiler.

Muhaliflerden Ozan Öncü, Türkiye'de aranan bir adamı gerçek ismi ve fotoğrafı ile birlikte yayımladığı, Devsol'a 'hedef' gösterildiğini öne sürerek Yürükoğlu'nu ayrıca suçladı.

Bu arada LİAB yayınladığı yeni bülteni ile Pazar Gazetesi'ndeki röportajın "aslı"nı, ve okuyuculardan gelen bazı sorulara yer vererek Gazetemizin Rıza Yürükoğlu'nun mal varlığı ile ilgilenmesini eleştirdi.

Ozan Öncü ve arkadaşlarının Gazetemizde yayınlanmasını istedikleri açıklamaları aşağıdaki gibidir.

"YÜRÜKOĞLU'NUN YANITINA YANIT

Pazar Gazetesi, Yürükoğlu ile yaptığı röportajı 3 sayı boyunca arka arkaya yayınladı. O kendisine sunulmuş olan bu olanağı değerlendiremedi. Muhaliflerinin ve halkın karşısında sınıfta kaldı. Şimdi biz cevap hakkımızı kullanarak halkın karşısında O'nu bir kez daha sınıfta bırakacağız. Yürükoğlu'nun vermiş olduğu yanıtların hepsine değil gerekli gördüklerimize değineceğiz.

Soru: Kuruluştaki (TKP'deki) bahsettiğiniz arkadaşlarınızdan hala yanınızda olan var mı?

Yürükoğlu: Hepsi dostumdur, görüşüyorum tabii.

Muhalifler: Yanında kimsenin olmadığı açık. Bu yalandır. Ayrılanların hepsi Yürükoğlu'na bilhassa düşmandır. İşte örnekleri Aliye Atılgan, Ayla Antepli, Hatice Dağ, Kemal Koldaş, Hüseyin Karadağ, Serra Dersimli, Süleyman Sakalı, Aydın Meriç, Zeynep Arpat, Cemil Silahtar, Davut Çelik, Jülide Kayacan, Seyit Havran, Rahmi Bayram, C.Koçan, Zahide Demirgören, Cavit Çulfaz ve tabandan yüzlerce adam. Gidenleri değil kalanları sormak gerek. Emine, Mercan, Kurtalan'dan başka kim kaldı ki...

Soru: Şu anda TKP var mı? Ya da örgütünüz devam ediyor mu?

Yürükoğlu: Bu konuda cevap verme yetkim yok.

Muhalifler: Ne TKP ne de örgütün olmadığı açıktır. Ayrıca o yerde (Maalesef TKP diyemiyoruz) Yürükoğlu dışında başka yetkili merci yok ki.

Soru: Yine dilden dile dolaşan bir söylenti de sizin televizyon kutuları ile sahte pasaport şebekesine adınızın karıştığı.

Yürükoğlu: Hayır, bu tür şebekelere ne ben ne de üyesi olduğum hiçbir örgüte karışmamıştır, ne de prim vermiştir.

Muhalifler: O olayla ilgili polis bir gecede 4-5 evi birden bastı. Örgütten götürmediği adam kalmadı. Bir sürü pasaportla, sahte evrak ve malzeme ele geçti. Örgüt resmen çöküşe girdi. Yürükoğlu İşçinin Sesi Gazetesi'nde bunu acı acı anlattı. En sıkışık döneminde çok az adamla yapılan bir toplantıda Yürükoğlu: "Polis beni de alırsa parti sekreteri..... Yoldaş olacaktır." Direktifini verdikten sonra kendisinin tutuklanması ihtimaline karşılık örgütün yapabileceği eylemler üzerinde duruldu.

Soru: Yakınlarınız, aileniz mesela babanız Alevi olmanızdan nasıl bir tepki gösterdi?

Yürükoğlu: Aslında babamın bile Alevi olmasından şüpheleniyorum. Çünkü beni sessizce onaylıyor gibi.

Muhalifler: İlahi Yürükoğlu sen Hababam Sınıfı'nın Şaban'ı olmalıymışsın. Şu söylediklerine halkımız gülmekten kırılıyor. Babası oğlunu Alevi olduğundan dolayı değil Alevilikte ekmek olduğunu sezdiğinden dolayı onaylıyor. Bunu her yerde söylemiştir de: "Aferin bizim oğlana Aleviliğe yapışmasıydı başardı".

Yürükoğlu yanıtının bir yerinde "Bugüne kadar bana İngiliz ajanı, Rus ajanı, Troçkist, Milliyetçi ......dediler" diyor. Birinci ve ikincisi için dedikodu değil gerçeklik payı vardır. Herkesin sorduğunu biz de soruyoruz. "Bütün bu olaylardan nasıl sıyırdın Yürükoğlu?"

Soru: Zenginliğin sizce ölçüsü nedir?

Yürükoğlu:........................

Muhalifler: İnanç sömürüsünden elde edilmiş sadece bilinen servete bakın:

-Şimdiki değeri 2 milyon pound olan ev,

-36 bin poundluk araba,

-Ayda 10 bin pounda'a yakın gelir getiren Panda Ev Bürosu,

-Ayda 2500 pound aylık kazanç sağlayan matbaa,

-120 bin pound'luk Yunanistan'dan buraya getirilen yat.

Böyle bir servete sahip olan adam "zengin olmak isteseydim devrimci olmazdım" diyorsa söylenecek birşey yok."

Soru: Peki bünyelerinde Alevilik olmayan ülkeler ne yapmalı?

Yürükoğlu: Almanya'da, İsviçre'de, Hollanda'da baktığımızda mevcut dinlerin mutlaka bir muhalifi vardır ve bunların hepsi başlukludur. Yani bütün dünyadaki ülkeler Alevilik felsefelerini kendileri oluşturacak ve kurtuluşlarını ancak böyle bulacaklardır.

Muhalifler: Yürükoğlu kurtuluşun sosyalizmde olduğunu tümden bırakmış, egemen dinlerin karşıtı olan bir inanç teorisine (!) sarılarak toplumları kurtuluşa götüreceğine inanıyor. Pes doğrusu.

Soru: Peki siz Allah'a inanıyor musunuz?

Yürükoğlu: Elbette hayır. Ben Allah'a inanmayan bir komünistim. Sapına kadar komünist, sapına kadar Aleviyim.

Muhalifler: Komünistler Ateisttir. Allah'a inanmayan komünist olmaz. İnanıyorsa o başka bir şeydir ama komünist değildir.

Yürükoğlu neresine kadar komünist ve devrimci olduğunu söylerken resmen Alevi ve devrimci kesime küfretmiş oluyor. Halka böyle konuşan birine halkın yanıtı çok serttir. Ayrıca Yürükoğlu Aleviliğe çok yabancı. Henüz öğrenmediği çok şey var. Aleviler "24 ayar Aleviyim" diyerek Aleviliklerini tanımlarlar. Yürükoğlu Alevi değil olsa olsa külhanbeyi olur.

Soru: Alevilikle ne zaman ilgilenmeye başladınız?

Yürükoğlu: Sanıyorum çocukluğumda dinlediğim Alevi Müziği beni etkelimş olmalı. Şuur altında yer etmiş. 1965-71 sıralarında katıldığım sosyal hareketlerin içinde tanıdığım Alevi insanlar ve okuduğum kitaplarla Aleviliği tanıdım ve benimsedim.

Muhalifler: Bir oğullarını ilkokuldan sonra koleje gönderen, mali durumu devlet bürokrasisinin ortalarında yer alan bir ailenin 1940-55-60 sıralarında Alevi müziği dinleyebileceğine inanmıyoruz. Hele bu aile sünni kökenli ise. Yürükoğlu 1965-71 yılları arasında Aleviliği benimsemiş olsa idi, 1978'den 1987 yılına kadar 15 günde bir düzenli yayınlanmış olan İşçinin Sesi gazetesinde hiç değilse bir-iki cümleyle de olsa söz etmesi gerekirdi. Ayrıca 1980 yılındaki İşçinin Sesi Gazetesinde Maraş kırımını Kürt kırımı, 1993 yılında meydana gelen Sivas olayını ise Alevilere yönelik bir olay olarak değerlendirmesi. Yürükoğlu'nun Aleviliği ne zaman benimsediğini (!) gösteren yazılı bir belgedir.

Soru: Nefes Dergisi yazarlarından Reha Çamuroğlu ile kavganız hakkında konuşabilir misiniz?

Yürükoğlu: Bu da ihbarcıların yalanlarından biridir. Böyle bir kavga olmamıştır. Önümüzdeki günlerde Reha Canın bu konuyla ilgili tekzibini yayınlayacağız.

Muhalifler: Göreceğiz. Eğer böyle bir tekzip yayınlanırsa bu bizim yalancılığımızı değil Reha Çamuroğlu'nun nasıl bir tarihçi araştırmacı olduğunu sorgular.

"Bir grup muhalif"

"Zengin olmak istesem devrimci olmazdım"

1. sayfadan devam

YILLAR önceydi... Bir grup yönetici ve üye, İşçinin Sesi'nden ayrıldıklarını ilan etmişlerdi. Suçlama ve eleştirilerinin önemli bir bölümü, Yürükoğlu'nun, partinin maddi varlığı ile ilgili olarak parti organlarına bilgi vermeyi reddetmesi ile ilgiliydi. Yürükoğlu, partisinin merkez komitesine güvenmiyordu! Ne olur ne olmazdı, içinde ajan olurdu, ayrılıp burjuvaziye bilgi verecekler çıkabilirdi! Ayrılanlardan birisine, bu iddiaların ciddi iddialar olduğunu, parti üyeleri olarak, ayrılmak yerine parti içinde kalıp birşeyler yapıp yapamıyacaklarını sormuştum. "Bu güne kadar çalıştığımız yerlerde hep sömürüldük. Bunu da onlardan birisi olarak görüyorum" gibi birşeyler söylemiş ve ardından da, partinin, kendisini, Türkiye'de arandığı dönemde yurtdışına çıkardığını eklemişti. Böylece hesaplaştığını düşünüyordu belki de. Başka ne yapabilirdi ki?

Bir de, bir matbaa vardı. 'Parti'ye ait' olduğu söyleniyordu. Üyeler, taraftarlar ve derneğe gelip gidenler arasından kendilerine güvenilen kişiler, sektör ortalamasının çok çok altında düşük ücretlerle ve sosyal güvencelerden yoksun olarak çalışıyorlardı burada. 'Verimliliği' arttırmak için 'parça başı işe göre ücret' sistemine geçilmişti. Aynı dönemde, İşçinin Sesi, örgüt olarak, Hackney ve civarındaki irili ufaklı konfeksiyon atölyelerinde yaptığı 'sınıfı örgütleme' faaliyetlerinde, parça başı işe göre ücret sisteminin sömürüyü arttırdığını söylüyor ve "parça başı ücrete hayır" sloganını atıyordu. Bir süre sonra duyduk ki, bu matbaada çalışan fakat İşçinin Sesi'ne mensup olmayan bir kaç devrimci, uygulanan ücret politikasını tartışma gündemine getirip işçileri sendikalaştırmaktan falan bahsetmişler. Atılmışlar hemen. Matbaanın önüne bir çadır kurup protesto eylemi yapacaklarını söylüyorlardı gördüklerine. Karşılaştığım örgüt üye ve militanları "kurarlarsa yıkarız" gibi sözler ediyorlardı. Dediklerini yaparlardı da. "Kapitalizm koşulları altında, bir işletme devrimci partiye de ait olsa, varlığını sürdürebilmek için kapitalizmin kurallarına göre hareket etmek zorundadır" dememiş miydi parti!

Amerika'da örneğine zaman zaman rastlanan türden tarikatlar geliyor aklıma. Mutluluk dağıtan bir ruhani lider ve mutluluk arayan müritler. Herşey yolunda gider bir süre. Sonra kaçmalar, ayrılmalar başlar.. Ayrılanlar, tarikata ait işyerlerinde, tarlalarda karın tokluğuna çalıştırıldıklarını, sömürüldüklerini söylerler. Her sonra, vaadedilen mutluluk ta gerçek değildir.. Liderin serveti açıklanır bir zaman sonra; bilmem kaç milyon dolar nakit, fabrikalar, hisse senetleri evler, yatlar falan.

Essex'deki ev örgütün değilmiş. Eski eşi, 'iyi insan' Merih Kudsal'a kalan miras ile alınmış. Hiç yabancı gelmiyor bana bu açıklama tarzı. Neyseki 'Mısır'daki teyzesinden kaldı' demiyor. Eski eş kendi isteği ve ısrarı ile (niye ısrar eder ki?) hissesini, şimdiki eş 'Sırma Hanım'ın üzerine devrediyormuş. Eski eşler neden yeni eşlere devreder ki hisselerini? Bu işte bir gariplik olduğunu ima edenleri de sevgisiz, bencil ve çirkin bir mantığa sahip olmakla suçluyor eski Rüştü yeni Rıza Yürükoğlu. Ve bir de %57.5 oranında hissedarı olduğu matbaadan gelen aylık 2500 pound gelir. Eski matbaa iflasın eşiğine gelmişti ve örgüt acil bir bağış kampanyası açmıştı 100.000 sterlini denkleştirmek için. Bu matbaa aynı matbaa değil elbette. Birinci matbaa iflas ettikten sonra kurulmuş belliki. Eski matbaanın bir kısım makinalarını geri satın almayı düşünüyordu İşçinin Sesi. İnsanın aklına "sevgisiz, bencil ve çirkin" düşünceler geliyor. O toplanan yüzbine ne olduğu sorusunu da önümüzdeki yıl ayrılacaklar sorar herhalde.

"...kendisine sosyalistim, devrimciyim diyen bir insanın ya da bir insan grubunun bu tür şeyler yaptığının bilinmesinin tüm devrimci çevreler hakkında kötü propagandaya alet olabileceğini düşündük." diyor Yürükoğlu, Pazar gazetesinin kendisine sorduğu bir soruya cevaben. İşçinin Sesi'ne yıllarını verip umutlarını bağlayan ve sonra birgün hayalkırıklığı içinde ayrılanları ve iddialarını hatırlıyorum. Yürükoğlu arkalarından bağırıyor: "Bu ne kadar sevgisiz, ne kadar çıkarcı ne kadar çirkin bir mantıktır"

Utanmaya daha vakit var mı?

Londra, 15.11.1994

Zaba
Pazar
Londra'nın en çok okunan Türkçe gazetesi
30 Ekim 1994 PAZAR (ISSN 1353-8458) Yıl:8 Sayı:377

SHEN OLA
Düğün Salonu
[illegible]
WATERDEN ROAD
LONDON E15

Kaliteli
Mozaik
& Karo
[illegible]
0.60p [illegible]
071-739 0101

Rıza Yürükoğlu'ndan iddialara net yanıt:

"SAPINA KADAR ALEVİ VE KOMÜNİSTİM"

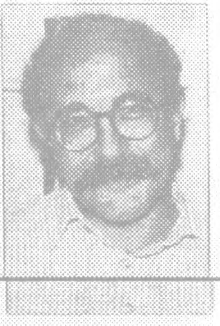

LONDRA İşçi Alevi Birliği derneği [illegible] Rıza Yürükoğlu mal beyanında bulundu.

[illegible]

Devamı 3. sayfada

- [illegible] TKP ve LAB'ın [illegible] Rıza Yürükoğlu, mal beyanında bulundu.
- [illegible] Yürükoğlu: "[illegible]"

SAPINA KADAR ALEVİ VE KOMÜNİSTİM...

1. sayfadan devam

YÜRÜKOĞLU, akedemik doktora yaptığını açıklayarak "Zengin olmak isteseydim 30 yılımı devrimci mücadele içinde geçirmezdim" diyerek suçlamaların sadece TKP'yi yıpratmayacağını Dev-Sol gibi diğer devrimci hareketlere de zarar vereceğini iddia etti. "Alevi olmadığı halde son birkaç yıldır Aleviliği kullanarak dini sömürü yaptığı" suçlamasına ise "Sapına kadar Alevi, sapına kadar da komünistim" yanıtını veren Yörükoğlu, Aleviliğe olan ilgisinin iddia edildiği gibi yeni olmadığını, üniversite yıllarından bu yana ilgi duyduğunu belirterek, Aleviliğin din veya mezhep olmadığını öne sürdü ve "Alevilik İslam dini içinde gelişmiş kardeşliği savunan, insan haklarına, eşitliğe, kadına önem veren bir düşünce yapısıdır. Bugün Türkiye'de 25 milyon Alevi var. Bunlar güçlerini birleştirmeli" dedi. Yörükoğlu, konuşmasında 'Allah'a inanmayan bir komünist' olduğunu da belirtti.

Yürükoğlu, Londra İşçi Alevi Birliği'ne, İngiltere Türkiyeli, Kıbrıslı Kadınlar Birliği'ne, Kütüphaneye ve çocuk yuvasına gelen 'grant'ların paylaşıldığı iddiasına ise "Londra İşçi Alevi Birliği ile hiçbir ilgim yok. Bunları yönetime sorun. Grantların nasıl harcandığını ben bilemem, cevap vermem de doğru olmaz" yanıtını verdi.

TKP Genel Sekreteri Rıza Yürükoğlu'nun kendi kaleminden sunduğu mal varlığı ise şöyle:

-11 yıl önce, Essex'de 380 bin pounda, Yürükoğlu'nun o zamanki eşi Merih Kudsal'ın mirası ile alınan evin %50 hissesi. (Merih Kudsal'ın üzerindeki %50 hissesi kendi isteği ile Yürükoğlu'nun şimdiki eşi Sırma hanım'ın üzerine geçirme işlemleri sürüyor)

-25 Haziran 1993 tarihinde alınmış 36,868,93 değerinde özel araba.

-10 Ekim 1994 tarihi itibariyle bankada 3.818.09

-Unicorn Trust hesabında 10 Ekim 1994 tarihi itibariyle 6.367.32

-%57.5 hissesine sahip olduğu Multiline Matbaa'dan her ay 2.500 aylık

-Evinin, arabasının ve kredi kartlarının üzerinde toplam 317.494.37 borç.

LONDRA İŞÇİ ALEVİ BİRLİĞİ'NİN ISLINGTON BELEDİYESİ'NDEN ALDIĞI GRANTLAR:

1986/87	£53.154
1987/88	£55.459
1988/89	£124 825
1989/90	£67.359
1990/91	£143.328
1991/92	£155.969
1992/93	£178.272
1993/94	£93.345

TOPLUM KÜTÜPHANESİ

1993/94	£36.394

İNGİLTERE TÜRKİYELİ KIBRISLI KADINLAR BİRLİĞİ

1990/91	£89.776
1991/92	£88.673
1992/93	£92.367
1993/94	£93.367

NOT: Belediyeler ve London Borough Grants Committee gazetemize yaptıkları açıklama-larında Londra İşçi Alevi Birliği'nin ve İngiltere Türkiyeli Kıbrıslı Kadınlar Birliği'nin 'grant'larının durdurularak soruşturma açıldığını belirttiler.

Rıza Yürükoğlu ile yaşamı ve politikası ile ilgili yaptığımız geniş röportaj haftaya gazetemizde.

HOT BAKERY

İlanlarınız ve her türlü duyurularınız için Tel: 071 275 740(

Olağanüstü LİAB Kongresi'nden LİB çıktı

AYLARDIR süregelen sorunlardan ve tartışmalardansonra Londra İşçi Alevi Birliği Olağanüstü Kongresi 11 Aralık 1994 Pazar günü yaklaşık 400 üyenin katılımı ile gerçekleşti. Saygı duruşu ile başlayan kongrede eski üyelerden Bedrettin, yaşanan sorunlara değinerek yeni programları ile ilgili bilgi verdi.

Divan seçimi ve yönetim Kurulu aday Listesi hakkındaki konuşmadan sonra demokratik kitle örgütü anlayışı üzerine görüşler bildirildi ve LİAB'ın işlevi ve tüzük değişikliğinin gerekliliği tartışmalarına geçildi.

İsim değişikliği üzerine yapılan önerilerden sonra Londra İşçi Alevi Birliği olan dernek isminin Londra İşçi Birliği olmasına karar verildi.

Tek liste olarak girilen seçimde Cemal Yüce (Başkan), Necati Özbay (Sayman), Çiğdem Tuncel (Sekreter), Zehra Şen, Rahim Özer, Bedrettin Tuncel ve Kazım Kartal ise yönetim kurulu üyeleri olarak belirlendiler. Danışma Kurulu'nda ise Derya Hasan Ayşe ve Yaşar Aydın bulunuyor.

Yürükoğlu taraftarlarının katılmadığı kongrede Islington Belediye Meclis üyelerinden Meral Ece gözlemci olarak bulundu. Dernek yöneticilerinin "LİB tarihinin en coşkulu ve kalabalık kongre" olarak yorumladıkları kongre olaysız geçti.

Green Lanes yazıları

Şeytanın? Avukatlığı

İrfan TAŞTEMUR

LONDRA'DAKİ Türkiye'liler, İşçi-Alevi Birliği'ndeki gelişmeleri yakından izliyor. Bu gelişmeleri kamuoyuna duyuran Pazar her kesimden olumlu_olumsuz tepkiler almaya devam ediyor. Son gelişmeler bu "olay"dan kıssadan hisseler çıkartmamızı zorunlu hale getirdi. Ama herşeyin öncesinde R. Yürükoğlu adı üzerine kopanlan fırtına daha da çoğalarak artacağa benziyor. Ve bu fırtına, önünde sadece R. Yürükoğlu'nu değil başkalarını da sürükleyecek gibi görünüyor.

Tespit edilmesi gereken birinci nokta İşçi_Alevi Birliği'nin muha-lefetinin pek fazla siyasal argümanlar içermediğidir. Ya da en azından bu argümanların sosyalist siyasal söylemin gerekçelendirilmelerine sahip olmadığıdır. Bu nispi zayıf ideolojik muhalefet esas hedefini hareketlerinin lideri durumundaki R. Yürükoğlu'na yöneltmiştir. Bu noktada ortaya atılan asıl iddia nasıl temin edildiği hala meçhulde kalan örgüt mallarının R. Yürükoğlu tarafından zimmete geçirildiği iddiasıdır. Anlaşılan odur ki muhalefetin ilgi odağı olan servet "partinin yararına uygun kullanıldığı sürece," pek fazla problem yaşanmayacaktı.

İkinci nokta bize Türkiye Solu'ndaki eski bir hastalığı hatırlatıyor: Görünmeyen ama ulvi ve kutsal talimatlarını başımızdan hiç eksik etmeyen liderler taifesi. Ve birgün onların yemek yiyen, dünya nimetlerinden zevk alan insanlar olduğu farkedildiğinde tabanın aldatılmışlık hissi. Kuşkusuz burada hatalı pozisyonda duran muhalefet değil, lider, yani bizatihi R. Yürükoğlu'nun kendisidir.

Üçüncü nokta, R. Yürükoğlu'nun belirli bir tarihsel ve sosyolojik gerekçelendirilmeyle sentezini yapmaya çalıştığı "İşçi_Alevi Sentezi"nin hafife alınıp, ötelenmesidir. Unutmamalı ki Türkiye'de 68 kuşağı ya da benim gibi 75 kuşağı solcuları en sıcak günlerimizi Alevi toplulüğuyla içiçe geçirdik, birlikte semahlar söyledik, onları her zaman "bizden birileri" olarak bağrımıza bastık, onlar da bizi. İşte R. Yürükoğlu şimdi, bu kaynaşmanın Türkiye'deki sosyalistlerin yaratacağı örgütün teorik ve pratik çekirdeğini ve tabanını oluşturacağı inancında. Bunu Türkiye'deki müstakbel bir islami şeriat monarşisine karşı dire-nişin parçası olarak düşünüyor. Kemalistlerle tarihsel ittifakını sürdürürken yaşanan Kürt ulusal direnişini görmezden geliyor... Bu görüşü doğru ya da yanlış bulabilirsiniz ama "İşin üçkağıdını yapıyor" gibi basmakalıp bir sözle yabana atamazsınız. İster kabul edelim ister etmeyelim R. Yürükoğlu bu tezine Alevi ve sosyalist kesim içerisinden yandaşlar da bulmuştur.

Kuşkusuz Yürükoğlu tezleri, Marksizm'in ruhuna uygun düşen tezler değildir. Ama unutmamalı ki Marksistler yeni bir toplumun yaratılması sürecinde toplumun bütün katogorilerine uygun yaklaşımla politikalar üretebilmelidir

Dördüncü nokta R. Yürükoğlu muhalefetinin başka bir devrimci örgütten iltica talep etmesi ve onlarla işbirliğine giderek İşçi_Alevi Birliği'nde acil müdahale yapmasıdır. Bu desderado yöntemleri onaylamadığımı söylemekle yetiniyorum.

Ara bir sonuç olarak şunu söyleyebiriz: Dünyada siyasal_sosyalist demokrasi zafiyeti nedeniyle yıkılan rejimlerin ardından onların elinde büyüyen ve Türkiye doğasına ayak basamayan lider sultahkları da yıkılmaya başlamıştır. Biz ise bu olup bitenlerden hala ders almasını bilmiyoruz.

BIR ÇÜRÜMENİN, BİR YOZLAŞMANIN KISA ADI: R. YÜRÜKOĞLU

Kendi söylemiyle 12 Mart'tan önce, 1971 yilinda yürtdisina çikti.
Denizler döne döne vuruşuyordu. Kan, boran içindeydiler..... o dönemde kimse yurtdisina çikmayi aklina bile getirmezken o'nun pasaportu cebindeydi. Yürükoglu'nun ayaklari özledigi Paris topraklarina degerken safağa dar ağaçlari kuruluyordu Mamak'ta.

Bu serüven 24 yil önce basladi. Dile kolay 24 yil.

İsyan tozu değmedi ceketine
Hasret çekmedi.
Polis görmedi, hapis yatmadi.

24 yil boyunca mülteci ustalarindan öğrendiğini mülteciligine sermaye yapti.

Yüzlerce insan geldi tekkesine. O degirmen tasiydi, gelenler buğday. Öğütüp ögütüp atti. Atilanlar ölmedi ama onmadida. Omuzlarina sosyalizm ve örgüt düşmanliğini yükleyip sokaktaki kalabaliga karisip yittiler. O'nun kadar gidenlerin de günahi büyüktü. Hiç kimse, "suçlu ayaga kalk" demedi.

İscinin Sesi'nde hep büyük başliklar atti. Büyük hartlerle konustu. Ama hiç bir zaman büyük bir kavgaya girmedi. Küçük kavgalara ise "zahmet" diye sokulmadi. Bildigi tek sey oportinizm, baktigi tek yer ayrildigi parti T.K.P idi. O'nun için yer yüzünde tek düsman (!) resmi T.K.P ve yöneticileriydi. Bu suni düsmanlikta kendisine belki Moskova da ki yillarinda K.G.B tarafindan verilmis bir görevdi.

Tüm politikasini bu suni düsmanligin ve oportinizmin üzerine kurdu. Sik sik: "Resmileri iyi izlemezsek hiç bir sey yapamayiz" derdi. Resmiler tarihsel yollarindan ilerleyip teslim olduktan sonra Yürükoğlu karaya vurmus baliğa dondü. Artik küfredecek, dövüşecek (!) kimse kalmamisti. Yağci lar 70 yillik gelenek ve gelecekle birlikte kavgayida (!) Yürükoglu'na terketmislerdi. T.K.P'nin TBKP olmasi sonra yok olmasi nesnel olarak Yürükoglu'nun varlik nedeninide tehdit ediyordu. Usta bir manevra ile bu tehditi kazançа çevirmeye çalisti. Anin da kongre (!) toplayarak (1987). (Tanrim ne kongre

idi. Şatosun da 2 adet eski, bir adet yeni karisi, bir adet sevgilisi ve 3 sallabaş YK üyesi ile odalarda kosturuyor, sağa sola telefon ederek büyük haberin sevincini herkese taşimaya çalisiyorlardi). T.K.P adini aldiklarini açikladilar. TBKP'nin sahipsiz kalan isimlerini toplamak istedi. Ama nafayda: o sahipsizler ondan önce davranip kendilerine sahip edinmislerdi.

Yürükoğlu avucunu yaladi, kelini kaşidi, ve Aleviliğe dört elle sarildi. 15 yil boyunca her 15 günde bir hiç aksatma dan çikarttiği Merkez yayin organi iscinin sesi gazetesi'ni önce gazete olmaktan sonra da Markez yayini olmaktan çikartip mezara gömdü. Önce kavga dedi sonra kervan'a döndü. Dönmek O'nun en büyük özelligiydi. Olmayan komünistligin den döndü. Tüm partili ve MK üyelerine (hepsi Londra ile sinirlidir zaten) "Pasaport çikarttirin" emrini verdi. Yürükoglu ve karisinin arkasinda TKP'nin Merkez komitesi Türkiye Cumhuriyeti konsolosluğu önünde kuyruğa girdi. Hiç bir sorunu yoktu ki. Yillardir küfrettikleri Türkiye buiyuvazisinin Ay-Yildizli pasaportunu ceplerine koyduklarinda yürekleri sonsuz bir mutlulukla doldu. Bu mutluluk ve rehatlik basta MIS Yürükoğlu olmak üzere bir çok Merkez komiteüyesi bayani hamile yapti. Doğan çocuklar iki yaşindan sonra özel okullara gönderilmeye baslandi. Parti görevi için kullanilan binayi yavaş yavaspartililerden arindiran Yürükoğlu yeniden restora etti. Artik çevresi ile birlikte değişime uğrayan bu yer herhangi bir bina olmaktan çikip şato oldu.

Yunanistan Limanlarinda para getirmesi için 120.000 sterline satin alinan yat, yillarca para götürdükten sonra sesziz sedasiz Ingiltere Limanlarina sokuldu.

1989 daki büyük iltica akinini iyi degerlendiren Yürükoğlu hemen bir ev bürosu kurdurdu. Kisa zamanda bu büro boyun dan büyük iş yapmaya ve büyük paralar getirmeye basladi. Yürükoğlu'nun ken di söylemiyle ayda cebine 10.000 sterlin bu büro dan 5.000 sterlin de Matbaa dan koyuyordu. Dernekler ve parti (!) yoluyla Türkiyeli toplum dan çalip çirptiklari ise ticaretinin sarsilma dan ilerlemesi için bir garanti idi. Her yer iflas etse de burasi sağlam di. Insanlar inançlari ugruna yaz taarruzuna katiliyor on hafta boyunca çalistigini Yürükoglu'nun avucuna birakiyordu. Yürükoğlu bu taarruzlardan her yil en az 60.000 sterlin kaldiriyordu. Ama o doymak bilmezdi. Hiç bir şeye inanci yoktu. Alevi ve Alevilikten. Kürtlerden iscilerden, alt kesimden nefret ederdi. Buryuva hayrani olmasi onlardan nefret etmesine zaten yetiyordu. Buryuvalar gibi yaşamek ister ama hödüklüğü buna engeldir. Ayrica aşağilik kompleksi içinde büyümüs olmasi

onu sürekli toplum dişina itmiş. hayranlik duydugu kesime bile girmesine engel olmustur. Itibar elde etmekiçin bankalarda gelirini 40,000 pound'dan aşagiya düsürmemistir. Yilda. iki-üç sefer tatile çikar bol para harcar. Ama profosyonel olarak çaliştirdigi partililer 300-500 sterlin'le neredeyse parasiz tatile gönderir. Bunu da gerçek bir patron tavriyla yapar, sürekli de gündeme getirir. Bu profesyonel partililere harçlik bile vermez, çay paralari bile yoktur ceplerinde. Kendisi ise dernege 20 dakikauzaktan. partinin Ingiltere sorumlusuna el telefonuyla "Ahmet iki porsiyon kebap hazirla" emrini vevecek kadar rahattir.

O'nun kafasin da bir sürü fantaziler. tatmin olmamis. dizginleyemedigi. başi boş birakilmiş duygular vardi. Rich'ni dedigi gibi bunlar çözülmezse baska türlü hastaliklar ortaya çikardi. O'da hem kendisinin, hem de dar grubunun hastaliklara bagişiklik kazanmasi için, ürettikleri fan tazilere doludizgin at sürdü. Bir zamanlarin Türkiye sorumlusu, Akbulut, karisi Hazal ve Yürükoglu çifti yunanistan tatillerinde bol bol çiplaklar kampina girip çiktilar. Bu kültür biraz yabaneiydi kendilerine. Bu yüz den ilk dönemler kampta yabani hayvanlar gibi dolaştilas. Ama yetenekliydiler, çabuk aliştilar. Yürükoglu hem bunlarla hem de öteki MK üyeleriyle "iscinin sesi kültürü" ne yeni halkalar ekledi. Eşi Sirma'yi baskalariyla degisti. O'nu italyanlarla yataga koyup seyretti. Sevgilisi Hazali ayni islerde kullandi ve ikisin den de yatak sürecini en ince de taylarina kadar dinledi. Allah için bayanlarda parti sekreterlerine çok iyi raporlar veriyorlardi. Yürükoglunun söylemiyle: "Bunlar heyecan verici seylerdi. Heyecani tazeliyor. gücü artiriyordu" gene kendi söylemine göre "italyanlar farkliydi".

Yürükoglu'nun bu çirkin yasami TKP'nin Tüzügü (1985) tarafindan da pek hoş karsilanmiyordu.32. Madde: "....Partiye zarar veren bir özel yasam parti suçudur" diyordu.

Yürükoglu 1992 yilinda 32 kisiyle (24u Londra da yasamaktadir). Yaptigi 8. kongre'de bu cümleyi tüzükten çikardi. Kongre üyelerinden bir kisi de çikip "niye çikariyoruz" demedi.

Zaten Yürükoglu'nun buryuvaziyle, oportunizm le kavgasi sahte idi. O'nun asil sorunu yukarda kisaca anlatmaya çalistigim fantazi ve soygunlarini gerçeklestirmek ve bu ara da sinif degistirmekti. Taban olarak iscisinifini ve Aleviligi seçen Yürükoglu. edepsiz liklerine ve soygunnuna örtü olarak parti yi isteklerini gerçeklestirecek güç olarakta sekreterligi kullandi. Bunu taban

da ki militanlarin görmesi pek olasi degildi. Ama Yürükoglu'na yakin ve MK üyelerinin görmemesi de mümkün degildi. Onlarda yaratilmis olan "iscinin Sesi kültürü" nün bir vidasi olmuslardi. Çikarlari herhangi bir ne denle çatismaya girince sapkalarini alip seszizce çekiliyorlardi. Böylece ihanetlerine, hainliklerine bir halka daha ekliyorlardi.

1994'ün 12 Agustos'unda Iscinin Sesi'nin iyi tanidigi bir isim Ozan Öncü bir bildiri çikarip Yürükoglu'nun solculugunu, Aleviligini, kisiligini, yasamini sorguluyor, onu büyüteç altina koyuyordu: "Bu adam solcu mu? Hain mi?" "Bu adam Alevi dostu mu yoksa yezit mi?" Sorusunu soruyor ve kavga basliyordu. Bir hafta sonra,19 Agustos'ta ikinci bildiriyi çikartip kamuoyun da Yürükoglu'nu DARA çekiyor. ELINI-BELINI DILINI, gözler önüne seriyordu. On üç gün sonra 03-09-1994 tarihin de üçüncü bildiri. "Lanet olsun ikrarin dan Dönene" basligiyla çiktigin da Yürükoglu bu isyancilarin durmayacagini ve yedikleri vurgunun giderek büyüyecegini gördü.

Bu baskaldiri ötekilerden farkliydi. Ötekiler küçük buryuva, ögrenci kökenliydi. Korkakti, kararsiz ve dengesizdi. Uzlasmaci ve çikarciydi. Bu tipler birbirlerini çok iyi tanirdi. Yürükoglu bunlarda ne tip vurusacagini iyi biliyordu. 1982 de OTDÜ eylemi kahramanlari da (!) içinde olmak üzere 15 ögrenci, kücük buryuva ayaklanmasini kisa süvede çözüp topunu birden isveçe postalamisti. 1984 de Almanya sorumlusu partinin 2. büyük ismi Hüseyin Karadag ayaklanmasini'da daha masrafli olmasina ragmen istedigi düzeyde bastirmisti. Hüseyin Karadag elinde öylesine bir güç oldugu halde cesaretli bir girisimde bulunamamisti. Yürükoglu ise Karadag ve ekibini Kongreye sokmamak için tüm Avrupa örgütlerini bir çirpida atmisti.

1988 de Merkez de (Londra da) 28 kisi birden ayrilmis günlerce ev ziyaretleri yapmis, dernek dernek dolasmis, hatta Hüseyin Karadag bun lara disardan hertürlü deslegi sundugu halde hiç bir sey yapma dan çekilip gitmislerdi.

Ozan Öncü ve arkadaslari farkli geliyordu. Kavganin boyutunu önceden çizerek geliyorlardi. Bunlar isçi kökenliydi, pratikti. Dövüsmüsler, hapis yatmislar hasret çekmisler, mücadelenin tozunu hala üzerlerinden atmamis kisilerdi.

* * *

Biz bu deneyimli sahtekarlara karsi duran 2 bayan bir erkek üç kisiydik. Bu üç kisi bildiri yazdik, kahve kahve, dernek dernek dagittik. Geçe yarilarina

kadar ev ziyaretleri yaptik, fabrikalari, pazarlari dolastik. Şapka mizi alip gitmek, islenen suçlarin ortakligini kabul etmek, seszizce siyrilmak insana yakismayan seylerdi. Bir müddette olsa, bilmeyerekte olsa Yürükoglu'nun çürümüslügünün, yozlasmasinin yaninda saf tutmustuk. Bunun bedeli ödenmeliydi. Bunun bedeli bügüttügümüz ucu beyi yikarak verilebilinirdi. Halkimiza özeleştirimizi Yürükoğlu denilen çirkinligi yokederek yapmaliydik. Hedefimizde buydu.

Önce üç kisiydik. Sonra suat olduk, Ömer olduk, Metin, Ünal.....olduk. Az bucuk büyüdük, çoğaldik. Daha cesur olduk. Biz üstlerine gittikce çekildiler, korktular, daha çok polise sokuldular. Baktilarki biz durmuyoruz. Bizans türü bir oyunu sahneye koymaya çalistilar:

Dört sayfalik bir bülten çikardilar. Ama siyasi sahneden öylesine kopmus, öylesine yozlaşmişlar di ki ateşlemek için doldurduklari silahin geri tepeceğini göremeyecek kadar kördüler. Bize ajan dediler, karanlik güçlerin hizmetinde gösterdiler. Türkiye de sorunu olan, dünemeyen Ozan Öncu'nun resmini basip gerçek adini yazdilar. Bunlar ancak yozlaşanlarin çeliskileriydi. Bu da yetmedi, hizini alamayan Yürükoğlu kendisini Dursun karatas'la özdeşleştirecek kadar ileri gitti.

Biz bu bülteni alarak devrimci örgütleri ziyaret ettik. Onlara istegimizi açik, net bir sekilde dile getirdik:

Eger Yürükoğlu'nun dediği gibi biz ajansak bizi cezalandirmalisiniz Degilsek bir seyler söylemelisiniz. Hiç bir ilkesi olmayan çizgi disi dövüsen bu adamla biz mücadele edemiyoruz. Taraf almanizi istiyoruz. Tüm örgütler "haklisiniz bu adam devrimciligi ayaga düsürdü", "Devrimci harekete zarar veriyor"dedikleri halde bir bildiri yazamadilar. Tek olumlu yanit Devrimci-Sol dan geldi iki gün sonra "Yürükoglu'nu uyariyoruz" basligi altinda yazilan bildiri genis bir sekilde dagitima sokuldu. Boylece bu kavga da taraf oldugunu kamuoyuna duyuran tek siyasette Devrimci-Sol oldu. Devrimci-Sol'un Yürükoglu'nu degerlendirmesi bizden farkli degildi. O halde kavganin kalan kismini bir likte Yürütmek gerekiyordu. Yasal olarakta hersey hazirdi. Yalniz bu yasalligi pratige geçirecek bir güç gerekmekleydi. O'nuda böylece bulmus olduk.

NOT: Londra'da yogun bir sekilde dagitilan yukarda ki bulten ortagimiza da verildi sorumlu arkadas yanimda oku du ve: "Cok iyi ya gazetede basilmasa bile arsivimiz de yer alir" dedi -

Arsivler ne ise yariyor dersiniz? Benim bildigim arsivler unutma merkezleri degil dir.

LONDRA İŞÇİ - ALEVİ BİRLİĞİ
Association of Turkish Workers and Alevites

84 Balls Pond Road, London N1 4AJ Tel: 071-923 1202 (Islington Branch)
110 Clarence Road, London E5 8JA Tel: 081-985 4072 (Hackney Branch)

DEVRİMCİ KAMUOYUNA!

Belli bir süredir derneğimize karşı sinsice yürütülen karalama ve dedikodu kampanyası, bir bucuk ay önce gün ışığına çıkmaya başladı. Son derece düzeysiz, burjuva ahlak kurallarını bile aratacak bir bucuk sayfalık iğrenç bir yazıyla ortaya çıkan bu karanlık deneme, günlük hayatın pratiğinde de aynı düzeysizlikle devam etti. Siyaset yapma maskesi altında girişilen bu aciz safsata kötü niyetli, kompleksli ve kariyerist yalanlardan öteye gecemedi. Daha başkası da beklenemezdi. Uzun yılların deneyimiyle bizler biliyoruz ki, siyasette ahlakcı eleştiri bir burjuva karakteristiğidir; burjuva ahlakın eleştiri de kullanılmasıdır. Seneler içinde bu biçimde gelen burjuva yalanlar, sahipleriyle birlikte üzerimizden yağmur suları gibi akıp gittiler. Fakat burada şunu belirtmek gerekir ki, bu son deneme, şimdiye kadar karşılaştıklarımız içinde büyük bir farkla en seviyesizidir.

Kendi düzeyimizi düşürmeden cevap verme güçlükleri içinde, yazdıklarını hiç değiştirmeden, aynen fotokopi çekip dostlara dağıtmakla yetindik. Arkasından gelen yazılar ve kısa zamanda gelişen günlük olaylar karşısında sabrımızın sınırlarını zorlayarak, bu kişilerle muhatap olmamayı yeğledik. Tüm artniyetli baltalama cabalarına karşın bu tutumumuzu sürdürdük. Son kongremizin bizlere yüklediği görevleri, seçilen 7 kişilik yönetim kurulunun yalnızca 4 üyesiyle gerçekleştirmeye devam ettik. Kongrede YK'ya seçilen bir üyenin ortadan kaybolması ve 2 YK üyesinin tüm uyarılara rağmen hiçbir işlevi ve katkısı olmaması, hatta bu 2 YK üyesinin 5-6 aydır YK toplantılarına bile katılmaya gerek görmemesi, tüm işlerin geri kalan YK üyelerinin sırtına binmesini doğurdu. Son zamanlarda yapmaya başladığımız ve broşürle duyurduğumuz aktiviteler ve hizmetler açısından eksik çalışan yönetim kurulunu yeniden güçlendirmek ve derneğimizin tüzüğü ve amaçları doğrultusunda iş yapmaya niyetli kişilere fırsat tanımak zorundaydık. Kaldı ki, bu hiç iş yapmayan ve yapılan işleri baltalamaya çalışan 2 YK üyesi Yaşar ve Derya, normal üye olma koşullarını bile yerine getirmediler. Uzun süredir bu konumlarını sürdüren bu iki yönetim kurulu üyesine gereğinden fazla tolerans gösterilmesine karşın durumlarında bir değişme olmadı. Dernek üyesi olarak aidatlarını bile ödemeyen bu iki YK üyesini, 7.9.1994 günü yapılan YK toplantısına çağırarak, tüzük gereğince dernek üyeliklerinin düşmüş olduğu bildirildi.

Bugün, hiç bir şekilde üyelik sıfatlarını yerine getirmeyen, dernek tüzüğünü ve onurunu zedeleyici davranışlarda bulunan bu iki kişinin (Derya ve Yaşar) derneğimizle hiç bir ilişkileri yoktur.

ISLINGTON COUNCIL

Burada sunu da belirtmeden gecemeyeceğiz: Derneğimize hic bir zaman üye olmamış, bünyemizde derneğimizin amaçları doğrultusunda en aktif calışan kisilerin siyasal platformundan 5 yıl önce hiç bir elestiri getirmeden ayrılmış olan Bedri'nin düdüğünü öttüren bu iki kisinin, kendi gecmişlerine de saygıları yoktur.

Dernek calışmalarında tutarsızca hareket eden bu insanlar, derneğimize sayısız katkıları olmuş; siyasal bilgisi, öngörüsü, deneyimi ve eserleriyle dünya capında tanınan derneğimizin kurucu üyelerinden değerli R. Yürükoğlu'na iğrenc bir sekilde dil uzatıyorlar.

Boğazına kadar pisliğe batmadan, pislikle mücadele edilemez. Yeter ki kendin pis olma. Biz hayatın her yönünü, siyaseti de temizlemek, pisliklerden kurtarmak için çalışanların yanında duruyoruz.

Bu arada Yaşar ve Derya imzalı cıkartılan duyuruda söylenenlere de kısaca değinmek istiyoruz:

10 Eylül Cumartesi günü öğle sıralarında, hiç biri derneğimizin üyesi olmayan Bedri, Derya ve Yaşar'ın da aralarında bulunduğu bir grup, provakasyon amacıyla, derneğimize geldiler. Dernekte o anda yalnız bulunan 2 bayan üyemizi ve değerli YK üyemiz yazar Dr. İsmail Kaygusuz'u tartaklayarak hakarette bulundular. O anda derneğe gelen Başkanımız Murtaza ve YK üyesi Şahin'in cabalarıyla olayların büyümesi önlendi. Dernek yöetiminin kaba kuvvetle sorunu cözme isteği olmadığını anlayan bu kisiler, bundan cesaret alıp saldırganlıklarını artırdıkları sırada, cağrılan polisin gelmesiyle olay yatıştı.

Biz yıllar içinde sunu öğrendik : ister siyaset olsun, ister marangozluk, her kisi, her kadro, her örgüt kendi calışmalarıyla, yaptıklarıyla, ürünleriyle ortadadır.

Biz de bu bilincle üzerimize düşen görevleri yerine getireceğiz. Yapmakta olduğumuz isleri ve daha yapmayı planladığımız faaliyetleri topluma en yararlı bir biçimde başarma cabamıza kimse engel olamaz.

L1AB Yönetim Kurulu

NOT: İste Yürükoğlu'nun Ozan Öncü'yü "karanlik güçlerin adami" olarak gösteren kendi el yazmasi bildirisi. Bu alçak herif bu söyledikleler ini hala kanitlayamamiştir.

İnsanların kafası karışabilir mi?

Karışabilir. Hele de beni tanımıyorsa. Zaaflarımı ve üstün yanlarımı bilmiyorsa. Buna karşı şunu derim: Zaman herşeyi yerli yerine oturtacak en iyi ilaçtır. Kimin ne olduğu, eğer bugüne kadarki yapamından anlaşılamamışsa, yarın anlaşılır. "İlk meyvasını bu yıl verdi kızılcık, ömür çok, bekleriz!"

Boğazına kadar pisliğe batmadan, pislikle mücadele edilemez. Yeter ki, ~~[illegible]~~ kendin pis olma. Biz, hayatın her yönünü, siyaseti de temizlemek, pisliklerden kurtarmak için çalışıyoruz. Olacak bunlar. El ile gelen düğün bayram.

Bazı çevrelerde homoseksüelliğimden, Sovyet ajan(!)lığıma, seks manyaklığımdan, yılda "4 kez tatil yaptığıma" ~~bizde~~ anlatan bir mit dolaşıyor.

⇒ yağmur suları ....

⇒ yazarı 5 yıl önce TKP'den ayrılmış. 5 yıl hiçbir siyasi eylemi olmamış. Neden şimdi? Biliyordu da sustu mu? Diyemez. Öyleyse, yeni öğrendi!! Nereden? → Bu, nereye angaje olduğunu anlatır.

A

İğrenç Saldırı Üstüne Biriki Söz

- Konuya hiç girmeyeceğim. Buna benzer saldırılara 20 yıldır birlikte şahit oluyoruz. Böyle bir konuma düştüğü için de, samimi olarak acıyorum.

Siyasette 'ahlakçı' eleştiri, bir burjuva karakteristiğidir. Burjuva ahlakının eleştiride kullanılmasıdır. Burjuva ahlakı, yalnızca burjuvayla sınırlı olsaydı, işimiz oldukça kolay olurdu. Marks'ın, Engels'in, Lenin'in, ya da herhangi bir başka komünistin yazılarında, karşıtlarıyla ilgili bir tek "ahlakçı" söz var mıdır? Yoktur, çünkü bir de "eleştiri ahlakı" vardır.

- Her böyle iğrenç burjuva yalanlarıyla karşılaştığımızda ne dedik: Yağmur suları gibi üstümüzden akar gider. Ne oldu? Akıp gitti. Peki, dün o yalanları utanmadan söyleyenler bugün nerelerdeler? Var mı bileniniz? O zaman 20 yılın deneyiminden şaşmaz bir sonuç çıkıyor: Kötü niyetli, kompleksli, kariyerist yalanlar üzerimizden yağmur suları gibi akıp gidiyor, ama, onları söyliyenleri de önüne katıp gidiyor. Bu da böyle olacak.

- Biz yıllar içinde bir şeyi iyi öğrenmişizdir: İster siyaset olsun, ister marangozluk, her kişi, her kadro, her örgüt, her toplum, kendi çalışmasıyla, yaptıklarıyla, ürünüyle ortadadır.

- Şimdi bize düşen, her türlü küçük burjuvaca eğilime karşı uyanık olmak, birbirimize sıkı sıkıya kenetlenmek, yanımızdaki yoldaşımızın başarısı için çalışmak, partimizi İngiltere'de de kalkındırmaktır.

ALNIMIZ AK YÜRÜYORUZ

Değerli Dostlar,

Belli bir süredir ara verdiğimiz yayın hayatımıza tekrar başlarken bir süre önce derneğimize karşı başlatılan karalama ve ihbar kampanyasıyla ilgili gelişmeleri ve tutumumuzu sizlere iletmek istiyoruz.

Önce bir fıkrayla başlayalım. Adamın biri ünlü bir insan olmayı, tarihe geçmeyi kafaya koymuş. Düşünmüş taşınmış, sonunda parlak bir fikir gelmiş adamcağızın aklına. Gitmiş zemzem kuyusuna işemiş. Tabi hemen çevre halkı adamı linç etmişler. İsmi, cismi, ne olduğu bilinmeyen bu adam da böylece muradına ermiş. Ama kendi adıyla değil, "Zemzem kuyusuna işeyen adam" olarak tarihe geçmiş!

Bu iğrenç kampanyayla ve bunun figüranlığını yapan kişilerle ilgili çok şey söylenebilir. Fakat biz toplumu olan sorumluluklarımız ve siyasal onurumuzun sınırları çerçevesinin dışında davranma "yeteneğine" sahip değiliz. Siyasette histeri, art niyetli insanlara mahsus bir çaresizlik göstergesidir. Sabır ise, toplumun uzun erimli çıkarları uğruna, soğukkanlı ve bilimsel olarak sapanmış yolda, hayatın kısa erimli zigzaglarını göğüsleyerek ilerleyebilmenin zorunlu unsurudur. Biz şimdiye kadar yaptıklarımızla ve bundan böyle yapacaklarımızla topluma hesap veririz.

Bu kişilerin en büyük zaafı, aldatmaya çalıştıkları toplumu bir nebze olsun tanımamaları, adımı çok kullandıkları sınıfı küçümsemeleri ve tarihte destanlar yazmış bin yıllık geleneğin derinliğini özümseyememiş olmalarıdır. İşçi sınıfı, Alevilik, toplumumuz, şimdiye kadar nice düzenbazlara şahit oldu. Bunların hepsini elinin tersiyle bir kenara itti. Bu denli seviyesiz ve basiretsiz bir çıkışla toplumu aldatabileceğini sanmak, en azından toplumun yüzyılların deneyimiyle pekişmiş sağduyusuna saygısızlıktır.

Bu aşamada, öne sürülen çeşitli yalanların detaylarına girmeyeceğiz. Ama berraklık kazanan bir takım eğilimlere değinmek gerekiyor. Bir kere, bu insanların örgüt içinde şöyle veya böyle harcadıkları yılları, kendi geçmişlerini bir yana itip, bu denli coşkuyla bu iğrenç işe uvanmaları büyük bir soru işareti uyandırıyor. Bugün sosyalist sistemin çökmesi ve dünyanın genel olarak sağa kayması, kendi geçmişlerine olan saygılarının yerini, "boşuna harcanan yılları hayıflanma"ya bırakmış çevrelerde bir dengesizlik psikolojisi yaratıyor. "Akıntıya kapılıp" sürüklenmiş kişilerin de bu panik içinde "kaçırılan fırsatların gücüne" köle olması şaşırtacak bir olgu değildir. Böylesi komplekslı ve kariyerist unsurlara sınıf mücadelesinde taraf olan faktörlerin dayatabildiği işlevleri yadırgamak da yanlış olur.

Şimdi bakalım, bu sahtekar saldırı gün ışığına çıktığından bu yana nasıl bir seyir izledi.

10 Eylül, öğle saatlerinde polisin gelmesiyle, girişimleri ufak provokasyon denemesi durduruldu. Tüzüğü ve işleyiş kuralları, içinde bulunduğu ülkenin kanunlarıyla sınırlanan bir demokratik kitle örgütünü, işleyişini zedeleyici davranışlarda bulunmamakla suçlamak en azından safdillik olur. Üyelerimizin bu insanları zor kullanarak dışarı atmalarını önlemekle bu zavallı provokasyonu bozmuş olduk. Evimiz soyulduğunda polis çağırmıyor musunuz? Trafik ışıkları kırmızı yandığında durmuyor musunuz?

Kaldı ki mesele burada noktalanmıyor. Bu kişiler, yalan ve iftiralarla dolu, Derya'nın (Ayşe Hasan) elyazısıyla yazılı, 27 sayfalık bir İHBAR belgesini belediye vb. resmi kuruluşlara kendi elleriyle sunuyorlar. Şimdi sizler karar verin, muhbirler kimlerdir.

Daha önce yayınladığımız bildiride, iftiralar üzerimizden yağmur suları gibi akar demiştik. Belediyenin yoğun araştırmaları sonucunda örgütümüz her yönüyle AKLANDI. Daha da güçlü bir konumu geldik. Kaldı ki biz bu örgütü belediye grantlarıyla kurmadık. Seneler-ce topluma katkımızı hiç bir grant almadan sürdürdük. Çalışmalarımızı sadece alınan yardımlar düzeyinde götürseydik herhalde bügün toplumda kazandığımız saygınlığın ufak bir parçasını bile sağlıyamazdık. Bizim açımızdan sorun yoktur, inandığımız yolda yürüyoruz... Peki, tüm bu iğrenç yalanları ortaya atan ihbarcılar şimdi toplumun yüzüne nasıl bakacaklar? Bedri (), Derya ( ) insanı içine nasıl çıkacaklar?

Seviyesiz bir karalama kampanyası ve asılsız ihbarlarla süren bu karanlık işin altından başka şeyler çıkacak. Olgular belli yönlere işaret ediyor. Örneğin, bu histerik saldırının görünürde liderliğine soyunmuş ve son beş yılda siyasetin dışında duran Bedri neden birdenbire, hem de bu şekilde 'aktif'leşiyor? Şimdiye kadar hiçbir eleştiri getirmemiş bu şahıs nasıl oluyor da birdenbire böyle bir müsyon ediniyor? Yapana değil, yaptırana bakmak gerekiyor.

Bu oyunu alet olan ötekilerin, Derya vb.'nin ilk bakışta aptalca kullanıldıkları izlenimi ortaya çıkıyor. Acaba öyle mi? Gelen bilgiler bir başka şeyi anlatıyor. Uzun zamandır örgütü kendi kişisel çıkarları doğrultusunda kullanma girişimlerinin olduğu bügün delilleriyle birlikte ortaya çıkıyor. Bu kişilerin örgüte gelen saldırıda böylesine "ükircimsiz" taraf olmaları, örgütsel zeminin ayaklarının altından kaymasıyla üst üste düşmüştür. Gerçekleştirmeyi düşündüğü yeni açınımları layıkıyla yerine getirebilmek amacıyla yönetim kadrolarının komposizyonunu yeniden gözden geçiren derneğimiz uzun zamandır katkıları yok denecek düzeye inmiş bu kişileri uyarırken, farkına varmadan sinsice yürütülen bir tezgahın "ekmeğiyle oynama suçunu" işlemiş. Bugün anlaşılıyor ki, bu şemsiyenin altına utanmazca saklanarak iç yürütme olanaklarının ellerinden kaydığını anlayan Derya'ların, bir gecede örgütün bir numaralı düşmanı olmaları bir rastantı değildir.

Tekrar vurgulamak gerekir ki tüm provokasyonlara rağmen biz bu kişilerin düzeyine düşmedik, düşmeyeceğiz. Onların çıkardıkları "bildiri"leri devrimci örgütlere ve halkımıza biz dağıtmık. Türkiye'deki örgütlere bizzat biz yolladık. İdeolojik, siyasal ve örgütsel konularda, hatta bazen taban tabana zıt, görüş ayrılıkları olmasına karşın, devrimci-sol örgütlerin bir takım ortak gelenekleri vardır. Böylesi düzeysiz bir çıkış karşısında devrimci hareketin nasıl bir tutum göstereceği konusunda bizim hiç bir zaman bir kuşkumuz olmadı.

Yineliyoruz. Biz hayatın her yönünü, siyaseti de temizlemek, pisliklerden kurtarmak için çalışanların yanında sımsıkı duruyoruz. Hangi çevrelerin değirmenine su taşıdığı belirsiz bu "başboruk" saldırıyı lanetliyoruz.

Her örgüt kendini arındırarak güçlenir.

SON DAKİKA

LİAB AKLANDI

BÜLTEN'imiz basılırken, LİAB'ı teftiş eden belediye heyeti teftiş raporunu açıkladı. Derneğimiz LİAB'a yönelik tüm iftiralar bir bir GEÇERSİZ bulunmuştur. Geniş bilgi gelecek sayımızda. Şimdi muhbir vatandaşlar toplum içine ne yüzle çıkacaklar?

Bu İhbarcıları Tanıyın

İslington belediyesine LİAB'ı "ihbar" eden 27 sayfalık metnin hazırlayıcısıdır.

İşçisi olarak çalıştığı İTKB'ye (hâlâ oradan maaş almaktadır) yıllardır bir taş yerleştirmemiş bu kişiyi İTKB çalışanlarının, "yardımcı olalım, açtığı gediği biz kapatalım" anlayışıyla, hoşgörü sınırlarını zorlayarak nasıl sırtında taşıdığına, İTKB'nin, LİB'in üyeleri tanıktır.

Kendisinin hem psikolojik hem de fiziksel olarak bozulan sağlığının düzelmesi için özel ilgi gösteren, bu doğrultuda çare arayan insanlara

san'ın bugün uygun gördüğü söz "orospu çocukları" vb.'dir.

çalışıyor görünüp de çalışmadığı işyerinin (LİB'in ardından belediyeye ihbar ettiği İTKB'nin) grantiyla geçinmektedir. Ama, işyerinde geçmesi gereken zamanını başka yerlerde, kendisine ve yakın çevresine az buz sayılmayacak çıkarlar sağlayarak geçirdiğini biliyoruz. Hiçbirşey kimsenin yanına sır olarak kalmaz!..

"Ozan Öncü"

Bu insan, toplumsal ilerleme, devrim ve sosyalizm yolunu sürenlerin yanından beş yıl önce ayrıldı. Kendisinden istenen özveriyi, hayatını devrimci bir tarzda örgütlemeye yanaşmayarak, reddetti. Şairlikteki yeteneğini kendisini ilerletmede kullanamadı. Bu kadar egoist, bu kadar sevgisiz, bu kadar hayata kinle bakan bir kişi az düşünülebilir.

Sovyetler Birliği'nin çökmesinin, çöküş öncesindeki telefatlarından biridir.

Böyle kalsa neyse. İşlediği suç af kapsamına girmediği için Türkiye'ye dönebilecek durumda olmayan (Ozan Öncü, Bedri) İstanbul Maltepe'de ev alıyor. Bunu nasıl yorumlamalı? Sahip olduğu otomobili en yakın iş arkadaşı Hasan Aydın'a (Yaşar) 2 saat için kira ile verecek kadar karaktersizleşen Ozan Öncü, sana LİAB'a saldırma emrini kim verdi? İlk yazdığın bildiride "benim Yürükoğlu'na saldırım özeleştirimdir" diyordun. Sen özeleştirini nereye veriyorsun?

ÖTEKİLER

Perde gerisinde kalmayı tercih edip ihbarcıları teşvik edenler de var. Gerektiğinde onları da tanıtınız. ●

ZEMZEM KUYUSUNA İŞEYEN ADAM

Yararsız lüzumsuz adamın biri
Yüzünü karartmış kalbinin kiri

Kafası it-kopukluğa çalışır
Nerede kötülük var ona alışır

Tarihe geçsin tanınsın ister
Dünya onun ismini ansın ister

Acaba nasıl bir olay yaratsa
Ki kendini şu dünyaya tanıtsa

Önce demiş "gidip hacı olayım
"Takke namaz bir yolumu bulayım"

Kabe'yi dolanmış şeytan taşlamış
Hacı olmakla tatmin olmamış

Kendi gibi milyonlarca hacı var
İçlerinde meşhur olmuş kaçı var?

Düşünmüş taşınmış kararın vermiş
Zemzem kuyusunun başına varmış

Beni şimdi herkes bilecek demiş
Çıkarıp kuyunun içine siymiş

Ordaki hacılar koşuşturmuşlar
Tabii ki adamı parçalamışlar

Adam ki meşhur olmuş olmasına
"Zemzeme İşeyen Adam" sanıyla

Dünya bu adamı iyi tanımış
Gerçek adını ise hiç anmamış

Derviş Baba der yapılan işle
Tanınmak için iyisinden işle

Derviş Baba

DERVİŞ BABA'YA BİR-İKİ SÖZ

Yukarıda görülen küpür TKP(!) İşçinin Sesi Merkez Komitesi'nin bize karşı mücadele vermek için çıkardığı Bülten isimli aylık gazetenin birinci sayısından alınmıştır. İki sayı çıkarttıkları gazetenin ömrü 3. sayıya yetmedi.

"Zemzem kuyusuna işeyen adam" başlıklı şiir Yürükoğlu'nun beslemesi, araştırmacı(!) İsmail Kaygusuz'a aittir. Yalnız İ.Kaygusuz değil, tüm TKP(!) İ.Sesi zemzem suyunun kutsallığına inanmaktadırlar. Bültenin ikinci sayısında Şahin'in geri zekalı eşine (bu küfür değildir, kadın gerçekten geri zekalıdır) yazdırdıkları bir mektupta da bana:

"..O şiir seni anlatıyor. Biraz zemzem suyu içip, yüzünü yıkasaydın, kendine saygın olurdu" demektedirler.

Şiirde işlenen konu yıllardır yobazlar tarafından da İ.Kaygusuz'un vurgu yaptığı gibi anlatılmıştır. Zemzem kuyusuna işeyen adamın hikayesi böyle değildir. Kendine devrimciyim diyen hiç kimse bu hikayeyi böyle yorumlayamaz. Bana göre O adam tek tanrılı, kutsal kitaplı dinleri protesto etmek için kuyuya işemiştir. Adam bir sürü gerici, bağlayıcı, cezalandırıcı kurallar içeren bu dinlerden öylesine nefret etmiş olmalı ki çöl bedevileri tarafından anında kafasının uçurulacağını bile bile kuyuya işemiştir. Ve müslümanların kutsal olarak betimlediği şeylerin hiçbir şey olmadığını da böylece kanıtlamış olmaktadır.

Zemzem kuyusuna işeyen adam ya dinsiz olmalı, ya da çok tanrılı biri. Yaptığı eylem ise ilericidir. O dönemin İslam, Muhammed düzenine başkaldırmış bir isyankardır. Ben bu adamı seviyorum. Ayrıca çölde yaşadığı kabilenin dışı hakkında hiçbir bilgisi olmayan insanların tarihe geçme istemi de ne demek oluyor?

İ.Kaygusuz'un tüm öteki araştırmaları da(!) tıpkı bu şiirde olduğu gibi bir sürü yanlış yorumu içermektedir.

O sidikli suyu onun kutsallığına inananlar içer. Afiyet olsun beyler.

LONDRA İŞÇİ - ALEVİ BİRLİĞİ
Association of Turkish Workers and Alevites

84 Balls Pond Road, London N1 4AJ Tel: 071-923 1202 (Islington Branch)
110 Clarence Road, London E5 8JA Tel: 081-985 4072 (Hackney Branch)

DEVRİMCİ KAMUOYUNA

Değerli dostlar,

27 Kasım Pazar günü derneğimiz LİAB, Bedri, Yaşar ve Derya'nın öncülüğünde, devrimci niyetleri istismar edilerek gelen, ezici çoğunluğu derneğimizin üyesi olmayan, 80-90 kişilik bir gurup tarafından basıldı. Bu saldırı, yönetim kurulumuzun 18 Kasım tarihinde aldığı 11 Aralık'ta olağanüstü kongre yapma kararından ve bu kararı üyelerine duyurmasından sonra oldu. (Bu kongreye aidat ödemeyenler de dahil, tüm üyeler davet edilmişti.)

Yine bu üç kişi, ve yanlarındaki, senelerdir devrimci hareketle hiçbir ilişkisi kalmamış bir şahsiyetsizin, ki bu kişi geçmişte komünistleri tek tek isim vererek polise ihbar eden, çoğu kişinin bildiği bir adamdır, provokasyonuyla ortalık karışmış ve üç arkadaşımız yaralanmıştır.

Olaylar sırasında polis gelmiş ve yaralı olan arkadaşlarımıza yönelttiği "kim yaptı?" sorusuna yanıt alamayınca binayı terkedip gitmiştir.

Daha sonra, çeşitli tehditlerle derneğin meşru yönetim kurulunu ve üyelerini binayı terketmeye zorladılar. Arkadaşlarımız olayın daha da tırmanmasının önüne geçmek için çıktılar.

LİAB'la hiçbir ilişkisi olmadığı halde, bir bayan arkadaşın elinden resmen zorbalıkla, Belediye nezdinde 16 Ekim tarihinde kongresini yapmış Toplum Kütüphanesi'nin anahtarlarını da aldılar.

Uzun süredir açık bir strateji gidiyor. Bedri, Yaşar, Derya, devrimci vicdanı işin içine sokabilmek için aylardır iftira kampanyası yürütüyorlar. "İki milyonluk ev, İsviçre bankalarında paralar, çiftlikler, vb" yalan ve iftiraları, işte bu adıma kamuoyu oluşturmak içindi.

Arkadaşlar,

Biz derneğimizi topluma hizmet etmek ve örgütlü bir yapıya kavuşturmak için kurduk. Yıllarca hiçbir grant almadan çalıştık. Daha sonra da aldığımız grantla topluma en iyi hizmeti vermeye çalıştık.

Devrimci kamuoyunu gelişmelerden haberdar edeceğiz.

LİAB Yönetim Kurulu

28 Kasım 1994

ISLINGTON COUNCIL

LONDRA CANLAR BİRLİĞİ

Unit 9, Stamford Works, Gillett Place, Gillett St., London N16
Tel: 0171.241 6080

Değerli Dostlar,

Sevgili canımız, yoldaşımız, Ayten Satı Özdemir'i yitirdik.

Açık yürekli, mücadeleci bir yoldaş olan Deniz'i yitirdik. Bu acı kaybın ana nedeni son dönemde yaşanan tatsız olaylardır. Değerlendirmeyi halkın sağ duyusu, vicdanı yapacaktır.

Deniz sevgi dolu, yaşam dolu bir yoldaşımızdı. Haksızlığa asla boyun eğmedi. Mücadele etti. O herkesin eşit, mutlu yaşayacağı güzel bir dünya kurulması için uğraştı.

Anısı mücadelemizde yaşayacaktır.

Deniz yoldaşımızın anısına 12 Şubat 1995 Pazar günü, saat 2 de Derneğimizin salonunda bir toplantı düzenlenmiştir. Tüm üyelerimizi ve yakın dostlarımızı bekliyoruz.

Londra Canlar Birliği
Geçici Yönetim Kurulu

8 Şubat 1995

DEVRİMCİ - DEMOKRAT ALEVİ HALKIMIZA DUYURU

Londra Canlar Birliği 2,5 aylık bir bir genel kurulun ardından ***14 Mayıs 1995 Pazar günü saat 1'de "Olağanüstü Kongre"***ye gidiyor. Bu kongre; alevi derneklerinin işlevinin, amacının ortaya konması ve aleviliğin kimler tarafından nasıl kullanıldığını göstermek için iyi bir fırsattır.

Londra Canlar Birliği kuruluşundan bugüne kadar üzerinde damga gibi taşıdığı bir siyasal yapının bürosuymuş yargısından kurtulamamıştır. Bu durum Londra Canlar Birliği üyeleri arasında huzursuzluk yaratmış, bu damganın silinmesi ve bu dar elbiseden kurtulmak için onların tüm engellemelerine rağmen Olağanüstü Kongre kararı alınmıştır.

Dostlar. Kendilerini siyasi gören ve yıllarca siyaset yaptığını ileri süren bu çıkar gruplarının siyasi alanda ne kadar mesafe katettiği ve devrimci ahlakı ne kadar dejenere ettiği her kes tarafından biliniyor. Ve dedik ki bu kişilere; ***sırf siyasal kaygılardan dolayı aleviliğe sahip çıkmak devrimci düşünceyle bağdaşmaz. Aleviliği kendinize kılıf yapmaya hakkınız yoktur. Kimliğinizle çıkın ortaya. İndirin yüzünüzdeki maskeyi. Kimliğinizle eylemlerinizi yapın ki insanlar nereye üye olduklarını, neye hizmet ettiklerini bilsinler. Aleviliği çıkarlarınız için kalkan olarak kullanamazsınız dedik.*** Tüm kamuoyu tarafından bilinen kirlenmiş bir geçmişe sahip bu kişilerle bir arada olmak demek, aynı şeyleri paylaşmak demektir. Çıkarlarını her şeyin önünde gören bu ekip bizi karalayan bildiriyi yönetimdeki bazı kişilere (Ali Alıcı, Ali Gün, Fevzi Or) 1 Mayıs bildirisi diye altına imza attırma çirkinliğini bile yapmışlardır. (Bu konuda ve Kongre hazırlıklarında gösterdikleri dürüstlükten dolayı bu dostları kutlarız.)

Günümüzde alevi toplumu üzerinde büyük oyunlar oynanmaktadır. Bir taraftan T.C'nin aleviliği düzen sınırları içerisinde İlerici-Devrimci yanlarını yok edip islamiyetin içerisinde eritme isteği, diğer yandan aleviler içindeki çıkar gruplarının alevi toplumunu kullanma eğilimleri bilinen gerçeklerdir. ***Bu arada alevi toplumunu*** (Felsefesini Özümsemeden) ***diğer dinler düzeyinde değerlendirip, "Alevilik bir dindir o halde gericiliktir" demek yanlışınada düşülmemelidir.*** Tüm bunlara karşı ezilen, sömürülen, yakılan ve katledilen alevi toplumunun örgütlenmesi ve birliği daha da anlam kazanmaktadır.

Biz diyoruzki; alevi dernekleri öncelikle kendi varlığına, felsefesine, öz kültürüne sahip çıkarak bu güne taşımalı ve devrimci-demokrat-ilerici bütün düşünceyi ve bireylerini bünyesinde barındırmalıdır. Önemli olan alevi derneğine üye olan dostların derneğin siyasi görüşlerinin bir başka siyasi görüşle çatışacağı bir arena olarak görmemesidir.

Dostlar, Canlar; bizim savunduğumuz alevilik:
Bir Yunus gibi hoşgörülü, bir Hacı Bektaş-ı Veli gibi paylaşımcı ve barışcı ve bir Pir Sultan Abdal kadar isyankar ve bir Şeyh Bedrettin kadar da devrimcidir.

Bize göz verildi gözleyin diye
Kulak verildi dinleyin diye
Dil verildi söyleyin diye
El gövdede kaşınan yeri bilir
Dert bizde derman ellerimizdedir

Londra Canlar Birliği Muhalefet Gurubu

HALKIMIZA

Değerli Dostlar,

Şu günlerde etrafta İşçinin Sesi adını ve görünümünü kullanan bir yayın dolaşıyor. "Herhangi bir iddialarının olmadığını, alternatif olmadıklarını" belirten yayının her sayfası iğrenç düzeysizliğiyle, kin, kariyerizm, kompleks dolu içeriğiyle eşi az görülür bir sefaleti sergiliyor. Gerçek amacını açıkça ortaya koyamayıp "siyasal" giysilerle müthiş(!) devrimci sözcüklerle ayıbını örtmeye çalışan bu girişim, artık kabak tadı vermeye başlayan kalleş bir kampanyanın yeni çırpınışlarıdır.

Kendilerine edindikleri misyon gereği dünyayı öküzün boynuzlarına oturtmak gibi talihsiz bir görevi yüklenmiş bu kişiler çaresizliklerini sansasyonel çıkışlarla gizlemeye çalışıyorlar. Yalanların dozajı her adımda artıyor. Daha "çaplı" yalanlarla gündemden düşmemeye çalışıyorlar. Örneğin, başrollerde oynayan Bedri, bizim R.Yürükoğlu yoldaşımızın 2 milyon sterlin'lik evi olduğunu söylüyor. Ne demeli? Değil iki, bir milyonluk ev olduğunu ispatla, gel bu evi sana verelim. Bir insanda ilke ve namus diye bir şey kalmayınca her türlü yalan ve iftirayı, hiç utanmadan, hem de doğrusunu bile bile söylüyor demek ki.

Burada bir sorunumuzu açmak gerekiyor. Siyasi bir hareket, kendi mücadele kriterlerinden taviz vermeden, devrimci tavır ve gelenekleri ayaklar altına almadan bu denli karakterizsiz, kuralları hiçe sayan, siyasal namustan yoksun bir saldırıya nasıl yanıt verebilir? Tek tek yalanlara, tüm iğrençliği içinde yanıt vermek, aynı düzeye düşmek demektir. Bazen hiç yanıt vermemek de bir yanıttır. Değerlendirenlerin, gelen saldırının cibilliyetine bakıp karar vermesi gerekir. Aynen "2 milyonluk ev" yalanı gibi, tüm öbür yalan ve iftiralara, kişisel karalamalara bu yüzden tek tek yanıt vermedik. Kararı halkımızın vicdanına bıraktık.

Bu kişilerin yöntemleri Türkiye'de burjuvazinin çok alışılagelmiş taktiklerini anımsatıyor. Ama, şunu da belirtmek gerekir ki, bu burjuvazi bile, şöyle veya böyle, toplum içindeki görünümü, itibarı kaygusuyla, bu denli aşağılara düşmez.

TKP'nin lideri, yoldaşımız R.Yürükoğlu'nun bu dünyadaki varoluş biçimi, ideolojik ve siyasaldır. Komünizm, devrim, Alevilik ve demokrasi konularında yaptığı *fiili katkıları*, bilimsel araştırmaları, kitap ve makaleleri, siyasal öngörüsü, derin bilgisiyle topluma kazandırdıklarını dost da, düşman da çok iyi bilir. Siyaset sahnesinden "şapkasını alıp" 6 yıl önce ayrılan, 9 ay kadar önce ansızın yeni bir şapkayla karşımıza çıkan Bedri (Ozan Öncü) ve yanına topladığı birkaç kişi için bugün ne değişmiştir? *Histeri sınırlarını da aşan bu seviyesiz saldırının amacı nedir?* Daha da önemlisi, neden bu yoldaşımıza fikirlerinden dolayı değil de özel hayatından, hem de hep yalanlarla saldırılıyor? İşçinin Sesi adını pervasızca kullanarak çıkardıkları yayında bu kişilerin açmazı daha da berraklaşıyor. Siyasal(!) görünümlü bir iki

"makalenin", "polemiğin" fakirliği, fikirsizliği, dönüp dolaşıp yazarı aynı başlangıç noktasına savuruyor. Niyet açıktır. Her ne pahasına olursa olsun TKP'ye ve onun liderine saldırmak, her ne yalanla, çamurla olursa olsun küçük düşürmeye çalışmak, her ne yöntemle olursa olsun zarar vermek! Çünkü doğrulara fikirsel düzeyde saldırmak her "babayiğidin" harcı değildir.

Yaptıklarının doğruluğuna inanan bir insan önce kendi içinde tutarlı olmaya çalışır. Yürükoğlu yoldaşımıza önce "İngiliz ajanı" damgasını vuran zihniyet, sonra buna kimseyi inandıramayacağını anlayınca, dönüp "KGB ajanlığı" ile suçluyor. *Kim, kimi, nereye hedef gösteriyor?* Sormak gerekir. Bizi ihbarcılıkla suçladılar. Kendileri belediyelere, devlet kuruluşlarına, ihbar ettiler. Bu mercilere ihbar demek *polise ihbar* demektir. Zaten polise de buradan gitti.

Bu derece ilkesiz, bu derece şahsiyetsiz bir saldırıyı (devrimci namus demiyoruz, çünkü devrimcilikle uzaktan yakından ilgileri yoktur) sessizce izlememek, tavır almak gerekir. Bu olanlara susmak devrimci hareketin düzeyini aşağıya çekmek anlamına gelir. Bu saldırı bugün TKP'ye yönelmiştir. Fakat, "siyaset" ve "devrimcilik" adına yapıldığı için, özünde *tüm devrimci hareketi* toplumun gözünden düşürme sonucuna gider. *Tüm devrimci harekete zarar verir.*

Bugün toplumda genel olarak bir kalite sorunu vardır. Sosyalist sistemin çöküşü, dünyanın sağa kayışı, Türkiye'de burjuvazinin, devletin çürümeyi körükleyen taktikleri, toplumun kriterlerinin düzeyini de düşürmüştür. Devrimci hareket, örnek bir tutum alarak bu düzeyi yukarıya çekmek sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Bunlara karşı çıkmak devrimci ahlak ve vicdan sorunudur.

Türkiye Komünist Partisi
İngiltere Parti Komitesi

Halkımıza

Değerli Dostlar,
30 Eylül Cumartesi akşamı bir yoldaşımız evine girerken sopalı 5-6 kişilik kimliği meçhul bir gurup tarafından saldırıya uğradı. Bu saldırganlar hakkında saldırı sırasında aralarında Türkçe konuşmaları dışında henüz bir bilgiye sahip değiliz. Bu melun saldırıyı şiddetle lanetliyoruz.

Kendisini komünizme, işçi sınıfının davasına adamış insanlar bu mücadelenin onurlu yolunda her türlü tehlikeyi, saldırıyı göze alarak yola çıkmışlardır. Bu anlamda sürekli saldırılara göğüs gererek, şehitler vererek sonul amaca giden yolun taşlarının döşeneceğinin bilincindedirler. Türkiye'de, devlet-faşist ve şeriatçı güçler eliyle, her gün daha da şiddetlenerek gelen karşı-devrim saldırısı ve bunun karşısında toplumda varolan ve örgütlenmeyi bekleyen müthiş devrimci potansiyel daha da kanlı ve çatışmalı bir dönemin geldiğine işaret ediyor.

Bu proleter devrimlerin her zaman zor yoluyla gerçekleşeceği doğrusunun Türkiye somutunda daha da şiddetli geçeceği saptamasını anlatır. Komünistler, devrimciler bundan hiç bir zaman gocunmazlar. Gocunanlar zaten bu uzun mücadelede dökülmüşler, tarihin çöplüğünde hakkettikleri yere gönderilmişlerdir.

Öte yandan yıllardır günlerinin her saatini bu dava için harcamış, varoluşlarının yegane nedeni bu olan komünistler Marksist-Leninst öğretinin bilimselliğiyle davranmayı, durulması gereken yerde durmayı, vurulması gereken yerde vurmayı da bilirler. Sınıfın, toplumun kurtuluşuna, sosyalizme giden yolda, genelin, uzun erimli çıkarların önünde ki engelleri aşarak ilerlemek hedeflerinden başkaca bir kaygıları yoktur. Doğru bildikleri yolda mücadele edebildikleri sürece yaşamalarının, solumalarının bir anlamı vardır.

Komünistlere, devrimcilere yöneltilen saldırılar cevapsız kalmadı, kalmayacaktır!

Ya sosyalizm için mücadele, ya ölüm!

1 Ekim 1995

Türkiye Komünist Partisi
İngiltere Parti Komitesi

Devrimci kamuoyuna, halkımıza

Değerli dostlar,

Daha önce bir yoldaşımıza yapılan sopalı saldırıyı sizlere duyurmuştuk. Tahminimizce aynı kişiler daha sonra iki saldırı denemesinde daha bulundular. Görüldüğü kadarıyla amaçları işlerinden çıkarken yoldaşları pusuya düşürüp, saldırmaktı. Fakat kurmaya çalıştıkları bu iki kalleşce pusu zamanında farkedilip bozuldu. 12 ve 19 Ekim Perşembe akşamları için planlanan saldırılar amaçlarına ulaşamayınca saldırganlar bu iki akşam da yoldaşlarımızın kullandıkları arabalara saldırıp hasar verdiler.

Her iki saldırıda da iyi tanıdığımız bir provokatörün başı çekmesi bir çok şeyi açık ediyor. Olaya maruz kalan yoldaşlar bu kişileri gördüklerinde tanıyabileceklerini biliyorlar.

Bu saldırılarla, Türkiye'de yoldaşlarımızın maruz kaldığı giderek artan polis baskıları, en son Gazi'de, Kervan'a ve yoldaşların evlerine yapılan baskınlar ve talan arasındaki bağı görmek gerekiyor.

Bugün burjuvanın, devletin devrimci güçlere karşı giderek azgınlaşan çok yönlü saldırılarında sindirmek, yoketmek amaçları yanında değişik grup ve hareketleri birbirine düşürmek, devrimci hareketi içerden hançerlemek gibi taktikleri de vardır.

Buna karşı tüm devrimci hareketi duyarlı olmaya, dün olduğu gibi bugün de bu provokasyonlara karşı tavizsiz olmaya çağırıyoruz.

Kanı Marksizm-Leninizmle ve devrim ateşiyle yoğrulmuş, yüreği gelişi kaçınılmaz olan proletarya diktatörlüğünün kanatları altında sosyalizme yürümek için çarpan ve tüm saatlerini bu davaya adamış komünistlerin, saldırılarla, tehditlerle, ölümle sindirilebileceğini hayal eden çevreler bilsin: TKP bugüne kadar binlerce şehit vermiştir ve biz oportünizmin geri devşirmeye çalıştığı militan ruha, yokedemediği Mustafa Suphi, Etem Nejat geleneğine, "*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*" kitabıyla doruğa ulaşan Leninist başkaldırıya sahip çıkıyoruz. İster emperyalizm, ister TC devleti, hiçbir güç bizi bu mücadelemizden geri çeviremez.

Yaşasın komünizm!

Türkiye Komünist Partisi
İngiltere Parti Komitesi

TEK YOL DEVRİM

İŞÇİNİN SESİ

Şubat 1995
Yıl:1 Sayı:1

TEK ÇÖZÜM DEVRİMDİR

ÇIKARKEN

İşçinin Sesini hatırlayacağınızdan eminiz 1978 yılında siyasal yaşama giren İ.Sesi 15 yıl boyunca her iki haftada bir düzenli çıktı.

1983 sonlarına doğru ciddi bir yayın organı olarak izlendi. Ama editörü olan Yürükoğlu şüphe altında tutulmaktan hiç kurtulamadı. O tarihten sonra hem İ.Sesi'nin ciddiliği hızlı bir şekilde bozulmaya, hem de Yürükoğlu şüpheleri doğrularcasına gerçek kimliğini sergilemeye başladı.

1992 yılına geldiğinde Yürükoğlu İşçinin Sesi adına bile tahammül edemeyecek hale gelmişti. Sonunda örgütten kovduğu yüzlerce insan gibi O'nu da dörde katlayıp eşsizce gömdü.

İşçinin Sesi mülteci doğmuştu mülteci öldü. Ama bu derginin Yürükoğlu'ndan bağımsız, nesnel, saygıyla anılacak 4-5 yıllık kısa bir yaşamı vardır. Bu kısacık yaşamda insanlar devrim için yorulmadan, yılmadan, militanca, koşturdular. Zindanlara düştüler, işkencelerden geçtiler. Hayatları çürüdü, sır vermediler. Kuytu köşelerde kurşunlandılar, birer sıra neferi gibi ölüp gittiler.

İşçinin Sesi'ni devrimci cephede tutan yalnızca bu kısacık yaşam ve bu güzel insanlardı. Yürükoğlu bu güzel yılların birikimini ve bu güzel insanların özverisini hoyratça kullandı.

İşte o güzel insanların ve o savaşım yıllarının anısına biz bu yayının adını İşçinin Sesi koyduk.

Hiç bir iddiamız olmadığı gibi alternatifte değiliz.

Geçtiğimiz ayın en önemli olayı solun birleşme tartışmalarıydı. Bu tartışmalar 1981'den buyana basın da kimi zaman hızlanıp ,yavaşlayarak 10 yıldır sürdürülmektedir.

Sosyal, Demokrat Partilerin yetiştirmiş olduğu liderlerin ortak özelliği elinde tuttuğu parçanın ve liderliğinin dışında güç görmemesi ,bundan ödün vermemesidir.

Baykal "Birleşme CHP'de olmalıdır" derken 1993 Ekim ayındaki Antakya konuşmasında "Nikah olmazsa kızı kaçırırız" sözleriyle CHP'nin bu birleşmede temel güç olduğunu tekrar vurguladı.

Karayalçın ise SHP'yi iyice erittiği bir sırada, Dışişleri Bakanlığı'ndan kovduğu Hikmet Çetin'in adı altında yaratılan CHP-SHP birleşiminde kurtuluş umudu gibi sarıldı.

Görülen odur ki bu birleşme hangi liderin, hangi Partinin etkinliğinde olursa olsun, sol bu dağınıklığın dan ve perişanlığın dan kurtulamayacaktır. Bu dağınıklık, bu perişanlık nesnel bir durumdur, ülkenin ortamına sıkı sıkıya bağlıdır. Kendisini toparlasa bile ülke sorunlarına hiç bir çözüm getiremeyecektir. Çünkü Sosyal Demokrasi mevcut burjuva partilerinin dışında bir parti değildir. Uygulayacağı reçeteler de İşçi Sınıfının değil burjuvazinin çıkarına olacaktır.

Bu sol altında özelleştirme tüm hızıyla sürmektedir. EBK'nın Hak-İş sendikasına satılışını Çiller son anda engellemek zorunda kaldı. Yalnızca arazilerinin tutarı 11 trilyon lira eden kurumu – bu çok avantajları dışında – Hak-İş iki yıl sonra ödemek üzere 1,5 trilyona kapatacaktı. PTT'nin T'sı üzerindeki tartışmalar, yenini imzaya bıraktı.

Çok açık gözüken bu şey varki oda, özelleştirme devletin elinde bulunan kurumların yok pahasına özel şirketlere devredilmesidir. Atılmasıdır. Sendikaların bu kurumlara alıcı gösterilmesi, – Bu güne kadar aldıkları kurumları özel şirketlere ihalalar yoluyla satmışlardır – sadece işçi sınıfının tepkisini dizginlemek içindir. Bunun yanında binlerce işçinin sokağa atılmasıda olayın acı yanıdır. İşçi Sınıfına, halkımıza acı vermeden özelleştirmenin yapılması mümkün değildir.

Özelleştirmeye Yürükoğlu gibi dönekler can simidi gibi yapışıyor. Çünkü özelleştirme atıl halde duran KİT'lere, dolayısı ile Türkiye Kapitalizmine bir hız bir, ivme kazandıracaktır. Ülke çapında Kapitalist gelişmeyi canlandıracak, burjuvazinin emperyalistleşme isteminin gerçekleştirmesine büyük yardımda bulunacaktır. Türk cumhuriyetlerine, Çine Afganistan'a kadar sömürme imkanı doğacaktır. Bu durum ülke için de bir rahatlama yaratacaktır. İşte Yürükoğlu'nun özelleştirmeye karşı olmayışının altın da yatan Sosyal Emperyalist niyet budur. Güçlü devlet, rahat halk. Toplumsal ilerleme.

Gene geçen ayın için de patlayan Civan olayı bu devletin Mafia devleti olduğunu daha açık ortaya koydu. Bu Mafia devleti,

(devamı sayfa 2 de)

KAVGA VE YORUM
İŞÇİNİN SESİ

İÇİNDEKİLER

1-Tek çözüm Devrimdir
- çikarken
2-Protesto yetmez
-Ali'ler, inanç'lar, Ahmet'ler,
3-Bir çürümenin, bir yozlaşmanın kisa adı:
R. Yürükoglu
6-komutoyuna
7-Ya sosyalizm yaölüm
8-Bir hatulatma, Yürükoglan'dan inciler, Hanızalar

PROTESTO YETMEZ

05/02/1995 Pazar günü İslamcı faşistler tarafından açılışı yapılacak olan İslami Kültür ve Eğitim Teşkilatı binası önünde 500 den fazla bir kalabalıkla protesto yapıldı

Londra İşçi Birliği ve Alevi Kültür Merkezi'nin birlikte katıldığı protesto gösterisi olaylı geçti. İslamı Kültür ve Eğitim Teşkilatı binasına gelen İslamcı-Faşistler Protestocular tarafından yumurta yağmuruna tutuldu

Yürükoğlu en Londra Canlar Derneği sorumlusunun polise Londra İşçi Birliği ve Alevi Kültür Merkezi üyelerini kastederek: "Bu gruplarla bizim hiç bir ilgimiz yoktur. Doğa bilecek bir olay dan sorumlu değiliz" Şikayeti sonucunda polis, dağılmakta olan protestocuların arasına girerek bu iki dernek üyelerini öbür kalabalıktan ayırmak istedi Polisin yarattığı bu provakasyon sonucu 13 kişi gözaltına alındı Protestocular bu sefer karakolun önün de akşamı 11'e kadar protestolarını sürdürdüler. Londra İşçi Birliği ve Alevi Kültür Merkezi üyeleri ana cadde üzerin de ki karakol önünde ana yolu kapatarak davul-zurna eşliğinde halay çekip Marşlar söylediler Sonunda arkadaşlarını geri aldılar

Görülen odurki İslamcı Faşistler uzun zamandır Londra'da örgütlenmekteydiler. Dernek açılışları bunun bir göstergesidir

Londra'da yaşayan devrimcilere, Alevilere düşen görev Sivas katliamının sorumlusu bu Faşistlerin derneklerini başlarına yıkmaktır. O dernek orada yaşadığı sürece yapılan bu protesto bir şov dan ileri gitmemiş olacaktır.

AHMET'E

Ona bir silahı verdim
On beş tane de mermi
- Sakın silahsız çıkma
Dedim.
Vurulduğunda silahsızdı

Çok uzağındaydım
Çoook
Bir işçi otobüsünde
Son yolcuydum
Daracık bir sokakta
Up-uzun bir gölgeydim
Gölgemin içindeydim
Bir-kaç jarjor boşaldı
Karanlığı
Boydan boya deldi
Son kurşun geldi
Sana saplandı.
Düşerken
Soluğun gölgeme çarptı
Sanki elini uzattın
Bana bir hediye verir gibi
Bense
Gecenin bir ucuna yapıştım
Öylece kaldım.
-Kalk ordan üsüyeceksin-
Dedim
Hiç bir şey demedin
Yüzüme
Gülümsemeni bıraktın gittin.

(Sayfa 1 den)

Kürdistan'da, Dersim'de oluk oluk kan dökmeye devam ediyor. Öte yandan gerillanın savaşmını boğabilmek umuduyla köylen boşaltıyor ormanları yakmaya devam ediyor. Son haberlerde DHKP-C gerillaları öteki gerillalarla birlikte Dersim çevresin de devlet güçlerine kök söktürmekte çarpışmalarda iki tarafta da büyük kayıp verildiği duyulmaktadır.

Buryuvazi durmadağınık, kendini toparlamasi mümkün degil. Yeterki biz toparlanabilelim. Bu Mafia devletini, bu şeriatı inin de gebertecek güç ellerinizdedir.

şiirler: OZAN ÖNCÜ

YANLIŞ ÖLÜM

Ne zaman
Maymunu biraktik arkamizda
Başladik aci taşimaya .

Sende bilmiyordun kesin
Yoldaşim Ali
Ak-beyaz, gür saçlarin da
-Berberin olmuştum
Her geldiğinde buraya-
Kaç bin ömrü omuzlarin da
Omuzlrinda taşidiğini
Ama
"Tüm ömrünü verdi" dediler
-Çalinan ömür hariç-

İNANÇ'A

...
Her türkümüzde
Bir aci
Her sevdamizin
Akında
Bir damla kan
Her öpücüğümüzün
Tadında
Bir hüzün
Bir İNANÇ'var
...

BİR HATIRLATMA

Yürükoğlu ve ekibi bize karsi çikarmiş oldukları ilk BÜLTEN'e (Ekim 94) Türkiye'de sonunu olan Ozan Öncü'nün resmini basip, gerçek isimini yazarak MİT'e he def gösterdiler. Öte yan dan O'nu devrimci kamuoyuna "arkasini karanlik güçlere dayamiş" bir kişi olarak yansittilar.

Yürükoğlu ve ekibi iki sayi çikarmiş oldukları bu BÜLTEN'lerde gerçek anlamda polishk yaptilar.

Şu aşağida ki sözler bile bunlarin devrimci çizgi den ne kadar uzaklaştiklarinin, burjit vazi ile etekemige dönüştüklerinin bir kamtidir:

"Üyelerimizin bu insanlari (bizi) zor kullanarak dişari atmalarini ödemekle bu zavalli provakasyonu boznuş olduk. EVİNİZ SOYULDUĞUNDA POLİS ÇAĞIRMIYORMUSUNUZ?"
(BÜLTEN EKİM 94)

Bu kişiler hiç tereddüt etmeden defalarca polise başvurmuşlardir.

Yürükçüler bu gün LONDRA CANLAR DERNEGİ gibi bir dükkan açarak yeni bir oluşumun altinda kurumsallaşmaya çalişiyorlar.

Bu kisacik, basit kavga içinde bile devrimcilerin kabul edemeyeceği ölçüde günahi işlediler. Biz bunuda öteki günahlarina ekliyoruz.

Yürükçülerin kurumsallaşmalarina ve sinifimizin içinde istedikleri gibi at koştirmalarina izin vermeyeceğiz. Artik onlari ait oldukları sinifin içine atmak bizim görevimiz olmuştur.

Daha önce söylemiştik, bir daha hatirlatalim.

"....Sizi unutmayacağiz ve utletmeyeceğiz. Hatta bu iş bitse bile eliniz yakaniz da olacak"

(24-10-1994 varan Alti'dan)

YÜRÜK OĞLAN'DAN İNCİLER

"Ne varki kürt proleteryasinin ayri bir parti de örgütlenmesine şiddetle karşiyiz.....Bundanda öte ye Türkiye'de kürt proleteryasinin ayri örgütlenmesinin nesnel koşullari yoktur....."

Yukar daki alinti Yürükoğlu'nun Alman Gazeteci Dieter Falk'la 1984 yilinda yaptiği roportaj dan alinmiştir. O tarih te Yürükoğlu Türkiye deklerinde toplasi Avrupa dakilerle birlikte 200 parti üyesi bile çikaramaz. Kürt örgütleri ise birakalim Avrupa'yi Türkiyede burjuvazinin 600 binlik ordusuna karsi dağlarda,kirda gerilla savaşi veriyordu.

Gelinen nokta da Yürükoğlu'nun tüm den silinip yok olduğu, gorulmektedir. Kürtler ise Ordulaşti, Sürgünde Hükümet kurmaya başladilar.

Hani Sayin Yürükoğlu Kürtlerin Türkiye de ayri örgütlenmesi için nesnel koşulları yoktu Yoksa sen bunun tersinimi söylemek istemiştin?

Allah göstermesin,ya Kürtler bir yanlişlik yapsa da PKK yerine TKP nin peşine takilsaydi? Düşüne biliyormusunuz başlarina gelecekleri?

"Biz bir garip örgütüz.....yoldaşlar biraz da kendimizi övelim. İşcinin Sesi gerçekten dikkate deger bir hareketti. Bir durup düşünelim. Bir harekelin ülkesinden binlerce kilometre öteden kendisini ülkeye laşimasi ve ülkede bir örgüt olarak ortaya çikabilmesi son derece zordur.....20 yil! Yirmi yildir ülkesin den uzak yaşamak zorunda birakilmiş bir avuç insanin yozlaşmadan, benliğini koruyarak kalabilmesi her an Türkiye'nin gerçekleriyle yaşayabilmesi, hiele Türkiye SOLUNUN FİKİR OLUŞUMUNA KATKI YAPABİLMESİ Kolayiş değildir."

(R.Yürükoğlu i.s. sayi :5 1990)

Vay be! Neymiş bu Yürükoğlu, zaman zaman "acaba bu adama haksizlik mi ediyoruz, yanlis mi yapiyoruz" diye düsünmüyor degiliz hani!

Sevişecek yer bulamadi
Rüzgar
Geldi
Kara saçlarima kondu

Ay
Son
Kara çarşafin
Ortasinda
Küçücük bir delikti
Gülümsedi

Ana kucaği gibi sicak
Yar kucaği gibi hasret
Devrim devrim kavgaydi
Haziran

Geceydi
İşçi semti iskitler
Yoğun, ağir
Kör uykudaydi

Ve silah sesleri
İskitler'in
Karardik, dar
Sokaklarinda
Korkak ayak sesleri

Hamza
18 yaşinda
Sinifta arkadaşlari
Kalemden kitaplar
Devrim savaşinda
Yoldaşlari

Ay
O küçücük deliğinden
Rüzgarin
Saçlarinda
Sevişmesini seyrederken
"Henüz birsey
Yapamadim"
Endişesindeydin

Daha ne yapacaktin
Hamzam
Bu sinif unutmaz
Senin gibileri

İŞÇİNİN SESİ

BİR MEKTUP

Sevgili Ozan:

İşcinin Sesi belirli bir dönem devrimci harekette olumlu bir rol oynadı. 1985 sonrası ise, hele son yıllar Yürükoglu'nun ihanet yılları olarak değerlendirilebilir. Özellikle 1990 dan sonra bu artık çok belirgin bir biçimde ortaya çıktı. Tabi bütün bunlar Yürükoglu açısından tam bir trajedidir.

Bir zamanlar bir sözü vardı: "sonucu kadrolar belirleyecek" Tam da öyle oldu. İyi ve nitelikli kadroları tek tek uzaklaştırdı. Şimdi çapsız, kalitesiz, ruhsuz kadrolarla çakşmayı tercih etti. *** İyi ettinizde İşcinin Sesi'ni çıkardınız Eger, ciddi, dikkate deger yazılar yazılırsa iyi bir işlev görebilir Bence Yürükoglu'nun gazabına uğramış insanların bir araya geldigi platform dergisi olmalı.

Sana duydugum bir haberi anlatayım. Bedir'ın büyük oğlu olmüs. Babasının küllerinide mezarının üstüne serpmişler. Oysa Bedir kendinin küllerinide çocuklarınıda Partiye daha çok ta Yürükoglu'na emanet etmişti. Eger bu gerçekse (olay gerçektir O.Önce) bu büyük bir vefasızlıktır.

Zaten yürük çok vefasızdır. Bunu sana ilerde daha geniş anlatacagım.....

Selamlar, ve başarılar.

Türkiye

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

OKURLARIMIZ YAZIYOR

İÇİNDEKİLER

1- Sizi Cumhuriyet Birliği'nde Kurtaramaz
2- Okurlarımız yazıyor
- Kadınlar
3- Alevilik ve Sosyal Demokrasi Kuyrukçuluğu
4- Yürükoğlu'nun Özelleştirme Anlayışı
5- ÇTE - AL
8 Mart Kadınlar Günü
9- Yürükoğlu'nun özelleştirme Anlayışı
10- Grup Yorum
11- Kervancıların Dikkatine
- Yürük'den Bir Paragraf
- Siz Hırsızlar Komitesisiniz
12- Devrimci Örgütlerin,
Kamuoyunun Dikkatine
- Varın Yürüyünüz Hodri Meydan

Sayın Arkadaşlar

Yürükoğlu'na karşı yürüttüğünüz kavgayı başın dan beri izliyorum. Ozan Öncü'nün tüm bildirilerini okudum ve hala saklıyorum.

"Bu kavga da ötekiler gibi sönüp gidecektir" diye düşündüğüm bu sırada aniden derneklerin hepsinin Yürükoğlu'nun elinden gittiğini duydum. Açıkça söylemek gerekirse uyguladığınız yönteme hem kızdım hemde sevindim. Sevinmemin nedeni: Yürükoğlu gerçekten iğrenç biriydi. Bu adamı hiç bir zaman devrimci olarak düşünmemiştim. Kızdığım taraf ise başka bir güçün desteğin de ki darbeciliğinizdi. Bu ikincisini kesinlikle beklemiyordum. Bu mücadeleniz Yürükoğlu ile birlikte olduğunuz süreyi sorgulamaktı. Bu iyi güzel ve namuslu bir girişimdi. Ama şimdi yeni den kendinizi olumsuz yanınıza nasıl sorgulayacak, nasıl aklayacaksınız?"

Kısa sürelik mücadelenizde konuyla ilgilenen insanları bir kaç sefer bir den şaşkınlığa soktunuz. Şimdi de TKP (1) nin Merkez yayın organını kapıp, onunda Yürükoğluna karşı yeni bir saldırı başlattınız. Bu da fena değil. Bak alım bun dan sonra neler yapacaksınız? Umudum iyi şeyler yapmanızdır. Başarılar.

Londra'dan bir dost

Benim gibi Londra'da yaşayıp biraz siyasetle ilgilenen her-kes İşçinin Sesi'nin sahibinin Yürükoğlu olduğunu çok iyi bilmekteydi. Ayrıca şu son bir yıl için de "Sapına kadar Komunist ve Alevi olan" Yürükoğlu'nun pisliklerini öğrenmemiş bir Türkiyeli'nin olduğunu da sanmıyorum. Bu açıdan Pazar da İşçinin Sesi satan kişileri görünce şaşırmaktan ve kızmaktan kendimi alamadım. Kendi kendime bunların hangi yüzle tekrar halkın karşısına çıktığını sordum. Bu merak ve kızgınlıkla bir İşçinin Sesi alıp okuduğum zaman olayın hiçte düşündüğüm gibi olmadığını gördüm. Bu İşçinin Sesi Yürükoğlu'na karşıydı. O'nun daha bilmediğimiz sahtekarlıklarını yalancılıklarını anlatıyordu. Bu güne kadar beni tek sevindiren İşçinin Sesi'nin bu ilk sayısı olduğunu söyleyebilirim.

Londra'dan bir okur

KADINLAR

Mübarekelleriyle toprağı yoğurup
Nehirlere yol, dağlara boy verdiler
Saçlarını serip doğanın üstüne
Ekin oldular orman oldular
Sonra girip yarattıklarının koynuna
Nasıl sevişirse doğa
Öyle seviştiler

Vurup ellerini göğüslerine
Semah döndüler sımsıcak
Halay çektiler
Kurşun sıktılar dövüştüler
Ve sarılıp namuslarına
Sarılıp yarattıklarına
Doğa nasıl ölürse
Öyle öldüler

Kadınlar
Bedreddinleri, Pir Sultanları...
Seyit Rızaları doğurdular
Ve o müthiş sevdaların da
Daha nice kızıl belalar taşıyorlar

Uzun söze ne gerek
Onlar hikayemizin bismillahı
Ve elhamdülillahıdır.

Ozan Öncü

(Seyit Rıza Destanı'ndan)

CANLAR BİRLİGİ Mİ?
YOKSA
BİR BÖLÜÇÜLÜK ÖRNEGİ Mİ?

Kervan dergisinin 31. Sayısında: "Alevi Toplumuna açik Metup" başliği altında bir yazi çikti. Yazi Yürükoğlu'nun kendisini zoraki başkan seçtirdigi "Londra Alevi-Bektaşi Cem ve Kültür Evi kurucu komitesi" imzasini tasimaktadir.

Mektubun anlattiklarina göre Yürükoglu ve Ekibi Ocak 1993 tarihinde böyle bir komite olusturdular. AS boyutun da 3 bildiri çikardilar. Genis katilimli bir kaç toplanti ve Dertli Divani öncülügünde iki Cem gerçeklestirdiler.

Komite toplantilari devam ederken biryandan da Cem evi için bir bina aramaya basladilar. Ayrica bir de "Dost Muhabbeti Gecesi" adi altinda 100 - 150 kisinin katildigi bir gece düzenlediler.

Yürükoglu "yer bulacagiz Cem Evi açacagiz" filan derken, baskalari tarafindan Alevi Kültür Merkezi ve Cem Evi açildi ve ilk yillik oemini gerçeklestirdi. Kendisinden tamamen bagimsiz kurulan bu Cem Evi Yürükoglu'nun çok canini sikti.

Bu asamadan sonra Yürükoglu'nun komite toplantilarina katilim giderek düsmeye, salondaki bos sandalyelerin sayisi hizla çogalmaya basladi.

28 Agustos 1993 tarihinde yapilan toplantida ise Yürükoglu katilanlarin yalnizca kendi adamlari oldugunu görünce komite den: "çalismalarini durdurup kurulmus olan Londra Alevi Kültür Merkezi ve Cem Evi'ni destekleme karari çikartti. Kervan'ni 31. Sayisinda ki mektupla: Londra da rakip gibi görünebilecek olan iki ayri Alevi Merkezi ve Cem Evi'nin yanlisligina deginerek kendilerinin kurmaya çalistiklari "Londra Alevi Bektaşi ve Cem Evi'ni feshettiklerini ve bu amaç için toplanan üyelik[illegible] ve gece gelirlerinide Alevi Kültür Merkezi ve Cem Evine devredeceklerini" duyurdular.

".....Alevilere ve Alevi - Bektaşi düsüncesine yönelik baski ve saldirilar, Haci Bektas veli'nin gösterdigi 'iri ve diri olmak için birlikte yol yürümek' kosulunu itirazsiz ve tartismasiz yerine getirmek zorunlulugunu öne çikardi."

Haci Bektas veli'nin "iri ve diri olmak için birlikte yol yürümek" kosulunu itirazsiz ve tartismasiz yerine getirmek zorunda olduklarina inandiklarini söyleyn Yürükoglu ve ekibi bu sözlerini acaba yerine getirdiler mi dersiniz?

Onlar hep yalan söylediler. Çikarlari açisin dan devrimciydiler, çikarlari açisindan Alevilige yöneldiler.

Yürükoglu ve ekibi İşçi Birligi, Kadin Merkezi gibi yerleri ellerin den kaçirinca hiç vakit geçirmeden Alevi Kültür Merkezi ve Cem Evi'ne rakip yeni birdernek, Londra Canlar Birligi'ni kurdular. Tamamen tabansiz, suni bir dernek.Insanlar inandiklari derneklere kendileri gidiyor, ama bunlar kapi kapi dolasip, insanlari yalvara yakara derneklerine getirmeye çalisiyorlar.

15 Mart 1995 Çarsamba günü yapilan protesto yürüyüsünde bu derneğin özellikle Alevileri bölmek için kurulduguna her kes tanik oldu.

En önde yürüyen Alevi Kültür Merkezi ve Cem Evi flamasinin arkasina 2500 kisilik birkalabalik dizilmisti. Bu insanlari Cem Evi çagirmadi, evlerine gidip "bizimle yürüyün" demedi. Onlar geldi ve Cem Evi'nin flamasi altinda yürüyüse katildilar. Londra Canlar Birligi ise 60 kisi ile yürüyüse katildi. Alti bin kisilik kalabalığın hiç gözükmeyen protestoculariydilar.

Londra Canlar Birligi, suni bir dernektir. Yürükoglu ve ekibi bu dernegi paravan olarak, olmayan itibarlarini yeniden dengelemek, devrimci örgütler ve devrimci kamuoyu için de Mesrulaşmak için kullanmaya çalişmaktadir.

Londra Canlar Birligi Aleviler için Bölücü bir dernektir. Haci Bektaş vali'nin: "Iri ve diri olmak için birlikte yol yürümek" ilkesine inanmişlarsa, samimi iseler, dükkanlarini kapatmalari gerekmektedir. Yoksa ilerde bu sorumsuzca rakip olmanin hesabini ödeyemezler.

Salih Tasci

DUYURU

İşçinin Sesi olarak 17-03-1995 tarihinde yaptığımız toplantıda aşağı daki şu kararlar alınmıştır:

1. İşçinin Sesi'nin aylık yayınını durdurmak:

(Kendimize karşi verdiğimiz sözü yerine getirdik. Dergiyi 3 sayı çikarttık. Bu süre için de

Yürükoglu'nun teşhir görevi yeterince yapildi. Dergi'nin 3 sayı çikması bir sayı daha kanitladı. Yürükoglu 20 yıl boyunca Partı olduğunu iddia etti ama görünürde yalnizca İşçinin Sesi vardı. Bizim çikardiğimiz dan farki ise yalnizca 15 günlük ve 4 sayfa olmasıydı.

Derginin yayininı durdurma daki daha önemli neden ise ülkemizin ve halkimizin içinden geçtiği süreçtir.)

2. İşçinin Sesi gerekli görüldüğü dönemde zaman zaman çikacaktır. Ama görevi örgütlenmek veya ayrı bir baş çekmek kesinlikle olmayacaktır.

3. Teşhir görevini en iyi yerine getirecek; yürük öglu'na en uygun vuruşu yapacak olan ve Ozan Öncü'nün üzerinde çalişmakta olduğu "son kusak" adlı kitabın en kısa zamanda çıkmasini saglamak.

Ayrıca:

4. Yürükoglu'nun sekreterliği altindaki TKP'nin yapmış olduğu tüm kongrelerin geçersiz olduğuna karar vermiştir.

(En önem verilen Kongre 5.(1.) Kongre idi. O da Parti yerine Yürükoglu'nu temsil ediyordu. Bu Kongre (!) Parti'nin degil Merkez komite de Yürükoglu'nun Hüseyin Karadagi tasviye etme operosyonu idi.

6. Olagarüstü Kongreye (!) Kongre denemez. Toplantisi bile olmadi. 7. Kongreye (1991) Türkiye delege leri (!) pasaport çikartmak için karakola gidemediler. Korktular. Yürükoglu da satosunun yanindaki garajda yapacagi Kongreyi 1992 ye erteledi. Ama utanmadan buna 7. Kongre dedi. 8.Kongrede 31 kişi bulunuyordu. Bunun 21 tanesi Londra Patentliydi. Oy haklarida yoktu. Birisi (Ali yoldaş hastaydi;) katilamadi. Yürükoglu oy hakki olmayan çagrili üyelere oy hakki taniyarak Partiye (!) haki miyetini sürdürdü.)

Kitabin adi: "SON KUŞAK"
Yazari, Ozan Öncü
Bu kitap TKP'nin Son kuşağini anlatiyor
Her cephesigle
R.Yürükoglu'nu anlatiyor
Bu adam Solcu mu, yoksa hain mi?
Bu adam Alevi dostu mu yoksa yezit mi?

Çikacak, Mutlaka Okuyun!

KERVANCILARIN DİKKATİNE

4-5 ay önce ki güdüğünüz demekleri mücadelesi sürecinde çok hatalar yaptınız, çok pislik, çok dedikodu ürettiniz.

20 yıl boyunca Merkez yayın organın da küfürle ağzınıza aldığınız, küçümsediğiniz devrimci siyasetleri bizans oyunları sahneleyerek bir bir lerine düşürmeye kadar işi götürmeyi denediniz. Polishi yaptınız Polise adam verdiniz, isimi verdiniz, kafası işaret patmağınızı uzatarak, polise "bu yapti, bu da vardi", dediniz

Kapı kapi dolaşarak üyelere, size karşi olan kişilerin "polisle işbirliği için de olan" "karanlik güçlerle çalişan" insanlar olduğu iftiralarını yaydınız. Insanlardan haraç aldığınızı, demek faaliyetlerini kişisel çikarlariniz adina kullandiginiz yalanini ürettiniz.....v.s.....

Ama kaybettiniz. Bütün bu pisliklerı de yükletıp "Londra Canlar Derneği" ne taşındınız.

Handiğiniz bitmedi. Dedikodunuz, polisliğiniz, şerefsizliğiniz, namussuzluğunuz, bizans oyunlarınız bitmedi

Türkiye'den beri psikolojik tedavi içinde olan rahmetli Ayten'in hap alarak intihar etmesini bizlere karşı kullanmaya çalişmaniz. sizlerde kişilik diye birşeyin olmadığını, insani tüm değerlerden arındığınızı göstermektedir.

Ayten'i siz öldürdünüz. O kizin katili sizsiniz. Şimdi günahlarınızı yüklleyecek birilerini ariyorsunuz.

Dernekten ayrilinca dogaldu ki biz işsiz kaldi. Parasiz kaldi (Hastaliğini bildiğiniz halde el uzatmadiniz. Üstelik aşiri yüklendiniz/ İşçi Sinifina düşman KERVAN dergisinin satişina çikarmak için, ev ziyaretleri yapmasi için israrla üstüne gittiniz. Yeni açtiğiniz derneginize sokmaya çabiştiniz. Kizin üzerindeki aşiri baskilariniz, issizlik parasizlikla birleşince bunalimini körüklemiş oldunuz. Garibsan bu kizcağizdi. Devrimci birside değildi ki sorunlarini ilgilendirsin. Çare olarak siz den kurtulmayi, intihari seçti. Kendisini, doktor, yazar diye tanitan ve Yürükoğlu'na kulluk yapan Kaygusuz ise, kizcağiza yardimedecek ortamda birakti degildi. Edemedi, etmedi. O'da bu günahtan alacak birileri aradigi içindir ki öte ki suçlularin içine bunu daha sokuldu.

Biz bu güne kadar bu adama bir ayricalik tanimiş O'nu eleştirilerden ayri tutmaya dikkat etmiştik. Ama bu ayricaliği bu olaydan sonra kaldirdik. Artik O'nu O suçlulardan birisi, bu intiharin yakin sorumlusu olarak değerlendiriyoruz.

Bütün öte ki suçlar da olduğu gibi Ayten'in intiharin dan sorumlu baş kisi de Yürükoglu'dur. On dan sonra KAYGUSUZ, AHMET-MERAL, GÜVEN, SAHIN, MIKAIL, HAYDAR, SERIFE-YUSUF ve TEMEL gelmektedir.

Biz başin dan bu kavgayi ne boyutta ele aldiğimizi anlattik. O zaman anlatmamiş olan bu hainler sürüsü bu gün bu kavganin boyutunu hala anlayamadilar.

KERVAN ve Yürükoğlu Türkiye halklarinin düşmanidir. Aleviler ve işçiler arasina sokulmaya çalişan burjuva ajanidir. Biz bu ajanlarin peşini birakmayacağiz.

Bize intikamci, kinci diyorsunuz. Toplumun duygularini oksayarak kendinize acimalarini bekliyorsunuz. Evet intikamciyiz, kinciyiz. Biz sinif kini taşiyoruz. İçimizde Lenin'in anlattiği sinif kini var. İşçi Sinifina yapiklarinizin hesabini soracağiz

Sizin intiharlariniz kabul edilmeyecektir. Suçlarinizin cezasini bu dunyada çekmelisiniz.

İŞÇİNİN SESİ

YÜRÜK'DEN BİR PRAGRAF

"Biz uzun zamandir devrimci siyaseti biraktik. Artik Legal barişcil bir politika izliyoruz.

Zaten bu nedenle benim taraftarlarimi denegimiz bu radikal hareket tarafindan

bastldiğinda pasif kalmişlardir....."

Yukar dak alinti bilhassa Yürükoğlu'nun Islington belediyesine verdiği uzun ihbar'dan, rapordan alinamiştir. Gerisi biz de gizlidir.

Bunun disinda Yürükoğlu'nun emriyle Ozan Öncü'nun yazdiği tüm bildiriler Ingilizce ye çevirip ek bir açiklamayla

birlikte Belediyelerde ki meclis üyelerine postaladilar. Bu ihbarciliğin disinda bir şey'dir. Bu, burjuvaziye teslimiyetin, halka ihanetin bir belgesidir. Yürükoğlu Partiyi çoktan Likide etmiş bile.

SİZ HIRSIZLAR KOMİTESİSİNİZ!

İlk sayimiz da Yürükoğlu'nun "Yari hissesi eski eşime öteki yari hissesi de yeni eşime aittir" dediği ama her yaz Tharuzun da "Merkez binanin elektrik parasini ödeyemez durumlara girdik" diyerek bu binanin Parti binasi olduğunu vurgulayan Yürükoğlu'nun bu binayi elden çikartmak, istediğini duyduk.

Biz bu binanin bu günkü satiş değerinin 2 milyon pound olduğunu söylemistik. Onlarsa bildirilerinde "1 milyonluk olduğunu kanitlayin sizin olsun" demektedirler.

Bu binanin değeri ister 2 milyon olsun ister bir milyon, Partinin malini böylesine ucuz bir şekilde kumara yatirmaya hakkiniz olmadiği gibi, satmayada hiç bir hakkiniz yoktur.

Yürükoğlu Partiye ait olan zimmetin deki mallari satarak paralarin üstüne yatmağini umuyorsa büyük bir aptallik ediyor demektir

-Taşinir-taşinmaz görünür-görünmez tüm mallar - ister karisinin, ister kizinin üstüne kayitli olsun - Partiye ait mallardir.

Boşuna bildiri yazipta altina "TKP Ingiltere Parti komitesi" imzasi atmayin Siz siyasettilan değilsiniz. Meşruluk kazanmak için yaptiğiniz tüm çabalar havanda su dövmekten başka bir işe yaramayacaktir.

Hala anlamadiysaniz tekrarliyalim: Partinin tek çöpünü bile götüremeyeceksiniz. Buna izin vermeyecegiz.

(yandaki bildiri 22-02-95 tarihinde Londra'da dağitilmiştir.)

DEVRİMCİ ÖRGÜTLERİN, KAMUOYUNUN DİKKATİNE

Kendisini TKP Genel sekreteri olarak, ve etrafında maaşla kenetlenmiş olan 3-5 kişiyi de Merkez Komite diye lanse etmeye çalışan Yürükoğlu uzun zaman dan beri devrimci ilkelerle alay etmekte, sefil yaşantisini devrimci kamuoyunda onaylatmayi ummaktadir.

Parti adi Veli ursun olan bu adamin Partiye yönelik isledigi suçlar halkimiza karsi islemis oldugu suçlarin yanin da çok küçük kalir. Ama bu suçlar bile kalem kirmak için yeterli ne den olusturmaktadir.

Gelinen bu aşamadan sonra örgütümüz İşçinin Sesi-TKP, Veli Dursun'un tüm yetki ve sorumluluklarini askiya almiştir. Yazili-sözlü görüs belirtmesi, toplanti düzenlemesi, Parti kasasini ve malini kullanmasi örgütümüz tarafindan yasaklanmistir.

("Ingiltere Parti Komitesi" "Üst Büro" "Merkez Yürütme Bürosu" v.b.....gibi kurum ve kuruluşlar altinda bildüri yazmasi, görüş belirtmesi yasaklanmiştir.)

Bu durum ayda bir çikan tamamiyle Alevi içerikli ve örgütümüz açisindan yararsiz olarak değer lendiriten KERVAN dergisinin de yayin hayatina son vermesini gerektirmektedir.

En kisa zaman içerisinde Veli Dursun'un tüm Partiye ait olarak gözüken-kendisinin, karisinin ve kizinin üstüne kayitli olanlar dahil- tüm taşinir taşinmaz mallarin dökümününün bir listesini İşçinin Sesi-TKP örgütüne vermesi zorunludur. İlişki kurmakta zorluk çekeceğini sanmiyoruz.

Gelişmeler örgütümüz tarafindan Partililere ve halkimiza duyurulacaktir.

İŞÇİNİN SESİ-TKP

VAR MI YÜREĞİNİZ HODRİ MEYDAN

"Bu derece ilkesiz, bu derece sahsiyetsiz (devrimci namus demiyoruz, çünkü devrimcilikle ilgileri yoktur) seszizce izlememek tavir almak gerekir. Bu olanlara susmak devrimci hareketin düzeyini asagiya çekmek anlamina gelir....."

(Yürükoglu Grubunun tarihsiz bildirisinden)

Biz niye ilkesiz misiz? Niye sahsiyetsiz mi siz? Ingiltere hirsizlar Komitesine patronluk yapan Yürükoglu'nun burjuva yasamini kamuoyuna duyurdugumuz için. Iyi ama Yürükoglu'nun kendisi bizim söylediklerimizi kabul edercesine bu hirsizlar Komitesiyle yaptigi toplanti dan "Yoldaşlar bu yaştan sonra benim değişmemi beklemeyin, beni olduğum gibi kabul etmek zorundasiniz" demedi mi? O halde niye bize şahsiyetsiz diyorsunuz?

Bu küfürleri Yürükoğlu'nun kendisine yapmaniz gerektigini görmüyormusunuz?

Ayrica yillardir kimine "Maocu Fasist" "Kürt Milliyetcisi, dinci" "Legalist oportünist" kimine "Küçük burjuva öğrenci, terörist hareket" diye hitap ettiğiniz örgütlere avuç açacağiniza kendi sorumunuzu kendiniz çözün.

Yürek varsa tu bi.

GİDERKEN

İlk sayımızda "hiç bir iddiamız yok, Alternatifte değiliz" demiştik. Bu cümlemize Yürükoğlu ekibi ve onlarla eylem birliği içinde olan bir siyaset keskin eleştiri getirmekte geçikmediler.

1980 öncesi devrimci hareket 49 Parçaydı. Her kes bir siyasetten kopuyor hemen bir dergi çıkararak ayrı örgütlenmeye giriyordu. İşin ciddiyeti (!) böyleydi. Yürükoğlu da bunlardan biriydi. Korkunç iddialıydı: "Devrimi biz yapacağız, tüm siyasetlere alternatifiz. Bizden daha doğrusu yoktur. Mevcut devrimci örgütlerde ideoloji diye birşey yok. Hep bizim görüşlerimizi çalıyorlar....."

Bunları Yürükoğlu söylüyordu. 17 yıl sonra geldiği nokta, ilk siyasete atıldığı noktadır. Nerede kaldı iddiaları. Nerede kaldı alternatifliği? Bunu onu bizi eleştirenlerden kimse sormadı.

İddiamız yoktu alternatifte değildik. Ayrı bu başta çekmeyecektik. Böyle bir çığlık yapamazdık. Birincisi; biz İşçinin Sesi olarak çıkarken O'nun Yürükoğlu'ndan ve TKP'den bağımsız - çünkü ülke devrimci durum yaşıyordu - devrimci hareket için deki 4-5 yıllık devrimciliğini andık. O süre için de vurulmuş, hapis yatmış, vurgun yemiş, ölmüş, serverip sır vermemiş dostları andık.

İkincisi çıkardığımız 3 sayı boyunca İşçinin Sesi'n de bilhassa devrimci örgütlere Halkımızın Öncüleşine biz Yürükoğlu'nu ve O'nun durduğu noktayı anlatmaya çalıştık. Tabiki bunun öte yanı özeleştirimizdi. Geçmişimizi sorgulamaktı.

Burda iki önemli nokta yatmaktaydı bir, 1980 den bu yana yiğinla insan siyasetten ayrıldı. Gidenler ne bir özeleştiri yaptı, ne de geçmişini sorguladı. Hepsi iddialı, hepsi karşısındakine alternatifti.

İki: Yürükoğlu ve ekibi artık bizim sorunumuz olmaktan çıkmıştı. Biz üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirdiğimize inanıyoruz. Sekiz aya yakın zamandır bildirilerimiz de, çıkardığımız İşçinin Sesi Dergisi'n de bu adamın ve ekibinin iğrenç, sefil yaşamını, iki yüzlü, devrimcilikle ilgisi olmayan, İşçi Sınıfı düşmanı siyasetini teşhir ettik.

Bu adam ve ekibi bu çıkın yaşamını ve siyasetini devrimci alan içinde sürdürmektedir. Orada çöplenmekte, palazlanmakta, ve devrimci harekete zehirini akıtmaktadır.

Bizi, "Yürükoğlu'nu yenimi öğrendiniz, zaten herkes biliyordu" diye eleştiren örgüt ve kişiler yukarı daki söylediğimiz bağlamda yeniden bir düşünmelidirler. Bu adam sizlerin yanında, aynı alanda duruyordu, ve bu gün bizim teşhir ettiklerimizi biliyorduysanızda neden bu adamı "Çekil bu alan dan, zehrini buralara yayma" "defol yanınızdan" demediniz?

Giderken bizi dinleyenlere teşekkür eder Yürükoğlucuları sözümüzü yeni den hatırlatmak isteriz. Elmuz yakanızda olacak, bu mücadele süresince yaptığınız hainliklerin, ettiğiniz dedi koduların tek tek hesabını soracağız. Tek tek burnunuzdan fitil fitil getireceğiz.

İSCİNİN SESİ

(Türkiyeden bir mektup)

26.10.1995

Değerli Dost

Mektubunu aldım bu kezde sana geçikerek yazıyorum, birincisi mektubu gelen adresten geç aldım birazda benden kaynaklanan nedenlerle geç yazıyorum. [redacted]

Şayet iyi para kazanırsam Ahmet Hakanın çocuklarını bulup onlara yardım etmek istiyorum. Şu anda aktif siyaseti bıraktım gibi yanlızca gelişmeleri izliyorum çünkü güvenebileçeğim siyasi bir yapı yada her hangi bir [redacted] kişi yok şayet bir gün gelirsen karşılıklı bir çok konuyu görüşürüz ve diğerleri gibi gelip yeniden dönmeni isterim.

Aynen yazdığın gibi [redacted] fazla güvenme sonra nereye kadar bu kavgayı götüreceksin bütün bunlar büyük ölçüde sana ait kararlardır yanlız kendi yaşamını riske atmadan yap bunları.

Akbulutu gelince bu adam ayrışmanın ilk günlerinde vural den marke etmek üzere yürük tarafından İzmire gönderildi vural demir yani diğer adıyla - türkiye sorumluluğunu çekilince izmir ve yöreyi yönetme işi akbulutula kaldı ve o dönemde yürükün en güvendiği kişiydi ben o dönemler bu adamı sevmemiştim zaman zaman tartışıyorduk cezaevinden çıktıktan sonra beni yine buldu bana biraz cezaevi koşulları onu değiştirmiş gibi geldi daha dumlu tabii eskiye göre noktaya gelmişti. Maden iş olaylarının bir nolu ismidir o olay üzerine vural başta olmak üzere cabbar falan tavır almışlardır bunun üzerine yürükoğlu maden iş olayını savunarak akbulutu destek vermiştir. Şimdi ben bir ölünün çıktığı maden iş olayını hiç tasvip etmiyorum şunu söyleyebilirimki 4-5 yıldırda bu olayları sorguluyor Akbulut poliste konuşmuştur bunun üzerine partiden atılması istenmişti yine cabbarlar tarafından daha sonra cabbarın akbulun karısını olarak isvece yerleştiler ve hemen evlendiler cabbarın akbulutula karsıtlığı akbulutun eski karısıyla olan ilişkisinden dolayı olduğu açıklandı

(Bir mektup daha)

DEĞERLİ DOST 1.8.1995

Uzun süredir sana mektup yazamadım senden mektup bekledim yazmayınca yeniden yazmak bana düştü. Yazamamın nedeni yaşam kavgası ve kendimi psikolojik olarak çok yorgun hissetmemdir. Şimdi ben üzerimdeki, vesayetin kalkması ile daha özgür düşünmeye başladım iyice farkına varetim ki yürük çok ogaist biriymiş ve aynı zamanda su katılmamış bir stalinist örneğin örgüt içinde kişisel yönetimini sağlama almak için genel sekreterliği kongrede ayrı seçtirerek başkanlık sistemi gibi sistemi uygulamıştır ~~bunun teorik~~ ger keyfi ve kişisel yönetim için bir ede, monolitik parti, gibi teorik kılıf bulmuştur. Şimdi düşünmek lazım yaşayan bir organizma olması gereken parti yaşamı izler ve yön verirken duyumsayacak, olgulayacak sürekli bir fikir oluşumu içinde olması gerekir işte böyle bir parti monolotik olamaz bu dialektiğe aykırıdır, hem monolotik neye göre kim için şunu iyi biliyorumki bu genedek monolitiliğin çerecevesi ve özü yürükoğlunun görüşleri oluşturuyordu yani bu adamın her şeyi hille ben burada olduğum için bu adamı yakından izleyemedim bu yüzden de onu çözümlememde çok geçiktim. Aslında senin çıkışın gerçeği görmemi çabuklaştırdı bunu burada itiraf etmem gerekir Diyorumki bu adam yine hille peşinde BSP gitmek istedi olmadı her nedense vazgeçti türkiyeye dönemeye hazırlandığı dönemde oldukça yumuşaktı gelmekten vazgeçtiği için dilini yine serteştirdi yani sol çevreleri yanıltmaya çalışıyor edindiğim bazı bilgilerden kanıtlanması zor ama ingiliz gizli servisiyle de şu yada bu düzeyde ilişkisi varmış bu tehlikeli yaratığı her yerde sergilemek gerekir. Duyduğum kadarı ile sana verdiğim adreslere postalar gelmiş, tekrar öneriyorum türkiyede ne kadar sol dergi varsa hepsine bu adamın iç yüzünü sergileyen yayınları gönder. Yeni kanıtlarla bu adamı anlatmak gerekir. Ben burada günlük yaşamın problemleri ile boğuşmaya çalışıyorum şimdilik ictere ediyoruz sağlık sorunları var bütün zorluklara karşın yaşam sürüp gidiyor işte. Benden istediğin her hangi bir, şey olursa hiç çekinmeden söyle çözemesem bile en azından sorunlarını öğrenmiş olurum.

Türkiye'den 3. Mektup)

İnsanları sevmiyorsan o zaman onlara sadece bir araç olarak bakarsın. Ben yıllar sonra Yürükgölu için rahatlıkla şuna önem vermediğini söyleyebilirim. Hemen hemen hiç kimse ayrılırken veya sonra bu insan için olumlu anılar aktaramıyor. Çünkü o Alevilik felsefesinin özü olan o anlamlı duyguyu, insan sevgisini yaşamıyor. Hepimizi kırdı, üzdü, öfkelendirdi. İnanca saygıyı, örgütlülüğü, lidere güveni, adanmışlığı, kendini toplum önünde kanıtlama isteğini, yani politikada ne kadar olumlu duygu varsa hep onları zedeledi. Bunu yaparken başarılı olduğunu söylemeliyim, ancak onun kadar bilgili olmamama rağmen, yarattığı bugünkü eserin insan sevgisiyle yapıldığına inanamıyorum. Çünkü geriye kalanlar, elde olanlar coşkulu bir gülümsemeyle anlatılamıyor. Açıkçası ben konuyla ilgili yazılı belgeleri okuyunca onun adına da üzüldüm. Liderlik yeteneklerini devrimci bir şekilde kullanmasını, gelecek kuşaklara olumlu emanet bırakabilseydi, biz "mücadeleyi ve örgütü bırakanları" kıskançlık içerisinde bırakabilseydi daha iyi olurdu. Hiç değilse başarılı devrimci mirasını kıskanarakta genelemeklere söyleyecek sözümüz olmazdı. Benim bir Alevi olduğumu bilemeyiz ve onun mücadele içinde benim yapı taşlarımı, davranış biçimlerimi etkilediği belli. Ancak Alevilik konusunda Yürükgölunun samimi olduğuna inanamıyorum. Öyle iddia ettiği gibi olsaydı, İnsan sevgisini

başa olan bir insan olarak birleştirici, örgütleyici ve başkaldırıcı, değiştirici, devrimci geleneklere saygılı olurdu.

Biz alevilerde aile içindeki kültür hep birleştiricilikti. En basitinden aileler öyle kolay parçalanmıyorlar. En kötü anda hemen çözümler bulunuyor. Akrabalar, dostlar yetişiveriyorlar hemen. Haksız olan nede olsa "yabancımız olmadığından" düzelmesi için herşey yapılıyor.

Yürükoğlu Alevi felsefesiyle işlemeye çalıştığı kendi ailesinde (örgütünde) en basit bir birleştiricilik, dostluk, saygı yerine kavga, gürültü birbirine çamur atma, aldatma, kullanma, yani aleviliğe ters ne varsa bulunuyor. (Okuduğum kadarla öyle görünüyor.)

Bereket Alevilerde pek yüzvermiyorlar doğrusu. Onun ingilterede yaşaması, Halkından uzak olması işçi sınıfı için, Aleviler için (kürtlerin pek böyle bir derdi yok zaten) bence olumlu bir şeydir. Ben türkiye'ye mücadeleye gittiğimde. Otomatiman yürükoğlundan uzaklaşmaya, ülkeye Entegre olmaya başlamıştım.

Evet işçi sınıfının TKP'den uzak olması bir şans ama sizler için çok kötü bir talihsizlik oldu. Ancak bu talihsizliğin bu kadar uzun ve acılı olması sizinde suçunuzdur.

TKP 76 YAŞINDA

GELECEK ONUN İÇİN SAVAŞANLARINDIR

Partimizin 76.yılı kutlaması İstanbul'da coşkuyla kutlandı

Partimizin 76. yılı kutlaması İstanbul'da partili ve parti sempatizanları, dostları ile kutlandı.

Kutlamanın yapılacağı salonun duvarları parti belgeleri ile donatıldı. İçeride kızıllık ve doğallık hakimdi. Sahte, gösterişli, içi kof yoldaşlık yerine sıcak bir yoldaşlık ve inanç hakimdi. Yani partimizde geleneğimizdeki anlayış hakimdi.

İstanbul örgütümüz, dişiyle tırnağıyla bu anlayışı örgütümüzde geliştirmeye çalışıyor, sahtekar oportünist anlayışların üzerine gidiyor, bu anlayışlara aman vermiyor.

Partimizin gecesine katılanların büyük çoğunluğu genç ve işçi yoldaşlardı. Kadın yoldaşlarımız, yine sınıf kavgasında kadın-erkek farkının olmadığını, aktif kavgada coşkuyla yer aldıklarını gösteriyordu. Herkes, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, coşkuyla sarılmış komünist yumak gibiydi.

Toplantıyı, partimizin geçirdiği süreçleri bilen, kavgada büyük emekleri olan değerli bir yoldaşımız yönetti. Gece, burjuvaziye karşı mücadelede ölen yoldaşlarımız için saygı duruşu yapılarak başladı. Daha sonra bir yoldaşımız, parti tarihimiz, içinde bulunduğumuz dönem ve görevlerimiz konulu anlamlı ve tüm yoldaşları uyarıcı bir konuşma yaptı. Konuşmasında, yoldaşca güven temelinde birbirimize sıkıca kenetlenerek kavgaya dalmamızın altını çizdi.

Genç yoldaşımızın okuduğu şiirler hepimizi duygulandırdı ve coşturdu. İşçi yoldaşımızın samimi, öğretici konuşmasından sonra, salondaki yoldaşların da görüş ve düşünceleri söylerek toplantıya katılabilecekleri ilan edildi. Bir çok yoldaş çok güzel, canlı, partiye ve sınıfa inanç ve güven dolu konuşmalar yaptı.

Gazi barikatlarından gelen parti yaşı genç bayan yoldaşımız, partimizin militan, kararlı mücadelesini övünerek anlattı. Partinin militan, enerjik ve candan çalışmasının ihtiyaçlarını seslendiğini, kendisinin de partinin saflarına katılmasına bu yanların neden olduğunu özellikle vurguladı.

Konuşmacıların arkasından marşlar, türküler söylendi, sazlar çalındı.

Kısacası İstanbul örgütümüz, partimizin gelen bu yılına enerjisini bileyerek, görevlerinin bilincinde girmiştir.

Türkiye Komünist Partisi özverili, inaçlı çalışmanın üstünde yükselecektir!

Gelecek onun için savaşanlarındır!

DAHA GÜVENLİ, DAHA HIRSLIYIZ

10 Eylül'ü Londra'da da coşkuyla kutladık

Çalışmalarımıza, bu yıl partimizin 76. yıl kutlaması daha da iyi olmalı düşüncesiyle başladık. Partimizin yeni bir atılım içinde olduğunu dosta, düşmana göstermeliydik, dedik.

Genç yoldaşlarla şiir ekibinin çalışmaları başlatıldı, marş korosu hazırlandı, partimizin 76. yaşını selamlayan afişlerle Londra donatıldı. Kutlamalar öncesi bütün yoldaşlar çok yoğundu, hepimiz biliyorduk ki amacımız birdi. Bütün hazırlıkları önceden ince ayrıntılarına kadar ayarladık, işbölümünü yaptık.

Herkes işini ve sorumluluklarını bilerek çalıştı. Salonumuzun düzenlenişi bile gelen yoldaş ve dostları heyecanlandırdı.

Kutlamamız, 40'a yakın dünya komünist partilerinden gelen ve çeşitli devrimci örgütlerden gelen mesajlar ile oldukça renkli gençti. Komünist partilerinin içten mesajları hepimizi duygulandırdı.

Açılış ve TKP marşının okunmasından sonra, 9 ayrı ülkenin komünist partilerinden ve örgütlerinden yoldaşlar konuşma yaptılar.

Genç yoldaşların şiir ekibi, Nazım Hikmet yoldaştan seçtikleri şiirlerle kutlamamızı renklendirdi. Genel Sekreterimiz Rıza Yürükoğlu yoldaşın konuşması dakikalarca ayakta alkışlandı.

TKP Türkiye örgütlenmesini ve görevlerini özetleyerek konuklarımıza aktaran yoldaşımızın konuşması ilgi ile izlendi.

Bu 10 Eylül'de 20.sine hazırlandığımız Özveri Taarruzu'muza hepbirlikte hoşgeldin dedik. Bir yoldaşımız Özveri Taarruzu'nu konu alan bir konuşma yaptı. Bu 10 Eylül toplantısı ile daha güzel Özveri Taarruzlarına hazır olduğumuzu belirttik.

Ayrıca, alanlarda siper yoldaşlığı yaptığımız MLKP ve DHKP-C Londra örgüt ve taraftarları olarak katılan yoldaşlar da toplantımıza katıldılar.

Toplantımıza gelerek mesajlarını sunan ya da mesajlarını göndererek katılan tüm dostlara, kardeş partilere, örgütlere yaptıkları bu katkıdan dolayı teşekkür ederiz. Gelecek günler, emekten yana güçlerin sarsılmaz birliği ile yükselecektir.

Enternasyonali söyleyerek bitirdiğimiz 10 Eylül'ün sonunda her yoldaş, çok daha iyilerini yapacağız, gün bizim günümüz diyordu adeta.

Bu yılki 10 Eylül kutlamasıyla, yeni dönemeçlere daha güvenli, daha hırslı, inançlı, korkusuz gireceğimizin de andını içmiş olduk.

Yaşasın TKP ile kucaklaşmış kavgamız!

Birleşelim-kazanalım-savaşalım

DHKP-C Temsilcisi Yoldaşın konuşması:

Değerli Dostlar,

TKP'nin 76.kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla toplantı düzenleyen TKP'nin İngiltere örgütünü ve burada bulunan tüm dostları selamlıyorum.

Devrimci mücadele dünyada ve Türkiye'de gelişen bir çizgi izliyor. Ve bu mücadeleye endeksli yurtdışında da tüm demokrasi ve devrim güçlerinin birlikte hareket etme zorunluluğu ile karşı karşıyayız.

Ülke genelinde olduğu gibi çeşitli alanlarda da birlik zorunludur. Sadece örgütlü güçlerin birliği yeterli değildir, hayatın her alanında örgütsüz kitleleri içine alacak genişliğe ve işleyişe sahip karakterli birlikler oluşturmak zorundayız. O zaman soyut tartışmalardan ve sözlerden çıkıp pratik adımlar atmamız gerekiyor. Çünkü pratik adımların kendisi yol gösterecektir. Sorun zemin ise zemin de var: Cezaevleri cephesi, tutsak aileleri cephesi. Ve daha da zemin istiyorsak, ezilen sömürülen Türk haklarının cephesi.

Bu sürecin dışında kalma, hayatın dışında kalmaktır.

Birleşelim-kazanalım-savaşalım şiarı ile tüm dostlarımızı selamlıyorum.

DHKP-C Londra örgütü

Yaşasın devrimci dayanışma

MLKP İngiltere temsilcisinin sunduğu mesaj:

Değerli Dostlar,

TKP'nin 76. kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlediğiniz toplantıyı, İngiltere MLKP taraftarları olarak devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

Ülkemiz coğrafyasında, Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşları ilk komünist öncü müfrezesi ve savaş kurmayı TKP'yi 10 Eylül 1920'lerde kuruluşunu ilan ettiler. TKP'nin kuruluşu büyük bir komünist iradenin ve savaşma cüretkarlığının adıdır. TKP'nin kuruluşundan korkan burjuvazi, Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve 15 yoldaşını alçakca katletti. Büyük bir darbe ve yara aldı. TKP, Marksizm-Leninizm ideolojisini kendine rehber dinmiş ve şanlı 17 Ekim devriminden de güçlü bir şekilde etkilenmişti. TKP'nin o günkü koşullarda kendisini ilan etmesi, Türkiye ve Kürdistan işçi, emekçi ve gençliğinin mücadelesinde ışık tutmuş ve yol göstermiştir.

1920'lerde ise TKP bütün komünistleri tek parti çatısı altında toplamış, ülkemiz mozaiyinde siyasal bir devrim gerçekleştirmişti. Bugün MLKP'nin kuruluşu da 10 Eylül'dür. Çünkü MLKP imkansızı var etmiş, yapılamaz denileni yeniden bir kalıba koyup şekillendirmiştir.

Değerli Dostlar,

Bütün devrimcilerin, komünistlerin görevi, her alanda savaşmak, mücadeleyi geliştirmek, siper yoldaşlığı pekiştirmek, emperyalizme, kapitalizme, faşizme karşı omuz omuza verip barikatlarda, direnişlerde, grevlerde vb. alanlarda mücadeleyi yükseltmekle yükümlüdürler.

Geçmişin mirasına sahip çıkmak, yalnızca devrimci ve komünistlerin görevidir. Tam da burada TKP'nin 76.kuruluş yıldönümü kutlarken, mirası mücadelemize ışık tutarak yol gösterecektir.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın devrimci dayanışma!

MLKP İngiltere Taraftarları

TKP 75 Yaşında

Türkiye Komünist Partisi'nin 75. kuruluş yıldönümü İngiltere Parti Örgütü'nce 10 Eylül günü Marks Memorial Library'de kutlandı. Katılımlı ve oldukça enternasyonal bir havada ve coşkulu geçen kutlamada dünyanın dörtbir yerindeki komünist partilerinden mesajlar okundu.

Aynı zamanda dünya komünist partilerinden temsilci olarak hem toplantıya katılıp hem de konuşma yapanlar arasında; Bangladeş Komünist Partisi lideri, Hindistan Komünist Partisi İngiltere temsilcisi, Biritanya Komünist Partisi merkez komite üyesi, eski Sovyet ülkeleriyle dayanışma derneği başkanı, İran Rahe Kargar örgütü temsilcisi, Japon Komünist Partisi merkez yayın organı yazarı, Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti ile Dayanışma Derneği başkanı, Marksist-Leninist Komünist Partisi-Kuruluş Londra temsilcisi de yer aldı.

Toplantının yapıldığı kütüphanenin tarihi önemi, Marks ve Lenin'in çalışma odalarının burada bulunuşu, Lenin'in İSKRA'yı bu binada çıkarışı günün önemi ile bağdaşıyordu.

İngiltere parti örgütünün ve gençlik örgütünün de konuşma yaptığı kutlamada şiir dinletileri de yeraldı.

TKP Genel Sekreteri Veli Dursun'un da videodan konuşmasının yeraldığı TKP marşı ile açılan toplantı, katılanların kendi dillerinden Enternasyonal'i söylemesi ile sona erdi. ❑

NOT: TKP'nin 74. Yildonumune kadar yukardaki örgütlerin hiç birisi yürükoğlu'nun bu kutlamalarina ne çağrilmiş nede katilmişlardir. Hele hele MLKP'nin katilmasi düsünülemezdi bile.

The Co-ordinator denied that the Agency is a front for the Communist Party of Turkey. She acknowledged that the Agency has links with the Association and its sister organisations because they are all attempting to serve the same client group. She pointed out that the Agency is not a commercial enterprise as such in that whatever money it raises is ploughed back into services for the community.

4.5 On 9th December 1994 I met with the Secretary General of the Turkish Communist Party and asked him to comment about the allegations made against his party and him personally. He agreed that there have been links between his party and the Association because some members of the communist party were also members of the Association or one of its sister organisations. He denied, however, that the organisations have been used as a front for the communist party. He rejected the allegations that the party benefitted financially from grants. He responded to the allegation that staff were appointed not on merit but on his instructions as laughable.

He explained carefully the position of his party by stressing that it abandoned revolutionary politics a long time and it has been engaged in legitimate, democratic politics ever since. He and his party espouse peaceful, democratic politics, that is why his supporters within the Association did not resist the recent forceful occupation of the Association's premises by a rival political grouping of the extreme left.

4.6 On 30th November 1994 I sent a confidential letter to five firms of Solicitors mentioned in the allegations asking them to confirm if any of the Association's staff had been engaged by them as Interpreters and if so, whether they paid directly or through Ceylan Translations. The only response I had was a phone call from someone in Bindman & Partners pointing out that it would be impossible to go through their cases to establish if interpreters had been used etc. She said that they could only deal with it case by case if we could give them the client's name. As I did not have any clients' names I did not pursue this any further.

5. RECENT DEVELOPMENTS

5.1 On Sunday 27th November 1994 whilst a meeting was taking place in an upstairs room at 84 Balls Pond Road, the Association's premises, a number of people led by Ayse Hasan, ex-Treasurer and one of the sources of the original accusations against the organisation, invaded the building. A brief fight ensued. The police were called but no arrests were made.

9-Aralik 1994 tarihin de TKP Genel Sekreteri ile gorustum. Partisine ve kendine karsi yapilan suclamalar hakkinda gorusunu sordum. Isci Birligi ile partisi arasinda baglantilar oldugunu kabul etti. Bunun nedeni olarak bazi TKP uyelerinin isci Birligine ve oteki kardes dernekere de (Kadin Merkezi, kutuphane, cocuk yuvasi) uye olmalarini gosterdi.

Ama derneklerin komunist Partisi icin yan orgutler olarak kullanildigini reddetti. Partisinin maddi olarak grandlardan (Belediye yardimlari) faydalandigi suclamasini kabul etmedi. Derneklere alinacak iscilerin yeteneklerine gore degilde kendi di rektifine gore alinma soylentisini gulunc buldugunu belirtti (TKP Genel Sekreteri Yurukoglu) Parti sinin durumunu dikkatli ve net bir sekilde acikladi: Uzun zaman dan beri devrimci siyaseti terk ettiklerini vurgulayarak yasal (burjuva yasalari). demokratik (burfuva demokrasisi) siyasetle ugrastiklarini, kendisinin ve partisinin bariscil, demokratik siyaseti savundugunu soyledi ve devam etti, bu neden le gecenlerde asiri soldan olusan rakip siyasi bir grub tarafindan isci Birligi basilip zorla isgal edildigi zaman bizim taraftarlarimiz karsi koymadilar.

Ingilizcesini de vermis oldugumuz yukardaki alinti, TKP (!) Genel sekreteri Yurukoglu ile Islington Belediye meclis uyesi Zack'in gorusmesinin cok ufak bir bolumudur. Bu iki adamin ilk gorusmesi degildir. Ama son gorusmeleri olacaktir. Ayrica bu adamlarin bu gorusmede cok seyi ameliyat masasina yatirdigindan, Zack'in basi agrimayacagina ait saglam guvenceler alarak ayrildigindan biz eminiz.

Bu raporda ele alinacak cok sey var. Ama biz iki onemli noktaya dikkat cekmek istiyoruz; Zack aynen bakkala gitme rahatligi icinde; "TKP Genel sekreteri Yurukoglu'na gittim....gorustum.....sordum...."diyor. Bu nasil illegal parti, bu adam nasil bir Genel sekreter ki yigin orgutunde bir sorun cikinca belediyenin bir sorumlusu Pat diye partiye ve sekreterine ulasabiliyor? Bu ne istir?

Esen'de ayni dogallik icin de her ay Scotland yard'dan gelen bir "ziyaretciyi" LIB'in ust odalarinda agirlardi.

Illegal (!) bir parti nin(!) sekreteri ve Merkez Komitesi 25 yildir Londra da yasiyor sa "ozel servis" le (special Branch) bile bu tur baglantilar kurmasini sanirim dogal karsilamak gerek.

Ikinci nokta Yurukoglu'nun o donemde eylem birligi yapmis oldugumuz siyaseti tanimlamasi ve kendi degisimini dile getirmesidir.

Adam kendi agzindan itiraf etmekdedirki; TKP (!) Iscinin Sesi burjuva sularda yelken sisirmeye calisan bir teknedir. Devrimcilikle uzaktan yakindan ilgisi yoktur. Ona karsidir.

YÜRÜKOĞLAN'DAN İNCİLER

"Stratejik bir kavram olarak cephe kavramını küçümsediğimiz, hakir gördüğümüz doğrudur da cepheyi hepten mi reddediyoruz? Bizim anlayışımızda "cephe" diye devrim için zorunlu olmazsa olmaz, herşeyin ona bağlandığı stratejik bir kavram yoktur. Cephe cephe diye hırsla söylenmeyişimiz bundandır. Koşulları doğduğunda geçiş süresi, kapsamı belli cepheyi kendimize yasaklamış değiliz. Ancak cepheden tutun mitingde yürümeye kadar her durumda komünist partisinin dışındaki her çeşit güçle, her çeşit eylem birliğinde komünistler için beş ölçüt vardır.

1) "Ayrı yürü, ortak vur" bu ilke partinin örgütsel bağımsızlığını anlatır.

2) Eylemin doğrudan proleteryaya ve ülkenin tarihsel ilerlemesine (Yürükoğlu bu tarihsel ilerlemeyi on yıl sonra toplumsal ilerleme olarak değiştirecektir. O.Ö) katkı olmalıdır. Bu ise proloterya hegomonyasına katkı demektir.

3) Birlik yapılan örgüt ya da kesim gerçek bir devrimci potansiyel taşımalıdır.(Türkiye'de burjuvazinin hiçbir kesiminde böyle bir devrimci potansiyel yoktur. Kutlu yazılarında DYP'yi övüyorsa, bu onun sorunudur.)

4) Birlik mutlaka eyleme yönelmeli, savaş birliği olmalıdır. Daha bu günden devrimde yapılacaklara dönük bir anlaşma ise bu çerçeve içinde sınıf uzlaşmacı bir tutum taşır.

5) Anlaşma, birlik mutlaka geçici, sınırlı bir karakter taşımalıdır.

(RY. İ.Sesi sayı 303 1986)

"Cephe ile yapılmış bir devrim var mı? Yok. Doğu Avrupa ülkeleri demesinler, o devrimleri sağlayan gücün cepheler olmadığını iyi biliyoruz. Latin Amerika'da vb. falan da örnek aramasınlar... Dünyada komünistlerin bugün bel bağladığı çeşit cephelerin kazandığı birşey var mı? Yok..."

"Türkiye'nin bu gününe ilişkin çıkarılacak bir sonuç varsa, o da komünistlerin Demirel'e, DYP'ye, SHP'ye demokratlık atfederek yaltaklanmalarının affedilir bir yanı olmadığıdır."

(RY. İ.Sesi sayı 303 1986)

"Komünist birlik ise şu şu hareketlerin bir araya gelip pazarlık etmesiyle değil, doğru ideoloji ve siyasetin güçlenmesiyle sağlanır."

"Sosyalistlerin birliği devrimci bir birlik değildir. Legal solun tartıştığı, sınıf uzlaşmacı reformist, legalist küçük burjuva ve burjuva sol•akımların bir araya gelmesidir."

"Legal solun birleşip birleşmemesinin işçi sınıfının ve komünistlerin sorunu olmadığına değinmiştik."

(RY. İ.Sesi sayı 369 1989)

Yürükoğlu'nun eski cephe anlayışını gördükten sonra, geçirdiği evrime ve yeni cephe anlayışına bakabiliriz. Yalnız sıkı durun:

"Hitler iktidara gelirken, bizler o biraz önce sözünü ettiğimiz türden sekreterlikleri çok yaptık. Bizler yapmadıkta bizim ataları-mız, dedelerimiz yaptı. Kominter 7. kongresine dek Hitler'e karşı mücadelede demokrasiyi (burjuva demokrasisini) savunmaktan uzak durdu. "Hitler'e karşı burjuva demokrasisini mi savunacağız?" dedi. Oysa doğru mantık şöyle olmalıydı. Burjuva devletini, o devleti yıkacak ve onun yerine insanları karanlığa mahkum edecek bir başka devleti kuracak olan bir güce karşı savunmak mübahtır, haklıdır, zorunludur."

(RY. Kervan sayı 44, 1994)

Bu "evrimci" adam gidip Kutlu'nun elini öpmeli ve özür dilemelidir. Çünkü yukarıdaki görüşlerden dolayı Yürükoğlu 1979'dan 1989 yılına kadar Ana TKP'ye ve onun liderlerine her türlü suçlamayı getirmiş, her türlü küfrü etmiştir. Devam edelim:

"Hemen bugünden geniş temelli bir laik demokratik hareket oluşturmalıyız. Bu geniş blokta ya da cephede modern, laik, demokratik devletin ilkeleri dışında hiçbir ideolojik açılım, katılım koşulu öne sürülmemelidir. Bu birlikte laikliği savunan müslümanlar, Aleviler, sendikalar, dernekler, Atatürkçüler, sosyal demokratlar, komünistler ve laikliği savundukları oranda merkez sağ partiler yer almak zorundadırlar." İslamcı siyasal harekete iktidar şansı veren ekonomik, toplumsal ve siyasal unsurları hızla yok etmeliyiz.

(Bu emperyalistleşmeyle mümkündür. Çünkü adam devrim demiyor. Bundan sonra gelen cümle de bunu kanıtlayıcı niteliktedir. O.Ö) Bunun için de en başta ve hemen tüm laik demokratik güçlerle her alanda, her düzeyde, her çapta bloklaşmanın, birleşmenin yolları bulunmalıdır. İşçi emekçi semtlerinde, gecekondularda, fabrikalarda, okullarda devrimci gürültüden uzak, kibirli homurtularla değil, somut veriye dayalı, teşhir ve aydınlatma çalışması yürütecek, taban çalışması yürütecek bir cephe..."

(RY. Kervan sayı 34, Şubat 1994)

Yürükoğlu ile DHKP-C'nin cephe anlayışı aynı yıla rastlamaktadır. İkisi de aynı cephe anlayışını savunmaktadır. Bunu Yürükoğlu aşağıda vereceğimiz alıntıda belirtmektedir. Kimin kimden kopya ettiği önemli olmadığı gibi, bu onların sorunudur. Şimdi Yürükoğlu'nun DHKP-C ile birlik kurduktan sonra söylediklerine bir göz atalım ve bu "cephe"yi kapatalım:

"Bugün önümüzde somut bir öneri vardır. DHKP-C'nin meclisler önerisi. Türkiye devrimci hareketinin bugüne dek gördüğü en olgun, en kapsamlı öneridir. TKP bu öneriyi gönülden desteklemiştir. Bu öneri artık bizimdir."

(RY. İ.Sesi sayı 443, 1996)

"Oysa devrimci harekette geniş bir çevre böyle bir güç ve eylem birliğine, cepheleşmeye yanaşmıyor. Bunların bir bölümü asıl olarak "erime korkusu" ile sözde kabul eder gözüküyor ama çeşitli bahanelerle yan çiziyor. Bir bölümü de Marksizmi yeterince içerememenin getirdiği derin doğmatiklik içinde cepheleşme, güç birliği yapma fikrini reddediyor. Gerekçeler muhtelif! Kimisi proletarya hegomanyası olmadan cephe olmaz diyor, kimisi cepheler kurtarılmış topraklarda kurulur diyor, kimisi devrim anında kurulmalı diyor, kimisi tabanda değil tepede kurulmalı diyor, kimisi de hepten "cephe fikri Marksizme-Leninizme ters bir oportünizmdir" diyor. Oysa bilinmelidir ki her başarılı devrim, emekçi sınıf ve katmanlar arasında başarılı ittifaklar üzerine kurulmuşlardır. Her başarılı devrim bir cepheleşmedir... Geçersiz gerekçelerle buna karşı çıkanları, birlikleri bozanları tarih affetmeyecektir. Türkiye dev-

rimci halk hareketinde irade merkezileşmesini yaratmada izlenmesi gereken yol demokratik muhalefet meclisleri ve halk meclislerini hayata geçirmektir."

(RY. İ.Sesi sayı 444, 1996)

Dünyada tek bir örnek gösteremediği cephe kurtuluşunu Yürükoğlu 6-7 yıl sonra burnunun dibinde buluverdi.

"Ülkemizde zengin giderek zenginleşiyor, yoksul giderek yoksullaşıyor. Bu gidişi engelleyecek varolanı bölüştürücü değil, zenginliği artırıcı ve yayıcı bir program getirmeliyiz."

(RY. Kervan sayı 34, Şubat 1994)

"Emperyalizmin zayıf halkaları (yani devrim olasılığının en yüksek olduğu ülkeler) gelişme düzeyi açısından sosyalizme geçmeye hazır değillerdir. Hepsinin de temel hedefi şu ya da bu ağırlıkla "kalkınma"dır. Kalkınmanın sosyalizmle bir ilgisi yoktur. Endüstrileşme, kalkınma tarihte kapitalizmin işidir. Devrimi yapıyorsun önce, kapitalizmin yapmadığını yapmak için. Bu ülkelerde devrim fırsatları da kapitalizmin gelişmesini tamamladığı için değil, ileri kapitalist ülkeler sorunlarını, sıkıntılarını ve çelişkilerini bu ülkelere transfer ettikleri içindir."

(RY.'nin TKP'nin 72. yıl konuşmasından Kavga özel sayı 20 Ekim 1992)

"Komünist partisinin tarihsel görevi toplumu kapitalist aşamanın ötesine geliştirmektir. Bu görev kapitalizmin gelişmesini engelleyerek yerine getirilemez. Bu nedenle komünist politikalar kapitalist gelişmeyi hiçbir biçimde engellememelidir. Bu tutum öte yanda kapitalist gelişmeyi destekleme anlamı da taşımaz. Politikalarımız kapitalist gelişmeye destekte vermemelidir. İşte komünistlerin işçi sınıfına yönelik sosyal politikalarının özü budur."

(RY. Kervan sayı 35, Mart 1994)

"Komünist partisi aynı zamanda toplumsal gelişmenin partisidir. Tüm toplumun bugün yaşadığı kapitalist aşamadan daha yüksek bir uygarlık düzeyine yükselebilmesi için çalışır."

"Dolayısıyla komünistler için günlük mücadele ve amaç, tek ve uyumlu bir bütündür. Ancak bunlar pratik yaşamda çeşitli neden-

lerle birbiriyle çelişebilir. Böyle bir durumda geri adım atması gereken günlük mücadeledir. Daha açık söylemek gerekirse her ne nedenle olursa olsun günlük mücadele ile amaç çatışmaya düşerse, tophlumsal gelişme işçi sınıfının çıkarlarından önde gelir. Komünistler toplumsal gelişmenin önüne çıkan işçi çıkarlarını savunamazlar."

(RY. Kervan sayı 35, Mart 1994)

Marks "Kapitalizmi kendi haline bıraktığımızda da gideceği yer nesnel olarak komünizmdir" diyor. Fakat bu insanoğlunu yokedici, sancılı ve uzun bir süreçtir. Komünistlerin görevi bu süreci devrimle kısaltmak, dünyayı değiştirmektir. Yürükoğlu ise işçi sınıfını burjuvazi ile uzlaşmaya sokarak, ülkenin kapitalist gelişmesini yükseltmeye çalışıyor. Burada komünistleri de nesnel olarak gereksiz hale getiriyor. Bu adamın "kapitalist gelişme, toplumsal ilerleme" görüşlerinin eleştirisine fazlaca girmek istemiyoruz. Çünkü onun işçi sınıfına yutturmaya çalıştığı bu fikirler bundan önce kimler tarafından savunulmadı ki! Sovyetcilerden tutun, Maoculara kadar birçok örgüt bu görüşlere yapışmıştı. Şimdi bunu savunan kimse kalmadı. İşte Yürükoğlu sahipsiz kalan bu oportünist, burjuva görüşleri yeniden işçi sınıfının içine taşımaya çalışmaktadır. Yukarıdaki burjuva görüşlerin eleştirisini elde etmek isteyen okuyucu Devrimci Proletarya yayınlarında çıkan "Popülist sosyalizmin eski bir modeli TDKP eleştirisi" kitabını okuyabilir. Ayrıca Mihri Belli'nin MDD'sine, TKP'nin UDC'sine yönelik tüm tartışmalar aynı konuyu içermektedir. Sanırım bu görüşün Türkiye'deki mucidi Mihri Belli'dir.

"Türk Metal'in toplantısında başka hiçbir sendika toplantısında karşılaşmadığımız disiplin, bağlılık ve coşku ile karşılaştık. Üyelerin yöneticilere ve Türk-İş'e bağlılıklarını tüm sendikal harekete örnek göstermek istiyoruz. Bu kurultay Türk-Metal'de benim katıldığım ilk işçi toplantısıydı. Salondaki coşkunun gerçekten büyük olduğunu vurgulamalıyım. Salonda bir yanıyla bayram havası eserken, bazı kesimler milliyetçi sloganları fazlaca öne çıkartıyorlardı. Bunların oranı 6500 kişiye göre fazla değildi. Burada yeri

gelmişken şunu da söylemeliyim ki, günün 24 saati burjuvazinin propagandası altında yaşayan bir toplumda, hele o kadar kan akarken, Kürt milliyetçiliğine karşı bir tepkinin yükselmesi doğaldır."

(Kervan, sayı 45, Ocak 1995)

1980 faşist darbesiyle birlikte Evren tüm öteki sendikaları kapatarak, Türk-İş'te birliği sağladığı halde o günden bu yana Yürükoğlu da "Türk-İş'te birlik" diyerek kıçını yırtmaktadır. Bununla beraber Metal-İş kolundaki rekabetin ortadan kalkmasını sağlamak amacıyla da Otomobil-İş, Çelik-İş, Özdemir-İş vb. gibi sendikaların gidip Türk-Metal'e katılmasını ve Türk-İş'i güçlendirmesini istemektedir. Bunun için kitap bile yazdılar. Türk-Metal faşist bir sendikadır. Faşist sendika olur mu? demeyin. Tüm yönetimi faşist, süreç içinde işçilerde büyük ölçüde faşistleştirildi veya kuzulaştırıldı. Direnenler işten atıldı, yerleri faşist kadrolar tarafından dolduruldu. Zaten sözümüzü yukarıdaki alıntı da onaylamaktadır: "O disiplin, o coşku, o bağlılık..." Bunlar MHP'nin itleridir. Faşist sendikanın üyeleri MHP militanı olunca "Kürt milliyetçiliğine karşı" yükselen faşist tepki de doğal hale gelmektedir. Türk-Metal'e böyle bir övgüye ancak milliyetçi faşist gazetelerde rastlanabilir. Türk-Metal yöneticilerinin röportajlarla sık sık Kervan'a taşınması, Türk Metal'in kurultayına katılmalarda bunların kimliğini az çok açık etmeye yardımcı olmaktadır.

"Türk-İş tarihinde ilk kez hükümet yıkmıştır. Bu eylem tarihte DİSK'in yaptığı en militan eylemlerden, MESS direnişi, DGM boykotlarından on kat, yüz kat daha militandır. Partinin söylediği en önemli tez "Türk-İş'te Birlik" tezi yaşamda doğruluğunu kanıtlamış ve sınıf Türk-İş'in peşine dizildiği gibi onu değiştirmiş, devrimcileştirmiştir..."

(Kervan sayı 54, Kasım 1995)

Ya işte böyle, hala duymadıysanız Yürükoğlu'nu okuyun. Artık karşınızda sendika ağalarından arınmış(!), hükümet yıkmış(!), değişmiş(!) ve devrimcileşmiş(!) bir Türk-İş vardır. Artık "Devrimci gürültüleri, kibirli homurtuları" ve de kürsü işgal etmeleri bir tarafa bırakıp, Türk-İş'in ardına dizilmeniz gerekir!

"Gorbaçov yoldaşın SBKP Genel Sekreteri seçildikten bu yana yaptığı çeşitli açıklamalar, iç ve dış siyasette attığı adımlar dünya çapında etki uyandırmıştır. Fransa ziyaretinde dış siyaset, özellikle silahsızlanma konusunda ortaya koyduğu tutum da, tüm burjuva basın yayın organlarında uzunca bir süre tartışma odağı oldu. Bu seferki tartışma geçmiş dönemde buna benzer ziyaretlerde olduğu gibi Sovyetler Birliği'nde "İnsan haklarının ihlali" üzerine yoğunlaşmadı. Bu fark uluslararası burjuva beyin yıkama mekanizmasının bir seçenek ya da huy değişikliğinden kaynaklanmıyor. Gorbaçov yoldaşın şahsında SBKP yönetiminin dünya burjuvazisini kendi dayattığı bir platformda güreşmeye zorlama yeteneğini göstermiş olmasından kaynaklanıyor... Dünya komünistleri Sovyetler'e düzgün bir destek verseler, Sovyetler'in durumu daha iyi olurdu. Ama bu "komünistlerden" bazıları anti-Sovyet konumdadırlar, bazılarının ise verdiği destek, Sovyetlerden yana kopardığı yaygara idam ipinin asılan adama verdiği destek gibidir. Örneğin bizim Menşevikler öyle bir düzeysiz Sovyetçilik yapmaktadırlar ki, kanımızca anti-Sovyet olsalar daha iyi olurdu."

(İ.Sesi sayı 293, 1985)

"Öyle görünüyorki Sovyetler Birliği Yuri Andrapov yoldaşla başlayan ve Mikail Gorbaçov yoldaşın genel sekreterliğe getirilişiyle hızla gelişen çok sevindirici bir yeniden toparlanışın içindedir. Canı gönülden desteklediğimiz ve mantıksal sonuçlarına doğru ilerleme azmini taşıdığını hisettiğimiz bu gelişmelerin bir siyasal kadronun öznel gayretlerininde ötesinde, sosyalizmin gelişme yasallıkları temeline oturan derin bir anlamı olduğuna inanıyoruz..."

(İ.Sesi sayı 294, 1985)

Yürükoğlu Sovyetler'e öylesine bağlı ki, SBKP'nin emperyalizmle uyum içinde tüm bloku kapitalizme devşirmeye yönelik Gorbaçov'un yenilikçi ve açıklık politikasını "Yeniden bir toparlanış" olarak ele alıyor ve bu politikayı gönülden destekliyordu. Ama daha ne olduğunu anlayamadan ülkeler arka arkaya yıkılmaya başladı. Gorbaçov yoldaşları da 1,5-2 yıl içinde birden bire karşı devrimci oluverdi. Ya kendileri devrimci mi kaldı?

"Komünistler bu seçimlerde (25 Mart 1984 O.Ö) SODEP'e oy verilmesini istiyorlar. SODEP oylarının yeterli bir yüksekliğe ulaştığı Türkiye'de hükümet düşebilir, erken seçimler gündeme gelir, daha önemlisi tüm toplumsal psikoloji değişir, insanların cesareti, canlılığı artar ve sokağa taşmaya başlar. "SODEP demokrat değildir, anti-faşist değildir, halktan yana değildir... SODEP'e oy ver.."

(RY. İ.Sesi 17 Mart 1984)

"İşçinin Sesi açık sözlüdür, yeri gelir silahları alın der, yeri gelir sosyalizmde çok parti olabilir der. Şimdi önümüzde yeni bir sınav var."

24 Mart seçimleri sınavında Yürükoğlu "SODEP" dedi. TC de en yüksek notu ona verdi.

"Partimiz bu seçimlere 'ortama oy ver' tutumu ile katılıyor. 'Demokrasi kavgasını yükselt, SHP'ye oy ver' çağrısını yükseltiyor."

(İ.Sesi sayı 421, 1991)

"Ana kavga SHP ile öteki burjuva partileri arasında gidiyor. Nabız arada atıyor. Türkiye çok kritik bir dönemece giriyor, SHP oy kaybederse Türkiye siyasal hayatı artık çok fena halde azacaktır. SHP hükümetten ayrılırsa, ki büyük ölçüde yerel seçimlerde zayıflamasına bağlıdır, o zaman Türkiye siyasal hayatının sağa kayışı çok hızlanacaktır. Yerel seçimlerde SHP'yi destekleme çalışmasının içine cesurca atılmak gerekir... Kampanyalarda aktif olacağız... ve herkes de bilsin ki bu oylar bulaşık suyu gibi tutumuyla SHP'nin değil, laik demokratik güçlerin, devrimcilerin oyudur."

(RY. Kervan sayı 32, 1993)

Yürükoğlu ömrü billah sosyal demokratlar için "aktif" ve "cesurca" çalışan bir devrimciydi(!) Aradan yıllar geçiyor, dönem değişiyor ama Yürükoğlu'nun bu partileri "aktif" ve "cesurca" desteklemesinin gerekçesi hiç değişmiyordu.

"Parti okulunu eskisi gibi düzgün parti okulu yapmalıyız. Ve de Türkiye'den inançlı komünistleri getirip, onları eğitmeliyiz. Bir hafta 10-15 günle olmuyor, 2-3 ayla olmuyor. Minumum 6 ay, bir yıl, iki yıl."

(RY. 15. özveri taarruzu başlarken İ.Sesi sayı 419, 1991)

Acaba Yürükoğlu "inançsız komünistleri" ne yapcacak? Bu adam bilgisiz mi, aptal mı bir türlü anlayamadım. Ama ikisi de iyi oturmuş olmalı ki "Alevi misiniz?" sorusuna verdiği yanıtta yukardaki kadar çarpıcı olmaktadır: "Sapına kadar Aleviyim."

1979 yılından 1992 yılına kadar parti okulu diye birşey olmadı. Ne kuruldu, ne de kurulması için çalışma gösterildi. Zaman zaman Yürükoğlu haftada bir yapılan İTİB seminerinin parti okulu niteliğinde olduğunu dile getirmiştir. Her özveri taarruzunda "parti okulu kuracağız" diyerek para toplamış, üyeleri sıkıştırmıştır. Ama fazla hakkını yememek gerekir, bu maksatla Türkiye'den süreç içinde getirmiş olduğu kişileri köydeki evlerin birine gizleyerek, onlara eğitim vermeye çalıştılar. Eğitimci de Oktay Bozdağ ve Mehmet Kurtalan'dı. Eğitim dedikleri şey de adamların kafalarında pek aydınlatamadıkları görüşlerin tartışılması, sonuçlandırılmasıydı. Bu düzeyde eğitim gören "parti okulunu bitiren" kişilerden hiçbiri Londra'yı terkettikten sonra örgütte kalmıyordu. 1988 yılında Türkiye'den tanıdığım birisi geldi. Yiğit birisiydi, gözü karaydı. Namusluydu, komünistti. Tariş olaylarına birlikte katılmış, Buca'da birlikte yatmıştık. Onlar bir grup olarak idamla yargılandı, uzun zaman içerde yattı. Çıktıktan sonra du durmadı, durulmadı. Bu adamı eğiteceklerdi! Ne Oktay Bozdağ ne de Yürükoğlu eğitemediler, sürekli takıştılar. Bu yüzden kimseyle görüştürmediler. Köye sakladılar, dışarıya da kontrol altında çıkıyorlardı. Şimdi bu arkadaş mücadelesini başka bir örgütte sürdürmektedir. Yürükoğlu'nun parti okulu dediği budur. Ama son dediklerini de uygulamaya soktular, Türkiye'den 2-3 adet "İnançlı komünist" getirdiler. Üç yıl dolduğu halde adamlar hala burdalar. Ne olacak bunlardan? Yürükoğlu kökünden kopardığı insanları burjuvaziyle uyum haline getiriyor.

"Gazi olayları tam bir labaratuvardı. Yerel bir ayaklanmadır. Gazi direnişi tüm düşüncemizi değiştirmiştir... Bu büyük bir olaydır."

(RY Yeni dönem, yeni taktik. sayı 23, 1996)

"Ayaklanma, direniş, savunma " kararsızlığını Yürükoğlu hem bilgisizliğinden hem de cambazlığından kullanmaktadır. Böylece herkesle aynı görüşte olabilecektir. Görüldüğü gibi küçük çaplı yerel bir direniş KP ve liderini ne hale getiriyor. Tüm politikasını değiştiriyor. Türkiye gibi ülkelerde neler olmuyorki! Gazi'nin geleceğini önceden göremeyen bir parti, kendisine partiyim demesin. Ayrıca Gazi'nin geleceği taa 18 yıl öncesinden, Tariş olaylarından belli değil miydi? Yürükoğlu dönüp o gün yazdıklarını bir daha okumalıdır. Ya o gününden utanacaktır, ya da bu gününden. Çünkü Tariş direnişini İzmir ayaklanmasına büyüten Yürükoğlu "devrim anını" yakalıyor, "halkım silahını bırakma" diye bağırıyordu. Şimdi Müslümanlarla, merkez sağ partilerle cephe oluşumlarını zorlamaktadır.

"Bedelli askerliğe karşı bedelsiz askerlik için. Biz askerlik sanatını öğrenmek için askere gideriz ve bunu da bedelsiz yaparız. Şimdi hem bu sanatı öğrenme olasılığı hepten kalkacak , hem bir de bedel ödeyeceğiz. Tüm gençler için hangi ülkenin ordusunda olursa olsun askere gitmek yararlıdır."

(İ.Sesi sayı 258, Mayıs 1984)

Türkiye'de 250 bini aşan asker kaçağı vardır. Toplumsal-siyasal büyük bir olaydır bu. Bu insanlar kişisel olarak Kürt ulusunu yok etmeye yönelik TC. saldırısına tavır koymuşlardır. Yürükoğlu bu kadar bile olamıyor. Askerlik sanatını öğrenmeyi bahane ederek, Bursa askerlik şubesi gibi hareket eden bu adamın temsil ettiği yer herhangi bir burjuva partisi olsa hiç şaşırmayız. Madem ki Yürükoğlu bu sanata böylesine aşık, bunun öğrenileceği en iyi yer olarak ona Amed'i, Dersim'i, Şırnak'ı tavsiye ederiz. Özel tim içinde görev almalılar. Burada her türlü silahı kullanma fırsatı ve her türlü adam öldürme özgürlüğü vardır. Yalnız askerlik sanatına değil, kısa zamanda adam öldürme sanatına da kavuşacaklardır. Ama bunun küçük bir tehlikesi de yok değil hani. Karşınızda Kürt halkı olacaktır. Eğer orada bu iki sanatı da öğrenip kurtulabilirseniz, bu sefer karşınızda Türk halkını bulacaksınız. Ama risk alınmadan da hiçbir şey öğrenilmez değil mi? İşin ilginci Yürükoğlu kendisine

sadık tüm adamlarına bedel ödeyerek, bedelli askerlik yaptırmıştır. Haydar, Rıfat, Ahmet, Yusuf... Mercan Köklü ise kendi söylemine sadık kalmışsa, bedelsiz askerlik yapmaktadır. Ya bir de Amed'e, Dersim'e gönderilirse! İşte o zaman buna çifte alçaklık demek gerekir.

"Kişisel bir not: Tam 31 yıldır TKP üyesiyim. TKP'ye Türkiye'de halk devrimini yaşamak, bunun içinde demir gibi güçlü bir TKP yaratma çabasının içinde yer almak için girdim. Bu iki amaç da henüz gerçekleşmedi. Haydi birincisi nesnel bir sorundur ama ikincisi özneldir. Ama yine de bir şarkıda söylendiği gibi "Hey yıllar yenilmedim size" diyebiliyorum."

(RY. TKP'nin 76. yıl konuşmasından İ.Sesi sayı 443, 1996)

Yukarıdaki Yürükoğlu'nun konuşmasını DHKP-C Londra örgütü temsilcileri ile MLKP İngiltere taraftarları (coşkuyla) alkışlamışlardır. İki örgüt temsilcileri de "Değerli dostlar" diye başlayan mesajlarını orada okumuşlardı.

"Kuveyt'i kurtarmak istiyorlarmış! O zaman bunun tek yolu Irak'ın ordusunu kırmaktır. Bu olursa Suriye, İran, İsrail, Türkiye kapışacaklardır. Bu çok daha büyük ülkelerin, çok daha büyük orduların, dolayısıyla onlara destek verecek çok sayıda başka ülkelerin savaşa girmesi demektir. Bunun yanında Irak'taki güvenlik aygıtının çökmesiyle Kürtlerin de bölgedeki parçalarını birleştirip, bağımsız bir devlet kurmayı amaçladıklarını biliyoruz. Bunun yanında hesap edilemeyecek başka öğeler de vardır. Hıristiyan ordular Irak'a girerse, Arapları öldürmeye başlarsa Arap milliyetçiliği nasıl bir tepki gösterecektir... Kuveyt kurulduktan sonra yönetim ailesi dönecek mi? Sonra Ürdün ne olacak? Yani Pandora'nın kutusunu açıyorlar, içinden ne çıkacağı belli değildir.

(RY. İ. Sesi sayı 411, 1991)

Yürükoğlu salladıkça sallıyor. Önce Irak'ın tüm ordusunu kırdırıyor, sonra tüm dünyayı savaşa sokuyor, hızını alamıyor Müslüman ülkelerine haçlı seferleri düzenliyor. Körfezin petrol kokusu taşıyan sularında çırpındıkça batıyor. Körfez savaşı üzerine kurduğu hayalle kendisini öylesine büyük bir korkuya sokmuş ki, bu

korku onun gerçek düşüncelerini saklamasına da engel olmaktadır. Bu korku onun TC yanlılığını da, Türkçülüğünü de öne çıkarmaktadır. Pandora'nın kutusu açılırsa, Irak yıkılıp gidecek ve Kürtlerin beş parçayı da bir bayrak altında toplama ihtimali güçlenecektir. Türkiye'nin "toprak bütünlüğü" bozulacaktır. Bu adam gerçek bir kılıç artığıdır. Bari attığının biri tutsa, "Aşkolsun adama, inatla, yılmadan, utanmadan attı ama sonunda birini tutturdu" diyeceğiz. Nerde...

"Bu TC lafını hiç anlamıyorum. Çok yayında TC diye geçiyor. Neden? Çok ısrarlı kullanıldığı için burada bir küçültme, aşağılama çabası görüyorum. Ben buna Türkiye Cumhuriyeti derim. Cumhuriyet iyi bir yönetim biçimidir. Biz ülkemizde bunu iyi bir yönetim biçimi durumuna getirememiş bile olsak, Cumhuriyet iyi bir yönetimdir."

(RY. Kervan sayı 24, Şubat 1993)

Öğrenme konusunda pek kabiliyetli sayılmazsın ama Cumhuriyete kafanı fazla takmasan TC'nin ne anlama geldiğini kısa sürede sökeceğine inanıyorum.

"Komünist partisinde sekreter olmak, kapitalist şirkette yönetici olmaktan farklıdır."

Acaba doğru mu dersiniz? Yürükoğlu'nu dinlediğinizde bu iki şeyin birbirinden pek farkı olmadığını göreceksiniz:

"Başarılı, yığınlara güven veren ve onların önderi olacak komünistlerin bilmesi gereken en önemli konulardan birisi para muhasebesidir. Mali konuda hatalarımız nereden geliyor? Başta partiye aldığımız üyelik şartlarını iyi anlatamıyoruz. Kesenek konusunun önemini net koymuyoruz. Ne oluyor? Disiplinin kesenek yönü çiğnenmiş oluyor. Ne oluyor? Kağıt üzerinde çok sayıda partili ama kesenek vermeyen üye, hayali bütçe, keyfi harcamalar çıkıyor. Düzeltilmesi gereken birinci iş budur. Bu anlayışı kavramış örgüt üyeleri ve yapılar daha büyük işler yönetecek, daha büyük parasal kaynakları bulacak, bunların akıllı ve planlı muhasebesini yapan örgütler durumuna yükselecektir. Havaya gerek yok! Yüksek binaları kurmak ve yönetmek, büyük ölçekli parti bütçelerini yönet-

mek, kesenek disiplinine sahip olmakla, kesenekleri eksiksiz toplamakla, %75 kesimini adil ve disiplinli, planlı bir şekilde harcamayı bilmekle yakından bağlıdır."

(İ.Sesi 448, 1997)

Ahh Yürükoğlu bir de "Her dönem kendi kadrosunu yaratır" demese, tüm parti üyesi ekonomide birer muhasebe uzmanı, kapitalist işletme sekreteri olup çıkacaktır.

"Komünist parti üyesi, hele de sekreter yalan söyleyemez, yaşamadığını yaşamış gibi anlatamaz. Uzun süredir parti üyesi olacaksın ve ne bildiri dağıtacaksın, ne eylemlere katılacaksın, ama bunları yapmış gibi genç yoldaşlara anlatacaksın ve "şimdi sıra sizde", şimdi bu eylemleri siz yapacaksınız diyeceksin."

(İ.Sesi sayı 448, 1997)

Haydi bakalım Yürükoğlu, Sırma, Ahmet, Meral yukarıdaki şikayet sizin gibi tuzu kurulara yöneliktir. "Yiğitler yiğitler, bizim yiğitler" demeyi bir yana bırakın da, bir parça yiğitlik yapın. Hem sizden fazla birşey istenmiyor, İstanbul'un birkaç semtinde kesinlikle illegal değil, şeriatı mahkum edici, laik, demokratik Türkiye'yi övücü bir bildiri dağıtın, eyleme katılın yeter, haa ne dersiniz?

"Her dönem kendi kadrolarını da yaratıyor."

(İ.Sesi sayı 448, 1997)

Eskiler ne oluyor dersiniz?

"Evet kaç bölge komitesi İnternet'e girip İşçinin Sesi'ni oradan alma koşullarını yarattı. Hepsi 3 dakikanın işi, İnternet'e girip İşçinin Sesi'ni açacaksın, yazıcıdan kopya alacaksın, sonra istediğin kadar çoğalt ve dağıt.

....

Her sayıda bu konuyla ilgili yazı çıkıyor. Bir komünist partisinin merkez organı aktüel bir gazete midir? O zaman neden merkez organ en önemli memleket meseleleri, devrimci durum, devrimci mücadelenin can alıcı konuları yanında, her sayısında İnternet'e yer veriyor?

....

Gazeteyi ve öteki yayınları elde etmek dakikaların, hatta saniyelerin işidir. Ve de bu sayfalar alan kişiden bağımsız, dünya ale-

me açık sayfalar olduğu için yasal hiçbir takıntısı olmayan, doğal meşruluğa sahip bir iletişim yoludur. Bu iş, elinde İşçinin Sesi ile, yasak yayınla yakalanmaya benzemiyor."

(İ.Sesi sayı 448, Mart 1997)

Galiba Yürükoğlu'nun verdiği güvenceyi Türkiye'de hiçbir üye yutmuyor. Ama madem ki bu işler güvence ile yapılıyor, acaba çoğaltımda ve dağıtımda da güvence verilse nasıl olur dersiniz? Merak ettiğim ikinci bir konu da acaba Yürükoğlu'nun her üyesi kompütüre mi sahip? Şaka bir yana işçi sınıfının İnternet kullandığı bir dünyada, inanıyorum Türkiye'de biz başka şeylerden konuşuyor olacağız. Bu İnternet işi bile başlı başına burjuvaziye daha yakın durmanın, emekçi halklardan, işçi sınıfından kopmanın bir yoludur. İnternet'le Yürükoğlu kendi sınıfını aramaktadır.

"Devrimci hareketimizde yanlış bir alışkanlık var. Tüm örgütler kendilerini yüceltici konuşuyorlar, yazıyorlar, kendi partilerini öven sloganlar atıyorlar, mitinglerde, yürüyüşlerde TKP MK'sı 10 yıl önce örgütlerine gönderdiği bir direktifle kendimizi öven belgiler atmayı durdurdu. Kısacası TKP'yi övmeyeceğim."

(RY. Yeni dönem, yeni taktik sayfa 95, 1996)

Yürükoğlu'ndan gene büyük bir yalan. TKP(!) MK(!)'sı örgütlerine böyle bir direktif göndermemiştir. Eğer Yürükoğlu gönderdiyse(!) kendisi 10 yıl boyunca MK direktifine uymadığı için suç işliyor demektir. Bu yalana çok örnek vardır. Biz önce yukarıdaki alıntının bir pragraf altından, yani aynı kitabın aynı sayfasından bir örnekle başlayalım:

"Teorik tahlilde Türkiye devrimci hareketinin en ileri çizgisindeyiz. Son 25 yılın olaylarına baktığımız zaman bunu görmek olanaklıdır. Çok şeyi ilk biz söyledik ve doğru olarak söyledik ve bizim kadar Marks'a, Engels'e ve Lenin'e sadakatla bağlı başka bir örgüt yoktur."

(RY. A.G. Y. sayfa 95-96)

"TKP'nin siyasal çizgisi Türkiye'nin en esaslı çizgisidir."

(RY. A.G.Y. s.107)

Sözünü ettiği 10 yıl içinden örneklerle devam edelim:

"Partimiz TKP Marksizmin-Leninizmin devrimci görüşlerini en

yüksekte tutan, en gerici dönemlerde bile ilkelerinden ödün vermeyen, çelik disiplin uygulayan, her dönemin mücadele yöntemini doğru seçen tek örgüttür."

(İ.Sesi sayı 383, 1989)

"Sol hareketin o liderlik yapma iddiasını taşıyan sol hareketin durumu ise içler acısıdır. Bölük pörçük çok az kişinin okuduğu çok sayıda yayın çıkıyor. Çoğunluğu birlik esnafı, birlik sözcüğü üzerinde yaşıyor, onunla 15 kişi çevresinde toplayıp birlik görüşmelerinde elinin daha güçlü olmasını istiyor. Ama ortada yapılan bir iş yok. O yayınların bir çoğu da görüşlerimizi şurasından burasından alıyor, kendilerin gibi sunuyor."

(RY. İ.Sesi sayı 404, 1990)

"Biz bir garip örgütüz... Şimdi eleştireceğim yönlerde de, eksikliklerimizi örme konusunda da, başarılı yanlarımızla da devrimci hareketten ilerdeyiz."

(RY. İ.Sesi sayı 405, 1990)

"Yoldaşlar, biraz da kendimizi öveyim. İşçinin Sesi gerçekten dikkate değer bir harekettir. Bir durup düşünelim. Bir hareketin ülkesinden binlerce kilometre öteden kendisini ülkeye taşıması ve ülkede bir örgüt olarak ortaya çıkabilmesi son derece zordur. Hele buna bir de beş kuruşsuz başlamışsa, hele buna hazır bir kalabalıkla da başlamamışsa. Yirmi yıl, yirmi yıl ülkesinden uzak yaşamak zorunda bırakılmış bir avuç insanın yozlaşmadan, benliğini koruyarak kalabilmesi, hele Türkiye solunun fikir oluşumuna katkı yapabilmesi kolay iş değildir. Bu gün Türkiye devrimci hareketinde sayısal gücümüz ortanın üzerindedir. Siyasal-ideolojik etkinliğimiz ise en yukarılardadır."

(RY. İ.Sesi sayı 405, 1990)

"TKP'yi TKP yapan, İşçinin Sesi'ni bugüne getiren ideolojideki doğruluğu, açıklığı, inatçılığıdır. Biz kendimizi kaf dağında görüp ne kendimizi, ne başkasını aldatmayız. Şu bir gerçek ki Türkiye işçi sınıfı devrimi TKP'nin önderliğinde yapacaktır, o günlere TKP'nin kadroları götürecektir.

(İ.Sesi sayı 445, 1996)

"Bugün Türkiye'de Marksizmi bizden daha iyi bilen ve ülke koşullarına uyarlayan başka bir parti yoktur. Doğruları hep biz önce söyledik, diğerleri peşimizden geldi. Hala göremeyenler de var."

Bu kadar büyük(!) sözün altında tam ezilmeye başlarken "pat" diye önümüze 1990'lardan bir cümle düşüveriyor. Hem de Yürükoğlu'nun kendisinden:

"Cahillik demiyorum, partimizde cehalet var."

(RY. İ.Sesi sayı 404, 1990)

Eyvallah Yürükoğlu, işte şimdi sana yürükten katılıyorum. Ben de aynen senin gibi düşünmekteyim.

"Şeriatçı parti laiklik ilkesi ile çelişir. Kapatılmalıdır. Neden, neden bu istem yükseltilmiyor? Bir tek neden söyleyin."

(RY. Kervan sayı 36, 1994)

"Demokratik ülkelerde faşist partiler serbest mi? Bu nedenle bu sistem (şeriatçı RP'nin kapatılması O.Ö) en demokratik istemdir. Dahası bunlara karşı yasal yollarla önlem almakta meşrudur ve demokratiktir."

(RY. Kervan sayı 34, Şubat 1994)

Ama Yürükoğlu lütfen bizi de kendin gibi cahil sanma. Hangi demokratik ülkeden söz ediyorsun? Senin demokratik dediğin ülkelerde burjuva demokrasisi bulunmaktadır. Ve bu, burjuva diktatörlüğünün parlemento kılıfı altındaki bir görüntüsüdür. Bunun öbür yüzü de parlementosuz, yasasız, kuralsız, çıplak diktatörlüktür. Faşist partiyi kapatmakta, serbest bırakmakta senin demokrat olarak değerlendirdiğin ülkelerde her an için mümkündür. Burjuvazi çok sıkışırsa her şeyi kapatır. Parlementoyu dağıtır, faşizmi getirir. Eli rahatsa, herhangi bir huzursuzluk yoksa gene senin dediğin gibi "Demokratik ülke" olarak kalır. Haa birşey daha sorayım. Kimin yasasının arkasına gizlenerek Refah Partisi'ni kapatmak istiyorsun?

"Evet burjuva politikacılar İslam devleti istemediler. Onlar İslami duyguları kullanıp, oy toplamak istediler. Ama sınıfsal dar bakışları ile göremedileri toplumun dinsel inancı olarak hepimizin

saygılı olduğumuz islamiyet politikleştiğinde, islami politik bir harekete dönüştüğünde çağdaş uygarlığın önüne dikilebilecek en büyük belalardan biridir."

(RY. sayfa 34, Şubat 1994)

Burjuva partiler İslami duyguları kullanıp oy toplamak istedilerse, dine karşı savaşımı, dine saygıya dönüştüren Yürükoğlu gibi tırnak içi komünistler de İslam'ı destekleyerek onun politikleşmesini sağlamışlardır. Yürükoğlu laik-demokratik Türkiye derken bile İslam'a karşı saygısını tüm şiddetiyle sürdürmektedir. Müslümanların cepheye çağrılmasının başka bir anlamı olamaz. Şeriattan ayrı bir müslümanlığın olduğunu düşünmek saflıktır. Küçük bir örnek verelim. Örgütlü, partili olmayan kişiye komünist denmez. Ayrıca keseneğini düzenli ödemeli, örgütün verdiği işte çalışmalı ve örgütün eylemlerine katılmalı, görev almalı, görevini yerine getirmeli vs. gibi. Bu saydıklarımızın dışında kişiye komünist denmez. Peki müslüman da aynı şey değil mi? 5 vakit namazını kılmalı, her yıl sakat değilse, varlığı yerindeyse hacca gitmeli, Kur-an ve sünnetin belirttiklerini harfiyen yerine getirmeli. Kadınların kapanmasından, erkeklerin sakal bırakmasına, sarık takmasına kadar tüm işlemleri yerine getiren kişi müslümandır. Kendimizi aptal yerine koyarak kandırmaya çalışmayalım. Müslümanlık şeriattır. Yürükoğlu'nun savunduğu cephe devrimci bir cephe olsa, müslümanlara yaptığı çağrının ittifaklar politikasına uygun olarak tarafsızlaştırma niyeti taşıdığını düşünebiliriz. Ama cephenin kendisi zaten burjuva bir içerik taşımaktadır ve komünistleri, devrimcileri dıştalamaktadır. Yürükoğlu şeriatla mücadele adına dinle mücadeleyi kaldırıyor ve çağdaş modern Türkiye (ne demekse) adına dini meşrulaştırıyor. Bu meşrulaştırma alttaki alıntıda da devam etmektedir.

"Bu partilerin (Burjuva partileri O.Ö) Refah Partisi'ne karşı kem küm etmekten, yarın daha da güçlenirse üzerlerine orduyu sürmeye kalkmaktan başkaca yapacakları bir şey yoktur. Oysa dinci, siyasi akımlarla mücadelenin yolu bu değildir. Gerçek zafer yolu halkın tüm inanan müslümanlarıyla, tüm laik partilerin insanlarıyla birlikte, kadınıyla, erkeğiyle bu ortaçağ yolunu lanetleyip reddetmektir."

(RY. Kervan sayı 36, 1994)

"Her büyük adam için en büyük tehlike dondurulmaktır ve kullanılmaktır. Atatürk'te aynı durumdadır. Kimse onu bilimsel bir anlayışla yorumlamıyor. Atatürk mecelleyi kaldırarak vb., laiklik yönünde çok önemli adımlar atmıştır."

(Kervan sayı 36, 1994)

"İslamcı siyasal hareketin girdiği her yerden kan fışkırmaktadır. Önlemlerin zamanında halkla beraber alınmadığı yerlerde, ordular da büyümekte ve toplum çaresiz bir karanlığın eline düşmektedir."

(RY. Kervan sayı 37, 1994)

Yukarıdaki alıntıların devrimci birilerine ait olduğunu düşünmek olası değildir. Bunlar Hürriyet'in, Milliyet'in demokratlığının(!) bile altında seyretmektedir. Atatürkçü, orducu, laik ve demokrat. Ne İran ne de Afganistan bunlara bir türlü örnek olamadı.

"Sonra Türkiye, ekonomik gelişme düzeyi ve olanakları çok düşük bir ülkeydi. Bu gün de sorunlarını aşmış bir ülke değildir. Devletin eğitiminden bu gün bile tümüyle çekilmesi pek düşünülemez. Çekilirse eğitim dincilere ve asıl olarak zengin çocuklarına "hizmet" veren okul şirketlerine kalır.

(RY. Kervan, sayı 37, 1994)

Yürükoğlu hiçbir zaman gerçekçi bir seçim yapamıyor. O kötüler içinde bir seçimle kendini karşı karşıya getirdiği için en iyi seçimi bile kötü olmaktan kurtulamıyor. Yukarıdaki alıntıya bağlı olarak Yürükoğlu'nun kötüler içinden iyi(!) seçiminin onu nereye getirdiğini çok kısa bir şekilde göstermeye çalışalım:

-"Askerlik 20 ay bedelsiz: Bu, bedel öncesini olduğu gibi kabul etmektir, "vatan borcu" "devletin bekası" anlayışının bir ürünüdür. Devletin yanında durmaktır veya burjuvazinin bir kesimini desteklemektir.

-Özelleştirme: Finans kapitalin önündeki pürüzleri temizlemek, ülkenin kapitalist gelişmesini hızlandırarak emperyalistleşme olanağı yakalamasına yardımcı olmak.

-Müslümanlarla cephe birliği: Dinin toplumlar üzerinde olumsuz, uyuşturucu etkisini gözardı etmekte, onu meşrulaştırmaktadır.

-Eğitimin devlet elinde bulunması: Faşist Türkçü, gerici bu eğitimi desteklemek. Bu eğitim Kürtlerin asimilasyonunda, onun yok edilmesinde kullanılan en büyük, en tehlikeli silahtır."

Bu örnekleri okuyucu elindeki kitaba bakarak çoğaltabilir. Yürükoğlu güya alternatif program üretmektedir. Bunların devrimci alternatifler olduğunu düşünmek aptallık, bilgisizliktir. Bu alternatiflerin MHP'nin programında rahatça yer alabileceğine inanmaktayım.

"İnsan ilerledikçe, öğrendikçe kendisini yenileyebilmelidir. Yanlışlarını aşabilmelidir. Atatürkçülük, Kemalizm bir burjuva ideolojisidir demek başka birşey, ki bunu demek yanlış değildi. Ama onları Türkiye'nin yaşadığı şu gelişme aşamasında düşman kabul etmek başka birşeydir. Türkiye toplumuna yaptıkları katkıları reddetmek yine başka birşeydir. Hele bugün şeriat tehlikesinin ortaya çıkması, konuyu daha geniş bir perspektif içinde oturtabilmeye yardımcı oluyor. Yani sekterliklerimiz vardı. Yürükoğlu neyini değiştirdi derseniz, işte bu yaprak dökümü gibi sararan yapraklar dökülüyor bence."

(RY. Alevilik islamın içindedir Kervan sayı 44, 1994)

"Büyük yanlışlar yapıldı. Bugünkü anlayışım içinde o yanlışların suçlusu, ya da temel sorumlusu olarak Stalin'i görüyorum."

(RY. A.G.Y. 1994)

Yürükoğlu 1980'den 1988 yılına kadar her yıl Stalin'in doğum yıldönümlerini İşçinin Sesi gazetesinde 3-4-5-6 sayfa ayırarak kutlamıştır. Bu yazıları okuyan hiç kimse Stalin'e antipati duyamaz, onu yargılayamaz, suçlayamaz. Bu gün neredeyse sosyalizmin kapitalizme dönüşünü bile yalnızca Stalin'e yüklemeye çalışmaktadır. Ama adam sosyalizmi yukarıda söylediği gibi, sosyalist ülkeler(!) yıkıldıktan sonra öğrenmeye başladı. Sosyalizmi sosyalist ülkeler(!) yıkıldıktan sonra öğrenen öylesine çok insan var ki! Yürükoğlu devam ediyor:

"Eskiden çok yüksek sesle söylüyorduk tek ülkede sosyalizmi, çünkü sosyalizmi yeterince bilmiyorduk. Bugün öyle yüksek sesle söyleyememiz... Marks'ı, Engels'i daha iyi bilmemizden kaynakla-

nıyor." Tek ülkede komünizm olmazı çok rahatlıkla, net bir şekilde yakaladık. "Tek ülkede sosyalizm olur mu? konusu ise çok tartışmalı bir konudur."

(RY. Yeni taktik yeni dönem sayı 49, 1996)

Bu adamın hedefinin devrim ve sosyalizm olmadığının kendi ağzından ifadesidir.

Bir de Yürükoğlu'nun Sovyetler Birliği'ni değerlendirmesine bir gözatalım:

"Sosyalist sistem, sömürü ilişkilerinin yer almadığı, proletarya enternasyonalizmi temelinde halkların ve devletlerin kardeşçe işbirliğine dayanan uyarlı bir bütündür."

(RY. Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye, 1979)

O dönemde sosyalist sistem Yürükoğlu'nun bize anlattığı gibi miydi? Hayır. Ne sosyalist sistem içindeki devletlerin kardeşçe işbirliği vardı, ne ilişkiler proleterya enternasyonali temelinde yürümekteydi. Sömürü ilişkisi vardı. Sosyal emperyalist bir ilişkiydi. Bu ekonomik gücü elinde tutan zayıf olan ötekini tıpkı kapitalist düzende olduğu gibi ezmekteydi. Yürükoğlu da bunu bu ülkeler yıkılıp tarihe karıştıktan sonra öğreniyordu, ama bu öğrenme onu doğru çizgide tutmuyordu. Yürükoğlu savrulup gidiyordu. Bu savrulmayı kendisinden dinleyelim:

"Böyle az gelişmiş bir ülkede (Sovyetler Birliği'nde O.Ö) kurulan sosyalizmin başka ülkeleri sömürmeden emperyalizmi yakalaması, onu geçmesi çok güçtü. Bu güçlük şöyle bir tehlikeyi de birlikte getiriyordu, Sovyetler Birliği emperyalizmi ileri kapitalist ülkeleri geçemedikçe, kendi halkına oradaki dükkanlarda olanları veremedikçe geriye devşirilme, sosyalizmin likidasyonu, çökmesi tehlikesi vardı. SBKP bu zoru başaramadı. Arka arkaya büyük hatalar yaptı. Bu hatalar onu önce oportünizme, daha sonra revizyonizme götürdü. Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfı için demokrasinin olmayışı, işçi sınıfının kendi devletinde siyasal erkte yer tutmayışı, kendi düzeni içinde çıplak diktatörlük altında yaşaması ise zorun başarılamayışının en önemli nedeni oldu."

(RY. İşçinin Sesi sayı 402, 1990)

Yeni Yürükoğlu eskisini reddettiği gibi ipe sapa gelmez herşeyi cesurca(!) söylemekten çekinmiyor. Yaeni Yürükoğlu kısaca: "Sovyetler Birliği'nde devrim geri kapitalist düzeyde bulunan bir ülkede yapılmıştır. Ülkesini geliştirebilmek, İngiltere, ABD vb. gibi emperyalist ülkelerin ekonomik düzeyine gelebilmesi için öteki sosyalist ülkeleri iyice sömürmesi gerekiyordu. Oraların halklarından elde edeceği süper kârlarla kendi ülkesindeki insanların karnını ve gözünü doyurmalı, dükkanlar yiyecek, içecekle emperyalist ülkelerde olduğu gibi dolup taşmalıydı. Bu sömürüyü iyi yapamadığı için kendi halkını çıplak bir diktatörlük altında yaşattı. Bu yüzden önce oportünizme, sonra da revizyonizme girdi" demektedir. Diyelim ki Sovyetler Birliği öteki sosyalist ülkeleri sömürerek gelişmeliydi, peki öteki sosyalist ülkeler kimi sömürerek gelişecekti? Ayrıca halkları sömüren bir ülkenin halkı özgür olabilir mi? Devrim bize gene sömürü ilişkisi bir dünya vaad ediyorsa, onun için savaşmak aptalca birşey değil mi? Yürükoğlu'nun, ne eskisinin ne de yenisinin devrimcilikle uzaktan yakından bir alakası yoktur.

Birkaç alıntı da Alevilikten vererek, bu bölümü noktalamak istiyoruz:

"Siyasallaşmış İslama karşı olan Sünnilerin, Alevilerin, işçilerin, Kürtlerin, Türklerin herkesin bir araya gelmesi zorunludur."

(RY. Alevilik islamın içindedir. Kervan sayı 44, 1994)

1994 yılında söylediklerini iki yıl sonra biraz değiştirmiş, ama sınırları daha güzel(!) belirlemiş. Eee ne de olsa öğreniyor. Doğaldır bu.

"Alevi toplumu, Kürt halkı, işçi sınıfı bağlaşıklık yaparsa o zaman işte bu dev potansiyel destek, fiile, aktif destek haline getirilir. O zaman devrimci laik güçlerin, karşı devrimi ezme şansı doğar."

(RY. Yeni taktik yeni dönem sayı 52, 1996)

Yürükoğlu birinci alıntıdaki Türkleri ve Sunnileri kaldırmış, herkesi de kaldırmış ve "herkesi" üç grup içine sokuşturmuş; "Alevi toplumu, Kürt halkı, İşçi sınıfı". Biri inanç, birisi halk, öteki de sınıf. Yürükoğlu'nun Sunnileri ve Türkleri kaldırmasının nedeni

biri egemen ulus, öteki egemen din olmasından kaynaklanıyor olsa gerek. Adam öğrendiğini doğru da öğrenmiyor. İki yıl önce doğru bildiğini iki yıl sonra yanlış diye değiştirebiliyor. Burada Yürükoğlu'nun topluma saygısını da görmüş olmaktayız. Neyse, okuyucu bana sakın böyle bir bağlaşıklık olur mu diye sormasın, "İşçi sınıfı çok geniş bir tanımlamadır, Yürükoğlu'nun yapay olarak ayırdığı tüm ulus ve inançları da kapsamaz mı?" diye de sormasın. Bunu gene en iyi Yürükoğlu bilir. Bu gün koyduğu bu üçlü bağlaşıklık böyle de kalmıyor, cephe anlayışına yeniden bir göz atarsanız daha nelerin yapay olarak ayrıldığını, tüm kavramların alt üst edildiğini rahatça göreceksiniz. Gene de yukarıdaki üçlü bağlaşıklığın nedeniyle ilgili küçük bir tahminde bulunabiliriz. Kendi söylemine göre Aleviler 25 milyon, işçi sınıfı 30 milyon, Kürtlerin sayısı da 15 milyondur. Toplam 70 milyon ediyor ki, Erbakan'ın telafuz ettiği Türkiye nüfusuna tamı tamına uymaktadır. Aferim, Yürükoğlu bağlaşıklığı iyi tutturmuş, bir kişi bile dışarıda kalmıyor.

"Alevilik İslam dışıdır demek çok yanlış olur."

"Aleviliğin İslam dışı olduğunu ben de kesinlikle reddediyorum."

"Aleviler, işçiler devrimlerde birdirler."

(RY. Alevilik İslam'ın içindedir. Kervan 1994)

Belki işçiler, köylüler diyebilir, yapay bir ayrılığı yansıtsa da "işçiler-memurlar" da diyebiliriz ama "Aleviler, işçiler, devrimlerde birdirler" kadar yanlış birşey olamaz. Daha önceden belirttiğimiz gibi işçi sınıfı içinde Alevisi de, Sunnisi de, Hıristiyanı da var olan tüm öteki inançları da barındırmaktadır. Birinci büyük yanlışlık buradadır. Yani armutlarla elmaların toplanmaya çalışılması. İkinci büyük yanlışlıkta Alevi inançta olanlarla, öteki inançta olanların arasına çomak sokmaktır. Sürekli devletin yapay olarak Alevi, Sunnu ayrımı yaparak bu iki inancı birbirine düşman etmeye çalıştığını söyleriz. Yürükoğlu'nun yaptığı bundan farklı birşey değildir. Yürükoğlu bu sloganıyla kendisinin karşıtını da nesnel olarak yaratmış oluyor. Bu sloganın kapısı "Müslümanlar, işçiler şeriatta birdirler"e açılmaktadır. Yarın böyle birşeyle karşılaşırsak bu-

nun yaratıcısının da Yürükoğlu olduğunu anımsayacağız. İşçi sınıfına bilinç böyle tabansız, muğlak taşınırsa sınıf ayakları yere basmayan bir bilinçle yetiştirilirse ne devrime, ne de sosyalizme gidilir. Ayrıca bugünden komünizmin kültürünü(!) Alevilik olarak belirlemek kadar da yanlış ve saçma birşey olamaz. Her inançta olduğu gibi Alevilikte de iyi güzel şeyler vardır. Öteki inançlardan daha fazla güzel şeylerin olduğuna da inanmaktayım. Güzel ve yararlı, çağdaş, ileriye yönelik unsurlar süzülerek işçi sınıfına taşınabilir. Ama bu taşınabilirlik böyle değişebilir, dönüşebilir de olmalı, mutlak yapılmamalıdır. Kervan'ı açtığımız zaman şeriatın içine düşer gibi Aleviliğin içine düşüyoruz. Kervan'ın Aleviliği öyle işçi sınıfının muhasip tutacağı bir Alevilik de değil. Ali-Şahlar, Veli Şahlarla, Hacı Bektaş, Ya Allah, Ya Muhammedlerle, evliyalarla, dedelerle, şeyhlerle, şıhlarla, 12 İmamlarla sayfalar yalın kılıç üstümüze saldırmaktadır. Cemler kuruluyor, cemler açılıyor, dedelerin, pirlerin hayatları, maceraları anlatılıyor, 12 hizmet öğretiliyor. İsterseniz Yürükoğlu'nun LİAB salonunda MK önderliğinde gerçekleştirdiği 12 hizmeti Kervan'dan kısaca izleyelim. Artık okuyucu ortaçağın neresinde olduğunu kendisi bulmaya çalışsın:

"Cem için canlar toplandığı zaman cemi yöneten baba (veya dede) "Erenler 12 hizmete başlamadan önce birbiriyle küskün, dargın var mı? Alacağınız, vereceğiniz, davanız var mı? Yoksa herkes birbirinden razı mı?" diye sorar. Gözcü hemen "marifeti hü, der ve herkes EDEB-ERKAN (iki diz üstü) oturur. İlk hizmet sahibi Seyyit Farras (süpürgeci) meydana gelir "hü" der, eğilir. Meydanı süpürür, sembolik olarak çulun ucunu kaldırıp altına doğru; "sırrı sır edenin demine hü, deyip süpürgeyi çaldıktan sonra tekrar meydana gelir... Şu duayı okur:

"Hamdullillah pirimiz ol Hz. Bektaş-ı'dır, üstadımız Ali Muhammed'den Seyyid-i Farraş'idir, Bercemal-i Muhammed, Kemal-i İmam, Hasan Şah Hüseyin Ali Ra Bülend'e Salavat" Tüm cemaat "Allahümme Salli ala Seyyidine Muhammed'in ve ala Ali Muhammed' diye salavat getirir. Ve Dede şu gulbangı okur:

Allah Allah, Seyit Farraş efendimizin hüsnü himmet ve hidaye-

ti üzerinde hazır ola Hizmet.... Süpürgecinin hizmetini tamamladıktan sonra Selman-ı Pak (ibriktar) el suyu getirir.... Dededen itibaren canların ellerine su dökmeye başlar. Şu duayı okurlar:

"Hü.. Men Gulam-ı Hayder'iyem etmenem Adu'dan haf-i pak kırklar meydanında Pirimiz ustadımız Selman-ı Pak, ber Cemal-i Muhammed Kemal-i Hasan, Şah Hüseyin Ali Ra Bülend'e Salavat... Çerağcı (delil) meydana gelir.. Cemaatın da duyacağı yüksek sesle şu ayeti okur:

"Destur-u Pir... Bismillahirrahmanirrahim. Allahü Nürus semavati ve ard. Meselü nuruhu kemüskatin fiha misbah, elmisbahu fi zucace..." Bu Türkçe de okunabilir. "Allah göklerin ve yerin nurudur. Onun için nuru içinde ışık bulunan bir kandil yuvasına benzer, o ışık bir cam içindedir. Cam ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır... Nur üstüne nurdur. Allah dilediğini nuruna karıştırır. Allah insanlara misaller verir. O herşeyi bilir. Tüm cemaat salavat verir.

-"Allahümme Salli ala Seyyidina Muhammed Mustafa"

-"Allahümme Salli ala Seyidina Hasan ül muctana"

-"Allahümme Salli ala Seyyidina Hüseyin'i kerbela"

-"Allahümme Salli ala Seyyidina İmam Zeynel'i aba"

-"Allahümme Salli ala Seyyidina Muhammed Bakır-ı Duca"

-"Allahümme Salli ala Seyyidina Cafer-i Sadık Rehnuma"

Bu uzun duanın ardından Zakirler hemen sazı alır, 3 duvaz okurlar:

"Hatice tül Kubra Fatıma Zehra... ol Hayrun Nisa yaktı delili... Hasın-ın aşkına girdim meydana.... Hüseyin-i Kerbala yaktı deli-li... Allah Allah hizmetiniz kabul ola."

Sonra sazlar eşliğinde Mirac okunur: "Mirac okudu Cebrail... Muhammed Mustafa Mah-i... Hak emrine oldu kail.... Eyledi hem azm-i rah-i... Ata bahş eyle lütfundun... Dur eyleme rahmetinden... Mahrum koyma şefaatından... Geda FEVZİ pür gunahı.. Hüü diyelim Allah Allah." Herkes meydana gelir, niyaz olur ve doğrulur, aynı anda semahçılar hızlı çark şeklinde semaha kalkarlar. "Kırklar bir şerbet içtiler... Can ile baştan geçtiler... Cezbe-i aşka düştüler... Ettiler kırlar semahı... Hü diyelim Allah Allah." (Semahçılar safta

durur) ve dede şu gulbangı okur: "Allah Allah semahlar safola, günahlar afola, semahlar kırklar semahı ola dil bizden nefes şah-ı şehid-i kerbeladan ola, gerçek erenlerin demine hüü... Her semahın sonunda dede yine gulbang okur ve en son semahta semahçılar meydana otururlar ve 'Lailahe illallah' nakaratı tevhid yine aşıklarımız tarafından sazlar eşliğinde okunur." Daha sonra Lokmacı sofrayı alır meydana gelir ve şu duayı okur:

"Allah ulu, sofra dolu, Pirimiz Hacı Bektaş-ı Veli, Allah Muhammed ya Ali, diyerek sofrayı serer." Dede şu gulbangı okur: "Bismi şah Allah Allah hümme sali..." Allah Allah lokmalar kabul, Muratlar hasıl ola, yiyene helal, yedirene delil ola, Nur-u Nebi, Kerem-i Ali, Pirimiz Hacı Bektaş-ı Veli, Hak Makbul, Dıvan-ı Dergah'ına kabul eyleye..."

Yürükoğlu'nun Dergah'tan ayarttığı icazetli gerici üçkağıtçı Divani Baba (Dertli Divani) Londra'ya her gelişinde Cem kurulur, LİAB salonunun üstünde saatlerce diz üstüde oturulur "Hüü" çekilirdi. (Bu adamla ilgili fazla birşey söylemeyi gerekli görmüyorum. Ağzı sol literatüre yatkın bu adam Yürükoğlu'nun sunduğu olanaklardan yararlanarak, onun propagadasını yapan birisiydi. Dergahla Kervan, Yürükoğlu ile Aleviler arasında köprü görevi görüyordu. Her gelişinde zamanının büyük bir bölümünü Yürükoğlu'nun evinde geçirir, her akşam sazlı-sözlü-rakılı-viskili sofra kurulurdu. Gene her gelişinde müridlerini de ziyaret eder, Hakullah'ını da toplardı. İşte bu müridlerinden birinde bu adamla bir toplantı yaptık. Adama Yürükoğlu'nu sabaha kadar anlattık "elinizi çekin" dedik. "Bu pisliği Aleviliğe taşımayın, suç işlersiniz, günah işlersiniz" dedik. O ise sabaha kadar bizi "uzlaşmaya, anlaşmaya" çekmek için uğraştı. Adama "Yahu bize anlaşmadan söz etme. Pislikle, kötüyle, zararlıyla anlaşma olur mu? Bu adamın eli de, beli de, dili de sorgu altındadır" dediğimiz halde dinletemedik. Cem Derneği'nde yeniden karşılaştık. Yürükoğlu'na bağlılığını orada da sürdürdü. Orada bir iki aklı başında insan olmasaydı, kendi düzeyindeki gerici Alevilerden bir ton sopa yiyecekti. Herkes üstüne yürüdü.

Yürükoğlu bu adam eliyle Dergahtan icazet almaya, Dede olmaya çalışıyordu. Bizim teşhirimiz bu çabayı yarıda kesti. Keşke alsaydı, Dede olsaydı...) Yürükoğlu Aleviliğin militan, isyankar, Marksizmle muhasip olabilecek yanına sahip çıkmıyor, orayı kullanarak, Bedrettin'leri, Baba İshak'ları, Pir Sultan'ları.. gibi değerli isim ve gelenekleri kullanarak Aleviliği bir bütün olarak uzlaşmacı, teslimiyetçi, devlet yanlısı bir çizgiye çekmeye çalışıyordu. Aleviliği İslamın içine sokma, onu Ali ile başlatma çabaları da Yürükoğlu'nun bu çirkin amacına hizmet etmektedir.

"Alevilik İslamın içindedir" dedin mi, onu İslamla sunnilikle barıştırmak ve geri geldiği yere İslamın içine tıkmak, onu din mezhep haline dönüştürmek demektir. Aynı çaba devlet partileri eliyle de yapılmıyor mu?

Erbakan, Türkeş gibi şeriatçı faşist unsurlar Aleviliği islama ve Türklüğe bağlayarak, onu din çemberi içine sokmaya çalışmıyorlar mı? Yürükoğlu'nun temsil ettiği ve işçi sınıfına dayattığı Alevilik, Alevi şeriatçılığından başka birşey değildir. İşçi sınıfı faşizme, şeriata karşı olduğu kadar, din ve mezhep olarak yansıtılmaya çalışılan bu Aleviliğin de karşısında olacak, buna karşı Beddettinlerin, Pir Sultanların, Baba İshakların temsil ettiği isyan ruhunu sosyalizm mücadelesine temel yapacaktır.

SON SÖZ

1994 yılında ilk bildirimizde bu adamı "Yezit", "Hain", "İşçi sınıfına ve Alevilere zararlı birisi" olarak tanımlamıştık. Bu tanımlama o zaman da doğruydu ama muğlaktı. Kitabı yazmaya başladığımızda ne söylememiz gerektiği çok daha açık ortaya çıktı. Böylece eski tanımlamamız da muğlaklıktan kurtuldu. Yürükoğlu ve temsil ettiği yer karşı devrimcidir. Doğu Bloku'nun yıkılıp gitmesiyle sosyal emperyalistlikten Yürükoğlu'nun payına düşen yalnızca karşı devrimcilik olmuştur. Yeni Yürükoğlu diyeceğimiz bu adam 10 yıl boyunca Menşevik diye saldırdığı Ana TKP'nin (TBKP) fotokopisinden başka birşey değildir. Bu gün 79'dan 89 yılına kadar söylediklerini reddeden yeni Yürükoğlu hiçbir şeyden gocunmadan Ana TKP'nin sahipsiz kalmış tüm görüşlerinin de sahibidir artık. Kitabın başından sonuna kadar aslında biz bunu anlattık. Seks bölümlerinden ağzımızdan çıkan küfürlere kadar, hepsi bu adamın karşı devrimciliği çerçevesinde ele alınmalıdır. Öyle olunca küfürlerimizde kabul edilir olmasa bile, hoş karşılanır olacaktır. "İşçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi yoktur" deriz. Bunun içinde dolu dolu, Nazım Hikmet'in altını çizerek vurguladığı; "Ağız dolusu küfredendir" de bulunmaktadır. Bana göre küfretme hakkı(!) yalnız ve yalnız işçi sınıfının demokratik ve çok doğal bir hakkıdır. Zincirlerden kurtulduğumuz zaman küfrü de terkedeceğimize inanıyorum. Komünizme uzanan yolda küfretmenin nedeni de yavaş yavaş ortadan kalkacaktır.

Biz kişisel olarak devrimci görevimizi yerine getirerek karşı devrimci bu adamı ve temsil ettiği yerlerin teşhirini yaptık. İçimiz rahattır. İçimiz rahattır, çünkü koca koca örgütlerden daha ilkeliydik, daha dürüst, daha ileriydik. Kimsenin devrimciliğini sorgulamak istemiyoruz ama o gün bizimle "Yıllardır içinde bulunduğunuz bu pisliği daha yeni mi görüyorsunuz, Yürükoğlu'nun ne mal olduğunu sağır sultan bile duydu" diye alay edenlerin bugün onunla içli dışlı olması, hergün kucaklaşıp öpüşmesini de sorgulamak hakkımız değil midir?

—KORAYAYIN—

Ozan Öncü

SEYİT RIZA

VE PİR SULTAN'IM BEN

- Şiirler -

İSTEME ADRESİ

Yurtiçi: Cağaloğlu Yokuşu, Evren Han Kat: 3 No: 60
Cağaloğlu-İstanbul
Yurtdışı: 289 Francis Roan
E 10 Leyton
London ENGLAND

Kitapçılarda

NAMIK KEMAL KÖPRÜSÜ'NDE BİR TANRI

İşte
Toprağından kopmuş
Kökü de - kendi de dışarda
Bir küçük tanrı
Biraz sonra vahiyler indirecek
Halk müziği eşliğinde

Bir küçük tanrı
Etrafında çirkin yaratıklar
- Kendi yaratmasıdır bunlar
Ne yapsa
Güzeli bir türlü tutturamaz -

Küçük işte
Küçük bir tanrı
Geceleri hep Mekke
Gündüzleri Hacı Bektaş'tır
Muhammed'in dışkısı
Marks'ın kan çıbanlarıdır.

Kokulu tütün içip
Londra penceresinden
Çıplak İstanbul seyreder
- Tanrılığın en kötü karikatürüdür O -